

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BELLES & MOBSTERS BOOK THREE

CASSIO

EVA WINNERS

CASSIO

Belles & Mobsters Serisi Koleksiyonu

EVA KAZANANLARI

*Kızlarıma, sizi her zaman ve sonsuza dek seviyorum. Siz benim
sebebimsiniz.*

*Mutlu Saat Hanımlarıma - akıl sağlığımı korumama yardımcı oluyorsunuz.
Mutlu saatte olan, orada kalır. Değil mi?*

Tüm aileme ve arkadaşlarıma - teşekkür ederim!

İÇİNDEKİLER

Uyarı

Belles & Mobsters Dizi Koleksiyonu

Oynatma Listesi

Önsöz

1. Cassio
2. Áine
3. Cassio
4. Cassio
5. Cassio
6. Cassio
7. Áine
8. Cassio
9. Áine
10. Áine
11. Cassio
12. Cassio
13. Áine
14. Cassio
15. Áine
16. Áine
17. Cassio
18. Cassio
19. Áine
20. Cassio
21. Áine
22. Cassio
23. Áine
24. Áine
25. Áine
26. Cassio
27. Áine
28. Cassio
29. Áine
30. Cassio
31. Áine
32. Cassio
33. Áine

34. [Cassio](#)
35. [Cassio](#)
36. [Áine](#)
37. [Cassio](#)
38. [Áine](#)
39. [Cassio](#)
40. [Áine](#)
41. [Cassio](#)
42. [Áine](#)
43. [Cassio](#)
44. [Áine](#)

[Sonsöz](#)

[Belles & Mobsters'ın Önizlemesi: Alexei](#)

[Teşekkür Benimle Bağlan](#)

UYARI

Bu e-kitap rahatsız edici sahneler ve yetişkin dili içermektedir ve bazı okuyucular için saldırgan olarak değerlendirilebilir. Bu e-kitap SADECE yetişkinler için hazırlanmıştır. Lütfen dosyalarınızı akıllıca ve reşit olmayan okuyucuların erişemeyeceği bir yerde saklayın.

BELLES & MOBSTERS SERİ KOLEKSİYONU

Belles & Mobster serisindeki her kitap tek başına okunabilir.

Belles and Mobsters Alexei, Dördüncü Kitap için bir önizleme isterseniz, okumaya devam ettiğinizden ve Cassio'nun bitiminden sonraki önsöze göz attığınızdan emin olun.

Belles & Mobsters Serisi Koleksiyonu

Belles & Mobster serisindeki her kitap tek başına okunabilir.

Belles and Mobsters Alexei, Dördüncü Kitap için bir önizleme isterseniz, okumaya devam ettiğinizden ve Cassio'nun bitiminden sonraki önsöze göz attığınızdan emin olun.

TELİF HAKKI

Telif Hakkı © 2022 Winners Publishing LLC ve Eva Winners
tarafından Kapak Görsel Tasarımcısı: Eve Graphic Design LLC

Fotoğrafçı: Joe Penny

Model: Matty Ducker

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

..... OYUN LİSTESİ

Bu kitapta yer alan şarkıların yanı sıra şarkılardan oluşan bir soundtrack dinlemek isterseniz

bana ilham verdi, işte bağlantı:

<https://open.spotify.com/playlist/5cxtMk8yonR8dYFRFeR16A?si=qtdJ2IkxQHyM7aFPOXPZuw>

Belirli bir sırayla... "Ocean
Eyes - Billie Eilish "Gateway
Drug" - Bebe Rexha "Bad
Bitch" - Bebe Rexha " Do re
mi" - Blackbear
"Scars to Your Beautiful" - Alessia Cara
"Him & I" - Halsey, G-Eazy
"Too Good To Be True" - Faith Richards
"SexyBack" - Justin Timberlake, Timbaland

.....

PROLOGUE

.....

Cassio - Dokuz yıl önce

"W "O burada mı Cassio?"

Luca, kardeşim, yorgundu. Onu suçlayamazdım. Biz İrlandalılar için düzenli olarak iyilik yapmazdı. Ama bu Callahan için önemli görünüyordu ve bana gelip iyilik için yalvarması çok şey ifade ediyordu. Diyelim ki İrlandalıların başının bana borçlu olması paha biçilemezdi. Kardeşim ve benim de bu iyiliğin karşılığını her an almamız gerekebilirdi. Daha güçlü olmak için ittifaklara ihtiyacımız vardı ve bu da başlamak için iyi bir yer gibi görünüyordu.

Babamız Benito King, bir anda artık bize ihtiyacı olmadığına karar verebilirdi. Bizi hiç düşünmeden ortadan kaldıracağı gibi bir yanılsama içinde değildim. Ne de olsa bunu ilk kez denemiyor.

Dostlarınızı yakın tutun. Ama düşmanlarınızı daha da yakın tutun. Ninemin en sevdiği söz. Luca ve ben sadece onun sayesinde hayatta kaldık. Babam bizi ilk kez öldürtmeye çalıştığında Luca daha çocuktü. Açgözlü piç Nonno'nun ona İtalya'daki kaynaklarına serbest geçiş hakkı vereceğini düşünmüştü.

Nico Morrelli'nin gözcüsünü öldüreceğini ve peşimden gönderdiği diğer adamları öldürmeme yardım edeceğini hesaba katmamıştı. O yıl benim için her şeyin değişmeye başladığı yıldı. Ömür boyu sürecekt dostluklar kurdum. Luciano Vitale ve ben birlikte büyüdük ama Nico Morrelli ve Alessio Russo bizi daha da güçlendirdi. Raphael Santos ve Alexei Nikolaev misyonumuza tam uyum sağladı. Bir gün, bu lanet olası et ticareti işini ve babamı yerle bir edecektik. Ancak başarılı olmak için Bratva, İrlandalılar, İtalyanlar, karteller... hepsiyle ittifak yapmamız gerekecekti.

Onlar. Callahan bilmeden bir fırsat yarattı. Kadınların sığır gibi satılmasına karşı durduğumuz sürece.

"Bunun bir tuzak olmadığına emin misin?" Luca tısladı. Paranoyak olduğu için onu suçlayamazdım. Benito gibi bir babaya sahip olmak insana bunu yaptırırdı.

"Evet," diye kestirip attım; ama doğruyu söylemek gerekirse bunu dayandırabileceğim hiçbir şey yoktu. İçimden gelen hisler dışında. Ama bunu Luca'ya söyleyemezdim. Çılgına dönerdi.

Luca benden sadece beş yaş küçüktü ve sabır onun sahip olduğu bir erdem değildi. İçgüduları de güvendiği bir şey değildi. Yirmi beş yaşındaki Luca neredeyse benim kadar uzun ve güçlüydü. İkimiz de kiralık katildik, genellikle insanları ortadan kaldırmak için gönderilirdik. Bu görev, öncekilerden farklı olarak, öldürmek değil kurtarmak içindi. Bu onu tedirgin ediyordu.

Zaman tükeniyordu. Helikopterimiz sonsuza kadar bekleyemezdi. Bunun bir iniş ve kalkış işi olması gerekiyordu. Arazinin yüksekliği, Ağrı Dağı'nın da bir parçası olduğu Ermeni Dağlık Bölgesi'ne inmeyi zorlaştırıyordu. Bu piçleri pusuya düşüremememizin ve helikopterle gürültülü ve net bir şekilde içeri girmek zorunda kalmamızın nedeni buydu.

Türkiye'nin neredeyse Ermenistan sınırında bulunan bu bölgesi oldukça kanunsuzdu. Asya, Afrika ve Avrupa arasında kız kaçakçılığı için bir ulaşım merkezi olarak kullanılıyordu. Bilirim; babam da bu işe katılmıştı.

Luca'nın gözleri pusuya düşürülmeyi bekleyerek etrafı taradı. Dışarıdan bağırışlar duyduk, adamlarımız onları oyalıyordu, böylece içeri sızabilecektik. Mayıs ayının ortasıydı ve burası Cehennem kadar sıcaktı ve sıcaklık buranın pis kokusunu on kat artırıyordu.

Ağlama ve çığlık sesleri tünellerden aşağıya doğru yayılıyordu; tiksinti ve öfke kanımda kaynıyordu. Bunların hepsinin kapana kısılmış kadınların sesleri olduğundan şüphe yoktu. Yeraltı dünyasında hepimiz günahkârdık ama insan kaçakçılığına bulaşmak için özel bir alçaklık gerekiyordu. Kendi ailemin de bu tür bir pislige bulaşmış olması bana da özel bir alçalma hissi veriyordu.

"Burası beni hasta ediyor," diye homurdandı Luca. Ben *de öyle* düşündüm sessizce.

Luca'ya bu görevi kabul ettiğimi söylediğimde beni sorgulamadı ama İrlandalılarla çalışmanın aptalca olduğunu düşündüğünü biliyordum. Ben öyle düşünmedim. Yaşlı adam, Callahan, yardım istediğinde çok sarsılmıştı. Beni bunu kabul etmeye iten şeyin ne olduğundan bile emin değildim. Callahan'lar bizim dostumuz değildi ki. Onun ailesiyle bizimkiler arasında gönülsüz bir ateşkes vardı ve Benito'yla birlikte ya da ona karşı

Çalışmamıza bakmaksızın tüm King ailesi üyelerinden nefret ediyorlardı.
Bunu yapmak riskliydi ama bize sağlayacağı koz buna değeri.

Doğrusu, onun gibi bir adamın kaçırılan bir kızı neden bu kadar önemseydiğini merak ediyordum. Bana pek bir şey vermedi. Ailesinden biri olamazdı. Kendi çocuğu yoktu. Yeğenlerinin de çocuğu yoktu ve kızın on dört yaşlarında olduğunu söyledi ama bu da yeğeninin on altı yaşında olduğunu gösterirdi. Verdiği tarif Margaret Callahan'a hiç benzemiyordu.

Yakında öğreneceğim, diye düşündüm kendi kendime.

Callahan onu kurtarmak için o kadar çaresizdi ki, bana seçtiğim bir borç sözü verdi... ne zaman karar verirsem o zaman ödenecek bir borç. Bu kız her kimse, onun için değerliydi.

Kadının iniltileri tünelin ucundan geliyordu ve onunla başa çıkabilmek için onu takip etmemek için her şeyimi harcadım. Ama bir görevimiz vardı, kızı kurtarmak ve sağ salim geri getirmek. Bu gerçekleştiğinde, Luca ve ben geri dönecektik. Soru sorulmayacaktı. Üzerimize düşeni yapmışız gibi davranıp sanki burada geride hiç kadın kalmamış gibi yolumuza devam edemezdik.

"Hücre bu mu?" Luca sorarak dikkatimi bu duruma çekti. Bölgeyi gözlerimle taradım ve haritaya göz attım. Evet, burasıydı. İstihbaratımız onun bu hücrede olduğunu gösteriyordu ve burada kimse yoktu. Ölü ya da diri, onsuz ayrılmak bir seçenek değildi. Callahan açıldı... Borcunu ancak kızı eve geri getirirsek ödeyecekti. Ne durumda olursa olsun.

On beş yaşlarında genç bir çocuk köşeden döndü ve hem Luca hem de ben silahlarımızı ona doğrulttuk.

"Kızı mı arıyorsun? Saçında ateş mi var?" diye sordu kırık bir İngilizceyle. "İngilizce mi?"

İlginç bir tanım diye düşündüm. Callahan basit bir tarif verdi, on dört yaşında bir kız, kıvılcı saçlı, mavi gözlü ve sol omzunun üst kısmında bir doğum lekesi. Kelebek şeklinde bir doğum lekesi.

"Nerede o?" Luca tükürdü. "Beynini uçurmadan önce konuşsan iyi edersin."

"Sakin ol Luca," diye kardeşimi sakinleştirdim. Omzuna asılı bir tüfeği olmasına rağmen o sadece bir çocuktur. Bu dünya bizimkinden farklıydı. "Bize kızın nerede olduğunu gösterebilir misin... saçında ateş olanın?"

Bize dikkatle baktı ve ben de gözlerimi ondan ayırmadım. Tehlikenin her şekli ve boyutu vardı. Gardımızı düşürmeyi göze alamazdık ama tetikte de olmazdık.

"Takip edin," dedi ve sol koridordan aşağı inmek için döndü.

"Bu bir tuzak olabilir," dedi Luca nefesinin altından.

İki seçeneğimiz vardı. Ya elimiz boş gidecektik ya da ipucunu takip edecektik. Bir şey beni takip etmem ve kızı bulmam için dürtüyordu. Ne olduğundan emin değildim ama sanki hayatım buna bağlıymış gibi hissediyordum. Bununla alay ettim. Daha çok Callahan'ı ucu açık bir borçla köşeye sıkıştırmanın faydalarından yararlanmak istiyordum.

Luca da peşimden gelirken arkamdan küfür sesleri geliyordu. Karanlık koridorlarda yürüdük. İkimiz de gözlerimizi ve tüm duyularımızı tetikte tutuyorduk. Eğer ölürssek Callahan'a sonsuza dek borçlu kalmamızın bize bir yararı olmazdı.

Sonunda çocuk durdu ve başıyla kapıya doğru işaret etti. Dikkatlice ilerledim ve ahşap kapının üstündeki küçük demir parmaklıkların arasından baktım.

Vay anasını!

Odanın köşesinde bir topun içine çömelmiş, ileri geri sallanan genç bir kız gördüğümde aklıma gelen ilk şey buydu. Dizlerini göğsüne bastırmış, kollarını bacaklarına dolamış ve yüzünü bacaklarının arasına gömmüş, kendini yatıştırmaya çalışır gibi sallanıyordu. Yüzünü göremiyordum ama çocuğun ona neden saçlarında ateş olan bir kız dediğini şimdi anlıyordum. Bol miktarda kırmızı bukle yüzünü gizliyordu, yanan bir gün batımının renkleri. Tıpkı ateş gibi.

Kırılgan görünüyordu. Callahan on dört yaşında olduğunu söylemişti ama bunu söylemek zordu. Buradan bile bacaklarının çirkin morluklarla kaplı olduğunu görebiliyordum.

"Kapıyı açabilir misin?" Çocuğa sordum.

Luca aptalca bir şey yapma ihtimaline karşı silahını hâlâ ona doğrultmuştu. Çocuğun gözleri kapının yanındaki duvara kaydı ve ben de bakışlarını takip ettim. Orada asılı bir anahtar vardı ve hiç sorgulamadan anahtarı aldım ve eski moda anahtar kilide soktum. Kapı ağır bir ahşaptı, muhtemelen yüz yıl öncesine aitti. Askerleri geride tutmak için yapılmıştı, kadınları ya da çocukları değil.

Kilit sesi duyulur duyulmaz kızın tüm vücudu irkildi ve kafasını kaldırdı.

"Tanrı aşkına!" Luca'nın öfkeli sesi arkama ulaştı.

Yüzüne kan bulaşmıştı, şakağında büyük bir kesik vardı, dudağı yarılmıştı ve sağ yanağında mor bir çürük vardı. Ona ne yapmışlardı böyle? Çok kötü dövülmüş gibi görünüyordu. İçimde öfke ve hiddet kaynıyordu ama onu korkutmamak için bunu kontrol ettim.

Gözleri benimkilerle buluştuğu anda tüm oksijen beni terk etti. Daha bir çocuktuk ama gözleri... o nefes kesici, morarmış, kocaman mavi gözler kalp şeklindeki yüzüne hükmediyordu. İçlerinde o kadar çok acı vardı ki, kalbim gerçekten sıkıştı. Ölüm görmüştüm, payıma düşen kadar adam öldürmüştüm, birçoğuna acı ve yıkım vermişim ama hiçbirini kararmış kalbimi etkilememişti. Bu kızın gözlerindeki acı dolu bakış beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertecekti.

Bana ihtiyatla baktı... Onlarda istifa. O lanet olası bir çocuktuk. Ona ne yapmışlar?

"Size yardım etmek için buradayız," diye yumuşak bir sesle konuştum. "Ben Cassio. Bu da kardeşim Luca." Gözlerini benden ayırmadı, kıpırdamadı. Bize güvenmiyordu. "Bizi Callahan gönderdi."

Tanıma yok, hareket yok. "Seni eve götürmeye geldik." Her kelimedede yavaşça yaklaştım.

Dili alt dudağındaki kesiğin üzerinde gezindi, sonra sertçe ısırıldı ve çenesinden aşağı kan damlamasına neden oldu. Isırmayı hafifletmedi ve dudağını ısırp koparacağından endişelendim.

"Artık görmek istemiyorum," sesi boğuktu, sanki konuşmak canını yakıyormuş gibiydi. "Lütfen, beni zorlama."

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Sertçe yutkundum ve daha önce hiç hissetmediğim duygular yüzeye çıkma tehdidinde bulundu. Bu benim ilk ipucum olmalıydı. Kalbim hiç kıpırdamazdı. Hiç kimse için. Taş gibi soğuk bir katildim, düşmanlarıma karşı acımasız, diğer herkese karşı soğuktum.

Ne de olsa yeraltı dünyasının benden ve kardeşimden korkmasının sebebi buydu. Bana bir kez karşı gelirsen ölürdün. İkinci şans saçmalıkları yok. Bu tür duygular seni öldürttü.

"Seni eve götürüyoruz," dedim kararlılıkla, bu kıza karşı beslediğim hisleri arka plana iterek. Kendime yumuşaklığın ben olmadığımı hatırlatmak zorundaydım.

Hareket etmedi ve ben de ona doğru bir adım daha attım.

"Annemi istiyorum," diye mırıldandı, okyanus havuzları içinde boğulmam için beni baştan çıkarıyordu. Onun bu itirafı karşısında kalbimin bir parçası kırıldı. Hiçbir çocuk böyle bir şey yaşamamalıydı. Luca ve ben babamızdan dayak yemiştik ve küçük yaştan itibaren zulüm görmüştük. Biz buna alışkındık; bu çocuk alışkın değildi.

Lanet olsun, şimdi buna ihtiyacım yoktu.

"O da seni istiyor." Sesimi alçak ve yumuşak tuttum. "Seni eve götüreceğiz. Yürüyebilir misin?"

Elimi cebime attım ve bir lolipop çıkardım. Kurtulmakta zorlandığım bir alışkanlıktı bu. Luca ve ben çocukken, babamız bizi dövmeye karar verdiğinde, Luca'nın kendini daha iyi hissetmesini sağlayan tek şey lolipoptu, bu yüzden her zaman yanımda bir tane bulundururdum. Elim uzattığımda gözleri uzattığım elimi ve lolipopu izledi, sanki uzanırsa kaybolacakmış gibi korkuyordu.

"Sorun değil," diye devam etmesi için onu teşvik ettim. Gerçekten gitmemiz gerekiyordu ama onun rızası olmadan onu kaldırarak daha fazla acı çekmesine neden olmak ya da onu korkutmak istemiyordum. Burada nelere katlandığını Tanrı biliyordu. "Elimi tut."

Elini uzattı, bileğinin garip bir açıda olması kırık olduğunu gösteriyordu. Yavaşça, acı verici bir şekilde yavaşça benimkine uzanırken eli fena halde titriyordu, kolunun her yerinde mavi ve mor çürükler vardı. Dudaklarımdan küfürlerin çıkmasını engellemek için dişlerimi sıktım. İhtiyacı olan son şey benim öfkemdi. Her ne kadar öfkemi yatıştırmış olsam da, yine de öfkemi hissetti çünkü elini uzatırken duraksadı ve iri gözlerinde korku parladı.

Aradaki boşluğu kapattım ve parmaklarımız birbirine değdi. "Hadi eve, annenin yanına gidelim." Şaşkınlıkla hafifçe nefes aldı. "Gerçek gibi hissediyorsun," diye fısıldadı, sesi titriyordu. Lolipopu aldı ama içinden geçen acıyı görebiliyordum.

onu eline aldığı anda.

"Doğru," dedim ona. "Seni buradan çıkaracağız."

Luca'dan öfke akıyordu ama duygularını dizginlediği için minnettardım. Bu çocuğun onu buradan çıkarmamıza ihtiyacı vardı, bu pisliklerden intikamımızı almamıza değil. Gerçi buradaki kadın ve çocukların geri kalanını kurtardıktan sonra geri dönüp burayı yakıp yıkacağımdan eminim.

Kanla kaplı küçük elini benimkine koydu ve ben de parmaklarımı onun etrafına doladım. Yüzü hafifçe buruştu ve daha dikkatli olmadığım için kendime lanet ettim.

"Ayağa kalkabilir misin?" Ona sordum.

Göğsüne bastırıldığı bacaklarını hareket ettirdi ve yavaşça köşedeki küçük yatağın üzerine uzattı. Bacaklarındaki kırbaç izlerini fark ettim ve öfkeden titrediğimi hissettim. Sanki o da hissetmiş gibi, o güzel mavi lagün gözlerini bana doğru kaldırdı.

"İyi gidiyorsun," diyerek onu yatıştırdım ve gülümsemeye zorladım.

Yüzünü buruşturarak ayağa kalktı ve yüzünü acı kapladı. Çok kötü yaralanmıştı.

Buradan kaçmak şöyle dursun, yürüyebilmesinin bile imkânı yoktu.

Luca ve ben göz göze geldik, ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk. "Senin adın ne?" Ses tonumu nazik tutarak ona sordum. Emin değildim eğer başarırsam. Açıkçası en son ne zaman birine karşı sakinleştirici, yatıştırıcı bir ton kullandığımı hatırlamıyordum. Muhtemelen çocukken ağabeyime karşı ama o da çok uzun zaman önceydi.

Gözleri tekrar temkinli bakmaya başladı ve ne düşündüğünü merak ettim. "Annem sana adımı vermedi mi?"

Sözlerinde ilk kez hafif bir aksan sezdim. Kaşlarımı çattım. İngiliz aksanıydı. Callahan Amerika dışına adımını atmamıştı. Kimdi bu kız?

"Annenle hiç tanışmadım," diye açıkladım. Beni işe alan annesi değildi. Altıncı hissim bana onun Callahan'ı tanımadığını söylüyordu. "Onunla ortak bir arkadaşımız yardım etmemi istedi."

Yine de nedenini bilmiyordum. Callahan ve ben tam olarak arkadaş değildik. Bu kızda tanıdık gelen bir şeyler vardı ama tam olarak çıkaramıyordum. Dayak yemiş halini görünce düşünmek zor oldu. Benim için bir hiç olmasına aldırmadan ona bu acıyı çektiren herkesi cezalandırmak istiyordum.

"Kelebek," diye başladım. Harika, ona şimdiden bir lakap takmıştım. "Kardeşim Luca seni taşıyacak, böylece buradan hızlıca çıkabiliriz." Ben daha iyi nişancıydım, o yüzden onu taşıması gerekecekti.

"Hayır," diye inledi. Tüm vücudu titremeye başladı, gözleri dehşetle irileşti ve parmakları benimkileri sıkıca kavradı, bunun ona acı verdiğinden emindim. Lolipop yere kaydığını ama o buna hiç aldırmadı.

"Bu şekilde yürüyemezsin," diyerek onu yatıştırmaya çalıştım.

Luca alçak bir sesle, "Onu sen taşı," dedi. "Onu zaten taşıyorsun; sadece kaldır ve buradan defolup gidelim."

O haklıydı. Şimdiye kadar burayı erkeklerin istila etmemiş olmasına şaşırıyordum. Başka bir şey söylemeden lolipodu yerden aldım, sonra onu zahmetsizce kollarıma aldım. Neredeyse hiç ağırlığı yoktu. Dudaklarından inilti çıkmadan önce bile bu hareketin canını yaktığını biliyordum.

"Özür dilerim," dedim ona yatıştırıcı bir sesle. "Acıdığını biliyorum. Güvende olduğumuzda sana bir doktor bulacağız."

Gözlerini kapattı, nefes alış verişini hafifçe sığlaştı.

"Tuttum seni," diye mırıldandım usulca, silahımı iyi kavradığımdan ve o kollarımdayken sağ elimle manevra yapabildiğimden emin olarak.

"Başka bir çıkış yolu var mı?" Luca çocuğa sordu. "Bana bir çıkış yolu göster, sana Amerikan doları vereyim."

Başını salladı ve geldiğimiz yoldan geri dönmek yerine mağara koridorunda ilerlemeye devam ettik. Tanrı'ya bu çocuğun kurtulması için dua ettim; yoksa hepimiz ölmüş olacaktık. Birdenbire buradan canlı çıkmak her zamankinden daha önemli gelmeye başladı. Bu kız yaşamayı hak ediyordu.

Çocuğun sözüne sadık kalarak bir çıkış yolu bulduk.

Luca'ya, "Söz verdiğim gibi çocuğa para ver," dedim. Şu anda tüm banka hesabım elimde olsaydı, hepsini bu çocuğa verirdim.

Luca ona bir rulo yüz dolarlık banknot uzattı. "Oraya geri dönmemelisin evlat," dedi ona. Gidip gitmeyeceğinden emin değildim.

"Hadi gidelim," diye ikimiz de koştura başladık.

Kollarımdaki kan ve çürüklerle kaplı küçük bedene baktım. Gözleri hâlâ kapalıydı, sanki her şeyin geçmesini umuyormuş gibiydi. Luca birkaç kez ona doğru baktı, dudakları ince bir çizgi halinde kenetlenmişti. Bu kız hâlâ okul üniformasını giyiyordu.

Ne kadar süredir buradaydı? Callahan'ın bir haftadır kayıp olduğunu söylediğini hatırlıyordum ama bu kız bir ay boyunca dövülmüş gibi görünüyordu.

"İşte orada." Helikopter hâlâ buradaydı, Tanrı'ya şükür. Koşarak hızlandık.

"Tam zamanında," diye bağırdı yardımcı pilot. "O piçler bize ateş ediyorlardı."

"Beklediğiniz için teşekkür ederim," dedim ona. Bekleyerek muhtemelen hepimizin hayatını kurtarmıştı. "Hadi gidelim."

Gözleri kollarımdaki kıza kaydı ve onun durumunu değerlendirdi.

"Lanet olası hasta piçler," diye mırıldandı öfkeyle.

Onu kendi koltuğuna oturtup kemerini bağlamam gerekirdi ama o kadar çok titriyordu ki bunu yapacak gücüm yoktu. Ben de bizi birbirimize bağladım. Belki de yüzyılın bakıcısı ödülünü alacaktım. Bilmiyorum ama daha önce hiç kimse içimdeki bu korumacılığı ortaya çıkarmamıştı. Küçük kardeşime karşı çok korumacıydım ama bu duygunun yüzeyini bile çizmiyordu. Bok gibi korkutucuydu.

Pilot arkasına baktı ve birlikte oturarak güvenliği ihlal ettiğimizi gördü, ancak gözleri onun üzerinde gezindiği anda bu konuda sessiz kaldı.

"Başbakan'ın kızı mı?" diye sordu, sesine şaşkınlık, gözlerine inançsızlık karışmıştı.

Bu doğru!

Tanıdık gelmesine şaşmamalı. İngilizlerin sevgilisiydi, siyasi ve sosyal çevrelerde küçük bir ünlüydü. ABD haberlerine çok çıkmıştı. Annesi İrlanda mafyasıyla bağlantıları olan eski bir siyasi ailenin kızıydı. Bahse girerim bu kurtarma görevi böyle ortaya çıkmıştı.

"Kelebek, omzunu kontrol edebilir miyim?" Ona alçak sesle sordum. Callahan bana fazla bir tarif vermedi ama kelebek doğum lekesi kurtarma hedefimizin açık bir işaretiydi. Daha önce kontrol etmediğim için kendimden utanıyordum. Beni bu kadar sinirlendirmişti.

Gözlerime baktı ve yine ciğerlerimdeki oksijenin boşaldığını hissettim. Bunu bana nasıl yapıyordu? Başımı sallayarak üniformasının beyaz bluzunun sadece üst düğmesini açtım ve omzunun arkasına baktım. Evet, orada bir kelebek doğum lekesi vardı.

"Teşekkür ederim." Bunu yapmama izin vermesi benim için çok şey ifade ediyordu. Ya bana çok güveniyordu ya da benden çok korkuyordu. İkisi de iyi değildi. Gömleğinin düğmelerini tekrar ilikledim ve o sefil yeri geride bırakırken ona sıkıca sarıldım.

Helikopter yirmi dakika sonra iner inmez, bizi bekleyen lüks özel uçağıma doğru ilerledik. Callahan iki gün önce bir mesaj göndererek kızın annesiyle birlikte benim uçağımda beklemek için izin istemişti. Son iki gündür arazideydik, o lanet deliğin giriş ve çıkışlarını ve gardiyanların programını inceliyorduk.

Kahretsin, bu kızın önemli olduğuna dair ipucum bu olmalıydı. Callahan Amerika'dan hiç ayrılmamıştı ve şimdi bu kızın annesiyle birlikte Orta Doğu'daydı. Buradaki hikaye neydi?

Kucağımda kızla merdivenlerden inerken, başbakanın eşi dışarı çıktı ve bizi yarı yolda karşıladı.

"Bebeğim," diye haykırdı, titreyen elleri ona uzanıyordu. Annesinin beti benzi atmıştı, dehşet yüzüne yansımıştı. Kızının kaçırılmasından bu yana geçen gün ve gecelerin bir kâbus olduğunu hayal ettim. Sonunda bir kızları, tek bir çocukları olmadan önce tüm magazin gazetelerinde patlayan birkaç düşük hikayesini hatırladım.

Kızı annesine hiç benzemiyordu. Annesi kırk yaşlarındaydı, siyah saçlı, siyah gözlü ve zeytin tonlarında bir teni vardı. Aslında, başbakanın görüntüsünü hatırlarsak, bu kız da babasına hiç benzemiyordu.

Callahan uçağın kapısında belirdi, gözleri iki kadının üzerindeydi. Yüzünde kıpırtısız bir maske vardı ama öfke kaynadığını seziyordum.

Her şeyin altında. Gözlerime baktı ve başını salladı. Borcunu kabul etti.

Tanımlanmamış borçlar konusunda endişe duymamasına şaşmamalı. Başbakan bunun için ona önemli bir iyilik, muhtemelen ömür boyu sürecek bir iyilik borçlu olacaktı.

"Bebeğim," diye fısıldadı, gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyordu. Parmakları kızının morarmış yüzünde gezindi. "Ben annen."

Kızı gözlerini açtı, onu arıyordu. Gözlerim Callahan'a kaydı ve bir an için bakışları anne ve kızını izlerken paramparça oldu.

"Anne," diye bağırdı alçak ve titrek bir sesle.

"Hadi binip gidelim," dedi Luca annesine, kavuşmalarını geciktirerek. Haklıydı, bu ülkeyi mümkün olan en kısa sürede terk etmeliydik.

Genç kıza bakarak yumuşak bir sesle konuştum. "Burada eksiksiz bir banyo var. Temizlenmek ister misin?"

"Evet, lütfen."

Annesi peşimdeyken uçağın arka tarafındaki lüks yatak odasına doğru ilerledim ve kapıdan geçerek içinde sauna bulunan tam donanımlı bir banyoya girdim. Bugüne kadar neden tam teşekküllü banyosu ve saunası olan bir uçak almaya ikna edildiğimi hiç anlamamıştım ama şimdi bunun için minnettardım.

Kızı yavaşça kapalı tuvalet kapağının üzerine oturttum ve annesi küçük bedenini kollarının arasına aldı.

"Çok üzgünüm bebeğim," diye mırıldandı annesi saçlarına doğru. "Çok üzgünüm."

"Annen burada kalacak, ben de pilotla konuşup yola çıkmamızı sağlayacağım," derken sesimi yumuşak ve alçak tutmaya özen gösterdim. "Havalanır havalanmaz duşa gireceğiz."

Zar zor da olsa başını salladı. Yüzü, açık tenine karşı kan ve çürüklerin çarpıcı bir karışımıydı. Geri dönüp orayı bombalamak, onu bu hale getiren tüm o adamlara bunu ödetmek istedim.

Ayağa kalktım, gitmeye hazırdım, aynadan annesinin gözyaşları içinde kızın yanına çömelişini izliyordum.

"Yanımdayım bebeğim," diye mırıldandı kızına usulca, kollarını kızına dolayarak.

Annesi kızının sarılırken yüzünü buruşturduğunu görmedi. Eğer onların yansımalarını izlemeseydim ben de fark edemezdim.

Ayna. Acısına rağmen annesine yaslandı. Belki de annesinin gelmesi iyi olmuştu. Bu çocuğun ona her zamankinden daha çok ihtiyacı olacaktı.

Ana kamaraya girdiğimde Luca'nın bir bardak viskiyi yudumladıktan sonra kendine bir bardak daha doldurduğunu gördüm. Beni görünce bir bardak daha doldurdu ve bana uzattı. Buna ihtiyacım vardı; ikimizin de vardı.

Bir bardak daha yudumlarken "Siktir," diye mırıldandı.

Callahan sert bir şekilde oturmuş, gözleri pencereden dışarı odaklanmıştı. Bahse girerim başbakana yaptıracağı şeylerin listesini çıkarıyordu.

Dahili telefona bastım. Pilota "Bizi buradan çıkar," dedim.

"Anlaşıldı," diye karşılık verdi ve motorlar kükreyerek çalışmaya başladı.

"İyi misin kardeşim?" Ona sordum. İkimiz de pek çok boktan şey yapmış ve görmüştük ama bazı şeyleri görmek diğerlerini görmekten daha zordu. Bugün bu kızı görmek kesinlikle daha zor şeylerden biriydi. Aynı şeyin kardeşim için de geçerli olduğunu biliyordum.

"Evet," diye mırıldandı. "Ben olacağım. Ama o olacak mı?"

Diğer odadan yüksek sesle hıçkırıklar yükseldi ve bunun cevap olup olmadığından emin değildim. Callahan'ın dişlerinin gıcırdadığını ve çenesinin kırılmaya hazır bir şekilde sıkıldığını duydum.

Orada bir hikaye var, bundan emindim. Onun için bu kız kim?

"Her şey yolunda bebeğim," diyen annenin kızını teskin ettiğini duyduk ikimiz de. "Artık güvendesin."

Ardından gelen sefil, yumuşak hıçkırıklar karnıma sert bir yumruk gibi indi. Kalbim onun için ve şüphesiz hissettiği acı için burkuldu. Çığlıkları uçakta yankılanıyordu ve bunun Luca ile Callahan'ı en kötü şekilde etkilediğini görebiliyordum.

"Callahan, bu işi sana başbakan mı verdi?" Ona sordum.

Çenesi her an kırılabilir.

"Hayır, kızın annesi yaptı," diye cevap verdi bir kalp atışlık sessizliğin ardından. Bu cevabı duyduğuma şaşırmışım. Peki onun kozu neredeydi?

"Başbakan, kızını geri almak için ABD'deki İrlanda mafyasının lideriyle temasa geçtiğini biliyor mu? Bu kariyer intiharıdır." Hepimiz öyle olduğunu biliyorduk. Eğer bu ortaya çıkarsa, nedeni ne olursa olsun, muhalifleri onu alaşağı edecekti.

Callahan cevap olarak başını salladı.

"O zaman neden yapıyorsun?" Ona sordum. "Kızı kurtarmak, bana borçlanmak ve bundan hiçbir şey elde etmemek için mi?"

"Annesi ve ben birlikte büyüdük," diye cevap verdi, sesi yorgun

çıkıyordu. "O benim karım olmalıydı ve o kız da benim kızım olmalıydı.

Bu benim için yeterli bir sebep."

Yürek burkan bir hıçkırık daha uçağı yırttı ve Callahan yüzünü buruşturdu. Sert herif gerçekten de irkildi. İnsanlar ondan korkuyor, önünde siniyor, ondan kaçıyor ve şu anda ikiye bölünmüş gibi görünüyordu. Yine de onu suçlayamazdım. O hıçkırıkları duymak benim de kalbimi derinden yaraladı. Ve benim neredeyse hiç kalbim yoktu.

"Ben bir şey söylemedim anne," diye kekeledi kız hıçkırıklarının arasında, sesi korkudan titriyordu.

"Bunun için endişelenme." Annesinin sesi de titriyordu.

"Anne, ben-"

Hıçkırıkları daha da şiddetlendi ve ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. Bir şeyi yumruklamak istedim. Sesinde duyduğum acı beni içten içe kemiriyordu. Luca tek kelime etmeden içkilerimizi doldurdu.

"Beni dinle aşkım," dedi annesinin sesi rüzgârda savrulan bir yaprak gibiydi. "Her ne olduysa, onu uzaklaştır."

Öğürme, ayak sürüme ve cam kırılma sesleri duydum. Anında üçümüz de uçağın arka tarafına, yatak odasının bir parçası olan banyo süitine koştuk.

Odaya ilk ben vardım, tam zamanında çocuğun tuvalette fenalaştığını, vücudunun kasıldığını ve titrediğini gördüm. Kızının vücudu kusarken annesi darmadağındı, midesindekileri boşaltmaya çalışıyordu ama muhtemelen içinde fazla bir şey yoktu.

"Bebeğim," annesi kızının sırtını sıvazlıyordu, sesi iniltiye dönüşmüştü. Kadın kızı için güçlü kalmaya çalışıyor ve bunu başaramıyordu. "Her şey yolunda."

"Hayır, değil." Fısıltılı, kırık cevap zar zor duyuluyordu, alını klozet kapağına yaslanmış kolunun üzerinde dururken kor alevli saçları yüzünü örtüyordu. "Ben bir şey söylemedim." Küçük bedeni sarsıldı ve tekrarladı. "Tek kelime bile etmedim."

Ne söylemeye çalıştığından emin değildim. Bilmek istediğimden de emin değildim. Annesinin de ne diyeceğini bilemediğini görebiliyordum.

"Ne demek istiyorsun, bebeğim?" Annesinin soruyu soruş şeklinden, cevap almaktan korktuğu hissine kapıldım.

Kızın vücudu tekrar kustu. O haldeyken kendine ne kadar acı verdiğinden endişeleniyordum. Eğer sarılmak canını yaktıysa, bu on kat daha kötüydü. Öğürdü ve tekrar kustu, asitten başka bir şey yoktu.

"Bebeğim, lütfen," annesinin sözleri ancak fısıltı halindeydi. "Lütfen sakinleş."

"Hiçbir şey söylemedim," diye fısıldadı yumuşak hıçkırıklarının arasından. "Onlar- adamlar..." sertçe yutkunmaya çalışırken boğazı düğümleniyordu. "Hiçbir şey söylemedim," diye tekrarladı fısıldayarak. "Onları ben kurtarmadım."

Callahan yumruklarını sıkarak yanlarına geldi. Luca yanımda duruyordu, kendini kaybedip bir şeyleri yumruklamaya hazırdı ve ben... tek yapmak istediğim bu kızın acısını dindirmek ve sonra geri dönüp o orospu çocuklarının her birine işkence etmekte.

Odanın üzerine ağır bir sessizlik çöktü. Annesi elini kızının ağzına bastırarak iniltilerini susturdu. Gözlerimizin önünde parçalanmakta olan kızı için umutsuzca güçlü olmaya çalışıyordu.

Annesi, "Bu artık geride kaldı," demeye çalıştı.

"Onları kurtarmak için tek kelime etmedim," diye tekrarladı umutsuzca, sesinde acı vardı. "Denemeliydim... Tek bir kelime bile etmedim."

Tanrı aşkına, on dört yaşındaydı.

Anne ve kızı gittikleri yere sağ salım bıraktıktan sonra geri döneceğime yemin ettim. O adamlar kadınlara gözlerini diktiklerine pişman olacaklardı. Luca ve ben bakışlarımızı kilitledik. Söze gerek yoktu, başıyla onayladı ve geri döneceğimizi biliyorduk.

Anne ağladı, kendi vücudu da titriyordu. Ayağa kalktı ve yüzünü Callahan'ın göğsüne gömdü. Sikerim böyle işi! Kızıyla ilgilenmeli, onun için güçlü olmalıydı. Bu çocuk cehenneme gidip gelmişti; şimdi annesine ihtiyacı vardı.

Ona doğru bir bakış fırlattım. Callahan bunu yakaladı ve gözlerinde bir uyarı vardı. Evet, bu lanet adam bu kadına hâlâ değer veriyordu. Onunla ne elde edeceğini sanıyordu ki? Tanrı aşkına, o başbakanın karısıydı.

Öne doğru bir adım attım ve yere diz çökerek elimi kızın sırtına koydum. Bu hareket bana yabancı ve beceriksizce geldi. Elim rahatlatmak için çok büyük ve çok sertti. En son ne zaman birine elimi uzattığımı hatırlayamıyordum.

"Beni dinle," diye yumuşakça başladım. Umarım bunu doğru yapıyordum. Zavallı çocuğun daha fazla travma yaşamasına neden olmak istemiyordum. "Çürüklerin ve kesiklerin var ama iyi olacaksın," dedim ona. "Sen güçlüsün. O adamlar korkak. Ölecekler."

Vücudu hareketsiz kaldı ve nefesini tuttuğuna yemin edebilirdim.

Nefes al. Nefes verin. Nefes al. Nefes verin.

Yavaşça kendini kaldırdı ve katlanmış bacaklarının üzerine oturdu. Elim hâlâ onun üzerindeydi. Yaşadığı onca şeyden sonra onu bırakmaya korkuyordum.

Morarmış, masmavi gözleri benimkilerle buluştu, sorarken yarılmış dudağı titriyordu. "Onları öldürecek misin?"

Annesinin keskin soluğunu duydum ama şu anda bu yaralı küçük kızdan başka kimsenin önemi yoktu.

"Her biri," diye yemin ettim. Bir kalp

atışı geçti. "Güzel."

Evet, bu kız güçlüydü.

Birinci Bölüm

.....

CASSIO

.....

Dokuz Yıl Sonra

Fya da dokuz yıldır, birbiri ardına boktan gösteriler oldu. Arkadaşlarım, kardeşim ve ben ittifaklar kurmaya odaklandık, Düşmanlarımıza korku salmak, bölgelerimizi ve isimlerimizi belirlemek. Luciano, Nico, Raphael, Alessio, Luca, Alexei ve ben.

Bu adamlar yıllardır her gün yanımda oldular. Onlar benim arkamı kolladı, ben de onların. Kurduğumuz bu ittifak çevredeki en güçlü ittifaklardan biriydi ve babamın bu konuda hiçbir şeyi yoktu. Ama büyük bir bedel ödedik. Nico kız kardeşini kaybetti. Luciano annesini ve kız kardeşini kaybetti. Karısını da. Hayatta olup olmadığından bile emin değildim ama o hayatta olduğundan emindi. Karısıyla ilgili her şey bardağı taşıran son damla olmuş olabilir.

Nico, Luciano, Alexei, Luca ve ben, Luciano'nun limanlarından biri olan New Jersey'deki deponun önündeydik. Başka bir kadın sevkiyatına el koymuştuk. Raphael, Santos Karteli'ndeki adamımızdı ve bu kadınlar Benito'nun pençelerine düşmeden önce kargoyu durdurabilmemizin tek sebebiydi. Raphael'in babası zalim bir pislikti, babamla birlikte kadın ticaretine katılıyor ve onları sığır gibi satıyordu.

Biz sevkiyatın peşine düştüğümüzde Raphael'in bu eyaletin yakınlarında olmaması daha güvenliydi. Biz şimdi bu kadınlarla ne yapacağımızı bulmaya çalışırken o Florida'da cahil numarası yapıyordu. Yaşları on dört ile kırk arasında değişiyordu. Bu durum midemi bulandırıyor.

Babamız Luca'nın ve benim soyadımızı lekeledi. İyi adamlar babamızın kim olduğunu öğrendiklerinde bize tepeden baktılar, sahtekârlar da öyle. Yine de önemli değil; iyi arkadaşlarımız vardı. Benzer deneyimlere ve zorluklara katlanan türden. Onlar bizim ömür boyu arkadaşlarımızdı.

Kadınlar onları kurtardığımız ve yakalandıklarından beri onları esir tutan adamları öldürdüğümüz için bizi kahraman olarak görüyorlardı. Biz kahraman değildik, sadece insan kaçakçılarından biraz daha farklı kalibrede suçlulardık. Kadınlar, Santos'un peşlerine düşüp onları bulacağını iddia ederek evlerine geri dönmek istemediler. Hemen genelevlere geri döneceklerdi. Raphael'in tekrar haber alacağını hiçbir garantisi yoktu.

Alexei, "Sasha'ya onu dışarı çıkarmasını söyleyebilirim," dedi. Hep birlikte dönüp ona baktık.

"Daha açık konuşabilir misiniz?" Ona sordum. "Dışarı çıkarmak istediğimiz insanların bir listesi var."

Kılıcını ileri geri hareket ettirdi, kılıç ve tek eli dışında tüm vücudu soğukkanlıydı. Alexei sinir bozucu olabiliyordu. Acımasızlığını koluna takardı. Bir onur rozeti gibi. Bunu yüzündeki mürekkep ve soğuk gözleriyle birleştiren psikopat izlenimi veriyordu. Bu beni rahatsız etmedi, çünkü o sadıktı. Ailesine ve arkadaşlarına.

"Eski Santos," diye cevap verdi. "Raphael o piçten nefret eder." Bıçağını salladı.

Alexei de ondan nefret ediyordu. Anlatması gereken onun hikâyesiydi ama öz annesini hayal kırıklığına uğratan yaşlı Santos'tu. Vasili'nin ve Sasha'nın annesi olan yaşlı Nikolaev cadısı, Alexei'nin çocukken hayatını mahvetmiş ve bu yetmezmiş gibi Alexei'nin lanet olası bir canavara teslim edilmesini sağlamıştı.

"Vasili kendini kaybetmez mi?" Onu sorguladım. Alexei'nin yeni erkek kardeşiyle henüz tanışmamıştım ama hakkında çok şey duymuştum. Kız kardeşi Georgetown'da okurken Nico onunla karşılaşmıştı. Vasili Nikolaev düşmanım olmasını istediğim bir adam değildi. Onunla ittifak kurmayı tercih ederdim. New Orleans ve çevresini yönetiyordu ve oldukça güçlüydü. Bizim tarafımızda olması işimize yarayabilirdi. Ama o kendi şovunu yönetmeyi tercih ediyordu, ki bu iyiydi. En azından kendi topraklarında kadın kaçakçılığı yapılmamasını sağlıyordu.

Alexei omuz silkti. "Vasili'nin haberi olmaz." Kaşımı kaldırdım. "Sasha bir süredir onu dışarı çıkarmak istiyordu. Onu dürtmek ve bu işi halletmek için fazla bir şey gerekmeyecek."

"En azından Raphael'e haber vermemiz gerekmez mi?" Luciano mırıldandı. Raphael bu kadarını hak ediyordu, gerçi babasından benim nefret ettiğim kadar nefret ettiğinden emin değildim.

Alexei kuru bir sesle, "Hayır, yapmamalısın," diye karşılık verdi. "Önce Sasha'nın ısırp ısırmayacağını görelim. O çılgın tarafta, bu yüzden hangi yöne gideceğini asla bilemezsin."

Başımı salladım. Delilik burada tartışmaya açıktı. Hepimizin içinde biraz vardı. Ama birbirimizden büyük sırlar saklamaya başladığımız an ittifakı bozacaktık.

"Vasili'nin bundan haberi olursa, bu bize karşı bir saldırı olur," diye söze karıştı Nico. "Onu düşmanımız olarak kabul edemeyiz ve Benito'nun tarafına geçerse-"

"Yapmayacak." Alexei'nin sesi bu konuda çok emin geliyordu.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Alexei birini kazıklayacak tipte bir adam değildi.

"Çünkü o piç kurusuna katlanamıyor," diye mırıldandı. "Benito'nun tarafını tutmaktansa sikini kesmeyi tercih eder." Alexei'nin ifadesinden doğruyu söylediğini anlayabiliyordum. İri, uzun boyu ve yüzündeki dövmelemlerle insanlar hayatta kalmak için neler yaptığını bilmeden bile ondan korkuyordu. Bunların hiçbirisi umurumda değildi. Benim geçmişteki suçlarım da onunkilerle aynı seviyedeydi. Ama bunu bir tür vicdan azabıyla yaptığımız sürece, belki de içimizde tamamen siyah olmayan bir ruh kırıntısı kalmıştı.

Alexei'ye "Eğer bunu yapacaksak, doğru şekilde yapacağız" dedim.

"Anlaştık. Sasha'nın ruh halini anlamama izin verin, sonra size geri döneceğim.

Vasili'nin kanunlarına uyacaksa ortalığı karıştırmaya gerek yok."

Nico başını salladı. "Deli orospu çocuğunun aynı hafta atlayıp onu öldürmesi üzerine bahse girmeye ne dersin?"

Luca ilk kez, "Ben varım," diye konuştu. "Ayrıca Raphael'in bu pisliliği bizim başlattığımızı öğrenirse Sasha'yı ve muhtemelen Cassio'yu öldüreceğine dair bir bahse girmek istiyorum. Eğlenceli olur. Jelibon, patlamış mısır, soda ve ölümüne bir dövüş."

Nico hemen homurdandı. "Daha çok bir gundown gibi. Atıştırmalıklara kök birası da ekleyebilir miyiz?"

"İkinizi de sikeyim." İkisine de ters ters baktım. Küçük kardeşim bazen tam bir baş belası oluyordu ve Nico da kendi iyiliği için fazla zeki idi.

Luca bir manyak gibi sırtıttı ve bana orta parmağını çevirerek karşılık verdi. "Raphael seni mahvedecek."

"Pekâlâ, siz iki piç kurusu," diyerek Luciano kardeşler arasındaki tartışmayı sonlandırdı. "Bu kadınlarla ne yapacağımıza karar vermeliyiz." Haklıydı. Onlar artık daha önemliydi.

Nico ellerini ceplerine soktu. "On tanesini Gia'nın barınağına yerleştirebilirim. Ondan fazlası için yeterli alan yok."

Nico'nun hizmetçisi Gia bir insan ticareti kurbanıydı. Nico onu birkaç yıl önce kurtarmış. Ancak yıllarca ciddi sıkıntılar çekmiş ve sonunda iyileşebilmesinin tek yolu benzer deneyimler yaşamış diğer kadınlara yardım etmek olmuş.

"Kahretsin, hepsini onun yanına koyabilseydik iyi olurdu," diye mırıldandım. "Onları bir arada tut."

Gözlerinde düşünceli bir bakışla, pratikte onu çalışırken görebiliyordum.

Nico, "Belki binayı genişletene kadar onları bir hafta kadar odalarda ikiye katlayabiliriz," diye karşılık verdi.

Telefonunda hararetle bir şeyler yazıyordu.

"İyi olduğunu biliyorum," diye alay etti Luca onunla. "Ama bir hafta içinde genişleme mi?

O kadar da iyi değilsin."

Nico kaşlarını kaldırdı, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. "Meydan okuma kabul edildi," diye kestirip attı. "Ne üzerine bahse giriyoruz?"

"Sen yeterince zengin değil misin?" Luca ona tükürerek karşılık verdi. "Ben paradan bahsetmiyorum," diye söylendi.

"O zaman ne istiyorsun?" Luca onu sorguladı. Dikkat etse iyi olacaktı, yoksa hayatını Nico'ya borçlu kalacaktı. Kimse Nico'nun zekâsıyla boy ölçüşemezdi.

"Bir iyilik," diye cevap verdi Nico. "Herhangi bir iyilik, hayatımın istediğim herhangi bir noktasında."

Luciano Luca'yı, "Yapma," diye uyararak benimle eğlenceli bir bakış paylaştı. O da benim kadar iyi biliyordu ki Luca'ya bir şeyi yapmamasını söylerseniz, benim pervasız küçük kardeşim onu yapardı. "Kaybedeceksin."

"Şimdiden kaybetti," diye araya girdi Alexei, ses tonundan eğlenip eğlenmediği anlaşılmıyordu.

"Anlaştık," diye duyurdu Luca. Enayi!

Nico bir köpekbalığı gibi sıırttı. İkisi el sıkıştı ve Luca sonsuza dek Nico'ya borçlu kaldı. Bir cep telefonu çaldı ve hepimiz telefonlarımıza baktık. Bu Nico'nunkiydi; bir cevap aldı.

"Tamam, Gia onları kabul edecek," diye açıkladı Nico. "İnşaat ekibime binanın genişletilmesi üzerinde çalışmalarını söyleyeceğim, ancak o zamana kadar Gia onları ağırlayabileceğini söyledi."

"Mükemmel," dedi Luca. "Şimdi gidip kutlayalım. Şehirdeki kulübüne gidelim mi Cassio?"

Artık o kadar da küçük olmayan küçük kardeşime başımı salladım.

Kutlanacak çok az şey olmasına rağmen her zaman kutlama yapmaya hazırdı.

Son zamanlarda.

"Ayartma mı?" Nico sorguladı. "Cadılar Bayramı partisi falan yok mu?"

"Lanet olası Ağustos ayında mı?" Luciano homurdandı.

Omuzlarımı silktim. "Organizasyon müdürü yılın tüm etkinliklerini bu aya sıkıştırmak gibi bir saçmalık yapıyor. Gelecek hafta Noel partisi var."

Luciano ve Nico hemen gözlerini devirerek organizasyon müdürüne moron dediler. Hoşlarına gidip gitmemesi önemli değildi; partiler herkesi kulüplerime çekiyordu, bu yüzden etkinlik yöneticisi bir şeyleri doğru yapıyordu.

"Alexei'nin soğuk sesi, Luciano'nun mafyanın isim listesinde olduğunu bile bilmeyen etkinlik yöneticime taktığı yaratıcı isimleri böldü.

"Evet, Temptation benim için de çok yumuşak," diye cevap verdi Luca. "Ama Cassio daha müstehcen bir şey açmayı reddedince, baştan çıkarmayla yetinmek zorunda kalıyorsun."

Alexei sakince onu tersledi ve hepimiz kıkırdadık.

"Git kendi hard core seks kulübünü aç," dedim Luca'ya. "Seni sapık piç."

Luca aptal gibi sırıttı. "Yapabilirim. Adını da Cassio koyarım." "Ve ben de senin kıcını tekmeleyebilirim," diye onu eğlenceli bir şekilde uyardım.

Üç saat sonra Luciano, Nico ve ben VIP girişinden içeri girdik. Luca çoktan içeri girmiş, muhtemelen rastgele bir hatunla takılıyordu.

"Tekno için çok yaşlıyım," diye mırıldandı Nico isteksizce.

"Sen de ben de," diye mırıldandı Luciano. "Sanırım Cassio aletini ıslatmak istiyor."

"Peki ya sen?" En iyi arkadaşıma meydan okudum. Küçük bir engel dışında. Luciano başka bir kadına bakmaya dayanamıyordu. Karısı onun yardımcıсыydı, ama bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğundan emin değildim. Karısı ortadan kaybolmuştu ve o zamandan beri onu arıyordu.

Kulübün içine ancak girebilmiştik ki küçük bir beden tam arkama çarptı.

"Oh, kahretsin," diye mırıldandı yumuşak bir ses. "Çok özür dilerim." Hafifçe dürttü, acele etmemi istercesine öne doğru itti ve ben de hoşnutsuzluğumu homurdandım. Yerimden kıpırdamadım çünkü kendi kulübüme bir kadın tarafından itilip kakılmak için gelmemiştim. "Hızlanabileceğini mi sanıyorsun dostum?"

Nico bir kahkaha attı ve ardından sahte bir öksürükle kahkahasını bastırdı.

Kadına haddini bildirmek için döndüğümde gözlerim derin okyanus gözleriyle buluştu. O unutulmaz, çarpıcı mavi gözlerle.

Adımlarım durdu ve bir kıza bakarak olduğum yerde kalakaldım... Hayır, bir kıza değil. Bir kadına. Tanrım, ne kadın ama! Bir erkeğin ıslak rüyasından bahsediyorum. Güzel, yumuşak bir vücut, tam bir orta sayfa ve insanın nefesini kesecek gözler.

Yumuşak bir inilti ve bir göz kırpma beni elimizdeki duruma geri getirdi. Seksi Wonder Woman kostümü giymiş bir kadın, botları ve her şeyiyle önümüzde duruyordu. Her gün görebileceğiniz bir manzara değil.

"Dostum, hızlandırmanı söyledim, yavaşlatmanı değil," dedi kızgınlıkla. Luciano, kendini tutmaya çalışsa da yanımda kıkırdadı. Onun güldüğünü duymayalı uzun zaman olmuştu.

Bir başka yumuşak goan. "Oh, hadi ama," diye mırıldandı. "En azından yoldan çekil."

Üçümüz, Luciano, Nico ve ben, koridorun tamamını kaplamıştık ve o sürekli sağa sola kayarak aramızdan geçmeye çalışıyordu.

"Acelen mi var, Wonder Woman?" Luciano sırtarak meydan okudu.

"Aslına bakarsan," diye tersledi kadın, omzunun üzerinden bakarak.

"Benim var."

En muhteşem gün batımının renklerini taşıyan kızıl yelesi, o döndükçe dalgalanıyordu. Tanrım, ne kadar da çoktu. Onu yumruğumun etrafına sarmayı hayal edebiliyordum. Ellerimi sıktım ya da görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını hissetmek için uzanma riskini göze aldım.

"Bayan, buraya gelin!" Fedailerimden biri koridordan koşarak geldi. Gizlice girmiş olmalı.

Başını geldiği yöne çevirdi, koridorun loş ışıkları altında bile başını her hareket ettirdiğinde saçları alevli bir parıltı yayıyordu.

O saç!

Bu kızıl saç tonunu sadece bir kez gördüm ve asla unutmayacağım. Nerede görsem tanırım. Yine de, kurtardığım kızın burada olduğuna inanmak zordu. Önümde. Yetişkin bir kadın olarak.

Ve hayatımda gördüğüm en muhteşem kadındı.

Elini saçlarının arasından geçirerek kırmızı bir yıldızla süslü tacını hafifçe eğdi.

Nico soğuk sesiyle, "Güzel taç," diye alay etti.

Elleri ona doğru uzandı. "Teşekkürler. Bu aynı zamanda bir silah," dedi ona ve silahı tekrar düzeltti. "Beni rahatsız eden adamları öldürüyor."

Dudağım yukarı doğru çekildi. Artık çaresiz, genç bir kız değildi. Tam da tahmin ettiğim gibi, güçlü çıktı. Tüm dış görünüşünün altında, o inanılmaz yelesine uyan bir ateş vardı. Ne kadar sıcak yandığını görmenin cazibesi güçlüydü. Ve sonra, onu tam bir cehenneme dönüştürmek istedim.

"Bayan," diye seslendi fedai tekrar.

"Yerine geri dön," diye bağırarak onu uzaklaştırmak için elini savurdu ve aynı zamanda üç büyük bedenimizin arasından geçmeye çalıştı. Bunu yapma şekli neredeyse bize sürtünmekten kaçınmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Bayan." Fedai şimdi ancak üç metre uzaktaydı.

"Umm, ben bu adamlarla birlikteyim. Değil mi?" Gözleri bana doğru geldi, gözlerinde muziplik parlıyordu. Áine *Evans*. Büyümüştü ama onu her yerde tanıyabilirdim. "Birlikte oynayalım," diye fısıldadı nefesinin altından. "Lütfen."

Tanrım, o yumuşak ses tonuyla *lütfe diyebilirdi* ve ben onun için şehirleri yakardım. "Sorun yok Alan," dedim fedai arkadaşşıma. Durdu, sanki ona bakıyormuş gibi

bana inanmadığını ve her an işini kaybedebileceğini söyledi. "Hanımefendi benimle birlikte." Gözlerinde şaşkınlık parladı ama bunu çabucak gizledi. Ne de olsa kadınları asla kulübüme getirmezdin. Onları götürdüğüm tek bir yer vardı, o da sadece sevişmek için kullandığım çatı katımdı. Orada ne uyudum ne de kaldım. Tıpkı kardeşim gibi, ilişkiler bana göre değildi.

Serbest kalmak için kullandığım bir kadın listem vardı. Önceden dürüst ve basit bir anlaşma yapıları. Tatlı ve vanilyalı bir şey yoktu. Sevişme yok. İki taraf da ne beklendiğini biliyordu ve

Bu artık işe yaramayınca yollarımızı ayırdık.

"Oh, tamam." Derin bir nefes alarak rahatladı. "Neden söylemedin ki?" diye mırıldandı içinden, gözlerinde kızgınlık parlıyordu. "Beni bu kadar peşinden koşturdun." Alan'ın gözleri üçümüze kaydı. "Peki ya diğer kız? Kara Dul kız? O da mı seninle?"

"Evet. Evet, öyle," diye cevap verdi ona, genişçe sırtarak ve başını onaylarcasına sallayarak. "Bizi avlamana gerek yok. Git başka birini ara."

Alan'ın gözleri onay için bana geldi, bakışlarında endişe vardı. Tanrım, bunca yıldan sonra burada olduğuna inanamıyordum.

"Değil mi?" diye sordu endişeyle, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırırken bana kısa bir bakış gönderdi. Başımı salladım. Sanırım parti bozanlar ikili gruplar halinde geliyorlardı. "Gördün mü," diyerek dikkatini Alan'a geri verdi. "Telaşa gerek yok."

Alan nefesinin altından bir şeyler homurdandı ve sonra işini yaptığından memnun bir şekilde ayrılmaya gitti.

"Oh, hey Alan," diye seslendi arkasından. Alan yüzündeki yorgunlukla arkasına döndü. Bir elini ensesine götürerek ona tekrar uzun uzun ve sertçe baktı. Alan'a gerçekten daha uygun bir pozisyon bulmalıyım. İyi bir adamdı ama fazla ciddiye. "Birazdan üç adam gelecek. Yakışıklı, İrlandalı kardeşler."

Luciano, Nico ve ben bakıştık. Bu beklenmedik bir şekilde geliyordu. "Öyle mi?"

Karanlık koridorda bile dolgun kırmızı dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü görebiliyordum. "İçeri girmelerine izin verme. Ne olursa olsun."

"Seni rahatsız mı ediyorlar?" Alan, sesine endişe hakim olarak sordu. Korumacı bir yapısı vardı, özellikle de söz konusu savunmasız kadınlar olduğunda. Ondan hoşlanmamın nedeni de buydu.

Elini salladı. "Hayır, ama onlar partiyi mahvederler."

Gözleri tekrar bana geldi. Başımın onayladım. Sonra başını salladı ve işine dönmek üzere yanımızdan ayrıldı. Bakışlarım onun vücudunda gezinirken yumuşak bir kahkaha attım. Bu, yıllardır yaşadığım en şaşırtıcı buluşmaydı.

Gözlerim dokuz yıl önce beni bir fark yaratabileceğime inandıran kadına kilitlendi. Ve o zamandan beri, kurduğumuz dostluklar ve ittifaklarla hepimiz ortak bir hedef için çalışmaya başladık.

Kadınları kurtarmak. Onları kullanan ve inciten erkekleri ortadan kaldırmak.

Bir fark yaratıp yaratmadığımızı merak ettiğimde tek yapmam gereken bu kızı hatırlamaktı. Büyüdü ve muhteşem bir kadın oldu. *Bir Wonder Woman*, diye düşündüm eğlenerek. Tıpkı kıvrımlarını saran ve dolgun bacaklarını gözler önüne seren kostüm elbisesi gibi.

Kısa boyluydu, 1.80 boyundaydı ve benim 1.80 boyumun yanında bir şekilde küçük ve narin, neredeyse kırılğan görünüyordu. Ama tüm bunların altında bir güç vardı. Bunu bugün dokuz yıl öncesinden bile daha fazla hissedebiliyordum.

"Bunun için teşekkürler," diye yumuşak bir sesle konuştu, dolgun dudaklarında bir gülümseme kıvrıldı.

Gözleri Luciano ve Nico'nun üzerinde geziniyordu ve içimden bir ses onlara bakıyor olmasından bile tedirginlik duyuyordu. Çok sıradışıydı. Kıskançlığı uzun zaman önce ezmiş ve işe yaramaz bir duygu olduğunu anlamıştım.

Sonunda bakışları üzerime yerleşti. *Olmaması gerektiği gibi, sadece bana,*

diye düşündüm sessizce.

Gözlerimiz kilitlendi ve okyanus havuzlarının derinlikleri tam göğsüme çarptı. Tıpkı yıllar önce olduğu gibi. Kaşları çatıldı ve başını eğerek yüzümü inceledi. Gözlerinde tanıma yoktu, sadece kafa karışıklığı vardı.

"Tanıdık geliyorsun," dedi fısıltıyla, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Ama bir yüzü asla unutmam, bu yüzden olamaz..." İnce parmakları kalktı ve şakağına masaj yapmaya başladı.

Hatırlamıyor muydu?

"Adın ne senin?" Bildiğim halde sordum. O asla unutabileceğim biri değildi. Yıllar önce güvenli bir şekilde hastaneye yatırıldıktan sonra ailesini araştırdığımdan emindim.

Sanki kafasını toparlamaya çalışıyormuş gibi başını salladı ve dudaklarına bir gülümseme geldi.

"Diana Prince," diye karşılık verdi. Gerçekten mi? Karakteri için elinden geleni yapıyordu, ha?

"Pekâlâ, Wonder Woman. Karakterinin dışında bir ismin var mı?"

Kıkırdadı.

"Hiç sanmıyorum dostum," diye mırıldandı usulca. *Dostum mu?* "Annem beni her zaman yabancılarla konuşmam konusunda uyarırdı, özellikle de Cadılar Bayramı kostüm partileri için giyinmeyenlerle."

Nico ve Luciano arkamdan kıkırdadılar. Eğlenmelerine sevindim.

"Áine!" Bir kadın sesi geldi ve sııttım. "Tanrım, seni yakaladıklarını sanmıştım!"

Sesin geldiği yöne baktım ve Kara Dul kostümü giymiş bir kadın gördüm. Margaret Callahan. İrlanda mafyasının başının yeğenini tanıdım.

Sanırım bu iki genç hanım süper kahraman temasını kullanacaklardı. Kendimi beğenmiş bir şekilde, "Ve adınızı bulduk," dedim.

Áine'in gözlerinde az önce adının anılmasından duyduğu kızgınlık parladı. Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. Biz gelmeden önce ortadan kaybolmuş olsa da özel bir şey kutlamamakta ısrar ettiği için kardeşim Luca'ya teşekkür etmeliydim. Bu gece daha da güzelleşmişti.

Áine beni bırakıp etrafımdan dolanarak arkadaşına doğru yürüdü. "Sen en kötü suç ortağısın," dedi ona. "Ve en kötü parti suç ortağısın. Arkanda kimseyi bırakmıyorsun. '*Geride trol bırakılmaz*' sözünü bilmiyor musun?"

Referans bana hiç mantıklı gelmedi. Araştırmam gerekecekti. Kuzenin gözleri bize doğru geldi ve başını öne eğip güldü.

"Görünüşe göre başarmışsınız. Ve biz trol değiliz."

Áine küçük elbisesini düzeltip kendine baktı. "Hadi gidip partiye katılalım," diye duyurdu Áine. "Ağustos ayında daha çok kulüp Cadılar Bayramı yapmalı." Nico ve Luciano'ya işaret eder gibi baktım. "En iyi kısmı," diye gülümsedi. "Erkekler bu kulübe gelmeyecek."

Bir bakış atıp sırttılar, yüzlerinden bela okunuyordu. Callahan'ın yeğeni ve Áine'in gece kulübüme geldiğini bilip bilmediğini merak ettim. Belli ki çocuklar, Margaret'in kardeşlerini kastettiğini varsaymışım, bunu biliyorlardı. Temptation adlı gece kulübünün bana ait olduğunu bilmemeleri mümkün değildi. Satın aldığım ilk gece kulübüydü.

Áine omzunun üzerinden baktı, gözlerimiz birleşti. "Tekrar teşekkürler, dostum!" Göz kırptı, sonra kulübüme doğru yürüdü.

Kanka! Hayır, ben onun kankası olmam.

"Hey, *dostum*," diye alay etti Nico. İkili gözden kayboldu ve ben Nico'nun sırttan yüzüyle baş başa kaldım. "Kulağa köpek ismi gibi geliyor."

"Siktir git, Nico," diye mırıldandım. Gözlerim Áine'in kaybolduğu yöne kaydı ve aklımın bir köşesinde onun peşinden gitmek vardı.

Luciano yüzümdeki ifadeyi okumuş olmalı ki başını salladı ve mırıldandı: "Kızıl saçlılarla uğraşmamalısın. Güven bana, bilmem gerekir."

Grace'le tanışmamışım ama Luciano'nun anlattığı kadarıyla kızıl saçlıydı. Artık onları hazmedemiyordu. Artık *hiçbir* kadını hazmedemiyordu.

"Sanırım kadını tanıyorsun?" Nico gözlerinde bilmiş bir bakışla sordu. "Gerçi onda kalıcı bir ifade bırakmışa benzemiyorsun."

Luciano eğlenerek kıs kıs güldü.

"İkinizi de sikeyim. Bugünlerde bunun için seni geri alacağım."

"Pek olası değil," diye sırttı Nico.

Üçümüz müziğin duyulabildiği ofisime yöneldik, ancak ses o kadar yüksek değildi ve büyük cam duvar bize tüm dans pistini görme imkânı verdi.

"Ne halt etmeye buraya geldik ki?" Nico kendini bir sandalyeye atıp bacaklarını masanın üzerine kaldırarak mırıldandı. "Bunun için biraz fazla yaşlı değil miyiz? Ve Luca hangi cehennemde?"

Görüş alanımdaki tek yönlü pencereden dans pistindeki sahneyi izliyordum. *Küçük* kardeşim dans pistinde gevezelik ediyor, kadınlar sanki balmış gibi etrafında vızıldıyordu.

Hiçbirinin önemi yoktu. Kardeşimin de benim de tamir edilemeyecek durumda olduğumuzu anlamadılar mı? Belki de kadınların aradığı şey tam olarak buydu. Kurtarabileceklerini düşündükleri, berbat geçmişleri olan kötü çocuklar.

Alevli saçları olan kadını aradım. Onu fark etmem uzun sürmedi. Margaret ile dans ediyordu. Gülüyorlardı, ikisi de kendi dünyalarındaymış gibi davranıyorlardı. Hayatlarının en güzel anlarını yaşıyorlardı.

Áine'in aksine Margaret'in saçları kömür gibi siyahtı ama gözleri benzer renkteydi, Karayip sularının çarpıcı renkleri. Kahretsin, Áine'in gözleri benimkilerle birleştiğinde o okyanus parıltıları beni tam göğsümden vurdu. *Ve bir şey hissettim.*

Çok uzun zamandır ilk kez göğsümden bir şey *hissettim*. Babamın sebep olduğu ölümlerin ve acıların sorumluluğundan farklı bir şey. İntikam açlığından farklı. Ama ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum.

Gözlerim Áine'in vücudunda gezindi, her yeri kıvrımlı ve yumuşaktı. Yine de güçlüydü. Wonder Woman kostümü iyi bir seçimdi. Ona yakışmıştı. Büyümüştü, kurtardığım çocuğun izleri kaybolmuştu. Yıllar önceki genç kız, güçlü ve kendine güvenen bir kadın olmuştu. Her hareketinde, her gülüşünde, her bakışında bu açıkça görülüyordu.

Onunla ilgili bir şey beni etkiledi ve bunu takip etmem önemli hissettirdi.

Neden beni hiç hatırlamıyor?

Birlikte günler geçirmedik ama böyle travmatik bir deneyimi öylece unutamazsınız. Her şeyi hatırlayacak yaşıyadı. Ne de olsa kaçırılmak ve böyle bir çile yaşamak kolay unutulacak bir şey değildi. Bu tek olay üzerimde kalıcı bir etki bıraktı.

Benimle kaldı. Babamın imparatorluğunu yıkmanın büyük bir bedeli varmış gibi görüldüğü günlerde beni yönlendirdi. Bana, kardeşime, arkadaşlarıma.

Áine Evans gibi, babamın yaptığı yanlışları düzeltmemizi bekleyen başka bir küçük kız olabileceği bilgisi. Tıpkı dokuz yıl önce bu kıza yaptığımız gibi. Dövülmüş ve yaralanmış küçük bir kız hayatta kalmış ve galip gelmişti. Bu, çalışmalarımıza devam etmek için mümkün olan en iyi teşvikti.

Gözlerim onun formuna kilitlendi, dans pistindeki hareketleri zarif ve şehvetliydi. Güvenle hareket ediyordu, gülümsemesi geniş ve özgürdü. A

Çizmelerinin ve gülünç derecede kısa Wonder Woman kostümünün arasından görünen teni pürüzsüz ve solgundu. Kiraz kırmızısı saçları aç erkeklerin dikkatini çekti ve içimde kıskançlık uyandı.

Kıskançlık.

Luca ve benim çocukluğumuzdan beri hissetmediğim bir duygu; kardeşim daha yeni yürümeye başlamıştı ve ben annemizin nasıl öldüğünü anlayacak yaşta bile değildim. Başkalarını aileleriyle birlikte gördüğümde her zaman nefret ettiğim o kaypak, kararsız duygu. Onu vücudumdan söküp atma dürtüsü vardı içimde. İnsanı incitirdi; sahip olmayı dilediğiniz ama sahip olmadığınız her şeyi hissetmenize neden olurdu.

"Ona öylece bakacak mısın?" Nico sordu. Ona ters bir bakış attım. *Alaycı pislik!* "Git onu dansa kaldır," diye önerdi.

"Teşvike ihtiyacım yok," diye tersledim, tedirgindim. Yapmak istediğim şey tam olarak buydu ama yapmam *gereken bir* şey olup olmadığından emin değildim. Ne de olsa dokuz yıl önce onu kaçırın benim öz babamdı. Ailemizin mirası, ailemizin açgözlülüğü onu ıssız bir yerdeki o kirli hücreye düşüren olaylar zincirini başlatmıştı. Çılgınlıkların ve acının normal, günlük bir olay olduğu bir yerde.

Luca ve ben daha sonra geri döndük. Diğer kadınları serbest bıraktıktan ve erkekleri sorguladıktan sonra yerleşkeyi yerle bir ettik. Tamam, belki de daha uygun bir terim işkence olurdu. Her iki durumda da, tek bir asker bile hikayeyi anlatmak için hayatta kalmadı. *Çocuk hariç.* Kadınları bulduğumuz durum, çocuğun neler yaşadığını hayal etmek bile beni korkuttu. O cehennem çukurunda çok boktan şeyler olmuş.

Gözlerim, dans pistinde siyah saçlı kuzeniyle birlikte hareket eden dansçı kıza odaklandı. İrlandalılar ve babam, kendimi bildim bileli savaş halindeydi. Ama son dokuz yılda savaş kızıştı. Babam o zamanlar Áine Evans'ı kaçırdığında neye sebep olduğunu tahmin bile edemezdi.

Ama bunca zaman sonra nihayet borcumu tahsil etme zamanının geldiğine karar vermiştim.

İkinci Bölüm

ÁINE

T Adam güzeldi; Adonis gibi ama belalı bir seviyede. Zaman durmuş gibi görünüyordu ve bakışlarım Şimdiye kadar gördüğüm en kalın kirpiklerle çerçevelenmiş soğuk, karanlık gözler. İçinden fışkıran cızırtılı güç, yoğun ve tanımlanamaz bir şekilde akıyordu; o karanlık gözlerdeki karanlık ve vahşet içimde bir şeyleri sarsıyordu.

Bir anı.

Tam olarak odaklanamadığım uzak ve belirsiz bir anı. Zihnimin gölgelerinde gizleniyor ve beni sadece rüyalarımda rahatsız ediyordu. Başımın senkronize bir şekilde göğsümde garip bir gümbürtü başladı. Yine de, insanın yakınlığından duyduğum olağan tiksinti hiç gelmedi, bu da ilgi çekiciydi.

Koyu renk gözleri sanki bir şey bekliyormuş gibi beni izliyordu. Sanki birbirimizi çok uzun zaman öncesinden tanıyormuşuz gibi. Yüzünü, güçlü çene hattını ve yontulmuş elmacık kemiklerini inceledim. *Tanıdık geliyordu.* Çok tanıdık. Zihnimde sisli bir görüntü belirdi, uzatılmış bir el ve kaşlarımı çattım.

Dövmeli eller. Gözlerim ellerine kaydı. Sağ elinde hiçbir şey yoktu ama sol elinde mürekkep vardı. Bir gül, sadece yapıları.

Ve sonra anı kayboldu, hayal kırıklığıma rağmen hiçbir şeye dönüşmeden dağıldı. Zihnimi anıyı aramaya odakladım. Önemliydi, biliyordum. Yine de hiçbir şey gelmedi. Hafif bir hayal kırıklığıyla başımı salladım ve onun bakışlarıyla karşılaştım. *Kim bu adam?*

O yoğun kara gözlere bakarken şakaklarım zonkluyordu. Kendimi karanlık, tehditkâr surlarda boğuluyormuş gibi hissediyordum ve hava almak için yukarı çıkmanın hiçbir yolu yoktu. Yüzü unutulmazdı. Onu daha önce görmüş olsaydım, bir daha karşılaşma şansım olmazdı.

asla unutmuyacağım. Ben onun duygulu kahverengi gözlerini izlerken o da beni inceledi. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyordu. İlgimi çekti, beni bir sisin içine çekti.

Onu izlerken her şey kayboldu. Evet, onda ne olduğunu çıkaramadığım tanıdık bir şeyler vardı. Bu adamla uzun zaman önce tanıştığıma hayatım üzerine bahse girerdim. Hafızamı yokladım, bulmaca beni rahatsız ediyordu. Hatırlamamın önemli olduğunu hissediyordum. Ama anıyı hatırlamaya çalıştıkça başımdaki zonklama daha da şiddetlendi. Margaret'in sesi beynimi delip geçene kadar parmaklarımın şakaklarıma baskı yaptığını fark etmemiştim.

"Áine!" Margaret'in sesi bakışlarımı böldü ve dudakları tembel bir gülümsemeye dönüştü. "Tanrım, seni yakaladıklarını sanmıştım!"

Margaret'e baktım ve cevap olarak başımı salladım.

Dövmelerle kaplı adam memnuniyetle mırıldandı: "Ve adınızı öğrendik."

Derin sesi tüylerimi diken diken etti. Vücudumun herhangi bir erkeğe olumlu tepki vermesi pek alışıldık bir şey değildi ama bu adam... Tanrım, bu esrarengiz adam şok edici bir şekilde içgüdüsel bir tepki vermeme neden oldu. Neredeyse havanın cızırtısını tadabiliyor ve tenimin ısındığını hissedebiliyordum. Dehşet verici olduğu kadar heyecan vericiydi de. Daha önce *hiç* kimseye karşı arzu duymamıştım.

Dudakları bilmiş küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı ve muzaffer sırıtışıyla içimde kızgınlık parladı. Her neyse! Akşamımı mahvetmesine izin veremezdim. Ayrıca, üvey babam Jack Callahan'ın yolu buraya düşseydi en son sıritan ben olurum. O zaman bu adam muhtemelen yanıma bile yaklaşmazdı. Erkekler ya New York'taki İrlanda mafyasının başıyla olan bağlantımdan iğrenir ya da ilgilerini çekerti. İkisinin arası yoktu. Kimse bundan etkilenmedi.

Biraz alkol almak için karanlık Adonis'in yanından elim Margaret'in elinde ayrıldım. Hayatımda ilk kez bir erkeğin kıyafetlerini yırtıp terli ve sert bir seks yapma dürtüsüyle savaştım.

İçmeye bile başlamadım. Daha da rahatsız edici olanı, *hiç* seks yapmak istemedim. Hiç seks yapmadım. Genellikle en kötü panik atakları, soğuk terlemeleri ve anlık, acı veren bir kalp çarpıntısını ortaya çıkarırdı.

Başımı hafifçe sallayarak uzaklaştık. Yine de ondan uzaklaştığım her adım midemde derin bir sızıya neden oluyordu. Beni tekrar yabancınn olduğu yöne doğru çekiyordu. Bu hiç mantıklı değildi. Evet, alışılmadık derecede çekici bir adamdı. Herhangi bir kadının bu güzel örneğe bakarken midesinde - ya da kalbinde - bir çarpıntı hissetmemesi imkânsızdı. Fakat

Diğer kadınların aksine, onun bir dokunuşuyla panik atağın can sıkıcı bir şekilde ortaya çıkacağından emindim. Bu güçlü çekime rağmen, bana dokunulduğunda panik atak geçirdiğimi bildiğimden, bunu görmezden geldim.

Muhtemelen bakire olarak öleceğim, diye düşündüm derin bir iç çekerek.

"Sen en kötü suç ortağısın," dedim ona gözlerimi devirerek. Belki de yabancıya duyduğum bu pençe gibi ihtiyaç yüzünden biraz huysuzdum. "Ve en kötü parti suç ortağı. Arkanda kimseyi bırakmıyorsun. '*Geride trol bırakılmaz*' sözünü bilmiyor musun?"

Margaret rahatsız olmadan kıkırdadı. İkimiz de biliyorduk ki o her zaman benim arkamı kollardı, ben de her zaman onun. Kardeş kadar yakındık ve birbirimize açıkça güveniyorduk.

"Görünüşe göre başarmışsın," diye alay etti, gözleri arkamızda gezinirken. "Ve biz trol değiliz."

İflah olmaz. Margaret iflah olmazdı.

"Hadi gidip partinin tadını çıkaralım," dedim ona omzumun üzerinden son bir kez bakarak. Böylesine muhteşem bir örneğe son bir bakış. Hâlâ aynı yerde duruyordu, gözleri benim üzerimdeydi. Ve kalbim yine şişeye sıkışmış bir kelebeğin kurtulmaya çalışması gibi çırpınmaya başladı. Margaret'e dönerek alaycı bir ses tonuyla ekledim, "Ağustos ayında daha fazla kulüp Cadılar Bayramı yapmalı. En iyi kısmı da bu. Erkekler bu kulübe gelmeyecek."

Omzumun üzerinden son bir kez bakmaya dayanamadım, gözlerimiz birleşti. "Tekrar teşekkürler, dostum!" Kendimi şaşırtarak çapkınca göz kırptım. Ben flörtçü bir tip değildim. Daha çok katil bir tiptim.

Dikkatimi Margaret'e çevirerek sıırttık ve yola koyulduk. İkimizin de sorumluluk gerektiren işleri vardı ve ağır sorumluluklar getiren bir organizasyonu yönetiyorduk ama aynı zamanda eğlenmeyi de seviyorduk. Ne de olsa sadece bir kez yirmili yaşlarda olacaktık.

Aceleyle bara gidip shotlarımızı sipariş ettik. Birer tane içtikten sonra kalabalık dans pistine yöneldik.

Dans ettik, rahatladık ve Margaret'in erkek kardeşlerinin tepemizde dolaşp tüm erkekleri uzaklaştırmamasından dolayı mutluyduk. Erkekleri istediğimden değil. Çoğu zaman erkeklerin bana dokunmasını bırakın, yanımda olmalarından bile nefret ederdim. Yine de önceki karşılaşmam beni şaşırtmıştı.

Belki de vücudum cevap vermek için doğru adamı bekliyordu. Manyetik yabancıyı düşününce içimi bir heyecan kapladı. Gözlerim dans pistinde gezinerek onu aradı ama burada değildi ve hayal kırıklığı üzerime çöktü.

Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir şekilde kendimi önemli hissediyordum. Onda elektrikli bir şeyler vardı. Boynundaki ve elindeki dövmeleler normalde beni uzaklaştırırdı ama onda tam oturuyorlardı. Neredeyse ikinci bir deri gibi.

Daha önce hiçbir erkek dikkatimi çekmemiştii ama bu adam... Tehlikeli bir kral gibiydi, tüm farkındalığımı ele geçiriyordu ve aynı zamanda tanıdık geliyordu. Rahatlatıcı. Güvenli.

Güzel ve acımasız.

Onu tanımlamak için aklıma gelen iki kelime bunlardı. Daha önce hiç deneyimlemediğim pervasız yanıım, bedenim kapanmadan önce onunla ne kadar ileri gidebileceğimi test etmek istiyordu. Sonunda, *kapanacak* ve o eski, tanıdık panik ön plana çıkacaktı. Bundan hiç şüphem yoktu. Ama içimdeki merak o şehvetli suları test etmek istiyordu... sadece *onunla*.

Yanıımdakine baktım ve Margaret'in sıvışıp gittiğini fark ettim. Daha sonra bana anlatacak çılgınca bir şeyleri olacağından hiç şüphem yoktu. Onun özgür ruhunu biraz kıskanıyordum. Bazen bir erkekle takılabilmeyi ve anın, tutkunun tadını çıkarmayı isterdim. Ama bu benim için her zaman ani bir dehşetle sonuçlanırdı.

Çok güzel! Ben her erkeğin hayaliliyim.

Müzik değışti ve kendi başıma dans ettim, ritimle sallandım. Halsey'in "Bad At Love" şarkısının tanıdık melodileri çaldı ve tüylerim diken diken oldu. Bu tam olarak benim olduğum şeydi. Michigan'da bir oğlum olmaması dışında. Ya da başka bir yerde.

Gözlerimi kapatarak müziğin üzerimden akıp gitmesine izin verdim ve diğer tüm düşünceleri bir kenara bıraktım. Endişeler, korkular ve güvensizlikler için bolca zaman vardı. Şu anda sadece dans etmek ve hiçbir sorunum yokmuş gibi davranmak istiyordum.

Dans pistinde Wonder Woman'dım. Kostüm çok kullanışlı değildi ama kesinlikle kendimi kötü hissettiriyordu. Gerçi kimse Gal Gadot kadar iyi giyememişti. Ve seksi. Daha önce hiç seksi hissetmemiştim.

Eller belime dolandı ve kalp atışlarıım anında hızlandı. Aşırı hızlandı. Tanıdık koku ve midemdeki çırpınma hissi bana kim olduğunu söyledi. Anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. Yine de temkinli yanıım bana sarılan elin üzerindeki mürekkebi görmek için aşağıya bakmamı sağladı.

Aman Tanrım!

Ve hala panik yok. Tam tersine, sanki biri kan dolaşıımıma şehvet iğnesi vurmuş gibi bir şehvet dalgası hissettim.

Bu yanıltı; biliyordum. Tek gecelik ilişkilerden hoşlanan bir kız değildim. Ama onca yıl kız arkadaşlarınızdan seks hakkında övgüler duyduktan sonra nihayet bir şeyler hissettiğinizde, bir yabancı tarafından dokunulmanın cazibesine kapılmaktan kendimi alamadım.

Sert bedenini sırtımda ve ellerini üzerimde hissederken bedenim ısındı ve kalbim çarpmaya başladı. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir arzu, içimde güçlü bir yoğunlukla yükseldi. Sarhoş ediciydi. *O sarhoş ediciydi. Belki de ben normalimdir*, diye düşündüm heyecanla. Sadece bedenim fazlaydı,

ekstra seçici.

Şarkı değişti ve Faith Richard'ın "Too Good To Be True" şarkısı çalmaya başladı. Onu tekrar görmek, o gözlerde kaybolmak istiyordum. Uzun zamandır hissetmediğim bir cesaretle yavaşça arkamı döndüm ve onun bakışlarıyla karşılaştım. Nefesimi tutarak vücudumun tepki vermesini, protesto etmesini, çılgılık atmasını bekledim. *Hiçbir şey olmadı!*

Sadece hoş bir uğultu ve her yerde karıncalanma. Panik atağa benzeyen bir şey yoktu. Gerçekten de gerçek olamayacak kadar iyiydi. Yavaşça nefes verdim. Tüm bu *normal* duyguları hissetmek çok iyi geldi.

"Vay, vay," dedim gülümseyerek ve bu konudaki deneyimsizliğimi gizleyerek. "Kostüm partisi için giyinmeyen adam."

Güzel ağzı hayalet gibi bir gülümsemeyle kıvrıldı ve kalçalarım sıkıştı. Tanrım, yıllarca hiçbir şey yapmadıktan sonra bu gece hormonlarım mı devreye girmeye karar verdi? Yine de şikayetçi değilim.

Yakışıklı yüzündeki o küçük gülümseme ile içimdeki her lif sarsıldı, sonra da vahşi ve sıcak bir şeye dönüştü. Bu adama verdiğim içgüdüsel tepki beni çok etti.

"Giyinip kuşandım," dedi, sesi tüylerimi diken diken eden derin bir tınıya sahipti. İçimdeki kadın bu yeni tepki karşısında neşelendi ve sevindi. Amım onu istiyordu. *Aman Tanrım! Beynimde benim, benim, benim diye* tekrar eden bir şey vardı.

"Ne gibi giyinmiş?" Biraz nefessiz bir ses tonuyla sordum.

"Benim gibi," diye mırıldandı usulca. "Bu yeterince iyi değil mi?" Yanaklarım anında kızardı. Yeterince iyiydi.

"Kesinlikle öyle," diye mırıldandım, gözlerim vücudunda aşağı doğru iniyordu. *Tanrım, çok belli ediyorum.* Vücudunun sıcaklığı içime ve damarlarıma doğru yayılıyordu.

Odak noktam geri döndü ve dudaklarının tam bir gülümsemeye dönüştüğünü gördüm. Sırıtarak beni inceledi ve midemde bir kıpırtı oldu. Nedense çok fazla gülümsemediğini hissediyordum ama gülümsemeliydi. Koyu, kahverengi

Gözleri zor bir geçmişini anlatıyordu. Gözlerimiz her birleştğinde, bu adamın yabancı olmadığını hissediyordum ama onu tam olarak tanımlayamıyordum. Belki de çok fazla içmiştim, yine de sarhoş hissetmiyordum. Ayrıca, onu ilk gördüğümde ben de hissetmiştim.

Eli belimin ortasına kaydı, sonra ellerime uzandı. Ellerimiz birkaç kalp atışı için kenetlendi, sonra onları boynuna doladı. Nefesimi tuttum ve sonra yavaşça bıraktım, vücudum hala rahatlamış hissediyordu. Sarhoş hissediyordum. Ama içtiğim içkilerden değil. Onunla sarhoş olmuşum ve o benimle dans etmeye daha yeni başlamıştı. Onun tatlı kokusunu içime çektim ve içim titredi.

Vücudunun sıcaklığı kolayca bir bağımlılığa dönüşebilirdi. Konuşmalıydım, bir şeyler söylemeliydim. Yine de tek bir kelime bile bulamadım. Bunun yerine, bu anı susuzluktan ölmek üzere olan bir kadın gibi içime çektim çünkü her an sona ereceğinden emindim. Fiziksel yakınlık her zaman zor olmuştur. Neden ya da nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, sadece işe yaramadı.

"Takım elbise giymenin kostüm olmadığını biliyorsun, değil mi?" Ağzımdan kaçırdım. Harika, söylenecek onca şey arasında en aptalca olanı ağzımdan kaçırmıştım. Vücudum bir mucize eseri panik moduna geçmese bile, bu adam geçecekti.

"Elbette öyle. Bir işadamı," diye cevap verdi. Başımı arkaya attım ve güldüm.

"Bu bir kostüm değil." Gözlerim yine üç parçalı Brioni takımının üzerinde gezindi. Ona bir eldiven gibi oturmuştu. "Belki bir gangster?" Kaşını kaldırdı ve bana tuhaf bir bakış attı. "Ne?" diye sordum. Savunmasız bir şekilde sordum. "Al Capone ya da onun gibi bir şey olabilirsin."

Hafifçe sırtarak ağzının kenarını kaldırdı ve kalbim kaburgalarımın altında gümbürdedi. Bu adamdan çılgınca etkilenmiştim. Adını bile bilmiyordum ama bunun hiçbir önemi yoktu. Sanki herkes ve her şey ortadan kaybolmuş, beni onunla ve benim için yeni olan bu elektrikle baş başa bırakmıştı.

Panik her an devreye girebilir. Yapmak zorundaydı; her zaman yapardı. Bunu istemedim ama kaçınılmazdı. Belki bu olmadan önce ona dokunabilirdim.

Parmaklarımı saçlarının koyu renkli tellerinde gezdirdim ve yakasının arkasına dokundum. Saçları hayal ettiğimden daha yumuşaktı. Dudaklarının daha da yumuşak olup olmadığını merak ettim.

Aklımın bir köşesinde, bu adamın yumuşak olmadığı konusunda beni uyaran bir düşünce titreşiyordu. Yine de heyecan vericiydi. Heyecan verici. Bu anın tadını çıkarmak istiyordum.

Kırık parçam devreye girmeden ve bu muhteşem erkek örneğinin yakınlığını reddetmeden önce elimden geldiğince uzun süre. Bu kadarını hak etmişim!

Yüzünü yaklaştırdı ve hava yoğun bir şeyle cızırdadı. Nefesim boğazımda düğümlendi ve durgun sıcaklık kan dolaşıma karışarak başımı hafif hissettirdi.

Kulübün havası ağırdı, hakkında hiçbir şey bilmediğim bir adamla dans ederken müzik beynimde uzak bir sestti. Adını bile. Ve onda öyle baştan çıkarıcı bir şey vardı ki, ona olabildiğince uzun süre tutunmak istedim.

"İyi bir görünüm," diye mırıldandım usulca. "İyi bir gangster olabilirsiniz."

Onun duygulu gözlerine bakarken, içinde kaybolabileceğimi hissettim. Kalp atışlarım hızlandı ve tenim güneşe çok yakınmışım gibi yandı. Üzerimdeki elleri iyi hissettiriyordu ama daha fazlasını arzuluyordum. Sanki bedenim yıllar süren uykusundan nihayet uyanmış ve tatmin olmak istiyordu.

Uyluklarımın arasındaki tatlı nokta ağrıyordu, cazibe damarlarımda uyuşturucu gibi dolaşıyordu. Dövmeli elini kalçalarımın arasından geçirip tatlı noktamın üzerinde gezdirdiğini hayal ettim. Dokunuşu iyi hissettirir miydi, yoksa vücudum bana ihanet eder miydi? Suyu test etmek istedim.

Aman Tanrım, külotum yanıyordu.

Alt dudağımı ısırdım, beni bir yere götürmesini ve bana dokunmasını nasıl isteyeceğimi düşündüm. Normalde bana dokunmaya çalışan bir erkeğin elini kırırdım ama hiç kimse bu hissin bir parçasını bile uyandırmamıştı. Özellikle de bir yabancı, ama bu adam... onunla ilgili bir şey beni çözdü. Beni derinden sarstı.

Dişleri alt dudağımı sıyırdı ve mideme bir sıcaklık doldu. Dudaklarına baktım ve sessizce beni öpmesi için onu zorladım. Yabancıları asla öpmezdim. Aslında, bir erkek arkadaşım varken nadiren bir öpücük başlatır ya da karşılık verirdim. En iyi ihtimalle platonik bir erkek arkadaş.

Sadece kırıldığımı ve fiziksel yakınlıkla ilgili hiçbir şeyden hoşlanmadığımı varsaydım.

Birbirimize baktık ve etrafımızdaki her şey arka plandaki gürültüde kayboldu. O yaklaştıkça vücudum uğulduyor, gerginlik derimin altında titreşiyordu. Midemdeki kelekler aşırı hızda çalıştı ve nefesimi tuttum.

Alessia Cara'nın "Scars To Your Beautiful" şarkısı çalarken dudakları dudaklarıma dokundu ve zihnimin uzak bir köşesinde bunun uygun olduğunu kabul ettim. Aşkta çok kötüydüm, hayatımın derinliklerinde bir yerlerde yara almıştım.

kavrayamadığım ya da anlayamadığım bir zihin. Yine de şu anda kendimi bütün hissediyordum. Mükemmel. *Onun!*

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nefesim kesilecek diye endişelendim. İçime akan hisler karşısında dizlerimin bağı çözüldü, dudaklarının dudaklarıma yaptığı baskı yumuşacıktı. Kendimi onun sert kaslarına sürttüm, ağızlarımız birbirine mükemmel bir şekilde yapıştı. Yumuşak ve ıslak. Dilini ağzımın içine kaydırды ve bir su birikintisine dönüşeceğimi düşündüm.

Bu yabancıнын yumuşak ve sıcak dudakları üzerimdeyken, kokusu beni ele geçirmişken, kendimi kaybetmişim. Tenimin her santimi yanıyordu. Onun için! İri bir eli sırtımın alt kısmına doğru indi, kostümümün dayanıksız malzemesinden ısı yayılıyordu. Diğer eli yüzümü kavradı, başparmağı çenemin altındaydı ve beni daha derinden öpebilmek için yüzümü eğdi.

Bir inilti boğazıma tırmandı. Nefes alamıyordum. Kulaklarımda kendi kalbimin vahşi atışından başka bir şey duymuyordum. Ondan başka hiçbir şey hissetmedim. Öpüşme şekli çılgınlıktı. Aynı anda hem yutuluyor hem de tadına varılıyor gibiydi. Nane, meyve ve alkol tadındaydı; tuhaf ama sarhoş edici bir kombinasyondur.

Eski hayaletlerin devreye girmesini bekleyip durdum.

Ama hiçbir şey olmadı. Panik yok.

Donmuş korku yok.

Sadece saf, katıksız arzu.

Üst dudağımı kendi dudağının arasına aldı ve beni sahiplenerek öptü. Sanki *beni* tanıyormuş gibi; sanki hayatı boyunca beni beklemiş gibi.

Kalp atışlarım göğüs kafesime çarpıyordu. Öpücüğü bana yaşadığımı hissettirdi; her şeyi hissettirdi.

İçimden bir titreme geçti ama öpücüğü durdurmayı reddettilim. Bunun yerine ellerim ensesine yapıştı, bırakmak istemedim. Sanki o benim cankurtaran salımdı - okyanusların üzerinde gezinen vahşi fırtınalarda yaşamla ölüm arasındaki fark. Bedenimi onunkine daha sert bastırdım, ona süründüm. Tüm mantığım kapıdan dışarı çıktı ve içgüdülerim devreye girdi.

Dili benimkine karıştı, bana rehberlik etti, beni tattı. Bu benim için yeni bir bölgeydi ama bu adamın nasıl öpüşüleceğini bildiğine şüphe yoktu. Tadı günah ve cennet gibiydi. Belki de beni cennetten kovduracak en iyi günah türü.

Öpücük sertleşti, dişleri alt dudağıma süründü. Nabzım kulaklarımda çınladı ve ateş damarlarımdan akararak beni tüketti.

Ben. Onun ağız benimkinin üzerindeyken, yumuşak bedenim onun sert bedenine bastırılmışken dünya bana doğru geliyordu.

Saçlarını daha sıkı kavradım, onu daha yakına çektim. *Beni yutması için*. Göğsünün derinliklerinden bir inilti yükseldi ve elleri kalçalarımına yapıştı. Bedenlerimiz kendi melodilerimizle hareket ederken dillerimiz dans etti.

Tükenmiş hissettim. Tamamlandı. Doğru.

Hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti. Tadı çok güzeldi. Nefes alışım düzensizdi, beynim şehvet dolu bir sisin içindeydi ve kalçalarımın arasında onun tatmin edebileceğini bildiğim kemirici bir ağrı vardı.

Tırnaklarım kafa derisine sürtünüyor, ona daha yakın olmak istiyordum. Daha fazlası için çaresizdim. Her şey için. Dili benimkine karıştı; öpüşmemiz açlıktan ölüyordu. *Belki de benim hissettiğim her şeyi o da hissediyordur*, diye düşündüm. Bunu açıklamamanın başka bir yolu yoktu. Beni alışılmadık bir şekilde tüketiyordu ve bu çok doğru hissettiriyordu. İçimden bir ürperti geçti, kalçalarımın arasındaki zonklayan ağrı doyurulmayı talep ediyordu.

Alt dudağımı ısırdı ve geri çekildi. Gözlerim ona kaydı, durmaması için yalvarmaya hazırdım. Yirmi üç yaşındaydım ve daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Bu öpücük her şeydi.

"Benimle gel," diye homurdandı. Beni cehenneme sürükleyen Lucifer olabilir. Umurumda değildi; onu isteyerek takip ederdim.

Elimi tuttu, avuç içleri yumuşak tenime karşı sertti. Beni daha önce tanıştığımız koridora götürdü. İnsanlar dans ediyor, gülüşüyordu ama ben onu koridorda ve merdivenlerde takip ederken hiçbir dikkatimi çekmiyordu. Farkında olduğum tek şey oydu.

Ofise benzeyen bir odaya girdik. Onun gibi kokuyordu, viski ve pahalı kolonyası. Gözlerim lüks ama sade ofiste gezindi.

Dudakları boynumda gezinerek bedenimi kapıya doğru bastırdı.

"Kapıyı kilitleyeceğim, böylece kimse bizi şaşırtmaz." Bir kalp atışı sessizlik. "Sorun olur mu?"

Bu tür bir senaryo kuzenlerime ve arkadaşlarıma vaaz ettiğim şeydi. Yine de burada başımı sallayarak onaylıyordum. Ama Tanrım, çok iyi hissettiriyordu. Vücudum bir erkeğin dokunuşundan tiksinimediğinde bu fırsatı değerlendirmeliydim.

"Evet," diye nefes aldım.

Kilit tıkladı ve bir an için birbirimize baktık. Sanki fikrimi değiştirmem için bana bir şans veriyordu. İtiraz etmem için.

Bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. Onu istiyordum, bu konuda en ufak bir şüphem yoktu. Vücudum çıldırmadı, kalbim de öyle. Kalbimin bu kadar sert atmasına ve bedenimin arzusuyla uğuldamasına neden olan ama yine de kendimi güvende hissetmemi sağlayan şey neydi? Sadece onun varlığı bile zihnimde gizlenen karanlık gölgeleri karanlık, uzak bir köşeye, artık önemli olmadıkları bir yere kovaladı.

Benimkiyle eşleşen bir yoğunlukla beni inceledi. Ama son hamleyi benim yapmamı bekledi. Gözleri benim üzerimdeydi, gözlerindeki açlık benimkilerle eşleşiyordu ve bana bu cızırtılı çekimi onun da hissettiğini söylüyordu. Yine de bekledi. *Beni bekledi.*

Üç kalp atışı. Ve kararımı vermiştim. Ona karşı koyamazdım. Uzanıp parmaklarımı koyu renk dalgalarının arasından geçirdim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Beni ensemden tutup kontrolü ele almadan önce boğazından yumuşak bir inilti çıktı. Bunu yapacağını biliyordum. Beni sertçe öptü, ağzımı sahiplendi. *Bu onun, diye bir düşünce zihnimde yankılandı. Uzun zamandır onundu.*

Vahşi ve sert, ıslak ve dağınık öpüştük. Dili sert ve hızlı hareket ediyor, benimkiyle birlikte dönüyor, bana sahip oluyordu. Mükemmeldi. Beni öpmeye, bana dokunmaya devam etmesini istedim. Bu her neyse... Daha fazlasını istiyordum. Dili ağzımın her santimini yaladı, sanki her köşesini tatmak istiyordu. Sıcaklığı vahşi ve ateşliydi, beni içine çekiyordu. Elleri vücudumda geziniyordu ve şu anda Wonder Woman kostümümün bu kadar dar olmasına minnettardım. Onun dokunuşunu tenimde hissetmemi sağlıyor, doğrudan içime kıvılcımlar gönderiyordu.

Kucağında eridim, elleri tenimi olabilecek en iyi şekilde yakıyordu. Bir yabancıyla yaptığım şeyden dolayı kızarmam gerekirdi ama umurumda değildi. Bu benim buzdan yapılmadığının, kırılmadığının kanıtıydı.

Bir erkeğin dokunuşuna açtım. *Bu* adamın dokunuşuna. Elleri göğüslerime indi ve çürük kumaşın arasından onları avuçladı. Dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçtı ve sırtım onun dokunuşuna doğru eğildi.

"Lütfen," diye dudaklarına doğru nefes aldım. *Bu muydu yani?* Tüm kız arkadaşlarımdan ve Margaret'in seks konusunda bu kadar yaygara koparmasına şaşmamalı. Henüz o kısma gelmemiştim ve sayıklıyordum.

Alt karnım ihtiyaçla sıkıştı ve uyluklarımdan arasındaki nabız ağrıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyordu. Sanki bedenimi benden daha iyi tanıyormuş gibi

Elleri elbisemin altından kaydı ve külotumu bacaklarımdan aşağı çekti. İçimden çıktım ve sonra beni kaldırıp kıcıımı masaya yasladı.

Kendimi sabitlemek için avuçlarımı masanın üzerine koydum ve ağzı tekrar benimkine çarptı. Boğazımdan bir inilti daha yükseldi ve onu yuttu. Dillerimiz sanki bunu daha önce milyonlarca kez yapmışız gibi birlikte dans etti. İçimde alevlenen ateş beni yakıp kül etmeye hazırlanıyordu.

Ağzı aşağı doğru hareket etti, boynumdan aşağı öpücükler bıraktı ve tenimi ısırıldı. Sanki beni işaretliyor gibiydi. Başım geriye eğildi ve gözlerim kapandı, bu yabancı ama bağımlılık yaratan hissin tadını çıkarıyordum.

Tüm vücudum patlamanın eşiğindeydi. Damarlarımda baygın bir sıcaklık dolaşıyor, omurgamdan aşağı hoş bir ürperti yayılıyordu. Kalçalarımı araladı ve kirli sakal oradaki yumuşak teni çizdi. Yapmak üzere olduğu şeyin farkına varmamla birlikte gözlerim fal taşı gibi açıldı. Dudaklarımı yaladım, nefesim kesildi ve onun tatlı noktama gittikçe yaklaşmasını izledim. Yine de panik yok.

Bakışlarımız kilitlendi, dili girişime gittikçe yaklaşan bir yol izliyordu. Sertçe yutkundum ve kalbim kulaklarımda çınlarken nefesimi tuttum.

Sert avuçlarıyla kalçalarımı birbirinden daha da ayırdı ve ben iri gözlerle onu izledim. Bekliyordum. Bekliyordum. İsteyerek.

Gözleri açıkta kalan kalçalarıma kaydı. Yakıcı bakışları klitorisime dokunmadan bile onu okşadı.

Bakışlarının tekrar bana kayışını izlerken midemdeki beklenti yumağı kıvrıldı. Koyu renk gözlerinde gizlenen ham ve su katılmamış bir şey, içime heyecan verici bir telaş yayıyordu.

"Siktir. Sen benimsin." Ağzı amımın üzerine kapanmadan önce söylediği tek şey buydu. *Ben onun muyum?* Sözler doğruydı. Belki de başka erkeklerle hiçbir şey yürümüyordu çünkü ondan başkasına yer yoktu. Kalbimde *onu* bekliyordum. Vücudum onu bekledi.

Dilinin ilk sıcak dokunuşuyla ürperdim. Bir zevk seli içime dolduğunda ve başım geriye düştüğünde sözlerini daha fazla düşünemedim bile. Girişten klitorisime doğru yavaş, tadını çıkararak bir tur attı. Bu bir erkeğin ilk samimi dokunuşuydu ve hayal edebileceğimden çok daha iyiydi.

Emmeden önce dilini klitorisimin üzerinde gezdirdiğinde dudaklarımdan yüksek sesli bir inilti döküldü. Dili beni acımasızca çalıştırdı ve parçalanmaya çok yakındım. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Dili girişime doğru itildi ve benden kaba, gırtlaktan gelen bir ses çıktı. Bir parmağını içime soktu ve zevk kan dolaşımımı yakarak içime işledi. İçgüdüsel olarak kalçalarımı sallamaya çalıştım, çözülmek için sürtünmeye ihtiyacım vardı.

"Kelebek, çok sıkısın," diye mırıldandı boğuk bir sesle. Bu lakap şehvet dolu sisimi delip geçti ama sonra parmakları içime girip çıkmaya başladı ve her şey kayboldu. Sadece bana verdiği bu hissin peşinden gidebiliyordum.

"Aman Tanrım," diye sertçe nefes aldım. "Lütfen. Aman Tanrım."

Ağzı klitorisimi yalayıp emerken, parmakları içime girip çıkıyor, sanki en lezzetli tatlısıymışım gibi acele etmiyordu. Arada sırada, her zerremde sıcak bir şeyler uyandıran derin tatmin sesleri çıkarıyordu. Beni daha hızlı ve daha sert parmaklıyordu, karanlık gözleri benimkileri bulurken kucakları sabitti. Gözlerimiz kilitlendi, içimdeki alev daha da ısınırken dudaklarımdan tutarsız kelimeler döküldü ve beni bir uçuruma sürüklemekle tehdit etti.

Parmaklarını içimde kıvrırdı, noktayı vurdu ve sonra ağzından bir kelime çıktı.

"Gel," diye emretti ve zevk, benzinle beslenen ateş gibi damarlarımda patladı. Titremelerim yatışana kadar parmaklarını yavaşça içeri ve dışarı hareket ettirmeye devam ederken, parmaklarının etrafında nabız atarken vücuduma durgun bir ısı yayıldı.

Elleri belimden kalçama, oradan da iç uyluklarıma doğru kayıyordu, avuçları sert ve sıcaktı. Yakıcı bir okşayış. Bakışlarımızı kilitlediğimizde karnımın alt kısmındaki ısı kıvrıldı ve nabzım hızlandı.

"Bu benim bir erkekle ilk orgazmımdı." İtirafım karşısında gözleri şaşkınlıkla parladı. Doğrusu ben de bunu yüksek sesle söylediğime şaşırmıştım. Orgazmlar gerçek serumları olmalı. Daha iyi düşünmeden önce kelimeler dudaklarımdan döküldü. Yine de pişman değildim. İnanılmazdı ve daha fazlasını istiyordum.

Boyunun tamamına kadar ayağa kalktı ve kısa bir an için ağzını benimkiyle çarpıştırarak dilinde kendimi tatmama izin verdi.

Öpücüğü çok çabuk kesti.

"Bu son olmayacak," diye söz verdi.

Üçüncü Bölüm

CASSIO

H ilk orgazmı.

Onun ilk orgazmına sahiptim. Sahiplik ve başka bir şey vurdu damarlarımda dolaşıyordu. Kalbimdeki boşluğu uzun zaman önce işgal etmişti. Luca ve benim devam etmemizin sebebi oydu.

Yorulduğumda pes etmememin sebebi oydu. Dayak yediğimde pes etmememin sebebi oydu. Onun sözlerini duyardım. *Hepsini öldürecek misin?* Ve devam ederdim.

Benim küçük kelebeğim.

Büyümüşü. Olgunlaşmıştı. Beni baştan çıkaran, ete kemiğe bürünmüş bir kadın olmuştu. Yine de içinde bir şeyler hissediyordum. Sık sık, sanki bir şey olmasını bekliyormuş gibi gerildiğini hissediyordum, ama aynı hızla kayboluyordu. Rahatlıyor, içimde eriyor ve her şey kayboluyordu.

Benimkini.

O benimdi. Onu öpmüştüm ve dünya bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Yıllar önce kurtardığım o hırpalanmış küçük kızı bıraktım ve bir kadını öptüm. Savaşçı bir kraliçeyi. O bir savaşçıydı çünkü yaşadığı çileden ancak güçlü bir savaşçı sağ çıkabilirdi.

Doğru, beni hatırlamıyordu. O anıları hatırlayabilecek yaştaydı ama bir şekilde hepsini gömmüştü. Onu onları çıkarmaya zorlamayacaktım. O dehşeti ikimiz için de hatırlayacaktım. Tüm bunları unutmuş olması onun için küçük bir merhametti.

Onu o cehennem çukurundan kurtarmış olabilirim ama farkında olmadan o da yıllar önce beni kurtarmıştı.

İçimde bir şeylerin değişmesini ve yeniden başlamasını sağladı. Ben bir amaç bulamazken o bana bir amaç verdi. Büyükbabamız bizi babamızdan kurtarıp güçlü kıldıktan sonra bile Luca da ben de bir amaç bulmakta zorlanmıştık. Normal insanların arasına ait değildik. Ve babamın dünyasına ait olmadığımız da kesindi.

O gün, sıcağın, kanın ve dehşetin ortasında Áine bana bir amaç vermişti. Babamla savaşmaya devam etmek ve onu en çok acıttığı yerden vurmak için bir sebep. Ama en önemlisi, onun gibi kadınları ve kızları kurtarmak için.

Dokuz yıl önceki o gün hayatımda bir dönüm noktasıydı. Yine kendimi başka bir dönüm noktasında buldum. Bir kez daha, onun sayesinde.

Kapı çalındı. Áine de ben de duymazdan geldik. Bir saniye sonra, vuruş tam bir gürültüye dönüştü.

"Áine, içeride misin?" Kapıdan hafif bulamaçlı bir konuşma geçti. Kuzeni olmalıydı, anlaşıldığı kadarıyla sarhoştı ve sessizce lanet ettim. Áine'e ikinci ve üçüncü orgazmı yaşatmak istiyordum. Tüm orgazmlarını. Bu gecenin bitmesine hazır değildim.

"Arkadaşın mı?" Bildiğim halde sordum. Çok güzel görünüyordu. Yanakları arzudan kızarmış, okyanus mavisi gözleri parlak güneşin altında okyanuslar gibi parlıyordu. Kolaylıkla en sarhoş edici kadındı.

Áine elbisesini düzeltti, sonra külotunu tekrar giymeden önce masadan kaydı. Saçları vahşi ve dağınıktı. Onu böyle görmeye bayılıyordum. Rahat, korumasız ve zevkli. Ellerimi kızgın kızıl saçlarında gezdirmekten, parmaklarımı saç tellerine dolamaktan kendimi alamadım. Çok yumuşaktı, en yumuşak tüy gibi.

Yüzünde mahcup bir gülümseme belirdi. Ne kadar genç olduğunu unutup duruyordum. Belki de benim için çok gençti. Yine de bu gezegende ondan vazgeçmemi gerektirecek hiçbir şey yoktu. *Benim kızım.*

"Evet, o benim arkadaşım." Dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle gözlerini devirdi. "Bazen gürültücü olabiliyor," diye ekledi şakacı bir şekilde, sesi melodikti.

"Áine, sesini duyuyorum," dedi Margaret Callahan deli bir kadın gibi kapıya vurarak. "Jack ve kardeşlerim burada."

Áine'in yüzündeki tüm neşeli ifade silinmişti.

"Kahretsin," diye mırıldandı ve kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtığı anda omzunun üzerinden baktı ve gözlerimiz buluştu. Bakışlarımız her birleştğinde, okyanus mavisi gözleri içimi paramparça etti. Kurşunları unutun, onun bir bakışı beni daha sert ve daha derinden vurdu. Ve senin Karayıpler'de bir tatile ihtiyacın yoktu,

Onun ısıltılı bakışlarında kaybolabilir ve kendinizi tropik bir cennette gibi hissedebildiniz. "Geri gelebilirim eğer-"

Geri **gelmesine** gerek kalmayacaktı çünkü ben peşinden gelecektim.

Yine de başımı salladım.

"Sağa dönün ve doğruca arkaya gidin, arka girişe çıkan yan merdivenler var. Bakalım dikkatlerini dağıtabilecek miyim?"

Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Teşekkür ederim. Yine de onlarla başını belaya sokma. Tamam mı?"

Ben bir katıldım ve ailesiyle birlikte benim için endişeleniyordu. Kimliğimi bilseydi durum böyle olur muydu diye merak ettim. Evet, Jack onu yeraltı dünyasından uzak tutuyordu ama bundan habersiz kalması mümkün değildi. Ve King ismi çoğu evde tercih edilen bir isim değildi.

"Gidelim," dedi Margaret, hafifçe tökezleyerek onu çekti ve Áine gözden kayboldu.

Her nasılsa, onu çoktan özlemiştim. Onunla işim bitmemişti. Kendime olan hakimiyetim gerilmişti ve pamuk ipliğine bağlıydı. Onun peşinden gitmek, başladığımız işi bitirmek istiyordum. Sıkım onun için kaya gibi sertleşmişti.

Yine de, bir şekilde, kesinti olmasa bile bu gece bitiremeyeceğimizi biliyordum.

Buna sezgi deyin. Ne dersiniz deyin. Ama içten içe Áine bunu istemiş olsa da hazır değildi. Onu gördüğüm andan itibaren geceyi sert bir şekilde geçirmeye hazırdım. Gerçi bu gece beklediğimden çok daha iyi geçti.

Takım elbise ceketimin düğmelerini ilikleyip kollarını düzelttim, sonra elimi saçlarımın arasından geçirdim. Hâlâ Áine'in hafif parfümünün kokusunu üzerimde ve etrafımdaki havada hissedebiliyor, dilimde onun tadını alabiliyordum. Jack'in buraya gelmemesi en iyisiydi.

Ofisten dışarı çıktım. Sağ tarafa hızlı bir bakış attığımda kadınların gittiğini gördüm. Yoldan sapıp kaybolmuş olamazlardı. Nico ve Luciano'nun akşam erken saatlerde izledikleri yolun aynısıydı. Biz geldikten kısa bir süre sonra ikisi de gitmişti. Karısı kaybolduğundan beri Luciano'nun midesi bu tür yerlere elvermiyordu, Nico da bazı ipuçlarının peşindeydi. Adam sürekli çalışıyordu, ama belki de kız kardeşinin ölümünden beri onu akli başında tutan tek şey buydu.

İkisine de kalıp mali defterleri inceleyeceğime dair saçma bir bahane sundum. İkisi de bu hikayeyi yutmadı ve bana bilmiş bilmiş sırttılar. Her neyse. Bir bok bilmiyorlardı.

Onları gördüğümde neredeyse koridorun sonuna gelmişim. İrlandalılar. Bazen çok gürültülü ve vahşi olduklarını kabul ediyorum. Bu çok sinir bozucu olabiliyordu. Ama Jack Callahan iyi bir adamdı ve yeğenleri de genç ve biraz vahşi olsalar da iyi adamlardı. Keşke düşüncesiz olmasalardı.

"Jack," diye selamladım onu, onu gördüğüme şaşırmış gibi yaparak. "Gece kulüplerinin sana göre olduğunu sanmıyordum."

"Kesinlikle değil," diye homurdandı. "Ama Margaret ve üvey kızım burada. Ve kapıdaki fedainize bizi içeri almamasını söylemişler. Korumalara ihtiyaçları var."

Belli ki hoşnutsuzdu. Ve endişeliydi. Onlar için her zaman endişelendiğini tahmin edebiliyorum. Özellikle de Áine Evans için. Sırrını kimsenin bilmediğini düşünüyordu, oysa gün gibi ortadaydı.

"Yeğenleriniz bölgeyi kontrol edebilirler," diye teklif ettim. "Ben çıkıyorum, ama siz istediğiniz kadar kalın."

Yeğenleriyle bakışarak kadınları getirmeleri için açık bir emir verdi. Üç adam tek kelime etmeden uzaklaştı, sonra da dağıldılar. Tartışmalı bir dava olacaktı ama onları bu konuda uyarmaya gerek yoktu.

"Cassio, biraz konuşabilir miyiz?" Jack gözlerini bana dikerek sordu. Kızı Áine'in gözleriyle aynı okyanus mavisiydi ama onunkiler şaşırtıcı derecede güzeldi. Jack'inkiler ise sadece... ortalama. O mavi gözler Callahan'ların alametifarikasıydı; kimsenin bunu benim kadar net görememesi beni şaşırtmıştı. Áine Evans, Jack Callahan'ın biyolojik kızıydı ama bunu kendi ailesi de dahil olmak üzere tüm dünyadan saklıyordu.

"Elbette," dedim. "Yürüyüp konuşmamızın bir sakıncası var mı?"

Onu kesinlikle ofisime almazdım. Orayı bir süreliğine yasak bölge olarak tutardım. Ayrıca, seksin ve Áine'in parfümünün kokusunu alacağından emindim. Ve Callahan'ın öfkesi iyi bilinirdi.

Dışarı adımımızı attığımız anda serin hava yüzümüze çarptı. New York'ta ağustos geceleri cehennem kadar sıcak olabilirdi ama bugün alışılmadık derecede soğuktu ve Áine'in ceketini olup olmadığını merak ettim. Hastalanmasını hiç istemezdim; kostümü hiç ısıtmazdı.

Harika! Sıcak giyinmesi için evladının başının etini yiyen yaşlı bir teyze gibi olmaya başlamıştım. "Cassio, itiraf etmeliyim ki, borcunun adını koymayı ve talep etmeni bekliyordum.

Şimdi," diye başladı Jack. Lafı dolandırmayacağını biliyordum. Ve bana borçlu olmaktan nefret ettiğini de biliyordum. Doğrusu, bu geceye kadar borcunu ödeyip ödememesi umurumda bile değildi. Ama şimdi... bir şey vardı, daha doğrusu biri.

istedim. Ve onu elde etmenin tek yolunun o olduğunu biliyordum. Bana olan borcu ödenecekti ve bunu halledebilecek tek kişi oydu.

"Ödeme yapmak için neden bu kadar heveslisin?" Ona kayıtsızca sordum.

Homurdandı ve İrlandalıların başı gerçekten de gözlerini devirdi. Áine ona bulaşmış olmalı. Bu gece ilk karşılaştığımızda birkaç kez gözlerini devirdiğini gördüm.

"Bu borcun üzerimde kalmasını istemiyorum." Mantıklı geldi. Ben de istemezdim.

"Bana geldin Callahan," diye hatırlattım ona. "Senin için o tek işi yaptığım sürece her şeye söz vermiştin."

Kurtarma karşılığında istediğim her şeyi teklif ederken dikkatli olmalıydı. Ama o sırada akli dengesinin yerinde olmadığından şüpheleniyordum. Tahmin etmem gerekirse, bana gelmeden kısa bir süre önce kızının başına gelenleri öğrenmişti.

"Ve ben sözümün arkasındayım," diye homurdandı.

"Yine de merak ediyorum," diye karşılık verdim kuru bir sesle. "Seni Benito'ya ihbar etmeyeceğimden nasıl bu kadar emin oldun?"

Yaşlı yüzünde titreşen duyguları izledim. Benito ile aynı yaşıydı. Babamın yaşam tarzı onu etkilemiş olsa da Callahan'ı etkilememişti. Jack'in berrak mavi gözleri keskin, gümüş rengi saçları ise İrlandalıları hükmettiği yılların ona getirdiği bilgeliğin kanıtıydı. Elbette Jack küçük kızlara ve kadınlara da işkence yapmazdı.

"Benito'yu baban olarak görmediğin gerçeği," diye yanıtladı beni şaşırtarak. "Ve eğer bana ihanet edersen bir acil durum planım vardı. Kumar oynadım ama sana ulaşmamak daha büyük bir kumar olurdu. Gururumun Áine'in hayatına mal olmasına izin vermek istemedim."

Callahan, Benito'nun olabileceğinden çok daha iyi bir adamdı.

Şoförüm önüme çekti. Burada uzun süre kalmadığımı bildiği için köşede bekliyordu. Bu, gece kulübüme yaptığım en uzun ziyaret olabilirdi.

"Áine nasıl?" Onun yerine ben sordum. Bana şüpheyi baktığını hissedebiliyordum. Arabanın kapısını açtım. "Eve bırakmamı ister misin?"

Şüphesi yüzüne yansımıştı ve neredeyse kendi gözlerimi devirecektim. "Ölmeni isteseydim, Jack, çoktan ölmüş olurdun. Ölü halin işime yaramaz, o yüzden üzülme."

"Peki," diye homurdandı ve telefonuna hızlıca bir mesaj yazdı. Muhtemelen birilerine benimle otostop çektiğini haber veriyordu. Ortaya çıkma ihtimaline karşı

ölü ve tüm bunlar.

O koltuğa kaydı ve ben de onu takip ettim. Şoför arabayı çalıştırdı ve yola çıktı. Jack'in ilk sorumu unutmadığını biliyordum ama ona tekrar sormayacaktım. Sinirli olabilirdi ama aptal değildi.

"Áine iyi," diye cevap verdi sonunda. "Londra'dan taşınmak kız için biraz zor oldu ama üstesinden geldi." Başımı salladım. Annesi Callahan'la başbakanın öldürülmesinden bir yıl sonra evlenmişti. Kendi babam tarafından. Ama bunu Luca, Nico ve ben de dahil olmak üzere sadece birkaç kişi biliyordu. Başbakan, Áine'i insan kaçakçılarının elinden kurtardığımız yıl öldürülmüştü. Daha sonra Áine ve annesi Amerika'ya taşındı ve Callahan'ın koruması altında New York'ta onunla birlikte yaşadı. Okyanusun ötesinin daha güvenli olacağını düşünebilirsiniz. İrlanda mafyasının başı gibi değerli bir rakiple ittifak kurmanın bu durumda daha güvenli olması dışında.

Çok yakındı ama garip bir şekilde yollarımız şimdiye kadar hiç kesişmemişti. "Sana olan borcum hakkında," diye başladı ve konuyu hızla değiştirdi. Ya da

Belki de kararımı çoktan verdiğim için o kadar çabuk değil. Telefonumu kaydırarak açtım ve Luciano'dan gelen mesajı okudum. "Bölge, ödeme ya da evlilik ittifakı teklifine açtım."

Bingo!

Gözlerimi telefondan ayırmadım ve yüz ifadem kıpırdamadı. "Áine Evans'a mı?" Şaşırmış gibi kayıtsızca sordum.

Jack'in sonraki sözlerine gerek yoktu. O daha ağzını açmadan cevabı biliyordum. Tüm vücudu gerilmişti ve bunu çevreden görebiliyordum, yüzü öfkeden kan kırmızısına dönmüştü.

"Áine hiçbir anlaşmanın parçası değil," diye homurdandı. Gözlerimi yukarı dikip kaşlarımı kaldırdım. "Ve asla da olmayacak. Üvey kızım olması dışında mafyayla hiçbir bağlantısı yok."

İlginç. Onu kurtarmak için kan bağlarını inkâr etmeye hazırды.

Callahan onu tüm iş ortaklarından ve etkinliklerden uzak tuttu. Liseyi burada, Amerika'da, Callahan ve adamlarının koruması altında bitirdi. Sonra mimarlık okumak için üniversiteye gitti. Bizim dünyamızda, onun hayatını olabildiğince normal tuttu.

"Belki de dünyamızın ihtiyacı olan şey tam da budur," dedim ona kayıtsızca. "Yeraltı dünyasının dışındaki insanlardan gelen daha fazla insanlık. Doğru ve yanlış için daha iyi bir ölçüleri var, bilirsiniz." Callahan'ın beyin nöbeti geçireceğini düşündüm; öfkesinin kaynadığını ve arabayı buharlaştırdığını hissedebiliyordum. İçimdeki piç kuruşu onunla biraz alay etmekten kendini alamadı. "Ayrıca,

Bana yaklaşıp her türlü borcu teklif ettiğini unutmayalım. Tam olarak *ne* istersem vereceğinizi söylediniz."

Hatasını biliyordu. Bizim gibi günahkârlara asla bir şey teklif etmiyorsun.

"Akıllı başında hiçbir insan dünyamıza bir masumun girmesine izin vermez," diye homurdandı. "Yeterince acı çekti. Onun bu pisliğe bulaşmasına izin vermektense savaşmayı tercih ederim."

Ve işte oradaydı. Bir savaş ilanı.

Ben sessiz kaldığımda, "Áine Evans bizim dünyamızda ya da bizim konumumuzda hiç kimse için asla masada olmayacak" diye devam etti. *Göreceğiz bakalım.* "Ama Margaret'i alabilirsin." *Zor pas.*

Bakışlarımı telefonuma çevirdim ve omuzlarımı silktim. "Bunu düşüneceğim."

Dördüncü Bölüm

.....
CASSIO
.....

İki Yıl Sonra

T Lanet olası yıllar.

Her şeyi ayarlamak iki yılımı aldı. Babamı Zayıf. Áine'in karım olmasını sağlayacak bir plan hazırladım. Vahşi Margaret Callahan değil. O ateşli kızıl saçlı kadına dokunmayalı iki yıl olmuştu ve bu bir azizi delirtmek için yeterliydi.

Hiçbir şekilde bir aziz değildim ama sabırlı bir adamdım.

Hoparlörden, "Düğünü koordine etme konusunda sana güveniyorum," diye anons ettim. Nonno'nun Sicilya'daki evinde, ofisimde oturuyordum. Benim evimde. Luca ve benim ev olarak gördüğümüz tek yerdi. Villa, Nico sayesinde en iyi teknolojiyle donatılmıştı. "İkimiz arasındaki anlaşmayı en az düzeyde bil. Sadece güvendiğin insanlar bilsin. Henüz babamla bir savaşın başlamasına ihtiyacım yok."

Kendimi bildim bileli babamla aramızda bir savaş vardı. İmparatorluğunu yavaş yavaş parçalıyordum ve o bu konuda hiçbir şey yapamıyordu. Luciano'nun karısına saldırdı ama kaybetti. Gönderilerimize saldırdı ve o savaşları da kaybetti. Ama İrlandalılarla aynı safta olduğumu bilmek sevgili babamın cinayet işlemesine neden olacaktı. Ve kimsenin New York sokaklarının kıpkırmızı olmasına ihtiyacı yoktu.

"Karıma güvenebilirsiniz," diye açıkladı Jack Callahan. "O bu işi nasıl yapacağını bilir."

"Mükemmel," dedim ona. "Nico bu işin gizli kalmasını sağlamak için şimdilik bizim aracımız olacak."

Nico Morrelli çok uzun zamandır en yakın arkadaşlarımdan biriydi. Luciano'yu çocukluğumuzdan beri tanırken, babam bizi dövmek istediğinde Luca ve ben sık sık Luciano'nun babasının evine sığınardık.

ve mavi, üniversitede tanıştığım Nico. Babam hayatımı bitirmek için bir suikastçı gönderdiğinde Nico hayatımı kurtardı.

Nico ile '*bilgilerimi nasıl aldığımı sorma ve seni her zaman adil bir şekilde uyaracağım*' şeklindeydi. Onu kabul ettim çünkü yanımda tutmaya değer bir adam olduğunu hemen anladım.

Luca'nın ve benim kimliğimin herhangi bir dijital ayak izinin dışında tutulması sadece Nico sayesinde olmuştu. Nico'nun mümkün olan her web veritabanındaki bilgi ve görüntüleri kontrol eden bir teknoloji şirketi vardı. İnsanlar isimlerimizi biliyor olabilirdi ama yüzlerimizi bilmiyorlardı. Bu sayede farklı sosyal çevreler arasında daha kolay hareket edebiliyorduk.

Luciano ve Nico benim ilk resmi ittifaklarımdan biriydi. Her iki adam da zeki ve güvenilir. Nico'nun babasının bir boka yaradığı yoktu ama Nico bunu zaten biliyordu. Yaşlı adamı devirmesinin ve babasının tüm topraklarının sorumluluğunu almasının nedeni buydu.

Telefon görüşmesi sona erdi ve ben koltuğuma yaslandım, gözlerim limon ve portakal bahçelerinden oluşan doğal ağaç sıralarında gezindi. Dağlar uzakta uzanıyor, deniz ve narenciye kokuları havaya karışıyordu. Kendimi huzurlu hissettiğim tek yer burasıydı. Tam burası.

New York City silüetinin tam tersiydi. Ne olursa olsun, yanımda biri olmadan bunların hiçbir anlamı yoktu. Nonno'nun daha önce pek çok kez söylediği sözler nihayet anlam kazanmıştı. *Mutluluğunu ve üzüntülerini paylaşacağın bir kadın olmadan, yaptığın tüm fedakârlıklar boşa gidecektir.*

Her şeyi paylaşacağım kadını bulmuştum ama onu elde etmek için hile yapmam gerekiyordu. King ailesinin mirası gibi görünüyordu. Ne kadar savaşırsam savaşayım, babamın kanı hâlâ benim bir parçamdı.

Aine Evans tam o anda ne yapıyordu? Mimari çizimlerinde mi kayboluyordu? Margaret ile parti mi yapıyordu? Ya da en sevmediğim erkek arkadaşıyla mı takılıyordu? Geçtiğimiz iki yıl boyunca onu izledim ve takip ettim. Onun hakkında her şeyi biliyordum - alışveriş yapmak için en sevdiği mağazayı, en sevdiği rengi, en sevdiği yemeği. Nico onun hakkında üniversite yıllarından bilgi topladı. Aslında Nico'nun şirketinde birkaç ay staj yaptığını öğrendiğimizde ne kadar şaşırdığımızı bir düşünün. Hem de başkentte! Ama yollarımız kesişmiş olsa bile, o zamanlar çok gençti. Ayrıca Margaret'le birlikte iş ve özel hayatları için çok seyahat ediyordu ki bu onu erkek arkadaşından uzak tuttuğu için mükemmeldi. İkisi çok fazla vakit geçirmiyordu.

birlikte vakit geçirmek. Yine mükemmeldi. Ama başka birinin onu öpmesi fikri içimi yakıyordu. Kartlarımı doğru oynamalıydım ya da her şeyi kaybetme riskini göze almalıydım.

Erkek arkadaş, diye kendi kendime alay ettim. Gece kulübündeki randevumuzdan beri bir kadınla birlikte olmamıştım. Sonunda Luciano'nun son üç yıldaki takıntısını anlamıştım. Gerçi bu takıntıda en iyi arkadaşımдан çok daha mantıklı olduğumu düşünmek isterdim.

Tüm bunlar yerine Áine'i kaçırıp evlenmenin daha kolay olup olmayacağını sık sık düşündüm. Ama İrlandalıların düşmanım olması riskini göze alamazdım. Babamla Marco'nun sonunu getirmeye bu kadar yaklaşmışken olmazdı.

Luca terastan bana doğru yürürken, "İşte buradasın," diye varlığını duyurdu. "Nonno seni arıyor."

Küçük kardeşim de burada daha huzurlu görünüyordu. Daha az gerginlik, omuzlarımızın üzerinden bakmaya gerek yok. Büyükbabam Sicilya'da mafyayı yönetiyordu. Luciano'nun atalarının yanında. Babamın aksine, Nonno asla açgözlülük yapmazdı ve burada kalıp hüküm sürmekten memnundu. Benito dünyayı istiyordu. Açgözlü piç her bölgede serbest dolaşım istiyordu, böylece kadın ve istediği her şeyin ticaretini yapabilecekti.

Yine de çok uzun sürmeyecekti. İşler tamamlanıyordu.

Ayağa kalktım ve masanın etrafında döndüm. Nonno bu ofisi kurarken sandalyemin Fransız pencerelerine bakması konusunda ısrar etmişti. Böylece ışığı görebileceğimi söyledi. Tabii ki haklıydı. Bu bana perspektif kazandırdı, hayatın ne kadar değişken olabileceğini hatırlattı. Güneş göz açıp kapayıncaya kadar yağmura dönüşebilirdi; tıpkı yaşamın ölüme dönüşebileceği gibi.

"Bahçede mi?" Ona sordum.

"Tabii ki. Başka nerede olabilir?"

Nonno'nun bahçesine vardığımda onu taş bankta otururken buldum. Burası onun en sevdiği yeri. Bahçesini seyrederek ve bazen masmavi denize bakarak eski güzel günleri düşünürdü. Tek kızını New York'a göndermeden önceki günleri. Bu düşüncelerle tek çatışması Luca ve I. Eğer onu hiç göndermeseydi, burada olmazdık.

Yine de bazen bunun daha iyi olup olmayacağını merak ediyordum. Annem için. Nonno için.

"Nonno," diye alçak sesle selamladım onu. Onu ürkütmek istemedim.

Başını bana doğru çevirdi ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. Kara gözlerinden ruhunu görebiliyordunuz ve tıpkı annemden hatırladığım gibi, nazik bir ruhtu. Mafyayı yönetmiş olabilirdi ama insanlığını korumuştı.

"Ah, Cassio. Benimle otur," diye teklif etti. Yanındaki koltuğa oturdum, vücudum onu daha da çelimsiz gösteriyordu.

Aramızdaki boşluğu, uzaktaki denizin ve ağaçlardaki esintinin sesleriyle karışan rahat bir sessizlik doldurdu.

"Seni evli görmek istiyorum, Nipote." *Torun*. Sesi kararlıydı. "Bu dünyadaki zamanım sona ermeden önce seni ve Luca'yı mutlu bir evliliğin içinde görmek istiyorum."

Güldüm. Çok zorlama olduğu için değil, ikimiz de bunu istediğimiz için. Luca bunu henüz kabullenmemiş olabilir. İki yıl önce Áine'i gördüğüm an ben de kabullenmişim. Ama bu hassas bir konuydu.

Nonno gözlerini bana dikti. "Evlilik ve aşk gülünecek şeyler değildir, Cassio."

Kontrol edemediğim bir şey için ona söz verip veremeyeceğimden emin olamayarak başka tarafa baktım. Yapmaya çalıştığım manipölasyonun geri tepebileceğinin tamamen farkındaydım.

"Üzerinde çalışıyorum, Nonno," diye itiraf ettim. "Bir kadın var ama o kadar basit değil."

Gözlerimle buluştu, içlerindeki gerçeği arıyordu. Bakışlarını tuttum. Bazı açılardan onun gözleri de benimkiler kadar karaydı ama Benito'nun göz rengine sahip olduğumdan hiç kuşku yoktu.

"Kim o?" diye sordu.

"Uzun zaman önce kurtardığım bir kız," dedim ona. "Benito ona işkence etmişti." Nonno ayağını yere vurdu, gücü beni şaşırttı. Ondan en azından birkaç yıl daha faydalanabileceğimizi umuyordum. Seksenli yaşlarının sonuna yaklaşıyordu ama sağlığı iyiydi. Akdeniz güneşi ve diyet derdi. "Yollarımız kesişti. Aradığım kişi o," diye ekledim. Nefesimi Benito ya da Marco için harcamak istemiyordum.

Birden, uzun yaşamının kanıtı olan buruşuk bir gülümsemeyle sırtıttı ve uzanıp elimi okşadı. "Nonna'nın da benim olduğunu anlamam bir saniye sürdü."

Gözleri tekrar denize kaydı ve onu düşündüğünü anladım. "Bene," diye mırıldandı sanki her şey onun isteklerine göre ayarlanmış gibi. "Bir düğün yapacağız."

Böylece bu konu da kapanmış oldu.

"CASSIO, NE Y A P T I Ğ I N I BİLDİĞİNDEN EMİN MİSİN?" NICO'NUN Planlarımı bildiği düşünülürse bu soru geçerliydi. Nonno ile konuşmamın üzerinden bir hafta geçmişti ve Nico yeni evlenmişti. Yine de bu, düğün gününde beni sorgulamasını engellemedi. Bu adam her zaman mantığını korurdu. Bianca'nın yanında hariç. "Callahan senin hilekârlığının kokusunu alırsa, tam saldırı moduna geçer."

Haklıydı; tabii ki haklıydı. Yalan söylemekten nefret ederdim ama seçeneklerim sınırlıydı. Bu yüzden Margaret Callahan'ı sahte gelin olarak kullanmayı, onu başarısızlığa uğratmayı ve Callahan'ı Áine'i bana vermeye zorlamayı planladım. İşe yaramazsa, onu çalacaktım. Kolay, değil mi?

Yine de arkadaşımın sorusuna dönelim. Ne yaptığımı biliyor muydum?

Pek sayılmaz. Müstakbel gelinime tuzak kurmak için çok sık plan yapmazdım. Ya da hiç!

Gözlerim uçsuz bucaksız Chesapeake Körfezi'nin manzarasında gezindi. Güneş, cam gibi pürüzsüz suyun düz yüzeyine yansıyor. Işıl ışıl parlıyor, ışıkların gölgeleri yüzeyde dans ediyordu.

Ev tam bir güvenlik kabusuydu ama manzarası muhteşemdi. Nico'nun karısının eve aşık olmasına şaşmamalı. Yine de onun ve ikiz kızlarının burada kalmayacağını bilmek için dahi olmaya gerek yoktu. Nico ve ben şu anda ofis olarak düzenlenmiş küçük bir odadaydık ama görünüşe bakılırsa pek kullanılmıyordu. Nico, Jack'in sistemine girmiş ve yakın gelecekte gerçekleşecek tüm düğün planlarını bana göndermişti.

Luciano üç yıl önce evlendiğinde bir trend başlattı. Bizim de onu takip etmemiz biraz zaman aldı. Ne de olsa kırklı yaşlarımızdaydık, eskisi kadar genç ve toy değildik.

Dikkatim arkadaşıma döndü. Nico'nun düğün günüydü. Kendine başarılı bir eş bulmuştu. Böylece grubumuzda iki evli erkek oldu, Vasili'yle birlikte üç. Belki de Nico'dan bana yardım etmesini istemeliydim? Bunu bir süredir planlıyorsa hiç şaşırmam. Gerçi kartlarını kapalı tutuyordu, bu da ne sakladığını merak etmeme neden oluyordu. Nico'nun aşk hayatı beni ilgilendirmiyordu, tıpkı benimkinin de onu ilgilendirmediği gibi.

"Evet, ne yaptığımı biliyorum," diye cevap verdim sonunda. "Tıpkı senin Bianca Carter ile ne yaptığını bildiğin gibi."

"Morrelli," diye telaşlı bir sesle düzeltti beni. "Bianca Morrelli."

Kıkırdadım. Nico siyah saçlı kadına kötü davranmıştı. İlk izlenim olarak Nico'nun kendine uysal, küçük bir kadın bulduğunu düşünmüştüm ama Bianca'nın beni bu izlenimden vazgeçirmesi on beş dakika sürdü. Evet, o

yumuşak ama aynı zamanda sertti. Nico'nun parasının hakkını vereceğinden emindim. Ondan hiçbir bok almazdı. Ve Nico kabul etse de etmese de yeni karısı için deli oluyordu.

"Benim hatam, Bianca Morrelli," diye karşılık verdim kıkırdayarak. Bana karanlık bir ifade verdi. Soğuk, hesapçı Kurt'un sıradan bir kadın tarafından sarsıldığını görmek biraz komikti. Üstelik kısa boylu ve yumuşak bir ev kadını. Ev kadınlarına karşı değilim ama Nico'nun bir kadın tarafından dize getirileceğini düşünemezsiniz. Bianca'yı daha da çok sevmemi sağladı.

"Götlük yapmayı bırak da Las Vegas için her şeyi ayarladığını söyle," diye homurdandı Nico. "Margaret Callahan çoktan çılgın partiler düzenlemeye başladı, buna Chippendales'in bir gösterisini ziyaret etmek de dahil, o yüzden bu işi başka bir yöne çekmek çok zor olmasa gerek."

Margaret çılgınlıkları ve çılgın partileriyle tanınırdı. İkisi de umurumda değildi ama Aine'le yakındı, bu yüzden müstakbel eşimi çılgınlıklarına sürüklediği sürece onu kabul edebilirdim. Müstakbel gelinim de kesinlikle Chippendales'e katılmayacaktı. *Öngörülemeyen* olaylar nedeniyle o parti son dakikada iptal edilirdi.

"Her şey ayarlandı," dedim ona. Sonunda işler yoluna girmişti. Uzun zamandır sabrediyordum ama artık bitiş çizgisine yaklaşmıştım ve onu geçmek için sabırsızlanıyordum. Bir hata yapmayı göze alamazdım.

Ofisin kapısı açıldı ve Nico'nun sağ kolu Lorenzo içeri daldı.

"Benito King burada."

Nico ve ben bakiştık. İfadesinde hiç şaşkınlık yoktu, ziyareti bekliyor olmalıydı. Silahına kolayca erişebilmek için ceketinin düğmelerini açarak kapıya yöneldik.

Umarım bu kanlı bir düğüne dönüşmez.

Beşinci Bölüm

.....
CASSIO
.....

Beş ay sonra

C Lusterfuck.

Bir de Margaret Callahan'ın başına gelenler için endişelendiğimi düşünün. I

benim temizlemem gereken çok şey vardı. Benito'nun ölümünden sonra tüm yeraltı dünyası büyük bir kargaşa içindeydi. Bianca'yı kaçırmalarının üzerinden beş ay geçmişti. Mart ayı yaklaşıyordu ve beraberinde yeni başlangıçlar için bir umut getiriyordu. Luciano'nun yeni bir bebeği olacaktı. Nico ve kız kardeşim yakında bir sürpriz yaparlarsa hiç şaşırmazdım. Gerçi o ikisine göre bu küçük sevinç yumağını leylek getirecekti.

Ama Marco'nun icabına bakıp onu yerin dibine gömmediğimiz sürece, tehdit hep orada olacaktı. Üvey kardeşimin o küçük sansarı babamızdan daha iyi değildi. Güç sarhoşuydu ve Benito onu kontrol edemediği için her yere saldırıyordu. Marco birden çılgına dönmüştü. Kendini herkesten daha iyi ve dünyayı fethetmeye hazır görüyordu. Gücün ellerinin arasından kayıp gittiğini ve diğer mafya ailelerinin masum kayıpları umursamadan çoktan yan savaşırlara başladığını göremeyecek kadar aptaldı.

Bianca, kız kardeşim, babamızı öldürdü. Varlığından bile haberdar olmadığım üvey kardeşim. Onunla çok gurur duyuyordum ve onunla ilk tanıştığımında onun uysal olduğunu düşünmüştüm. Hiç de değil. Kendince güçlüydü, değer verdiği kişileri koruyordu.

Tabii ki, resmi hikaye bu değildi. Babamızı kız kardeşim öldürdü ama bunu Luca üstlendi. Onu korumak için. Nico suçu üstlenmeye hazırdı. Ne de olsa onun ölmesini istemek için kendine göre nedenleri vardı ama hepimiz aynı fikirdeydik. Bianca'ya dokunmasını istemiyorduk ve onun ve ikizlerin korunması için bunu ondan ve ailesinden uzak tutacaktık. Bianca'ya dokunmamalıydı.

tüm bu pisliğin içine çekildi. Luca sorumluluğu üstlenmesi gerektiğinde ısrar etti. Gerekçeleri mantıklıydı ama bana pek uymuyordu. Kardeşim koruyarak büyüdüğüm bir adamdı, onu kurbanlık koyun olarak sunamazdım.

Yine de istemeye istemeye kabul ettim. Bianca için. O gün yaşananlar kafasına dank ettiğinde berbat bir haldeydi. Kız kardeşimizin annesinin cenazesinde parçalanışını izlemek içimi burkmuştu. Annesine daha yeni kavuşmuştu ama onu tekrar kaybetmek üzereydi.

Luca ve ben kız kardeşimizin cazibesine kapılmıştık, onu içinde büyüdüğümüz bu acımasız dünyadan koruma ihtiyacı bizi ileriye götürüyordu. Hepimizi - Luciano, Nico, Luca, Vasili ve beni - harekete geçiren şey buydu... bir aileye sahip olmak için bir şans istiyorduk. Ancak onları korumak için Marco'yu ortadan kaldırmamız ve Kral'ın kaçakçılık mirasını yok etmemiz gerekiyordu.

Bu miras, kendi annem de dahil olmak üzere pek çok aileyi yok etti.

Babamın kahkahası evin içinde dolaşırdı - yüksek sesle, iğrenç ve alaycı. Her şeyi anlamak için çok küçüktüm ama onun zalim olduğunu biliyordum. Kötü. Annem Disney filmlerini izlemeyi severdi ve ben de onunla birlikte izlerdim. Onlar için çok yaşlıydım ama o severdi, ben de onu mutlu ederdim.

Ama o filmlerde babamı hep kötü adamların içinde görürdüm. Pamuk Prenses'teki kötü kraliçe. Cinderella'daki kötü üvey anne. Küçük Denizkızı'ndaki kötü cadı. Elbette Benito bambaşka bir seviyede kötüydü ama bunu öğrenmem birkaç yılını daha alacaktı.

Sekiz yaşındaki bir çocuğun kalbi kesinlikle daha iyisini bilmiyordu.

Cam eşyaların kırılması ve bir silah sesi büyük malikanede yankılandı. Ses içeriden geliyor gibiydi. Benito içeride ateş edenlerden nefret ederdi. Bütün karmaşanın dışarıda olmasını tercih ederdi. Her zaman, "İçerisi sevişmek içindir, dışarısı ise ateş etmek için." diye bağıırırdı.

Ama silah sesi annemin odasının olduğu yönden geldi. Bu yüzden hızlı ve sert bir şekilde koştum, her seferinde iki adım atarak mermer fuayeden ikinci kata çıktım ve sonra koridordan aşağıya, annemin odasına doğru indim.

Odasına doğru attığım her adımda kalbim daha da hızlı atıyordu. Göğsüm patlayacakmış gibi hissediyordum. Yatak odasının kapısı kapalıydı. Bana her zaman kapı kapalıyken asla odasına girmememi söylerdi. Yine de görünmez bir güç beni itiyordu. Bana dayattığı tek katı kural olan bu kuralı görmezden gelerek kapıyı açtım ve odasını boş buldum.

Yine de, öyle olmadığını hissettim.

Nefesimi tutarak, gözlerim çılgınca her köşeyi aradı, sonra gözlerim

banyonun kapısına kilitlendi. Hafif aralıktı. Işık

ve hafif bir ses.

Damla. Damla.

Damla.

Su damlacıkları gibi ses çıkarıyordu. Ona doğru ilerledim ve kapıyı iterek açtım. Aklıma gelen ilk şey çok fazla kan olduğuydu. Annemin cansız bedeni küvetin içinde yığılmış yatıyordu. Koyu renk gözleri açıktı, içlerinde boş bir bakış vardı. O anda küvetin tamamının kanla dolu olduğunu düşündüm ama suyu kırmızıya boyayan kandı.

Kıpırdamadan durdum, hareket edersem durumu daha da kötüleştirebileceğimden korkarak izledim. Gözlerini kırpacığını ve onu temizleyeceğimizi umarak izledim ve bekledim. Ona yardım edecektim. Gözlerim onun üzerinde dolaştı, giydiği ve sırlıklam olduğu kıyafetlerin onu rahatsız edeceğinden endişelendim.

O boşluk hissini hâlâ hatırlayabiliyorum. Çaresizlik hissi. Koyu renk saçları sırlıklamdı. Şakağından akan kırmızı kan saçlarına karışmıştı, zar zor görünüyordu ama yine de oradaydı. Gözden kaçıramazdınız.

Kalp atışları geçti.

Bir.

İki.

Üç.

Hiçbir

şey.

Hâlâ hareket etmemişti. İçten içe biliyordum, kıpırdamayacaktı.

Ama yine de umutluydum.

Bir kâğıt parçası dikkatimi çekti. Yavaşça, sanki annemi rahatsız edeceğimden endişe ediyormuş gibi, lavabo tezgahının üzerindeki kağıda uzandım. Kâğıdın üzerinde lekeler vardı. Kırmızı.

Anneme doğru bakarak kelimeleri okudum.

"Sevilmeye layık insanlar olun, oğullarım." Sesi kafamın içinde belli belirsiz bir fısıltı gibiydi, sanki bu sözleri bana kendisi okuyormuş gibi. "Baban öyle değildi."

Evet, babam iyi şeyleri ve iyi insanları yok etmekte iyiydi. Marco bu geni miras aldı. Bu yüzden ne pahasına olursa olsun kendimizinkini koruyacaktık. Bianca ve ikizler korunacaktı ama kardeşim de korunacaktı. Kırk yıl boyunca ona bakmanın izlerini silmek zordu. Özellikle de Ivan Petrov kardeşime suikast düzenleyebileceğini düşündükten sonra. Ama Nikolaev'in adamları onu yakalayacaktı, bundan emindim. Başaramazlarsa, ben onun peşinden giderdim. Kimse ailemle uğraşıp paçayı kurtaramazdı.

Gerçi Alexei Nikolaev'in onu yakalayacağından hiç şüphem yoktu. Ivan Petrov'un işini bitirmek için gösterdiği çaba eşsizdi.

Söylemeye gerek yok, Benito'nun ölüm haberi yayılmaya başladığında Luca'ya karşı beklenen tepki, başa çıkılması gereken ek bir nüans ve sorun olmuştu. Sadece bu kadar önemli olmasını beklemiyordum. Yeraltı dünyası Luca'nın babamızı öldürmesini çirkin bir suç olarak görüyor ve onun cezalandırılmasını istiyordu.

Bitti. Benim. Ölü. Bedenim.

Dünyamızdaki erkeklerin yaptığı onca boktan şey arasında, binlerce masumun ölümüne neden olan zalim, hasta ve sapkın bir psikopatı öldürmeyi saldırgan bir suç olarak gördüler. Bu da onların akıl sağlığını sorgulamanıza neden oluyor. Lanet olası evi temizlememiz gerekiyordu. Evet, biz suçluyduk ama bizim bile bazı standartlarımız olmalıydı. Bunu Nonno'dan öğrendim. Benito ve şimdi de Marco King'in yanında yer alan insanların, kendisinden başka herkesin zararına olacak şekilde bencilce davranmak dışında hiçbir standardı yoktu.

Bu işin kolay olmayacağını bilmeliydim. Hiçbir şey kolay olmadı. Ama Nonno'nun dediği gibi, *sahip olmaya değer hiçbir şey kolay değildir.*

Görünüşe göre Nonno haklıymış. Bir kez daha.

New York'un dış mahallelerindeki depomun ortasında durmuş, tavana kadar yığılmış paketlere bakıyordum.

Birkaç gün önce, zalim ve hasta ruhlu üvey kardeşim Marco'nun bölgeye sokmaya çalıştığı kadın sevkiyatını durdurmuş ve onları evlerine geri göndermiştim. Bu süreçte, onun kaçak silah sevkiyatını da çaldım, AK-47'ler ve şu anda altına sıçtığından eminim. Bunların teslim edilmesini bekleyen adamların gecikmelere tahammülü yoktu. Bu da ona karşı bir başka darbe olacaktı.

Marco'nun aklını kaçırdığını bile bile hepsini burada görmenin kendimi beğenmiş bir şekilde tatmin edici olduğunu inkar edemezdim. Elllerine geçtiğini görmektense hepsini yakmayı tercih ederdim. Ama ne olursa olsun, Luciano'nun adamları onu almaya geliyordu ve başka bir yere taşıyacaklardı, böylece Marco ya da yardakçıları onu asla bulamayacaktı.

Doğrusu, Marco'nun baskı altında kıvranmasını, Luca ve benim onun için gelmemizi beklemesini izlemek paha biçilemezdi. Onun parça parça düşüşünü izlemekten zevk alırdım. Hızlı bir ölümü hak etmiyordu. Marco'nun zalimliği babaminkini aşmıştı. Ve küçük pislik paranoyaktı, bu yüzden

Kendisini askeri düzeyde korumayla çevreledi ve hatta bir görsel ikizi bile vardı.

Zalimlik yapmaktan çok memnundu, ama küçük pislik bir yumruğu kaldıramıyordu. Sinsi, sinsi, küçük bir hıyardı. Marco'nun hasta Sibiryalı Ivan Petrov'un yardımıyla Vegas'ı ele geçirmeye çalıştığına dair söylentiler vardı. O iki puştun da Sibirya'da taşaklarının donmasını dilerdim. Bu hepimiz için büyük bir hizmet olurdu.

Her iki durumda da, ne kardeşimin ne de Ivan'ın genişlemesine asla izin vermezdim. Luca, Alexei ya da ben hayatta olduğumuz sürece ne Ivan ne de Marco güç kazanmaya devam edecekti. Ayrıca, Alexei Ivan'ın icabına bakıyordu. Ya da çok yakında halledecekti. İkisinin de işini bitirmeliydik. İlk ve son kez.

Saatime baktım. Üçe çeyrek vardı. Luciano'nun adamları birazdan burada olur. Bu bana Alexei Nikolaev'i aramak için yeterli zamanı verdi.

Telefon rehberimde gezindim ve onu aradım.

"Cassio." Alexei'nin soğuk sesi hattan içeri süzüldü. En kısa selamlaşmaya bile tenezzül etmezdi.

"Marco Ivan'la birlikte çalışıyor," dedim ona. O pislik önce kardeşime suikast düzenlemeye çalıştı, şimdi de Marco'yla işbirliği yapıyor. Ona karşı iki darbe. Üçüncüsünden sağ çıkamazdı.

Ivan'ın Marco'yu ele geçirmek için onunla işbirliği yaptığından şüpheleniyordum. Petrov muhtemelen Marco'nun bu dünyada uzun süre hayatta kalamayacağından şüpheleniyordu. Marco'yu kendisi bile öldürebilirdi. Fark etmezdi; benim için ikisi de ölü adamdı. Petrov belli bir vicdanı varmış gibi davranabilirdi ama hiç vicdanı yoktu. Bunu Alexei'den daha iyi kanıtlayabilecek kimse yoktu.

İki kalp atışı geçti. Telefonda bile ateşimin düştüğünü hissedebiliyordum. Ivan Petrov'dan nefret ediyordu, onu suçlayamazdım. Bu onun taşıyacağı bir yükü.

"Bakalım ilk kim ölecek, değil mi?" diye karşılık verdi soğuk bir sesle ve hat kesilmeden önce hiçbir duygu belirtisi göstermedi.

Ondan bir tepki beklemiyordum. Yüzünde tek bir duygu kırıntısı bile gördüğümü hatırlamıyorum. Tahmin etmem gerekirse, bu onun başa çıkma mekanizmasıydı. Bu boktan dünyada, hepimizin kederlerimizle başa çıkmak için kendimize göre bir yolu vardı. Kimse beni yargılayamazdı.

Çok geçmeden Luciano'nun adamları geldi ve kamyonlara ekipmanları yükledi. Depo boştu, tıpkı bu sabah olduğu gibi.

Altıncı Bölüm

CASSIO

W İşim New York'a yerleştikten sonra Las Vegas'a geldim.

Callahan'ın kadınları da buradaydı. Áine Evans, benim küçük Kelebek. Kulübümdeki o geceden beri ona ne dokunmuş ne de onunla konuşmuştum. Callahan'a karşı gelip onu alabilirdim ama bu doğru hareket ya da doğru zaman değildi. O zaman onu tehlikeye atmış olurdum. Hayatını bu şekilde riske atmaya değmezdi. Ama şimdi, benim olanı alma zamanıydı. İlk nefesini aldığı andan itibaren benim olan şeyi.

O korumak için benimdi. Sevmek için benim. O sadece benimdi.

Bazı işlerimi bitirmiştim ve şimdi rahatlayacak ve müstakbel karımı küçük ağıma düşürecekdim. Bire karşı uç. İkincisi en tatlı fetih olacaktı.

Bir an önce evlenmek istiyordum. Nonno'nun son isteği, Luca'yla evlendiğimizi görme arzusu için mükemmel bir bahanem vardı. Torunlarının evlendiğini görmeden ölmeyi reddedeceğini defalarca söylemişti. Hiçbir zaman şimdiki kadar değerli olmamıştı. Luca evlenmeye niyeti olmadığını açıkça belirttiği için bu benim üzerimde ekstra bir baskı yarattı. Asla. İki yıl önce Áine ile buluşmadan önce de aynı tepkiyi verirdim.

Callahan'ın borcunu tahsil etmek ve evlenmek artık tek amacımdı ve aklımda kızıl saçlı bir kadın varken bu hiç de zor olmayacaktı. Düğün olacak ve karımı alıp Sicilya'daki büyükbabamı ziyarete gidecektim. Bu dünyadaki zamanı sona ermek üzereydi. Bunu düşünmek hoşuma gitmiyordu; Luca ve benim büyürken sahip olduğumuz tek gerçek aile oydu. O bizim annemiz, babamız, büyükbabamız ve aradaki her şeyimizdi.

O

Luca ve bana nasıl güçlü olacağımızı, babamızla silahlardan daha fazlasıyla nasıl savaşacağımızı öğretti. Onun sayesinde Kral imparatorluğuyla çalışan vicdansız adamlara karşı ölümcül ve değerli rakipler olduk.

"Hazır mısın kardeşim?" Luca'ya sordum.

Birbirimize benziyorduk, en azından bize hep öyle söylenirdi, ama kişiliklerimiz birbirine hiç benzemiyordu. O rahattı, gülümsemeleri ve çekiciliğiyle hızlıydı. Bense pek değil. Babamızın acımasızlığı, gaddarlığı ve kurnazlığı ruhumda bir iz bıraktı. Bir leke. Çok acımasız, çok duygusuz, çok serttim, karanlık bir tehdit bulutu gibiydim. Belki de itiraf etmek istemediğim kadar ona benziyordum. Ya da belki Nonno bizi götürmeden önce babamın zalimliğini çok fazla görmüştüm. Her iki durumda da, ben çok fazlaydım.

Bir şeyin fazlası sizi mükemmel bir katil yapar, derdi büyükbabam gülümseyerek.

Her zaman Benito King'in düşüşünü görecektik kadar uzun yaşamayı ummuştuk. Benito'nun kendi kızının onu öldürdüğünü duyduğunda, bir köpekbalığı gibi sıırttı. Bianca sadece bu hareketiyle bile onun evlatlık torunu olmuştu. O piç ölümü hak etmişti; bunu hepimiz biliyorduk. Annemize ve diğer birçok kadına yaptıkları için.

"Hadi rock-n-roll yapalım," diye cevap verdi. Üç adamım tamamen siyah takım elbiseleri içinde, silahlarını ceketlerinin altına sokmuş, kulaklıklarını takmış ve gitmeye hazır bir şekilde duruyordu. Kendimi savunmak için korumalara ihtiyacım yoktu ama ihtiyaç anında destekten yoksun olmaktansa desteğe sahip olmak her zaman daha iyidir. Ayrıca, onlara hazırda ihtiyacımız vardı.

Çatı katındaki otel süitinden gece kulübüne yürüyüş kısa sürdü. En üst kattaki kulübe girdiğim anda, Vegas'ın tamamı ayaklarımızın altındaydı, özel VIP suitine yöneldim. Kulübün tamamı, Las Vegas'ın hiç uyumayan ışıklarının bu şehrin günahları gibi parıldamasını sağlayan cam duvarlara sahipti.

VIP kıyafeti içinde bir kadın bizi bekliyordu. Siyah saçlarını vurgulayan koyu kırmızı bir elbise giymişti, kıvrımlı vücudu örtülü olmaktan çok açıktı. Benim için hiçbir şey yapmadı. Benim için tek bir kadın vardı ve yakında o benim karım olacaktı. İki yıl önceki etkileşimimiz bir gösterge olsaydı, ikimiz mükemmel bir uyum içinde olurduk.

Bu geceki ev sahibemiz, içki ve yiyecekten uyuşturucu ve kadınlara kadar ihtiyacımız olan her şeye sahip olacağımıza dair bize güvence verdi. Günah şehrinde menüde her şey vardı. Neyse ki ne kardeşim ne de ben

Bizim için sadece içki yeterliydi. Kendi kadınlarımızı bulabilecek kapasitedeydik. Ayrıca, ben kendiminkini çoktan bulmuştum.

İçkiler, viski, viski, şampanya ve burbon şişeleri masaya konmuş, bizi bekliyordu.

"Size bir bardak doldurabilir miyim?" diye sordu kadın, sesi boğuk ve imalıydı. Gözleri aç bir şekilde vücudumda geziniyordu, ihtiyatlı olma zahmetine bile girmiyordu. Ona hemen şimdi ve burada sahip olabileceğimi bilmemi istiyordu ama teklifini kabul etmeye hiç niyetim yoktu. Ya da başka bir kadının.

Ama yakında Callahan'ın bana olan borcunu tahsil edeceğim. Şu anda, bir yem kullanmak zorundaydım. Callahan onun sırrını bildiğini bilmiyordu ve planım gerçekleştiğinde mutlu olmayacağından emindim.

"Viski," diye cevap verdim. Onu aklımdan çıkararak odanın etrafına bakındım. Etrafta dikkatimi çekecek kimse yoktu. Bizim alanımız halkın görüşüne kapalıydı ama hepsini orada görebiliyorduk.

"Burbon." Ağabeyim sadece kutlama yaparken ya da sevişecek bir kadın bulduğunda burbon içerdi. Bakışlarını takip ettim ve neye, daha doğrusu kime baktığını görünce sııttım. Margaret Callahan ve Áine Evans. Adımları emin ve senkronize bir şekilde içeri girdiler. Sanki kulübün sahibiydiler.

Onsuz geçen iki yıl çok uzundu. Hem de çok uzun. Saçları, her hareket ettiğinde ton değiştiren titrek ateş renkleri yayıyordu. Eğilip Margaret'in kulağına bir şeyler fısıldadığını ve ikisinin de gülümsediğini gördüm. Geçmişinden bu ikisinin birlikte çok zaman geçirdiğini biliyordum. Kişilikleri çok farklıydı ama yine de birbirlerine çok yakın görünüyordular.

Birkaç kelime daha konuştuktan sonra, dans pistinde açıkça kutlama yapan kadın kalabalığına katıldılar. Margaret Callahan ve Áine Evans kısa sürede her şeyin merkezi haline geldi. Gözlerimi Áine'den ayıramıyordum. Hayatımda gördüğüm en zarif kadına dönüşmüştü. Gece kulübünün loş ışıkları altında yansıyan, yanan köz rengindeki uzun kıvıll saçları herkesin dikkatini çekiyordu.

İki lanet yıl geçti ve ben hâlâ onun inlemelerini duyabiliyor, teninin avuçlarımda altında nasıl yumuşak hissettirdiğini hatırlayabiliyordum. Onu her şeyden çok istiyordum. Hiç kimse ve hiçbir şey beni ondan uzak tutamazdı. Nonno'ya ne olursa olsun onunla evleneceğimi söyledim. Ve bunda ciddiydim.

Her şeyin sonunda benim olduğu sürece hile yaparım, çalarım ve öldürürüm.

Ancak, bu kadar ileri gitmeye hazır olmak bana Benito'yu çok fazla hatırlattı.

O piçle olan benzerliğime dair tüm düşünceleri aklımdan kovarak kalbimin arzuladığı kadına odaklandım. Saçları göğsünün kabarıklığından aşağıya doğru akıyordu ve ipeksi tellerinin parmaklarıma nasıl dolandığını hatırlamaktan kendimi alamadım. O yumuşak kor telleri kavrayışımın görüntüleri zihnimde parladı, tahrik olduğunda ağzının nasıl açıldığını.... Hepsini hatırladım. O gecenin her saniyesini.

Tam o anda arkadaşlarından birine gülümsedi ve sikim kıpırdadı. Kahretsin, o gülümseme! Her seferinde tüm yüzünü aydınlatıyordu. *Benim için de böyle gülümseyecek mi?* İki yıl önce o gece benim için böyle gülümsemişti.

Etrafında dönüyordu, sırtı bana dönüktü ve ona doğru yürüyüp onu boş bir odaya sürüklememek için kendimi zor tuttum. Tıpkı iki yıl önce yaptığım gibi.

Yüce Tanrım! En son ne zaman bir kadına bakarken sikimin kıpırdadığını hatırlayamıyordum. *Sanırım iki yıl önceydi,* diye düşündüm alaycı bir şekilde. Her şey o geceye geri dönmüştü.

Zarif sırtı ardına kadar açıldı ve hayal gücümün sınırlarını zorluyordu. İki ince askı küçük elbiseyi bir arada tutuyor, kışının üstüne kadar inen açık bir sırta kadar indiriyordu. Her hareket ettiğinde elbise bir dikizcilik oyunu oynuyordu. Bakmaya devam ettim, daha açık bir görüntü bekliyordum ama hiç gelmedi.

"Ben Áine," diye alçak sesle konuştu Luca. "Ve Margaret." Sanki onları hiç özleyebilirmişim gibi.

Viski bardağını dudaklarıma götürerek fondip yaptım. Gözlerim onların formlarından hiç ayrılmıyor, daha önce hiç duymadığım bir şarkıda çılgınca dans etmelerini izliyordum. Canavarlarla ya da onun gibi bir şeyle ilgiliydi.

"Bir bardak daha ister misiniz?" Ev sahibesinin sesi duyuldu.

"Evet." Gözlerimi dans pistindeki iki kadından hiç ayırmadım.

"Şarkı 'Canavarlar Gece Çıkar'," diye açıklamaya çalıştı hostes, ben hiç sormasam da. "Şu sıralar oldukça popüler."

Umurumda bile değildi. "Hepsi bu kadar. Teşekkür ederim," diyerek onu kovdum.

Üzerinde düşünmek istemediğim bir nedenden dolayı, şarkı sinirlerime dokundu. Biz o canavarlardan ikisiydik. Ve şu anda, gölgelerde gizleniyor, avımı takip ediyordum. Bir süredir Áine'i takip ediyordum. O benim saplantım olmuştu.

Ve onu elde etmek için bir sürü kötü, ahlaki açıdan sorgulanabilir şey yapmaya hazırdım. Callahan Áine'i masaya koymak istemiyordu, ben de onu zorlayacaktım. Ne de olsa borçlar her şekil ve boyutta olabilirdi.

Şarkı daha yavaş bir şarkıya dönüştü. Margaret ve Áine'in birkaç kelime konuşmasını izledim. Bir ileri bir geri konuşmalar oldu, sonra Áine kulüpten dışarı çıktı, Margaret da onunla birlikte, grubun geri kalanını partiye devam etmeleri için bıraktı.

Tuhaf, diye düşündüm kendi kendime. Yeni gelmişlerdi ve çoktan gidiyorlardı.

Oturduğum yerden kalktım, içkimi unuttum ve onlara doğru yürüdüm. Kardeşim de onları takip etti ve ben de adamlarıma geride kalmaları emrini verdim. İkimiz yeterli olacaktık. Kadınları kalabalıklaştıracak bir maiyete ihtiyacımız yoktu.

Bir görevdeydim, onları avlıyordum. Kulüpten çıkarken, mermer koridorda küçük formlarını gördüm, her iki yönde de yanlarından geçen birkaç ziyaretçi vardı. Sanki acil bir durum varmış gibi bir amaç ve niyetle yürüyorlardı.

"Merdivenlerden çıkalım." Áine'in yumuşak sesi bize doğru geldi. "Silahlar sende mi?"

Luca ve ben bakıştık. Bu ikisinin neden silaha ihtiyacı olsun ki?

"Evet!" Margaret başını salladı. "Biraz kış tekmelemeye hazırım."

Kaşlarımı çattım. Kafamın karıştığı ya da şaşırdığım pek sık olmazdı ama şimdi her ikisini de yaşıyordum.

Áine kıkırdadı. "Her zaman kış tekmelemeye hazırsın." Ne haltlar dönüyordu?

Planımı değiştirerek kardeşime baktım ve gölgelere doğru kaydım. Kadınların neyin peşinde olduğunu öğrenmek istiyordum. Luca ve ben adımlarımızı sessiz atıyor, fark edilmemek için koridorun gölgelerine ve köşelerine yapışıyorduk. Muhtemelen tam bir sapık gibi görünüyorduk ama ikimizin de ilgisini çekmişti. Hangi kıyafeti giyersek giyelim her zaman savaş botları giymemiz iyi bir şeydi.

İkisi çıkış kapısından çıkıp merdivenleri kullanarak gözden kayboldular ve telefonum çaldığında kapı koluna uzandım. Kim olduğunu görmek için aşağıya baktım.

Arayan Alexei'ydi ve sessizce lanet ettim. Öylesine mesaj atmazdı. Sadece önemli bir şey olduğunda arar ya da mesaj atardı. Mesajını görmezden gelemezdim.

"Adamlarımız onları takip etsin," dedim Luca'ya.

Başka söze gerek yoktu. Bu ikisinin neyin peşinde olduğunu bilmeliydik.
için.

Yedinci Bölüm

ÁINE

Margaret ve ben arkadan o kadar sert itildik ki, dizlerimin üzerine düştüm, ellerim içgüdüsel olarak onu durdurmak için uzandı. Darbe. Düştüğüm için dizlerim yandı ama aldırmadım. Bu planın bir parçasıydı. Hâlâ giydiğimiz dekolte kulüp elbiseleri gibi. Bu adamlar bizim zayıf olduğumuzu, avları olduğumuzu düşünerek kandırılmışlardı.

Aslında biz onları avladık. Tuzağımıza düştüler. Biz asla savunmasız değildik. John ve Gül Kurtarma'daki diğer adamların gözü hep üzerimizdeydi. Aslında, muhtemelen şu anda dışarıda bir yerde ulaşım la uğraşıyorlardı.

"Vegas'ta böyle lüks bir yer gördüğüne şaşırdın mı?" Ucuz kolonya kokan adam gözlerini Margaret ve benim üzerimde gezdirerek alay etti. Sanki önce hangimizi kıracağına karar veriyor gibiydi. Cevap *ikisi de değildi*.

Lanet olası aptallar! Kendilerini çok akıllı sanıyorlardı ama bizi tam da olmamız gereken yere getirdiler. Küçük King kaçakçılık çetesinin ortasına. Las Vegas'ın dışında terk edilmiş bir depoda. Pis bir yerd i ve havayı küf kokusu ve sidik dolduruyordu.

Margaret'e baktım. O da dizlerinin üzerindeydi ve kısa bir bakışmayı paylaştık. Bunu yıllardır birlikte yapıyoruz. Benito ve Marco King, bir çift kadının yozlaşmış küçük imparatorluklarını yavaş yavaş parçaladığından habersizdi. Seçilmiş birkaç kişi dışında kimse bilmiyordu. Benito ölmüştü ve sıradaki oğulları olacaktı.

Eğer yaptığım son şey bu olsaydı, King ismi artık var olmazdı. Babamı öldürmenin ve pek çok masuma zarar vermenin bedelini ödeyeceklerdi.

Tamam, bu benim normal işim değildi. HC Mimarlık'ta mimar olarak çalışıyordum. Bu sadece benim ek işimdi. Hepimizin hobiye ihtiyacı vardır. Bu benimkiydi. Kötü adamları alt etmeyi çok severdim.

Arkamızdaki adamlardan gelen bir kıkırdama beni mevcut duruma odakladı. Gözlerim sinirli bir şekilde gözlerini deviren Margaret'e kaydı. Burayı bombalamamızı tercih ederdi ama bunu yapmadan önce burada tuttukları kadınların depodan çıkarıldığından emin olmamız gerekiyordu. Eğer onlar burada olmasaydı, burayı bombalayıp yerle bir etmeye hazırdım.

Kendimi yukarı iterek odayı gözden geçirdim. Arkamızda dört, önümüzde de dört adam vardı. Onları kolayca alt edebilirdik. Çok aptal ve kibirliydi; üzerimizi aramayı akıllarına bile getirmemişlerdi. Elbisemle gizlediğim, kalçamın üst kısmına bağlı bir silahım ve bıçağım vardı. Margaret'in de silahı vardı. Bıçakları sevmezdi.

Dudaklarım gülümsemek için kıvrıldı. Elimde değildi. Ne zaman bir bıçak görse, yılan görmüş gibi çığlık atıyordu; komikti.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu adamlardan biri. "Liderleri" gibi görünüyordu. Bununla alay ettim. Zavallı bir zavallı, düşük rütbeli bir suçluydu. "Marco King seni içeri aldığında gülemeyeceksin," dedi derimi tiksintiyle diken diken edecek bir şekilde. "Kızıl saçlıları sevdiğini duydum."

Yüzüne iğrenç bir sırıtma yayıldı ama ben yüz hatlarımı sabit tuttum. King ailesinin herhangi bir üyesinin etrafında olmasından ne kadar nefret ettiğimi görmesine izin veremezdim. Onlar iğrenç ve zalimdi, gerçek psikopatlardı. Her biri ölene kadar rahat etmeyecektim. Marco King'den başlayarak, sevgili yaşlı babam başka biri tarafından öldürüldüğünden beri. Söylentilere göre onu gayrimeşru oğullarından biri öldürmüştü - Cassio ya da Luca King.

Gerçekten garipti. Benito ve Marco King'in bilgi ve resimlerine ulaşmak çok kolaydı. Hepsi parmaklarımızın ucundaydı. Ama Cassio ve Luca King hakkında bilgi bulmak zordu. Tek bir resim bile yoktu. Tek bir kayıt yok. Doğum tarihleri bile yoktu. Hiçbir şey yoktu. Sadece isimleri. Bunun nedenini merak ettim. Hem Benito'nun hem de Marco'nun spot ışıklarından hoşlandıkları açıktı. Muhtemelen bu hasta pislikler için güçlendirici bir şeydi. Tüm dünya bu ikisinin suçlu olduğunu biliyordu ama yine de yakalanmaları çok zordu.

Artık o kadar da zor değil. Benito King ölmüştü. Marco da yakında onu takip edecekti. Gayrimeşru oğulları da - eğer bilgilerine ulaşabilirsem. Sadece isimleri bile onları bulmama yardımcı olmuyordu.

Aklımda, psikopat eşittir Krallar'dı. Bu ikisi eşanlamlıydı. Biri olmadan diğerini düşünemezdim. Yine de yıllar içinde bir sonuca vardım. Psikopatların pek çok farklı yüzü vardı. Irk, cinsiyet, etnik köken, zengin ya da fakir - bunların hiçbiri önemli değildi. Bazı insanlar muhtemelen bana da psikopat diyebilirdi. Gerçekten umurumda değildi. Akla hayale gelmeyecek suçlar işleyen adamları öldürdüm. Masum küçük kızlara ve kadınlara acı çektirdim. Ve bunu çok seviyordum. Adalet duygusu vardı.

Bu adamları öldürmenin zamanı gelmişti.

Bana bakmaya devam eden pis kokulu, küçük adamla alay ettim.

"Marco King'in nelerden hoşlandığı umurumda bile değil." Marco King için koleksiyonuna iki kadın daha ekleyebileceğini düşünen serseriye gözlerimi kilitledim. Masum, çaresiz kadınları avlıyordu. "Ama bizi kurtarmak için elinden geleni yaptığını bilmesini sağlayacağım," diye alay ettim. "Onu öldürmeden hemen önce."

Bunun üzerine Margaret ve ben hemen harekete geçtik. Elbiselerimizin altına uzanan erkekler, elbiselerimizin altında ne sakladığımızdan çok kalçalarımızı görmekle ilgileniyorlardı. Derin bir nefes alarak, ortaya çıkan sahne bir bulanıklıktı. Margaret'in silahı vardı ve arkamızdaki adamlara ateş ederek o şerefsizleri kurşun yağmuruna tuttu. Ben önüme nişan aldım. Tabancayı sıkıca kavrayarak emniyetini kapattım ve ileri atıldım. Kurşunları art arda sıktım ve cesetlerin geriye doğru uçuşunu izledim.

Damarlarımda acımasız bir memnuniyet dolaşıyordu. Bu adamlar bu dünyanın çürümüşleriydi. Kadınlara ve parçaladıkları ailelere verdikleri tüm zararlar için ölmeyi hak ediyorlardı. Boş deponun boşluğunda duyduğum tek şey Margaret'in ve benim nefes alıp verme sesleriydi, kirli zemine yayılmış erkek cesetleri.

Yıllar içinde Margaret ve ben uyum içinde olmayı öğrendik. Kavgayı ama yine de birbirimizin farkında olmayı. Birbirimizi canlı tutmayı.

Başka bir adam yanıma geldi ama ellerini üzerime koyamadan dizimi tüm gücümle bacaklarının arasına soktum. Eğildi, iki elimle başını kavradım, sonra kemiklerinin gürültüsüyle boynunu kırdım. Bu sesi kaç kez duymuş olursam olayım, hâlâ tüylerimi diken diken ediyordu. Ama aynı zamanda bir heyecan duygusu. Başka bir kadına asla zarar vermeyeceğini bilmek inanılmaz derecede iyi hissettiriyordu.

Bir inilti duydum ve sesi takip ettim. Grubun lideri kendini kurtarmak için çaresizce sürünerek uzaklaşmaya çalıştı. Ölü bedeni üzerine bırakarak

yalınayak hızlı adımlarla ona doğru yürüdüm. Sonra yanına diz çökerek onu inceledim. Kan kusuyordu, gözleri çılgınca ve inançsızlık dolu bir şekilde bana bakıyordu.

"Kadınlar mı?" Tek kelime, nefesimi boşa harcamama gerek yok. Ne bilmek istediğimi biliyordu.

"Kilitli," diye inledi. "Deponun arkasında. Bana yardım edin."

Ona yardım etmektense bağırsaklarını deşip yavaş yavaş acı çekmesini izlemeyi tercih ederim.

"Anahtarı bana ver," dedim. Ona yardım edeceğimi düşünüyorsa delirmiş olmalıydı. Kilit altındaki kadınlara yardım etmeyi hiç denememişti bile. Yüzü kan içindeydi, ağzının kenarından kan damlıyordu.

"Sol cep," diye mırıldandı.

Sol cebini karıştırdım ve buldum. Anahtarları çıkarıp ayağa kalktım. Başımı kaldırdığımda Margaret'in bana doğru yürüdüğünü gördüm. Arkadaki adamlara karşı kendini korumuştı ve hepsi kirli depo zemininde ölü gibi yatıyordu. Onunla çok gurur duyuyordum.

Ayaklarımın dibinde can çekişen adama bir bakış fırlattı, adamın gözleri çılgınca ikimizin arasında gidip geliyordu. Depodaki loş ışıklar cesetlerin uğursuz görünmesine neden oluyordu ama masum kadınların ölümü daha da kötü olabilirdi.

Namluyu ona doğrultan Margaret alaycı bir şekilde gülümsedi. "Son bir sözün var mı?"

Alay etmeyi severdi. *İçindeki İrlandalı olmalı*, diye düşündüm.

Gözleri bana çevrildi, panik içindeydi. "Bana yardım edeceğini söylemiştin," diye mırıldandı.

Omuz silktilim. "Hayır, istemedim. Anahtarları istedim."

Hatasını anladığı anda Margaret'in silahı ateş aldı ve onu oracıkta öldürdü. İkimiz de gözlerindeki ışığın sönüşünü izledik. Hak ettiğinden daha iyiydi. Kaçırdıkları kadınlar, bir çöp gibi atılana kadar aylarca ve yıllarca acıya, istismara ve ıstıraba katlanacaklardı.

Bazen bu adamlara işkence etmek ve onlara acı çektirmek için böyle bir zamanım olmasını isterdim. Onlara kendi ilaçlarının tadına baktırmak ve ne kadar güçlü olduklarını görmek isterdim.

Deponun arka tarafına doğru ilerledik ve yaklaştıkça pis koku daha da kötüleşti. Anahtarı avucumun içinde sıktım, taşları derime batıyordu. Her zaman aynı şey oluyordu; ne zaman

Aklımın bir köşesinde bir şey canlandı, soluk bir anı. Ama yakalayamadım. Asla yakalayamazdım.

Çok sinir bozucuydu.

Kapıyı açtım ve idrar kokusu burun deliklerime hücum etti. Yaklaşık otuz kadından oluşan bir grup, penceresiz ve banyosuz küçük bir odaya tıklmıştı. İnlemeleri arttı ve ağlamaya başladılar.

"Yardım etmek için buradayız," dedim onlara usulca. "Sizi güvenli bir yere götürüyoruz."

Hayvanlardan daha kötü koşullarda kafese kapatılmışlardı ve içimde öfke kaynıyordu.

Zihnimin arkasında bulanık anılar dans ediyordu. Mağarada yankılanan acı dolu çığlıklar zihnimi delip geçerek çevremizdeki tüm sesleri bastırdı. Sanki bir mercekten bakıyormuşum gibi, John ve Gül Kurtarma ekibinin diğer üyelerinin yanımdan hızla geçtiklerini, Margaret'in panik içindeki kadınları teselli ettiğini gördüm. Zihnimde bulanık ve uzak görüntüler belirdi.

Çürük siyah dişlerini gösteren tehditkâr, korkunç bir gülümseme takınmıştı. Midem çalkalandı, adam kadına sertçe vururken kadın altında çığlık attı.

"Sana dokunamam," diye kıs kıs güldü. "Ama sana yapılacakları ona yapabilirim."

Kahverengi bakışları benimkilerle birleşti, gözyaşı lekeli yüzü acıdan parçalanmıştı, vücudu masanın üzerinde bir aşağı bir yukarı kayıyordu. Her sokuşta başı yan lambaya çarpıyordu ama hiç irkilmedi, sanki acıyı fark etmemiş gibiydi.

Benden büyüktü, çok daha büyüktü. Ama bu onu doğru yapmıyordu. O da en az benim kadar çaresizdi. Gözyaşlarım yüzümden akarken dudaklarımdan tek bir ses bile çıkmıyordu. Çığlık atmalıydım; savaşımalıydım. Yine de tek yaptığım orada korkudan donmuş bir şekilde durmaktı.

Odanın içinde yüksek bir homurtu duyuldu, vücudunun lambaya doğru son hamlesiyle lamba masadan fırladı ve kirli zeminde paramparça oldu.

Yukarı bakmak istemedim. Gerçekten ama gerçekten bakmak istemiyordum. Gözlerim kendi isteğiyle kalktı ve adamın kendini kadından çıkardığını gördüm. Eli kalçalarının arasına uzandı ve beyaz yapışkan maddesini yüzüne bulaştırdı.

Anı, ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde yok oldu ve bedenim öğürdü. Bir yemek daha gitmişti, midemin bulanmasına neden olan bir başka rahatsız edici anı

çalkalanıp içindekileri boşalttı. Kustuğum yemeğime bakarken tenim nemlenmişti ve alnımda hafif bir ter belirmişti.

Migren yakında terapistle gitmeyi gerektirecek hale gelecekti. Migrenleri, kötü rüyaları ya da anıları tedavi edebilirdi ama Krallara karşı duyduğu bu nefreti asla.

King ailesi durdurulmalıydı.

Sekizinci Bölüm

CASSIO

B Bir tanesi yumruğumun altında parçalandı ve adamın kafasının geriye doğru kopmasını izledim. Kendi kanında boğulurcasına homurdandı. Hak etmişti

Daha iyisi olamazdı ama boğularak ölmekten önce cevaplar istiyordum.

Bu amcık Marco'nun kölelerinden biriydi. Tanrım, eğer etrafını böyle adamlarla çevirmişse, ona saldırıp hepsini öldürmeliydim. Hiç de zor olmazdı.

Sıska piç son yirmi dakikadır hayatı için yalvarıyordu ve biz daha yeni başlamıştık. Merhamet bizim dünyamızda alışılmadık bir kavramdı. Bunu anlaması gerekirdi, özellikle de Marco için çalışırken.

"Deponun yeri," dedim o zavallı pislige. "Ve her şey sona erecek."

Diğer yanağına çarpan sandalyeye bağlı bedeni yere uçtu. "Lütfen, beni öldürecek."

"Peki sana ne yapacağımı düşünüyorsun?" Kaşlarımı kaldırdım. Yumruklarım ona attığım yumruklardan dolayı kan içindeydi. Bugün ruh halim kıpkırmızıydı. Adamlarım dün gece Callahan'ın kızlarının izini kaybetmişti ve şimdi de bu moron bilgi saklıyordu.

Yine de uzun sürmeyecek, zihinsel olarak alay ettim.

Luca'nın ve benim bakışlarımız buluştu. Duvara yaslanmıştı, hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. Bütün gün kışında bir şey vardı. Sanki en sevdiği şekerini çalmışım gibi bana baktı. Sanırım bugün ikimiz de iyi değildik.

"Son şans," dedim esirimize. Bu günü bitirmeye hazırdım. "Bana yerini söyle. Yoksa ailene giderim."

Gözbebekleri neredeyse kafatasından fırlayacaktı. "Sen yapmazsın. Masumlarla uğraşmayacağını herkes bilir."

Bir yumruk daha attım, burnunu kırdım ve sııttım. Muhtemelen sııtmaktan çok dişlerini gösteren bir köpekbaliğına benziyordu. Bana kalırsa bu adam başına gelecek her şeyi hak etmişti. Marco'yla asla yatağı girmemeliydi.

"Marco ve kaçırdığı kadınlar hakkında bilgi sahibiyseler -" dedim, işaret parmağını büküp kemiklerini çatlatırken kayıtsızca, "...o zaman pek de masum sayılmazlar."

Ve bu işe yaradı. Bundan sonra, adam yerini paylaşmaktan çok mutlu oldu.

Gelincik bir domuz gibi ciyakladı. "Bir Sibiryalı Marco'ya kadınları saklaması için bir depo verdi," diye bağırdı. "Patron onları şehre taşımak için New York'taki bağlantısından izin bekliyor."

Alay ettim. Marco patrondan başka bir şey değildi ve New York'taki bağlantısının kim olduğunu bildiğıme dair bir şüphem vardı.

"Sibiryalı karşılığında ne alıyordu?" Tükürdüm.

"Kadınlar seks ve kulübü için, erkekler de dövüş ringi için. Ya da bunun gibi bir şey," diye inledi. Bu sadece bir Sibiryalı Rus olabilirdi. Ivan Petrov.

Las Vegas ve Doğı Avrupa'daki Sibiryalı Rus Bratva'nın başı Ivan Petrov, Benito ve Marco ile aynı kalibredeydi. Ama bu adam kadınlarla yetinmiyor, yetim çocukları da kaçırıyor ve onları yeraltı turnuvalarında dövüştürüyordu. Bu yeraltı dövüş ringlerinde tek bir kural vardı: Bir kişi hayatta kalacaktı. Alexei Nikolaev o nadir kurtulanlardan biriydi.

Silahımı kılıfından çıkardım ve nişan aldım.

"Bekle!" diye inledi küçük bok kafalı. Tetiğın üzerindeki parmağım çekmek için kaşınıyordu. "Bir şey biliyorum!"

Luca ve ben kısa bir süre bakıştıktan sonra dikkatimi kanlı yüze verdim.

"İçindekileri dökmeni engellememe izin verme. Bütün gün bekleyemem." Gerçek şu ki Áine'i tekrar görmek istiyordum. Ona dokunamasam bile, onu görmek bile beni iliklerime kadar rahatlatıyordu.

"Marco babası için bir anma töreni düzenliyor." Kaşımı kaldırdım. Bu salak gerçekten de bunun ilgimi çekeceğini mi düşünüyordu? Hayatım buna bağılı olsa bile babam için düzenlenen bir anma törenine katılmazdım. "Babamla ilgili her şeyi toplamayı planlıyor.

yeni ve eski borçlar. Hem de hepsine! Sonra da tarihteki en büyük güzeller müzayedesini düzenleyecek."

Öfke kalbimi kavradı ve erimiş öfke her zerremde yuvarlandı. Her nefesimi tüketti ve kalp atışlarımın durmasına neden oldu. Tüm bunların damarlarımda dolaşan öfkeden kaynaklandığını düşünmek isterdim ama daha fazlasıydı. Çok daha fazlasıydı.

O çakal ağabeyim kız kardeşimi, yeğenlerim Grace ve Ella'yı ve kim bilir daha kaç kişiyi tehdit etmeye cüret etti. Gerçekten ölmek istiyordu, çünkü bu bir kez duyulduğunda, her koca, baba ya da kardeş onun peşine düşecekti.

"Ne zaman?" İçimdeki her canlı hücre öfkeyle titrerken sesim garip bir şekilde sakin ve tereddütsüzdü.

"Bilmiyorum. Lütfen," diye yalvardı. "Sadece kazara kulak misafiri oldum. Daha fazlasını öğrenmeye çalışabilirim."

Cehenneme kadar yolu var. Marco'nun bildiğimizi öğrenmesi riskini göze alamazdım. Risk çok yüksek.

Tetiği çektim ve vücudu öne doğru yığıldı, yüzünün yan tarafından kan akıyordu.

Luca'nın bakışlarıyla karşılaştım. Yüz ifadesi içimdeki hisler kadar acımasızdı. Bu olay evime çok yakındı.

"Onları uyarmalıyız," diye homurdandı.

Bu bilginin yanlış olma ihtimaline karşı onlara yersiz bilgi vermekten nefret ediyordum. Ama başka alternatif yoktu. Eğer hiçbir şey söylemezsek ve bir şey olursa, biz de suçlu sayılırdık.

Ellerim kan içinde lavaboya gidip onları yıkadıktan sonra telefonumu cebimden çıkardım ve bir grup mesajı gönderdim.

***Marco'nun son belles müzayedesini düzenleyeceği söylentisi. Geçmişteki ve şimdiki tüm güzelleri son müzayede için toplamaya çalışacak. Güvenliği sıkı tutun ve gözlerinizi dört açın.**

Gönder düğmesine basarak telefonumu cebime geri soktum. Yorulmuştum. Tüm bu saçmalıklardan çok yorulmuştum. Yıllardır bunu yapıyorduk ve bazı günler hiçbir fark yaratmadığımızı hissediyorduk.

"Şimdi ne olacak?" Luca sordu. Gidip kardeşimizi avlamak istiyordu ama bu bir seçenek değildi. Şu anda değil, bugün değil.

"Şimdi gidip Ivan'ın deposunda tutulan kadınları kurtaralım."

Bugün yardımımıza ihtiyaçları vardı. Yarın diğerlerine yardım edeceğiz.

YIRMI DAKIKA SONRA LUCA VE BEN LAS VEGAS'IN DIŞ MAHALLELERİNDEYDİK.

Vegas'ın filmlerde ya da kartpostallarda hiç gösterilmeyen keyifsiz tarafı. Mahalle yıkık dökük ve kirliydi, birçok aile yeraltı tünellerinde yaşıyordu. Şehrin bu tarafındaki aileler en savunmasız olanlardı.

"Dostum, bu çok boktan bir şey," diye mırıldandı Luca. "Las Vegas Strip'e milyonlarca dolar harcandı ve sonra bu. Yıkık dökük barakalar."

O haklıydı. Las Vegas tüm gösterişli ışıklarına rağmen altında çok fazla çürümüşlük saklıyordu. Bu şehirde günahlar ve yoksulluk çoktu. Aileler kumar ve uyuşturucu yüzünden yok oluyordu. Bu da yetmezmiş gibi, kadın ticareti ve zorla fuhuş büyük ölçüde yaygınlaşmaya başlamıştı.

Hepsini kurtaramayacağımızı çok iyi bildiğimiz için mahalleyi geçtik ve bir açıklığa geldik.

Sikeyim. Ben. Burada yakın zamanda bir patlama oldu. Hem de oldukça büyük bir patlama. "Bize kazık mı attı?" Luca dişlerini gıcırdattı.

"Hayır," dedim ona, bölgeyi tararken. Her yerde sarı bantlar vardı ve açıklığın karşı tarafında bir minibüs duruyordu. Bomba imha ekibi. "Bir patlama olmuş gibi görünüyor."

Bakışlarımı takip etti. "Lanet olsun. Umarım o kadınlar burada değildir." Ben de öyle umuyordum.

Dokuzuncu Bölüm

ÁINE

"Margaret," diye inledim. "Sence de bu biraz fazla değil mi?"
"Hayır, düşünmüyorum," diye cevap verdi. Elbette bunu söyleyeceğini biliyordum.

Aynadaki yansımama baktım. Bunu giyerken kendimi rahatsız hissediyordum. Giyecek uygun bir şeyim olmadığını iddia ederek bu lüks otelin butiğinden ışıltılı küçük bir elbise aldı.

Aynı fikirde değilim, diye düşündüm alaycı bir şekilde. Bütün bavulumda giyebileceğim bir sürü uygun kıyafet vardı. Benim için seçtiği bu elbise uygunsuzdu. Çok kısaydı; kıcımlı zar zor örtüyordu. Tüm sırtım neredeyse çıplaktı. Dün gece gece kulübünde giydiğim elbise aşırı derecede açıktı ama bununla karşılaştırıldığında bir rahibe kıyafetiydi. Göğüslerimin yan tarafları her hareket ettiğimde dikizleme oyunu oynuyordu, yeterince açıktı ama neyse ki tamamı değil. Evde parti veren sadece biz kızlar olsaydık, umursamazdım. Ama Margaret'in seçtiği bir şeyi giyerek dışarı çıkmak, istenmeyen dikkatleri üzerime çekecekti.

Tecavüze uğrayan meçhul bir kadının akıldan çıkmayan kahverengi gözleri beni sık sık ziyaret ediyordu. Görüntüler zihnimin gerisinde, odaklanmamış ve karmakarışık bir şekilde yanıp sönüyor, sürekli ve kalıcı bir baş ağrısına neden oluyordu. İşaretleri biliyordum; artık onlara alışmıştım. Tüm kırık parçalarımın kalıcı bir parçası haline gelmişlerdi. Ve kırılmaktan o kadar bıkmıştım ki.

Son on bir yılda sadece bir kez kendimi normal hissetmiştim. Kendimi bütün hissettiğim zaman.

İki yıl önce. Bir gece kulübünün karanlığında.

Dokunuşunun ne kadar iyi hissettirdiğini hâlâ hatırlayabiliyordum. Avuç içleri uyluklarımdaydı, bronz teni solgun tenime karşı gül dövmesiyle gölgelenmişti. Panik

hiç gelmedi. Sadece şehvet ve korunduğunu hissetmek. Adını bile bilmediğimi düşünürsek bu çok saçma bir düşünceydi.

Hafif bir pişmanlık duygusu sardı beni. Aklımı başıma toplamalı ve en azından adını sormalıyım. Belki de bu onun için sadece sıradan bir takılmaydı. Benim için çok daha fazlasıydı.

Bir vahiy. Bir umut. Belki, sadece belki biriyle normal olabilirdim. Basit, tanıdık bir dokunuşta panik atak geçirmek yerine bir erkekle samimiyetimi paylaşabilirim.

Yansımamı inceledim. Mavi gözlerim bana bakıyor, beynimin ve ruhumun içinde kaynayan kargaşadan hiçbir şey göstermiyordu. Tamamen normal ve akli başında genç bir kadın bana bakıyordu. Dışarıdan bakıldığında, bir bütündüm. Bir bütündüm. Ancak içimde, asla tamir edilme umudu olmayan paramparça bir camdım. Parçalarım geri dönülemez şekilde hasar görmüştü.

Ne de olsa terapistte gitmemin sebebi buydu. Zihnimi parçalayan görüntüleri uzak tutmak için. Nereden geldiklerini anlayamıyordum. Belki de kurtardığımız kadınların durumunu görünce aşırı aktif hale gelen hayal gücümdü. Gerçi ben öyle düşünmüyordum. Gül Kurtarma'yı devraldığım için beri kurtardığımız her bir kadının yüzünü hatırlıyordum. Rüyalarım ve anılarıma musallat olan kadınları hiç görmemiştim.

Tüm bunları derin, karanlık bir köşeye iterek fiziksel görünüşümü inceledim. Boyum ancak 1.80'di. Vücudum güçlü ve dirençliydi. Benim için işe yarayan tek şey buydu. Yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış kızıl saçlarımı inceledim; canlı renkleri gümüşü ışıltılı elbiseme çok yakışıyordu. Gözlerime ve dudaklarıma hafif bir makyaj yaptım ve biraz da allık sürdüm. Bütün gece kızaracağım için allığa gerek olmadığını biliyordum. Bu kadar açık tenli olmanın kötü bir yan etkisi.

Kendimi savunmasız hissediyordum. Ama en azından görünüşüm tüm kırık parçaları gizliyordu. Herkes gösterişli dış görünüşüme odaklanır ve içimi görmezden gelirdi. Amaç da *bu zaten*, diye düşündüm kendi kendime alaycı bir şekilde.

"Kahretsin, çok seksi görünüyorsun," diye konuştu Margaret ve anında kızardım. *Gördün mü, kızarmaya gerek yok.* "Bakalım Chad bu gece sana karşı koyabilecek mi?"

İçimden inledim. Yine mi Chad? Bu sabah olanları ona anlatmamıştım. Onunla aramızdaki her şey bitmişti... ya da çok yakında bitecekti. Pek bir ilişkimiz olduğundan değil. Onun yakınlığına zar zor dayanabiliyordum.

Chad Stewart New York eyalet savcısıydı. Yaklaşık bir yıl önce üvey babamın davet edildiği bir etkinlikte tanışmıştık. Benim

Annemin migreni vardı, ben de araya girdim. Çıkmaya nasıl başladığımızdan bile emin değildim. Yakışıklıydı, yeterince çekiciydi ama ondan etkilenmiş gibi değildim. Aslında ona karşı hissettiklerim, biri hariç, tanıştığım diğer tüm erkeklerle aynıydı. Fiziksel olarak onun dokunuşuna dayanamıyordum.

Başlangıçta kahve teklifini reddettim. Birkaç kez. Ama o çok kararlıydı. Birçok denemeden sonra nihayet kabul ettim ve şaşırtıcı bir şekilde iyi vakit geçirdik. Çok çalışıyordum, çok seyahat ediyordum, bu yüzden teoride birlikte çok fazla zaman geçirmiyorduk. O da şikayet etmedi, ben de. İşe yaradı sayılır.

Gerçi şimdi düşünüyorum da, gerçekten işe yaramadı. Platonik bir ilişkinin gerçek bir flört olmadığını bilmeliydim. Saflık ve aptallık ettim.

Her iki durumda da, Chad ve ben birbirimiz için değildik. İlişkimizde aynı noktada takılıp kalmıştık, tabii buna öyle denebilirse. İçimde herhangi bir duygu ya da istek uyandırmıyordu. Aslında, beni her öpmeye çalıştığında donup kalıyordum. Bir süre önce beklemekten yorulduğunu hissetmiştim. Bu sabahtan sonra, onayımı aldım.

Acıtmadı. İkimiz arasında duygusal bir bağ yoktu. En çok canımı yakan şey, ne kadar hasarlı olduğumun bir kez daha teyit edilmesi idi. Vücudumun verdiği tepkinin üstesinden gelmek için çok uğraştım. Ama nafile.

Bana fiziksel yakınlık arzulatan tek bir adam vardı.

Benim gizemli yabancım. Adını bile bilmiyordum. Hiç kimse vücudumun kontrolünü onun gibi kaybetmeme neden olmamıştı. İsim yok. Temas yok. Margaret'in kapıyı yumruklayıp, mükemmel yabancımın bedenimle olan seansını bölmesinden sonra hiçbir şey.

Jack, üvey babam ve Margaret'in kardeşleri bizi aramak için kulübe geldiler. Fedai kuzenlerimin kulübe girmesini engellemekte bir sorun yaşamazken, Jack Callahan'ı geri çevirmeye meyilli değildi. Aniden ayrılmak zorunda kaldıktan sonra, yabancıya numaramı vermediğim ya da onunkini sormadığım için pişman oldum. Ama her şey o kadar beklenmedik bir şekilde gelişti ki, aklımın ucundan bile geçmedi.

Ertesi gün kulübe gitmek istedim ama sonrasında birkaç gün ortalık karıştı. Üvey babam ertesi sabah Margaret ve bana oldukça kızgındı, kısa bir süre sonra da kendi evime taşındım. Hayat bir şekilde araya girdi ama onu hiç unutmadım.

Bir ay sonra, o kulübün önünden birkaç kez geçtim ama dehşete kapıldım, onu bir daha hiç görmedim. Hatta öndeki fedailerden birine yaklaşıp onu tarif ettim ve kim olduğunu bilip bilmediğini sordum. Tek alabildiğim boş bir cevaptı.

Bak. Bunu olumsuz bir yanıt olarak algıladım. Jack'e bir daha o kulübe gitmeyeceğime dair söz vermişim ve fedainin kimden bahsettiğime dair hiçbir fikri olmadığından, üvey babama verdiğim sözü tutmamak aptalca görünüyordu.

Ama o orgazm.... *Bunu düşünmeyi bıraksam iyi olacak.*

Vücudumun başka birini reddetmesi gerçekten sinir bozucuydu. Bunun nereden kaynaklandığını bilmiyordum ama ne zaman bir erkek bana dokunmaya çalışsa donup kalıyordum. Bedenim kendini kapatıyor ve zihnim protesto çığlıkları atıyordu. Yirmi beş yaşında, New York'taki en yaşlı bakire ben olmalıydım.

Çok üzüldüm.

Uğruna yarıştığım bir pozisyon değildi. Güvendiğim pilli arkadaşım ile maceralarım artık o kadar da heyecan verici değildi. Özellikle de gerçek anlaşmanın ne kadar harika olabileceğini deneyimledikten sonra. Yabancı bana bir anlık bir bakış attı ve sonra beni öylece bıraktı.

"Sence Chad bundan hoşlanacak mı?" Maggie sordu. Omuz silktim. Beğenip beğenmemesi gerçekten önemli değildi.

Chad! Vücudum onu kesinlikle istemiyordu ama sanırım bir şekilde yürümesi umuduyla bu *ilişkiyi* devam ettirdim. Chad de babam gibi politikada benzer adımlar attığı için hem annem hem de Jack onu teşvik etmeye devam ediyordu.

Daha iyi bilmeliydim. Yine de Chad'in gidip Margaret'in kız arkadaşlarından biriyle yatmadan önce en azından kabul edip bana artık işe yaramadığını söyleyecek kadar terbiyeli olmasını dilerdim. Bu çok boktan bir şeydi ama erkekler boktan şeyler yapmaya meyilliydi sanırım. Belki de içgüdülerim beni başından beri Chad'e güvenmemem, onu uzak tutmam konusunda uyarmıştı.

Ne de olsa içgüdülerim, babam bana Gül Kurtarma adlı küçük yan kurtarma işini bıraktığından beri kendimi içinde bulduğum tüm gergin durumlardan sağ çıkmamı sağlayan şeydi. Gerçi şimdiki adını ben vermişim. İçimden alay ettim. Bir başbakanın ek iş yapması. Nedense bu ikisini bir arada duyacağınızı hiç düşünmezsiniz. Yine de doğruydı. Siyasi kariyerinden önce babam bazı şeyler görmüştü. Başbakan olarak bir fark yaratacağını düşünmüştü. Yaptı ama istediği kadar değil. Bu yüzden bazı arkadaşlarına ulaştı ve konumu nedeniyle elde edebildiği bilgilerle bir kurtarma görevi başlattı. Ama masumları kurtarmak için diploması çok sık devreye giriyordu. Sınır geçişi. Yabancı bölge. Yabancı kurallar. Şu ya da bu büyükelçiyle günlerce oyalanmak. Yasal elleri bağlı ya da yavaş olduğunda, kadınları yasadışı yollardan kurtarırdı. Ve ben hepsini on sekizinci doğum günümde aldım.

Neyse, Chad'e dönelim. Margaret'a onun aldatan kıcı hakkında hiçbir şey söylemedim. Peşinden gider ve bağırsaklarını deşerdi ya da en azından bıçaklardan nefret ettiği için ona bir kurşun sıkardı. İzlemesi eğlenceli olurdu ama şu anda hiçbirimizin dramaya ihtiyacı yoktu.

Tanrım, son birkaç yılda kana susamış hale gelmiştik. Gerçek şu ki, erkeklerin ne kadar acımasız olabileceğini ve savunmasız kadınlardan nasıl faydalandıklarını görmek bizi asla savunmasız olmamaya kararlı hale getirdi.

Ancak bir erkeğin dokunuşuyla kendimi rahat hissedememem, kimseyle konuşmadığım bir konuydu. Margaret ve kesinlikle annem de dahil.

"Bekârlığa veda hafta sonunu böyle mi yorumluyorsun?" diye sordum. Düğünü sekiz hafta kadar sonra olacaktı ama programlarımız çok sıkışık olduğu için kutlayabileceğimiz tek hafta sonu bu oldu.

"Evet, evlenmeden önceki çılgın hafta sonumuz." Kaşlarını çattı, kaşlarının arasındaki kırıksıklık bu konudaki hoşnutsuzluğunu gösteriyordu. Görücü usulü evlilik fikrinden nefret ediyordu. Onu suçlamadım; ben de nefret ederdim.

Buna bizim çılgın hafta sonumuz derdi. Ne zaman onun çılgın hafta sonlarından birini yapsak başımız belaya girerdi. Onu severdim ve her zaman yanımdaydı, ancak enerji seviyesi zaman zaman tehlikeliydi. Onu küçük organizasyonuma çekmemin nedeni de buydu; enerjisinin bir kısmını yakmak ve aynı zamanda iyilik yapmak.

Gizemli evliliği akıllara durgunluk veriyordu. Bana bir isim vermedi çünkü bilmiyordu. Bana bunun görücü usulü bir evlilik olduğunu söylediğinde ağzım açık kalmıştı. Bunu öğrendiğinden beri çılgın partileri pervasızlaşmıştı. Elimden geldiğince yanında olmaya çalıştım. Başına bir şey gelmesini istemiyordum. O da benim için aynısını yapardı.

Telefonu çaldı. Kıpırdamadan, sadece arkasını dönüp aynada kıcını kontrol etmeye devam edince, sesimde mizahla ona "Cevap verecek misin yoksa kıcın çok mu ilginç?" diye sordum.

Kafasını kaldırdı ve gözlerimiz aynada buluştu. "Bu benim amcam."

Demek ondan kaçıyordu. Omuz silktim. Bu onun işiydi ve bu konuda konuşmak istediğinde konuşurdu.

Bir saniye sonra telefonum çaldı. Kim olduğunu tahmin etmiştim ama şüphelerimi doğrulamak için telefona uzandım. Arayan üvey babamdı. Margaret'in yaptığı gibi onu görmezden gelemedim, bu yüzden cevaplama düğmesini kaydardım.

"Merhaba Jack," diye selamladım onu.

"Áine, Margaret nerede?" Jack doğrudan işe koyuldu, sesi keskin ve sertti. İrlanda mafyasının başındaki adam modundaydı.

"Sana da merhaba," diye karşılık verdim kuru bir sesle. "Hazırlanıyor ve şu anda telefona gelemiyor."

Evet, onu korudum. O da beni korudu. Arkadaşlar birbirleri için bunu yapar. Ve o bundan çok daha fazlasıydı, annemin Jack'le evliliğinden beri bir aileydi.

"Bahse girerim yapamaz," diye mırıldandı, muhtemelen ondan kaçtığını tahmin ediyordu. "Ona yüz bin dolarlık bir kumar borcunun daha ortaya çıktığını görmek istemediğimi söyle."

Ürperdim. Margaret'in yüz bin dolar kaybetmek bir yana, kumar oynamaya bile vakit bulabildiğini fark etmemiştim.

"Elbette, ona söylerim," diye güvence verdim ve kıcını kontrol etmeye devam eden Margaret'e işaret ederek baktım.

"Nasılsın?" Jack konuyu değiştirdi, ses tonu yumuşadı. Nedense bana çok kırılganmışım ve korunmaya ihtiyacım varmış gibi davranıyordu. O aşamayı çoktan geçmiştim. Ben de en az onun kadar kolaylıkla adam öldürebilecek kapasitedeydim.

"Ben iyiyim," dedim ona. "Vegas şu ana kadar eğlenceliydi."

Eğlencenin başarılı görevler ve adam öldürmekle eşdeğer olduğunu bilseydi, inek olurdu. Ama yaşlıları strese sokmaya gerek yok.

"Güzel, ama çok da eğlenceli hale getirme," diye şaka yaptı.

"Annemle bu akşam yemek randevunuz var mı?" diye sordum. İkisi düzenli olarak akşam yemeği randevusu yaparlardı. Bu sadece onların zamanıydı. Onları daha önce bir kez sorgulamıştım ve annem bana Jack'in bu konuda ısrarcı olduğunu, çünkü hayatlarında pek çok randevuyu kaçırdıklarını söylemişti.

"Evet, öyle," diye yanıtladı. "Size eve tatlı getirmeyi teklif ederdim ama biz sizi görene kadar bozulur." Kıkırdadım. "Gelecek hafta bizi görmeye gelir misin?"

Jack kendi dairem olduğu gerçeğinden hoşlanmıyordu. Taşınmama karşıydı ve bunun için her türlü nedeni sıralıyordu. Olası kar fırtınaları ve o apartmanda mahsur kalmak bile. "Birkaç hafta oldu ve seni özledik."

İnsanlar üvey ebeveynler hakkında sanki şeytanın yumurtasıymışlar gibi konuşurlar ama benim için tam tersi oldu. Jack gerçek bir baba gibiydi, öz babamdan ne daha kötü ne de daha iyiydi. İkisini de seviyordum ve hayatımdaki en önemli adamlardı. Babamı kaybettim ama onu unutmadım. Jack de onu ilk kaybettiğimizde sık sık onunla ilgili anılarımı dinlerdi.

"Evet, gelecek hafta geleceğim," diye söz verdim ona. "Belki akşam yemeği yer ve film izleriz?"

"Bir plan yapacağım ve bir film seçeceğim," diye hevesle kabul etti. Onun yanına ilk taşındığımızda haftalık akşam yemeği ve film planlarımız vardı. Ben taşınana kadar bu geleneği sürdürdük. Ara sıra hala bunun için planlar yapıyorduk ama artık haftalık bir etkinlik değildi.

"Mükemmel," diye cevap verdim. "Gidip hazırlanmam lazım. Bir gün seç ve bana haber ver. Programıma uydurmaya çalışacağım."

"Annen mutlu olacak," diye gülümsedi. "Sonra konuşuruz. Margaret'i kontrol altında tut. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye cevap verdim, Margaret'i kontrol altında tutma konusundaki yorumunu görmezden gelerek. Margaret bir şeye karar verirse, bu gezegende ona engel olacak kimse yoktu. "Hoşça kal, Jack."

Telefonu kapattım ve Margaret'in bana bakışıyla karşılaştım. "Dur tahmin edeyim," diye kestirip attı. "Para harcamamdan şikâyet ediyor."

Gözlerimi devirdim. "Kumar oynamaya ne zaman vaktin oldu?" Yorumunu onaylamak yerine ona sordum.

Kıkırdadı. "Sadece otuz dakikamı aldı," diye geveledi. Vay canına, otuz dakikada on bin dolar harcamamıştım, yüz binden bahsetmiyorum bile. Etrafımda döndü. "Nasıl görünüyorum?"

Neyse ki konu değişti ve ben de üzerine atladım. "İki ayak üzerindeki seksilik gibi," dedim ona.

"Mükemmel," diye gülümsedi. "Hadi gidelim." Kısa kırmızı elbisesi ve siyah topuklu ayakkabılarıyla muhteşem ve seksi görünüyordu. Koyu renk saçları elbisesinin rengini daha da canlı hale getiriyordu. Kırmızı kesinlikle Margaret'in rengiydi.

Saçları kömür karasıydı ve gözleri benimkilerle aynı renkteydi. Saçlarıma rağmen insanlar bizi sık sık kardeş sanırdı. Güler ve omuz silkerek geçiştirirdik. Şimdiye kadar sahip olduğum kız kardeşe en yakın şeydi. Annem üvey babamla evlendiği anda ailemiz birdenbire çok genişledi. Amcalarım ve bir sürü kuzenim vardı... ve en iyisi Margaret ve kardeşleri. Bana asla üvey kuzenleri gibi hissettirmediler ve hem annemi hem de beni sıcak bir şekilde karşıladıkları için minnettarım.

Odamızdan çıktık ve koridora yöneldik. En üst katta sadece ikimizin odası vardı. Partinin geri kalanının odaları birkaç kat aşağıdaydı. Bir tür karışıklık olmuş ve Margaret ile bana çatı katı süitini vererek telafi etmişlerdi.

Koridorda asansörlere doğru yürümeye başladık, topuklarımız mermer zemine vuruyordu.

"Bu ayakkabılar çok kullanışsız," diye yakındım. Saat akşam yediyi biraz geçiyordu. Margaret'i tanıyordum, bütün gece parti yapacaktık ve ayaklarım beni öldürecekti. "Ayaklarım dün gecedan beri beni öldürüyor."

Yüksek sesle güldü. Dün geceki maceramız sırasında o kadınları kurtarmaya çalışırken ayakkabılarımızı bir yerlerde kaybettik.

"Pratikliğin canı cehennemde, Áine," diye küfretti yüksek sesle kıkırdarak. "Hayattaki son gecemizmiş gibi eğleneceğiz. Dün gecedan sonra bunu hak ettik."

"Şşşt." Sesini alçaltmasını hatırlatmak için omzumu ona çarptım. "Dürüst olmak gerekirse, pratik ve rahat olmak daha seksi olmaktan çok daha keyifli," diye itiraz ettim onun parti hevesine gülümseyerek. Bir Chippendale gecesiydi.

"Beni tamamen görmezden gelerek açıklamaya devam etti: "Pratik ya da rahat bir şekilde seksi görünemezsin. "Yüzüme karşı kalçalarını sallayan erkekleri görmek için sabırsızlanıyorum. Çok seksi olduklarını duydum."

Yüzüme karşı poposunu sallayan bir adamın görüntüsünden ürperdim. Buna kalkışırsa lanet olası bacaklarını kırarım. Onu kibarca reddedeceğim ve hepsinden uzak bir köşe bulacağım.

"Çok seksi görünmek istememiştim," dedim ona. "Daha çok bütün gece hayatta kalmak gibi. Dün gece çok ateşliydik. Değişmeliyiz, biliyorsun."

Arkamdan gelen yumuşak bir sesle arkamı döndüğümde Margaret'in sözleri beni durdurdu ve ses unutuldu. "Asansöre biniyoruz."

İşte yine başlıyoruz. Asansörlerden nefret ederdim. En son ne zaman bindiğimi bile hatırlamıyorum. *Beni uçaktan itin, bungee jumping'e gidelim, ne olursa... Sadece beni asansöre bindirmeyin.*

"Neden merdivenlerden çıkmıyoruz?" Tüm Chippendale erkeklerini unutarak itiraz ettim.

"Bu topuklularla gereğinden fazla yürümek istemeyiz." Cevabı mantıklıydı ama asansörlerden çaresizlikle kaçıyordum. Asansörlerdeki klostrofobimin nedenini bilmiyordum ama bu hiç de hoş bir deneyim değildi. "Bu gece kulübü dün gecedan farklı ve oraya gitmek için biraz yürümemiz gerekecek."

"Bunu yapabiliriz," diye haklı çıkarmaya çalıştım. "Ayakkabılarımızı çıkarıp merdivenleri yalınayak yürüeyebiliriz."

Tanrı aşkına, eğitim aldık ve kış tekmeledik. Merdivenlerden kesinlikle sağ çıkabilirdik.

"Delirdin mi sen? Eğer enerji yakmak istiyorsan, bu gece o ateşli kızlarla dans ederiz ve sevişiriz. Eğer yirmi kat merdiven inip çıkarsak, ben bitkin düşerim. Sen de öyle."

İşte yine sevişmeye başladı.

Bu sefer yüksek sesle inledim. "Margaret, hadi. Merdivenlerden çıkalım." Bana yandan bir bakış fırlattı. "Asansörlerle derdin ne senin?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandım savunmacı bir şekilde nefesimin altında. Kendim bile anlamadığım bir şeyi nasıl açıklayabilirdim ki? Bildiğim kadarıyla klostrofobi gibi bir sorunum yoktu. Başka hiçbir yerde olmamıştı ve bu asansör fobisi özellikle onlu yaşlarımda başlamıştı. Neyin başlattığına dair bir ipucu yok. Bir anda ortaya çıktı.

Sanırım uzlaşmak gerekiyordu. Bavullarımızı benimle birlikte merdivenlerden yukarı sürüklemeye katlandı, beni yalnız bırakmak istemedi. Otel görevlisinin onları odalarımıza çıkarmasını sağlayabilirdik ama silahlarımız onların içindeydi. Bavulların yer değiştirmesini göze alamazdım. Herhangi bir mağazaya girip bir hevesle silah alabileceğimiz gibi bir şey değildi.

"Peki, asansör olsun," diye karşılık verdim teslim olmuş bir sesle.

Bu sözleri söylerken bile kalbim hızla çarpmaya başladı. Kahretsin, bazen kendimi kırılmış hissediyordum. Sadece kırılmış ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Terapistin bana öğrettiği nefes alma tekniğine başladım.

Derin bir nefes alın. Nefes verin. Derin bir nefes al. Nefes verin. Derin bir nefes alın. Nefes verin.

O kadar odaklanmışım ki, asansörün yanında olduğumuzu fark etmemiştim.

Biz beklerken Margaret düğmeye bastı.

Derin bir nefes alın. Nefes verin. Derin bir nefes al. Nefes verin.

"Yine aynı şeyi mi yapıyorsun?" Margaret'in sesi beni ürküttü.

"Ne yapıyorsun?" Ona asansörlerdeki klostrofobimden hiç bahsetmedim.

"Nefes alma şeyiniz," diye karşılık verdi. "Bunu dün de yaptın, bağırsaklarını kustuktan hemen sonra." Evet, dün hiç iyi değildi. Orayı bombalamadan önce kadınların tahliyesine yardım ediyor olmalıydım. Onun yerine bağırsaklarımı kustum. "Bazen sana ne olduğunu merak ediyorum."

Güldüm, ama kahrkahr kulaklarıma boğuk geliyordu. "Sen de ben de," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Hanımlar," diye bir erkek sesi duyuldu arkamdan ve neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

"Ne oluyor lan?" Arkamızda kimin olduğunu görmek için arkamı dönerek bağırdım. Bakışlarımız buluştuğu anda dudaklarımdan bir nefes çıktı ve üzerime bir aşinalık çöktü.

Onuncu Bölüm

ÁINE

H *Lanet olsun!* Sayıklıyor muydum? Belki de ateşim vardı ve fark etmemiştim.

Benim gizemli yabancım. Orgazm adamım buradaydı. ***Tam buradaydı!*** Eğilip ona dokunabilirdim. Lanet olsun, muhteşemdi. İki yıl öncesinden bile daha iyi görünüyordu. O gece kulüp çok loştu, ama kutsal Hades. Külotum eridi.

Nefesim derin bir nefesle ciğerlerime çekildi ve nefes egzersizim pencereden dışarı çıktı. Benden sadece bir metre uzaktaydı ama sanki vücudu benimkiyle aynı hizadaymış gibi hissediyordum. Kahretsin, uyarılma beni bir tsunami gibi vurdu. Elimde olsa onu karanlık bir köşeye iter ve üzerine atlar, iki yıl önce beni ofisine götürdüğünde hissettiğim tüm o şeyleri bana hissettirmesi için yalvarırdım.

Boynundaki mürekkep ilgi çekiciydi ve tehlikeli olduğunu haykıran titreşimler yayıyordu.

Ve yalanabilir.

Çok yalamaya müsaitti. Sertçe yutkundum, kalbim göğsümde gümbürdüyordu.

Sonra mantık devreye girdi. Gözlerinde hiç tanıma yoktu. Hiçbir şey yoktu. Gizemli bir karanlığa bakmak gibiydi. Yine de onu hiç unutmadım. Ellerini üzerimde hayal ederek kendime dokunduğum o kadar çok gece oldu ki. Şimdi bile, sadece düşüncesi bile alev alev yanmama neden oluyor.

Gözlerimi ona diktim, son iki yıldır hayalini kurduğum adamın aramızda paylaştıklarımıza dair en ufak bir hatırlama belirtisi bile göstermemesine sinirlenmiştim. Birlikte en ileri gittiğim adam.

O kadar da yakışıklı değil, dedim kendi kendime. Sadece tüm vücudumu ateşleyecek kadar seksi. Ama her neyse!

İfadem eğitimliydi ama gözlerimin vücudunda gezinmesine engel olamıyordum. Bahse girerim siyah, üç parçalı bir takım elbise giymek onun özel gardırobuydu. Sofistike ve pahalıydı ama dövmeler her şeyi bozuyordu. Elllerinde ve boynunda mürekkep vardı ama tahmin etmem gerekirse başka yerlerinde de vardı. İki yıl önceki pişmanlıklarımın biriydi; takım elbisesinin altındaki o iştah açıcı vücudu görememiştim.

Gözlerimi yavaşça gövdesinin üzerinden yüzüne doğru kaldırdım. Tüm varlığı baskındı, ama o gözler. Karanlık ve sırlarla dolu. Bakışlarındaki lekeleri görmek istiyordum. Görünmez bir güç beni ona doğru çekti. Sıcaklığını hissetmek için. Dudaklarını üzerimde hissetmek için. Hatırladığım kadar iyi hissettirecekler miydi?

"Whoa." Margaret'in sesi bir yerden geldi. Evet, tam da benim düşündüğüm gibi. Gözleri iki adamın üzerinde takdirle geziniyordu. Onu hatırlamıyor muydu?

Muhtemelen değildir. Margaret o gece başka biriyle takıldı. Kapıya vurarak geldi ama gizemli adamı hiç görmedi.

Saçlarını kısa tutmuştu ama parmaklarınızı geçirebileceğiniz kadar vardı. Parmaklarımı yumruk şeklinde kıvırdım ve saç tellerinin arasından kafa derisine daldırma dürtüsüyle savaştım. Siyah saçlarında daha önce olmayan hafif gümüş izleri vardı. Belki de o gece onları fark etmemiştim. Onunla ilk tanıştığımdaya hissettiğim aynı aşinalık duygusu sırtımdan aşağıya doğru süzülüyordu. Bir şeyleri kaçırdığım hissinden kurtulamamak beni hayal kırıklığına uğratiyordu. Onunla ilgili bir şey vardı. Daha önce pek çok kez yaptığım gibi hafızamı yokladım ama hiçbir şey bulamadım. Ama bir şey *olduğundan* emindim. Uzun zaman öncesinden. Tam oradaydı, yoğun sisin içinde gizlenmişti. Şakaklarımda zonklama başladı, ağrı kafatasımı delip geçti. Parmaklarımın bir şeye bastırıldığını fark etmemiştim. Margaret elimi başımdan çekene kadar şakaklarım titredi.

"Áine, iyi misin?" Yabancı ile göz temasını kesip Margaret'a döndüm.

"Ne?" Beynimdeki bulanıklık düşünmemi zorlaştırıyordu. Ve sisin içinde tam olarak kavrayamadığım şeyler vardı. O sisin içinde bir el gizlenmiş, uzanıyordu. Yine de, onu asla tam olarak yakalayamadım.

Harika, New York'a döner dönmez terapistlerimi ziyaret etmem gerekecek.

"Asansör geldi," diye mırıldandı Margaret. Kapıyı tuttu, gözleri sabırsızlıkla bana bakıyordu. "Sana üç kere falan söyledim."

"Özür dilerim." Sanki bu beynimdeki sisi ve bedenimdeki şehveti dağıtacakmış gibi başımı salladım. "Başım beni öldürüyor," diye yarım yamalak bir mazeret sundum. *Gururum beni daha da çok incitiyor, diye* ekledim sessizce. Ciddi şekilde etkilenmiş bir özgüven hakkında konuşun - beni hiç hatırlamadı.

İkimiz de asansöre bindik ve adamlar da peşimizden geldi. Asansör fobim şu anda aklımdan en uzak şeydi. Bunun yerine, tüm duyularım arkamdan giren adama odaklanmıştı.

Tanrım, o dudaklar... O günahkâr dolgun dudakların etrafında ukala, kibirli, her şeyi bilen bir gülümseme oynayıyordu. Gözlerimi onlardan ayırmaya zorladım ve onu incelemeye devam ettim. Adını bilmiyordum, o gece ona hiç sormamıştım. Sadece masum bir dansçı, o kadar da masum olmayan bir öpücüktü ve... kahretsin, iki yıl önce hissettiğim o kelebekler geri gelmişti.

Kendini topla, Áine! Külotunu çıkarma ve sakınleş. Adam beni tanımadı bile. Benim için olduğu kadar onun için de unutulmaz olmamış olmalı. *Pislik herif!*

Tahrikten hakarete geçmek ruhsal durumuma yardımcı olmuyordu. "Burada mı kalıyorsunuz?" Margaret onlara cesurca sordu.

Ona ters ters baktım, sonra başımı yana eğerek ona sivri bir bakış attım ve başımı salladım. Beni görmezden geldi. Elbette beni görmezden gelirdi. Söz konusu erkekler olduğunda, bizim suçluları kovaladığımız gibi o da onları tutkuyla kovalardı.

Erkeklerden sadece biri başını sallayarak cevap verdi ama hiçbir şey söylemedi. Benim takıldığım adam onu kabul bile etmedi, ki bu alışılmadık bir durumdu. Erkekler genelde Margaret için her şeyi yaparlardı. Tekrar gözlerinin içine bakmaktan kaçındım ama uzaktan beni izlediğini hissedebiliyordum. Belki de ona tanıdık geliyordum ve o da beni hatırlamaya çalışıyordu.

Bunun moralimi düzeltip düzeltmediğinden emin değilim ama vücudunuzu arzuyla yakabilecek erkeklerin sayısı nesli tükenmekte olan türler kadar nadir olduğunda, onursuz davranma lüksünüz yoktu. Ya da belki de sürtük amcığım sadece parmaklarını içimde hissetmek için bir bahane istiyordu.

Harika, şimdi kızarıyordum ve muhtemelen lanet bir domates gibi görünüyordum.

Tamam, unut onu, sessizce inledim. Unutmadım. Bu değil. İyi.

Bakmak. İnanana kadar kendime bunu söylerdim.

"Kutlama yapıyoruz. Belki sen de bize katılabilirsin?" Margaret boğucu sesini kullandı ve en baştan çıkarıcı gülümsemesini takındı. Kaşlarımı çattım ve

durması için gözlerimle işaret ettim. Eğer bu ikisi bize katılırsa, hareketlerimden sorumlu olmazdım. Mükemmel yabancıma saldırır ve muhtemelen onu becerirdim.

Ona verdiğim isim buydu ve bir şekilde yapışıp kaldı.

"Çok özür dilerim," diye araya girdim, yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirerek. "Ama partimiz dolu."

Margaret'in kafası bana doğru döndü. "Hayır, bu-"

"Unutma, bize bir limit verdiler," diye cesurca yalan söyledim, ona işaret eden bakışımla herhangi bir soruna ihtiyacımız olmadığını iletmeye çalıştım. "Biz doluyuz."

Ayrıca, akli başında hiçbir erkek bir Chippendale partisine gitmek istemez. Tabii orada kadın striptizciler de yoksa.

Gözlerini devirdi. "Asla bilemezler."

Gözlerim Margaret'i hayranlıkla izleyen genç adamın yüzünde gezindi. Gözlerinde karanlık bir parıltı, neredeyse sahiplenici. *İlginçti*. Margaret'e baktım ama gözleri iki adam arasında gidip gelmeye devam ediyordu ve bundan tamamen habersizdi.

Dikkatimi tekrar adamlara verdiğimde, ikisi arasında çarpıcı bir benzerlik olduğunu fark ettim. Kardeş olmalıydılar, ağzımı açacaktım ama beklenmedik bir şekilde kelimeler boğazımda düğümlendi. Kaşlarımı çattım. O da tanıdık geliyordu. Gözlerim iki adam arasında gidip geldi.

Bu adamlarla iki yıl önce değil, uzun zaman önce tanışmıştım. Hayatım üzerine bahse girerim. Kaşlarım çatıldı ama hiçbir anı gelmedi.

Neden hatırlayamıyorum?

İyi bir hafızam, keskin bir zekam vardı. En azından herkesin söylediği buydu. Bu iki adamla birlikte, bir şeylerin eksik olduğunu hissettim. Çok önemli bir şey.

"Seni tanıyor muyum?" Genç adama sordum. Kelimelerin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kulağa sevimsiz geliyordu, kötü bir tavlama cümlesi gibi. Ama umurumda değildi. Bu çözülmesi gereken önemli bir bulmacaydı.

İkisi de sessiz kaldı ama kısa bakışmalarını gördüm. Şakağım tekrar zonklamaya başladı, zonklama ve çarpma hissi yaklaşan baş ağrısının kesin bir işaretiydi.

"Tam orada, biliyorum," diye mırıldandım nefesimin altında. Parmaklarım şakaklarıma gitti ve onlara bastırdı. Acı beni öldürüyordu. Bu önceki nöbetlerimden farklıydı. "Neredeyse-"

"Áine, neler oluyor?" Margaret'in sesinde bir alarm notası vardı.

Gözlerimi kırıştırdım; her zonklama kafatasımı delip geçen keskin bir acıya yol açıyordu. O kadar şiddetliydi ki beynimin patlayacağını sandım. Gözlerimi kuzenime odakladım, zonklayan baş ağrısını yatıştırmak için ölçülü nefesler aldım. Margaret'in yüzündeki paniği gördüm ve pişmanlık hissettim. Bu onun bekârlığa veda hafta sonuydu. Biraz kafayı yemiş olmam onun suçu değildi.

Derin bir nefes aldım, yavaşça nefes verdim ve sonra gülümsemeye zorladım. "Özür dilerim. Önemli bir şey değildi. Her şey yolunda," dedim ona zoraki hafif bir sesle. Muhtemelen iki yıl öncesini hatırlamıştım ve her şeye çok fazla değer veriyordum. Ayrıca dünkü olaylar beni derinden etkilemiş ve sarsmıştı.

Tüm asansör sarsılarak durdu ve kalbimin durmasına ve midemin düşmesine neden oldu.

"O da neydi?" Gözlerim etrafta gezindi, kafamda bir anı yanıp söndü ve aynı saniyede yok oldu. Tanrım, aklımı kaçırmışım gibi hissediyordum. Neden bütün bunlar bu hafta sonu oluyordu? Kalbim göğsümde çarparken tüm vücudum gerildi. Asansör fobim on kat geri gelmişti.

Nefes al, dedim kendime.

Asansörden bir gümbürtü daha geldi, sonra ışıklar söndü ve asansör tekrar sarsıldı. Margaret çığlık attı, ses neredeyse sağır ediciydi.

"Ne..." Cümlemi tamamlayamadım. Zihnimde çarpıtılmış görüntüler oynuyordu, ancak onları yerleştiremiyordum. *Bina sallanıyordu. Asansör durdu. Asansörün tavanında patlayan adamlar.*

Gözlerimi tavana kaldırdım ama orada hiçbir şey yoktu. Yoğun bir sisin içinden olayların anlık görüntülerini izlemek ve anlamlandırmak için çok uğraşmak gibiydi. Hiçbirini zihnimde birleştiremiyordum.

"Muhtemelen elektrikler gitti." Başımı iki adama da çevirdim. İkisi de sakindi, olanlardan rahatsız olmamışlardı. Ben değil! Her an bilincimi kaybedebilirdim, nefes alışım hızlanmıştı. Ama bir şekilde ciğerlerime yeterli oksijen girmiyordu.

Herhangi bir yerde sıkışıp kalmama izin ver, sadece asansörde değil. Herhangi bir yerde... çöl, savaş bölgesi, sadece lanet asansörde değil. Nefesim daralıyordu ve her saniye daha da kötüleşiyordu.

Sonra kendimi koruma güdüsü devreye girdi. Hiç düşünmeden ikisini de iterek yolumdan çektim. Güçlü adamlardı, benden çok daha uzun ve iriydiler ama sanırım adrenalin devreye girdi. Çılgın parmaklarım tüm düğmelere basmaya başladı.

"Alo? Tanrım," diye mırıldandım, dudaklarım titriyordu. "Alo?"

Nefes al. Nefes ver. Nefes al. Nefes al. *Kahretsin, işe yaramıyor.*

Alnımı asansörün paneline bastırdım, kulaklarım uğuldarken çarpan kalbimi sakinleştirmek için çaresizce çabaladım.

"Merdivenler. Merdivenlerden çıkmalıydım," diye mırıldandım kendi kendime nefes nefese.

Öyle olsaydı, bu çıkmazda olmazdık.

"Sakin ol," diye beni yatıştırmaya çalıştı Margaret. "Muhtemelen bir ya da iki dakika, en fazla beş dakika sürer."

Titreyen ellerimle tüm düğmelere tekrar basmaya başladım. Tavana doğru baktım, neredeyse birinin içeri dalmasını bekliyordum.

"Beş mi? Nefesimi beş dakika tutamam." Nefes alışım düzensizleşti. "Aman Tanrım. Nefes alamıyorum."

Boğuluyormuşum gibi hissettim. Elimi göğsüme koydum, kalbim avucumun altında çarpıyordu. Şu anda göğsümü kavrayan paniği, korkuyu hafifletmek için tüm eğitimimi kullanmaya çalıştım. Ama işe yaramadı. Kulaklarımdaki uğultu gittikçe artıyordu. Paniğim sanki oksijenle besleniyormuş gibi her nefes alışımında artmaya devam ediyor, gözlerim üçü arasında gidip geliyordu. "Nefes alabiliyor musun?"

"Áine, sakın ol." Gözlerim adama kaydı. Sesinde paniklemiş beynimi delip geçen bir emir notası vardı.

Asansör yine büyük bir gürültüyle sarsıldı ve düşüncelerim buharlaştı. Onunla göz temasını keserek çılgınca Margaret'i aramaya başladım. Onu görmek zordu ve alnımda boncuk boncuk ter vardı. Tanrım, böyle bir durumda kalp krizi geçirebilirdim. Geçmişteki akıllara durgunluk veren orgazm ve onun uzman ellerine duyduğum özlem tamamen unutulmuştu.

Hala hareket etmiyorduk.

Asansörün acil durum ışıkları yandı. Margaret, "Oh, bu biraz romantik," diye açıkladı.

Tekrar ve tekrar sertçe yutkundum. Bu paniğin boğuculuğu yutkunmamı zorlaştırıyordu. Bunu hiç de romantik bulmadım. Aksine, aklıma gelen şey ölümcüldü. Tehditler asansörlerde gizleniyordu. Bunu düşünmek aptalcaydı ama ne zaman bir asansörü düşünsem mantıksız bir korku devreye giriyordu.

"Merdivenlerden çıkmalıydım," diye tekrarladım, bu sırada görüşümde siyah noktalar belirdi. *İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı.* Duvardan yere doğru kaydım, dizlerimi yukarı çektim ve başımı dizlerimin arasına gömdüm. Ciğerlerim kasıldı ve serbest kalmayı reddetti.

Muhtemelen açıkta kalan bacaklarımı, kalçalarımı ve iç çamaşırlarımı tamamen görmelerini sağladığım gerçeği önemsizdi. Ellerim dizlerimin etrafını sararak onları göğsüme doğru çekti.

Vücudum ileri geri sallanıyor, kendimi yatıştırmaya çalışıyordum.

"Her şey yoluna girecek." İri ellerin soğuk parmaklarımı tuttuğunu hissettim. Başımı kaldırıp o karanlık gözlere baktım. Birdenbire onun bakışlarından başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. Bakışlarındaki rahatlık, boğulurken giydiğim bir can yeleği gibiydi. O da çömeldi ve yanımdaki boş yeri aldı.

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve göğsümdeki gerginlik biraz gevşedi. "Ben Hunter," dedi. "Beni tekrar göreceğini düşünmemiştin, değil mi?"

Beni hatırladı, kalbim sevindi ama bu kısa sürdü.

Asansör tekrar sarsıldı. Gözlerim büyüdü ve nefesim kesildi. Asansörün kapısına baktım, birinin bizim için gelmesi için dua ediyordum. Ama kapı kapalı kaldı.

"H-Hunter, ne güzel bir isim." Son iki yıldır ona mükemmel yabancım diyordum. Benim seksi kızım. Onu Hunter olarak düşünmek alışma süreci olacak. *Nefes al. Nefes ver.* "Sana yakışıyor mu bilmiyorum ama," diye mırıldandım, sesim maraton koşmuşum gibi soluk soluğaydı. Ve iyi anlamda da değil.

Dilimde panik tadı vardı. "Nefes alamıyorum. Asansörün kırılacağını mı düşünüyorsun? Belki de çok ağırızdır?"

Adam öldürebilir, onlarla dövüşebilir, onları kesip doğrayabilirdim ama beni bir asansöre soktular ve tüm eğitimim yok oldu. Korkmuş küçük bir kıza dönüştüm.

"Sakin ol." Sesi emrediciydi ama paniğim yatışmayı reddetti.

Nefes nefese kalmıştım. "Aman Tanrım." Elini sıktım, tırnaklarım derisine batıyordu. "Merdivenlerden çıkmalıydım."

"Kelebek, nefes al," diye buyurdu Hunter, sesi sessiz bir bahar akşamında yağın yağmur gibi yumuşaktı. Taze yağmurun kokusunu alabildiğiniz ve dilinizde tadını hissedebildiğiniz o günlerdeki gibi. Huzur vericiydi.

Kelebek. Sadece bir kişi bana böyle seslendi. O lakap, *Kelebek.* Sadece rüyalarım girerdi. Ama şimdi bu adam bana bu lakapla sesleniyor. Uzun zamandır rüyamda görmemiştim. Bir adam ve sesi sisin içinde kaldı. Hunter sadece rüyamda gördüğüm bu lakabı nereden bilebilirdi ki?

Nefes al. Nefes al. Nefes al.

"Asansörlerden gerçekten nefret ediyorum," diye mırıldandım, kelimelerim titriyordu ve göğsüm daralan bir düğüme dönüşmüştü. "Yine de sorun değil. Değil mi? Hepimiz bir şeylerden korkarız. Ben de yılanlardan korkuyorum," diye deli gibi geveledim. "Belki de asansörlerden yılanlardan daha çok nefret ediyordumdur." Bir hıçkırık kaçtı içimden.

göl dövmesi olan eline baktım. Rüyalarımda bana uzanan elin de bir dövmesi vardı.

Göl yaprakları. Şirketimizin adı için The Rose Rescue'yu seçmemin nedeni buydu. Göl yapraklarıyla işaretlenmiş el, rüyalarımda bana uzanmaya devam etti ve beni kabuslarımdan çekip çıkardı.

"Hatırlayamıyorum. Neden hatırlayamadığımı bilmiyorum," diye mırıldandım, bakışlarım asansörün zeminindeydi. "Seni bir yerde gördüm." Tüm yorumlarım ve düşüncelerim tutarsızdı. "Kulüpte değil. Başka bir yerde."

"Onu tanıyor musun?" Margaret'in sesi bakışlarımı Hunter'dan ayırmadı. Sonunda adını öğrenmiştim.

"Sorun yok," diye yatıştırdı Hunter beni. O kahverengi gözlere bakmak için başımı kaldırdım. Sesi yatıştırıcıydı ama dudakları... işte yine o günahkâr gülümseme. Dalgınlıkla sırtımı ovduğunu fark ettim ve dokunuşu hâlâ hoşuma gidiyordu. "Konuşmaya devam et."

Derin bir nefes aldım ve verdim. Oksijen ciğerlerime doğru ilerliyordu, düğüm yavaş yavaş çözülüyordu ama korku kelimelerin dudaklarımdan akıp gitmesini sağlıyordu, her zamanki çekincelerim olmadan. Cesaretimin her zerresi gitmiş, muhtemelen bu lanet asansörün en küçük çatlağından kaçmıştı.

Bir erkeğin dokunuşundan iğrenmemek iyi hissettirdi. Kendimi normal hissetmemi sağladı, gerçi bu gezegende vücudumun misillemesine neden olmadan bana dokunabilen tek erkek o olabilirdi.

"Herkes bunun hakkında konuşup duruyor, harika olduğundan falan." Başımı tekrar kaldırdım ve onun karanlık bakışlarıyla buluştum. "Ama benim için bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. Her seferinde donup kalıyorum; kelimenin tam anlamıyla midem bulanıyor. Her şey yolundaymış, normalmiş gibi davranıyorum ama öyle değil."

Beynimin akli başında olan küçük bir parçası bana saçmalamayı kesmemi emretti çünkü hiçbir anlam ifade etmiyordum.

"Neden bahsediyorsun, Áine?" Margaret sesinde şaşkınlıkla bana tekrar soru sordu.

Boğazım düğümlenmişti, nefes almak ve konuşmak canımı yakıyordu. Beynimin bir kısmı ne kadar aptalca davrandığımı anlıyordu ama geri kalanı sadece tepki veriyordu.

"Sorun yok," diye rahatlatı ses. "Nefes almaya devam et."

Yere oturdu, sırtı duvara dönüktü, tam yanımdaydı. Özel dikim, pahalı takım elbisesi içinde yerde oturmak için fazla büyüktü ama yanımda olması kendimi güvende hissetmemi sağladı. Sıcaklığının kan dolaşıma sızdığını ve beni sakinleştirdiğini hissedebiliyordum.

"Uzun zaman önce mi tanışmıştık?" Soru hiç düşünmeden dudaklarımdan dökülüverdi.

"Siz başbakanın kızısiniz," diye cevap verdi. Bu bir cevap değildi, ama belki de babamı tanıyordu ve onunla tesadüfen tanışmıştım.

"O öldü," diye mırıldandım.

"Öldürüldü." "Biliyorum."

"Onun için mi çalıştın?"

"Tam olarak değil." Bunların hiçbiri mantıklı değildi.

"Takım elbisen kirlenecek," dedim sebepsiz yere. "Pahalı görünüyor." Gözlerim kıyafetime kaydı. "Bu elbisenin kumaşının ne kadar az olduğunu düşünürsek beş dolar olması gerekir."

Dolgun dudakları yukarı doğru çekildi ve göğsümdeki bir ip daha gevşeyerek nefes almamı sağladı.

Gözlerim iki yıl öncesinden hatırladığım o kendinden emin, günahkâr gülümsemeyle kıvrılan dudaklarına kaydı. Bunların bana ne kadar iyi geldiğini biliyordum, o da biliyordu. Onu kandırmanın bir yolu yoktu. Onları yine üzerimde istiyordum. Sadece bir yabancı olması önemli değildi. Nedense kendimi tanıdık ve güvende hissediyordum. Ayrıca, onu öperken boğulmadığım sürece iyi bir dikkat dağıtıcı olacaktı. Gerçi bu da kötü bir yol değildi.

Yüzü önümde belirdi, o kadar yakındı ki odunsu kolonyasının kokusunu alabiliyordum.

Akıl sağlığı ve güvenlik bir aradaydı.

On Birinci Bölüm

CASSIO

Áine Evans bugün iki yıl öncesine göre daha da nefes kesiciydi. Parıldayan mavi gözleri bir erkeği sadece bir bakışıyla paramparça edebilirdi.

bakış. Sıra dışı saç rengi onu tanıdığım diğer tüm kadınlardan farklı kılıyordu. Ama daha da önemlisi, onun içindeki savaşıyı seviyordum. Onu kurtardığım o genç kızda görmüştüm. Yetişkin bir kadında hala görüyordum.

İki yıl önce kulübümden çıktıktan sonra, fedaim İrlandalıları kulüpten uzak tuttuğunda Callahan neredeyse akıl sağlığını kaybediyordu. Áine'in güvenliği onun en önemli önceliği idi ve her zaman kulübümde babamla ya da üvey kardeşimle karşılaşacağından endişelenirdi. Elbette, ikisinin de kulüplerime girmesine ya da onun etrafında olmasına asla izin vermezdim. Ya da herhangi bir kadının.

Jack Callahan ilk konuşmamızdan sonra sakinleşince biraz şüphelenmeye başladı. Áine ve Margaret'in kulübümde yaptıklarının kayıtlarını görmek istedi. Onu reddettim. Bu konuda mutlu değildi ama kartlarımı açmaya hazır değildim. Doğrusu, dans pistine adım attığımda güvenlik kameraları aklımdan geçen en uzak şeydi. Küçük beyninizle bir kadına odaklanan hareketler yaptığınızda başınıza gelen buydu.

Ve şüphesiz Áine benimdi. İki yıl önce Callahan'a Áine'i teslim etmesi için ısrar etmememin tek nedeni onu korumak ve savaştan kaçınmaktı. Benito'nun onun için bir tehdit oluşturmayaacağından emin olmalıydım. Callahan onu almama asla izin vermezdi. Áine'in yeraltı dünyasındaki herhangi bir adam tarafından asla alınamayacağı konusunda netti.

Annesi İrlanda mafyasının başıyla evlenmiş olmasına rağmen ailesi onu bu dünyanın dışında tutmak istiyordu. Onları suçlayamazdım. Kızları için en iyisini istiyorlardı.

Ben de öyle.

Onu kurtardığımız günden beri, arada bir onu kontrol ediyordum. Genellikle Nico'yu ve onun kaynaklarını kullanırdım. Onu takip etmek için değil, sadece güvende olduğundan emin olmak için. Kulüpte bana rastladığı o geceye kadar, yollarımızın bir daha kesişeceğini hiç düşünmemiştim.

Dudaklarımız birleştiği anda onun doğru kişi olduğunu anladım. Bu dünyayı yakıp yıkmam, öldürmem ve aldatmam gerekse bile... Bunu yapardım. Memnuniyetle.

O benimdi. Nonno'nun dediği gibi, büyükannemin onun olduğunu anlaması bir saniye sürdü.

Son on bir yıldaki hayatım kendi imparatorluğumu kurmak ve babaminkini yıkmaktan ibaretti. Kiralık bir katilden çok sayıda başarılı işletmenin sahibi oldum. Hepsini tek bir amaç için yaptım. Besin zincirinin en tepesinde olmak. Ancak başarılı olmamanın bir seçenek olmamasının altında yatan bir neden de vardı. Bu kadın bana o amacı verdi ve iki yıl önce ana nedenim oldu.

Margaret'in bu hafta sonu kız arkadaşlarıyla burada olacağını biliyordum. Bu otel benimdi ve onun ve Áine'in odasının çatı katında olmasını ayarladım. Niyetim henüz ortaya çıkmamıştı ama yine de bana olabildiğince yakın olmalarını istiyordum. Margaret Callahan benim sigortamdı. Margaret'in Áine'in erkek arkadaşını da onlara katılması için davet ettiğini sonradan öğrendim. Marco'yla çalışan o sinsi orospu çocuğuna katlanamıyordum. Áine'in ondan mümkün olduğunca uzak olmasını sağlamalıydım. Onu yok etmek de ek bir bonus olacaktı.

"Elbisen kirlenecek," diye mırıldandı, yüzü korkudan solmuştu. Ona bilerek neredeyse hiç kimsenin kullanmadığı göbek adımı verdim. Ne onun ne de Margaret'in beni tanıma ya da Krallarla ilişkilendirme ihtimalini göze almak istemedim. "Pahalı görünüyor." Panik dolu gözlerini kendi elbisesine indirdi. "Ne kadar az malzemesi olduğunu düşünürsek bu elbise beş dolar olmalı."

İçinde harika görünüyordu. Tam bir afet. Yere oturduğunda panik etrafını sarmış, elbisesi kalçalarına kadar yükselmiş, hem çok şeyi hem de az şeyi ortaya çıkarmıştı. Luca bakışlarını kaçırarak ona saygı gösterdi. Ama ben bir ahmak olarak onun pürüzsüz, soluk tenine bakmaya devam ettim.

Nasıl olsa yakında benim olacaktı. Onu kurtardığımız o sefil hücrede elini bana uzattığı andan itibaren benim olmuştu.

Kahretsin, bunu düşünmek bile damarlarımda öfke uyandırdı. Yediği dayaklardan mosmor olmuş vücudu, kana bulanmış okul üniforması. Bizi hatırlamamasına şaşırıyordum. Evet, on bir yıl önceydi ama böyle bir şeyi asla unutamazsınız.

"İnsanların bana dokunmasından nefret ediyorum," diye itiraf etti. Kaşımı kaldırdım. İki yıl önce ona dokunmama izin vermişti. Şimdi bile sırtını okşuyordum. O kadar sıkıntılıydı ki ne söylediğinin farkında bile değildi.

Áine gözlerini kapattı ve nefes alış verişine odaklandığını hissettim.

Asansör tekrar sarsıldı ve sessizce küfrettim. Áine'in gözleri sanki teselli arıyormuş gibi bana kaydı.

"Sorun yok," diye ona güvence verdim.

"Nefes al," diye mırıldandı kendi kendine. "Nefes v e r . Nefes a l . Nefes verin."

Margaret kendini alçalttı ve sonunda yere oturdu. "Senin gardırop tercihinle gitseydik daha rahat olurdu, ha?"

Kuzenini rahat ettirmeye çalışıyordu. Áine'in dudaklarına titrek bir gülümseme geldi. "Evet, sanırım öyle."

Sesi yumuşak ve melodikti, hatırladığım küçük kızınkinden farklıydı. İki yıl öncesinden bile farklıydı.

Geçen sefer konuşmak için fazla zaman harcamamıştık, diye düşündüm kendi kendime alaycı bir şekilde. Parmakları kısa elbisesinin etekleriyle oynuyordu ama en azından artık çıldırmıyordu.

"Sence oksijenimiz bitecek mi?" Cesur, hatta sert görünüyordu. Bu korku mantıksızdı ve buna neyin sebep olduğunu merak ediyordum. Bunun arkasında bir şey olmalıydı.

"Hayır, biz iyiyiz," dedim ona kararlı bir şekilde. "Asansörler hava geçirmez değildir."

En berrak Karayip denizlerinin rengindeki mavi gözleri, sanki onlarda gerçeği arıyormuş gibi benimkilere kilitlendi. Sonra sanki bana güveniyormuş gibi başını salladı.

Margaret, "Belki de dışarı çıktıktan sonra odamıza dönmeliyiz," diye önerdi. "Merdivenleri kullanabiliriz."

Áine'in yüzü çok anlamlıydı, en azından benim için. Evet demek istedi ama onun yerine başını salladı. "Hayır, sorun değil. Bu gece senin gecen."

Ayağa kalktım ve Áine'in gözlerinin beni takip ettiğini fark ettim. Ona bir gülümseme sundum ve bunun kabul edilebilir bir gülümseme olmasını umdum. Nadiren gülümserdim, yüzümdeki kaslar bunun için uzun süredir kullanılmıyordu. Gerçi Bianca, yeni kız kardeşim ve yeğenlerim hayatımdayken bu yavaş yavaş normal bir şey haline gelmeye başlamıştı.

İşe yaramış olmalı çünkü o da gülümsedi. Farkında olsun ya da olmasın, güçlüydü. Bunu on bir yıl önce biliyordum ve bugün daha da belirgindi. Belki yaşadıklarını kendine unutturmuştu ama o buradaydı... güçlü, güzel ve galip. Tıpkı adaşı gibi.

Çok sıra dışı olduğu için bir keresinde adını araştırmıştım. İrlanda mitolojisinde Áine, kendisini kandıran bir kraldan intikam alan bir tanrıçaydı. Ve tanrıçanın çizilmiş birkaç portresinin hepsi onu kıvılcı saçlı bir güzel olarak tasvir ediyordu. İronik gerçekten! Ailemizin soyadı Kral olduğu ve ben de bu kıvılcı saçlı güzel kadını kandırmak üzere olduğum için, bu isim ona mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Asansör sarsıldı ve gözleri büyüdü. Ama sonra asansör yavaş ve yumuşak bir şekilde inmeye başladı.

Ona elimi uzattım. Gözleri bana ilk karşılaşmamızı hatırlatarak ihtiyatla baktı ve göğsümde bir şey sıkıştı.

Ba bum. Ba bum. Ba bum.

Teredditle kabul etmesi için üç kalp atışı geçmesi gerekti. Bronz tenime karşı soluk tenini izledim ve bir şekilde uyuştuk. Eli sıcaklığıma karşı soğuk, geniş avucuma karşı minyondu. Doğrusu, Áine Evans her yönden benim zıttımdı, ama tüm doğru yönlerden.

Benimkini. Kelimeler göğsümde yankılanıyordu ve ölümümünden başka hiçbir şey onu söndüremezdi.

Kalkmasına yardım ettim ve o da boştaki eliyle elbisesini hızla aşağı çekti.

Konuşmadan önce birkaç nefes alıp verdi ve özür dileyen bir gülümseme sundu. "Çıldırıldığım için özür dilerim," diye mırıldandı utancı yüzünden okunuyordu.

"Lafı bile olmaz," dedim ve ona bir kez daha gülümsedim.

"Emin ol, yapmayacağım," diye karşılık verdi küçük bir gülümsemeyle. "Dördümüzün de bunu bilmesi yeterince kötü."

Eli hâlâ benim elimdeydi. Avucunu tuttuğum yerden çekmesini bekledim ama çekmemişti. O büyüleyici gözleri sanki cevap arıyormuş gibi beni izliyordu.

Asansörün kapısı bip sesiyle açıldı ve önünde bir grup insan duruyordu. Margaret' in bekârlığa veda partisi, Chippendale'e gitmeye hazırlanıyordu.

performans iptal edilmişti. Bizi görür görmez yüksek sesli bir tezahürat patladı.

"Nihayet," diye haykırdı kızlardan biri. "Chippendale gösterisine gidiyor muyuz? Biraz kış sallamayı görmek için sabırsızlanıyorum."

Margaret heyecanla başını salladı.

"Siz iyi misiniz?" Başka bir kız arkadaşı sordu. "Asansörün sıkıştığını duyduk."

"Harikayız," diye duyurdu Margaret. "Kim yakmaya hazır?"

Bir başka yüksek sesli tezahürat patlaması. Margaret her zaman çılgın bir parti için hevesliydi ve daha da çılgınca davranmasıyla tanınırdı. Hatta bazen pervasızlığın sınırındaydı.

"Áine, kim o?" Bir adamın sesi neredeyse çok tiz geliyordu. Chad Stewart'ı tanıdım. O heriften nefret ediyordum. O ve Áine, annesinin desteği ve Callahan'ın isteksiz desteğiyle geçen yıl boyunca çıkmışlardı. Kimse Callahan'ın küçük kızı için yeterince iyi olamazdı ama içgüdüleri doğruydı.

Chad beni ve Luca'yı süzdükten sonra bakışlarını ona çevirdi. Onun tipi olup olmadığını merak ettim. Benim aksime, fit olmasına rağmen zayıftı. Kışını yere yapıştırırım suratından çok, temiz kesimli bir politikacı suratına sahipti. Evet, ikincisi daha çok bana göreydi. Benim temiz bir tarafım yoktu. Belki kimseyi öldürmediğim geceki kıyafetlerim hariç.

"Bu Hunter." Áine sesini hafif tuttu. Onu böyle izlerken, on dakika önce panik atak geçirdiğini asla tahmin edemezsiniz.

"Neden onunla el ele tutuşuyorsun?" Sakin görünmeye çalışıyordu ama sahte, medeni gülümsemesinin altında kibirli bir ton sezdim. "El ele tutuşmadığınızı sanıyordum."

İfademi sıkı tuttum, mükemmel, küçük burnunu kırma ve her tarafına kanını bulaştırma dürtüsüyle savaştım. O zaman kimin güzel politikacı olduğunu görecektik.

Gözleri ikimize de dik dik bakıyordu. Damarlarımda korumacı bir his dolaşıyordu ve elimi boğazına sarmamak için kendimi zor tutuyordum. Tanrım, eğer sadece ona bakışı bile onu öldürme isteği uyandırsaydı, bir sürü ölü insan olurdu.

Chad Stewart babamın çevresinde çok iyi tanınırdı. New York eyalet savcısının hiç vicdanı yoktu ve kirli bir politikacıydı. O günlerde Marco ile çok çalışıyordu, komisyonlardan zengin oluyor, Marco'nun kadın kaçakçılığına göz yumuyordu.

Bu çakal benim tarafımdan daha fazla dikkat çekmeyi hak etti. Aptalca bir şey yapmadığından emin olmalıyım. Özellikle de bu kadına karşı. Áine'i bu ürkütücü sıçandan uzak tutmak istiyordum. Bana yanlış hisler veriyordu. Áine'e bulaşmadan önce ona güvenmiyordum ama Áine'le çıkmaya başladığından beri iyi niyetli olmadığını biliyordum.

Áine'in bakışları ellerimizin hâlâ bağlı olduğu yere kaydı ve kaşları çatıldı. O kadar dalgın olmalıydı ki hâlâ el ele tutuştuğumuzu fark etmemişti. Acaba *benim dokunuşumla gerçekten bu kadar rahat hissediyor muydu?*

Elini hızla benimkinden çekti. "Ayağa kalkmama yardım etti. Beklerken yerde oturuyorduk."

Benden uzaklaşıp Chad'e doğru bir adım attı. Benden bir adım uzaklaşmasına duyduğum kızgınlık üzerime acı gibi çöktü. Bundan hoşlanmamıştım. O benim yanıma aitti, onun değil.

Omzunun üzerinden bana bir bakış attı, iri ve çarpıcı gözleri benimkilerle buluştu ve yumuşak bir gülümseme sundu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı usulca, başını bana ve Luca'ya doğru eğdikten sonra dikkatini Chad'e çevirdi.

İlerlerken, adamın kadına dokunmadığını fark ettim. Birbirlerine yakın yürüyorlardı ama sevgili gibi değil. Adamın kolu kazara kadına her değdiğinde, kadın aralarına biraz daha mesafe koyuyordu.

İlginç.

Luca ve ben asansörden küçük bir mesafe bırakarak çıktık. Grupla aynı yöne doğru gittik ama Áine dışında hiçbirisi benim için önemli değildi.

"Neden bizi hatırlamıyor?" Luca konuşmamızı başka kimse duymasın diye nefesinin altında İtalyanca sordu.

"Bilmiyorum," diye aynı dilde cevap verdim.

"Planının işe yarayacağından emin misin?" Ses tonunda bir miktar hoşnutsuzluk vardı. "Onu bu şekilde tuzağa düşürmek zalimce görünüyor."

Belki küçük kardeşim haklıydı ama diğer seçenek kabul edilemezdi. Áine'den vazgeçmek asla bir seçenek olamazdı.

Lobinin diğer ucundaki Margaret'e baktım, çoktan fondip yapmıştı. "İşe yarayacak," dedim ona kararlılıkla. Luca'nın ona bakmaya devam ettiğini fark ettim, bakışlarında kuru bir eğlenceye benzer bir parıltı vardı. Görünüşe göre öz ağabeyim Margaret'e karşı bir tür hayranlık besliyordu.

Chad ve Áine bizden sadece birkaç adım ötede partiye doğru yürüyorlardı.

"Ne oluyor lan?" Chad'in kısık bir sesle tısladığını duydum. "Onun elini tutuyordun!"

"Sana söylemiştim," dedi Áine'in sesi sakın ve tereddütsüzdü. Asansörde olanlardan çok farklıydı. "Ayağa kalkmama yardım etti."

İkisi birlikte iyi görünümlü bir çift oluşturuyordu. Adamın yaşı kıza daha yakındı. Otuz iki yaşına yeni basmıştı, sarı saçları kızın ateş gibi kızıl saçlarının karşısındaydı. Onun küçük bedenine kıyasla aşırı iri değildi. Başbakanın kızı olması ona mükemmel bir siyasi terbiye vermişti. Bu kesinlikle kariyerine yardımcı olacaktı.

Bitti. Benim. Ölü. Bedenimin. Aslında daha da iyisi; onun cesedi üzerinden.

"Bu ilişki üzerinde çalışıyor olmamız gerekiyordu, senin başka erkeklere dokunman değil." Sesi güvensiz, kıskanç bir hıyar gibi çıkıyordu. Suratını dağıtma isteğim her geçen saniye artıyordu ve ellerim yumruk oldu, otelim lobisinde o herifi yumruklamaya hazırdım.

"Yapma," diye mırıldandı Luca İtalyanca. Kardeşim beni çok iyi tanıyordu.

Derin bir nefes alıp verdiğini duymaktan çok gördüm. "Lütfen buna şimdi başlamayın. Bu Margaret'in partisi."

"Siktir et onu," diye tükürdü. "Ondan hoşlanmıyorum bile. Basın için kötü biri."

Áine bir adım bile atmadı. "Ama ondan hoşlanıyorum ve basın umurumda değil. Endişeleniyorsan git."

Aferin kızıma. Tamam, kulak misafiri olmanın kabalık olduğunu biliyordum ama umurumda değildi. Daha kötülerini de yapmıştım ve bu iyi bir amaç içindi.

"Bunu halledebileceğimizi düşünmüştüm." Bu kadar çabuk bir kovulma beklemiyor olmalıydı.

Bir kalp atışı sessizlik oldu ve sonra Áine yumuşak bir sesle konuştu.

"Chad, seni buraya ben davet etmedim. Margaret davet etti."

Söylenmemiş sözlerin

Anlamı havada asılı kaldı. Sonra devam etti: "Bu sabah spor salonuna gittim." Ona bakmak için döndüğünde Chad'in profilini görebiliyordum. Sinirlenmiş görünüyordu. "Bana katılmak isteyip istemediğini sormak için senin katına uğradım." Sadece profilini görebiliyordum ama kesinlikle birkaç ton solmuştu. Poker suratı üzerinde çalışması gerekecekti. Her yerinde suçluluk duygusu vardı. "Bridget'i senin odandan çıkarken gördüm."

Bu kirli politikacıdan önceden hoşlanmıyordum. Şimdi ondan nefret ediyorum. *Ona dokunmayı aklından bile geçirse, ölür. Günlerce ona işkence edip kanını kuruttuktan sonra.*

"Áine, açıklamama izin ver-"

Onun sözünü hemen kesti. "Açıklanacak bir şey yok, Chad. İkimiz de hayatımıza devam edelim ve en azından arkadaş kalalım."

"Arkadaş olmak istemiyorum."

Omzunun düştüğünü gördüm ama hemen kendini toparladı.

"Sanırım o zaman arkadaş olamayacağız," diye karşılık verdi usulca. Böyle bir çakalla arkadaş olma zahmetine girmesi bile bana ters gelmişti.

Chad onun kolundan tutup kendine çekti, vücudu kızarmıştı. Serbest kalan elini göğsüne bastırdı. Adamın eli kışına doğru kıvrıldı ve kız donakaldı, yüzünde dehşet ve iğrenme okunuyordu.

İçimdeki öfke yanan yağ gibi fişkırdı. Bir an bile düşünmeden öne atıldım ve onu kızdan uzaklaştırdım. Geriye doğru yuvarlandı, neredeyse kışının üstüne düşüyordu. Eyalet savcısını otel lobisinin ortasında kış üstü ayaklarımın dibinde görmek harika bir manzara olurdu. Bir aziz değildim ama ayakkabılarımdaki kiri silmeyi bile hak etmiyordu.

Ona dokunmaya hakkı olduğunu düşündüğü için öfkeyle, "Hanımefendi senin yakınlaşmanı istemiyor," diye homurdandım. "Onu rahat bırak."

Áine dengesini kaybetti. Kolumu hızla etrafına dolayarak onu sabitledim ve dengede olduğundan emin olduktan sonra isteksizce bıraktım. Onu gerçekten kollarımda tutmak, korumak istiyordum.

Ona ters ters baktım ve gözlerimde bir şey görecektik kadar zekiydi çünkü anında geri çekildi.

"İyi misin?" Onu sorguladım.

Bakışları benimkilerle birleşti ve kalbim gümbür gümbür attı. O derin maviler her seferinde nefesimi kesiyordu. Bu gezegende tek bir bakışıyla bana bunu yapabilen tek kişiydi.

"Evet, teşekkür ederim."

Bakışlarını Chad'e çevirdi ve içimde küçük bir kıskançlık dalgasına neden oldu. *Neden kıskanıyorum ki?*

Onun hakkındaki gerçekleri biliyordum. Ne okuduğunu, nerede yaşadığını ve çalıştığını, arkadaşlarıyla gittiği yerleri biliyordum. Aşırı dışa dönük değildi, kişiliği çekingendi. Asansör korkusu haricinde sakin ve sıkı dizginlenmiş görünüyordu. Kişiliği genellikle kadınlarda hoşlandığım bir kişilik değildi. Yatağa attığım kadınlar gevşek ve vahşiydi. Yine de hiç kimse ve hiçbir şey beni onun kadar etkilememişti. İki yıl önceki karşılaşmamız bir şeyleri harekete geçirdi ve sadece onun doyurabileceği bir ihtiyacı ateşledi. Bedeninin ve ruhunun her santimini tanımak istiyordum.

"Hoşça kal, Chad." Erkek arkadaşıyla vedalaşması kesin ve nihai olmuş, onu bir daha görmeyeceğini açıkça belirtmişti.

"Áine-" demeye başladı ama kadın çoktan arkasını dönmüş ve arkasına bile bakmadan uzaklaşmaya başlamıştı.

"Ondan uzak duracaksın," diye homurdandım Chad'e. Öfkem sözlerimi kaynatıyordu.

Gözleri öfkeyle parladı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Ben öne doğru tehditkâr bir adım attım, o da geriye doğru eğildi. "Ben senin bütün uzuvlarını teker teker koparacak bir adamım. Ve sen yerin bir metre altına girene kadar da durmayacağım."

"Ne?" diye kekeleyerek etrafına bakındı. Muhtemelen korumasını arıyordu ama o çoktan gitmişti. Chad'in neden burada olduğuna dair bilgi aldıktan sonra kaybolması için ona ödeme yaptık. Margaret'in davetinin sadece uygun bir örtbas olduğu ortaya çıktı. "Bu seni ilgilendirmez."

Chad'in ziyaretinin başlıca nedeni, üvey kardeşim Marco ile birlikte gelip kaçırılan kadınları seçmektir. Ama bütün depo ve kadınlarla birlikte ortadan kayboldu.

"Artık öyle." Yeterince korkmamıştı. Henüz korkmamıştı. "Bir daha ona bir mil bile yaklaşırsan, kariyerinin mahvolmasını sağlarım. Sonra seni avlayacağım ve günlerce sana işkence ederken çığlıklarını dinlemekten zevk alacağım." Sonra ne demek istediğimi anladığından emin olmak için ekledim, "Kadınlara işkence etmekten hoşlandığını biliyorum ve emin ol, bunu on katıyla geri alacaksın. Senin ne kadar değersiz bir çakal olduğunu tüm dünyaya göstermek için sabırsızlanıyorum."

Tüm kartlarımı açmak için doğru zaman değildi. Henüz değil. Ama kadının yanına yaklaşmasına izin verirsem lanet olsun.

Ağzını açmasını, sonra kapatmasını ve tekrar açmasını izledim ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Sudan çıkmış balık gibi görünüyordu.

"Tamam." Sesi titredi ve sonunda ciddi olduğumu anladı. Margaret'in bekârlığa veda partisinin aksi yönüne doğru koşarak uzaklaştı.

Kardeşıme İtalyanca olarak "Şehirden ayrılana kadar adamlarımızdan biri ona göz kulak olsun," dedim.

On İkinci Bölüm

CASSIO

I Neredeyse gece yarısıydı ve üst kattaki ofisimden, hayatlarını kumara yatıran insanların yüzlerindeki açgözlülüğü izliyordum biriktiriyordum. Plan geliyordu ama artık hedefe yaklaşmıştık ve ben çok huzursuz olmaya başlamıştım. Çok hevesliydim.

Koridorda yürümek ve yapbozun son parçasını yerine kilitlemek için sabırsızlanıyordum. İrlandalılar bizim tarafımızdayken Marco'nun elinde kalan son güç de dağılacaktı. Evet, Petrov'la bir tür ittifakı vardı ama Petrov hiçbir zaman benim ittifak listemde yer almamıştı. Fark etmezdi, ikisi de yakında zamansız ölümleriyle tanışacaklardı.

Babam yıllardır tüm suç aileleri -İtalyanlar, Bratva, İrlandalılar, kartel- arasında kargaşaya neden oluyordu. Callahan, Benito King'in, sahip olduğunu bilmediği kızı Áine'i kaçırıp işkence ettiğini öğrendiği anda İrlandalılarla yapılan huzursuz ve kısa süreli ateşkes de suya düşmüştü. Babamın hastalıklı eğilimleri ve güce olan açlığı yüzünden yıllarca kan döküldü.

Bu yüzden ondan nefret etsem de Áine'i benim dünyama soktuğu gerçeğini gözden kaçırmamıştım. Her iki durumda da adam ölmüştü. İyi ki kurtulmuşum. O adama benzeyen her şeyden nefret ediyordum. Saç rengim kadar masum olanından bile. İçten içe, Luca ve benim annemizden çok babamıza benzediğimizi her zaman isteksizce kabul etmişimdir. Tıpkı Bianca'nın bildiği gibi. Yine de itiraf etmeliyim ki, küçük kız kardeşim ebeveynliğini benden daha iyi idare etti.

Kardeşimiz Marco daha şanslı değildi. Babamızın sıska, garip bir versiyonuna benziyordu. Benito'nun sağ kolu olmak için her zaman daha uygun olmuştu.

Luca ve benden daha genç olmasına rağmen eli güçlü bir adamdı. Onu daha iyi yapan yetenekleri değil, zalimliğinin tadıydı.

Hem Benito hem de Marco'nun kana ve zalimliğe karşı aynı türden bir susuzluğu vardı. Neyse ki ne Luca'ya ne de bana bu miras kaldı. Ben en büyükleriydim, sonra Luca geldi ama gayrimeşru olduğumuz için bizi bir meta, kiralık katilleri olarak görüyordu. Ama hiç ödeme yapmadı.

Benito ne Luca'dan ne de benden işkenceli, acımasız derslerini esirgemezken, Marco'ya bunları vermekten hiç rahatsız olmamıştı. Siktiğimin piçi şımartılmıştı. Belki de Benito çocukta kendini gördü ve bunun yeterince iyi olduğunu düşündü. Annem hayattayken beni babamdan korumaya çalışmıştı. Luca'yı doğurduktan sonra içinde bir şeyler öldü. Benito onu geri dönülmez bir şekilde kırmıştı. Birkaç yıl sonra, hayatına son vermek için bizi terk etti. Luca'ya bakmak ve tıpkı bana yaptığı gibi onu korumak bana kalmıştı.

Eğer Benito'nun karısı annemden kısa bir süre sonra hamile kalmasaydı, karısını terk edip annemle evlenecekti. Bunun iyi şans mı yoksa kötü şans mı olduğundan emin değildim. Annem için kesinlikle iyi şans değildi. Yıllar süren sefaletine ve nihayetinde hayatına mal oldu, bu da Benito'dan daha da nefret etmeme neden oldu. Küçük bir çocuğun bedenindeki nefret tehlikeli bir şeydi - ele alınmazsa patlayana kadar kaynardı.

Benito, annemin İtalya'daki güçlü mafya ailesiyle olan bağlarının bir gün işine yarayacağını bildiği için onu oyaladı. Aptal! Nonno onu asla desteklemezdi. O aileden değildi, asla da olmayacaktı. Annemin parmağına yüzük taksa bile.

Zavallı annem. Güzelliği onun zayıflığıydı. Gittiği her yerde fark edilmesini sağlıyordu. New York'a vardığında Benito'nun onu fark etmesi ve tatlı dille yatağına alması uzun sürmedi. Çok gençti, çok saftı. Vazgeçmeden önce ona yıllarını verdi.

Artık buna bir son *vermeliydik*. İlk ve son kez. Bianca Benito'nun icabına baktı. Marco'nun icabına bakma sırası bizdeydi. Bu açık artırmaları sonsuza dek bitirmek. Tüm Doğu Yakası'nı kaçakçılıktan temizlemek. Ve sonunda hayatımızı yaşayacaktık. Zor kazandığımız ailemizin ve dostluklarımızın tadını çıkaracağız.

Kurduğumuz ittifaklar barışın ve kuralların yürürlükte kalmasını sağlayacaktı.

Kartlarımı oynadım ve bekledim. Şimdi Callahan'a borcunu ödetecektim. Bana sabrın bir erdem olduğu söylenmişti ve ben de bunun karşılığını fazlasıyla almak niyetindeydim.

Ofisimin kapısı açıldı ve kardeşim masama doğru yürüdü. Arkamdaki geniş camdan kumarhanenin ve dans pistinin tüm manzarasını görebiliyordum. Margaret'in partilerini düzenlediği otel ve kumarhane bana aitti. O ve bekârlığa veda partisi, akşamki gösterinin aniden iptal edilmesinin ardından buraya taşınmıştı. Grup çılgın ve gürültülüydü, dans ve kumar arasında gidip geliyorlardı. Chad otelden ve kasabadan ayrılmıştı. Çok uzun sürmedi. *Korkak!*

Áine'i Margaret'la dans pistinde izledim. Tıpkı dün geceki gibi zarifçe hareket ediyordu. Margaret sarhoştı. Margaret'in tökezlemesine ve ayakta kalmasına yardım etmesine rağmen Áine yumuşak ve zarif bir şekilde hareket etti. Zarafetin resmiydi. Küçük elbisesi herkesin dikkatini çekmişti. Kızıl saçları, ışıltılı kumaşla tam bir tezat oluşturuyordu. Görünüşe bakılırsa Margaret'in saçmalıklarını dinlerken yumuşak, eğlenceli bir gülümsemeyle dans ediyordu. Asansördeki paniklemiş kadın tamamen ortadan kaybolmuştu. Kaç duvarın arkasına saklanmıştı?

Margaret sarhoştı. Ve bu hafif kalırdı. Yüklü bir meblağı kumarda kaybetmişti ve Callahan'ın her an beni arayabileceğini biliyordum. Tıpkı önceki gece ya da ondan önceki gece yaptığı gibi. Yeğenini kontrol edemiyorsa, benim edebileceğimi nereden çıkarmıştı. Ama ona göre, o benim müstakbel gelinimdi, bu yüzden ilgileniyormuş gibi yapıp laf kalabalığına katlanmak zorundaydım. Sıkı bir ele ihtiyacı vardı ama bu benimki olmayacaktı.

Grupta sarhoş olmayan ve kumar oynamayan tek kişi Áine'di. Dans pistinde süzülürken erkeklerden ve onların ilgisinden ne pahasına olursa olsun kaçınarak kendini topladı. Başka bir adamın onunla dans etmek için Margaret'le arasına girmeye çalışmasını izledim, ama Áine ona sırtını dönüp Margaret'i dans pistinden çekti. Gerçek bir kraliçe gibi davrandı.

Kraliçem.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Luca sordu. Kardeşim beni hiç sorgulamazdı. Asla! Yine de buradaydık - iki gün içinde iki kez.

"Evet." Kesinlikle ama kesinlikle emindim. New York'a barış getirecek, Benito King'in mirasını ve zavallı kardeşimizi sonsuza dek yok edecektik. En iyi kısmı Áine'di.

İkimizin de bakışları pencereye yöneldi ve Margaret'in başını geriye atıp gülmesini izledik.

"Onu baştan çıkarmak için sıraya girmiş bir adamımız mı var?" Luca'ya sordum.

Luca'nın çenesi gerildi ve elleri yanında yumruk oldu. "Evet."

Kabul etmek istemiyordu ama Margaret Callahan'a karşı bir şeyler hissediyordu. Bir kadının peşinden gitmemek Luca'ya yakışmazdı. Neden ondan uzak durduğunu merak ettim. Callahan olduğu için olamazdı. Başkanın kızı olsa da fark etmezdi. Eğer onu isteseydi, peşinden giderdi.

"Luca, stai bene?" Kardeşime sordum. *İyi misin?*

Çenesi titriyordu ama gözlerini kadınlardan ayırmıyordu. "Sì." *Evet.* Kırpılmış cevap.

İyi değildi. Onu rahatsız eden bir şey vardı ama hiçbir şey söylemezse bunu çözemezdim.

"Seni rahatsız eden ne?" Tekrar denedim. Biriyle bu kadar uzun süre ilgilendiğinizde, durmak zor oluyordu.

Çenesini sertçe sıkarken boynundaki kaslar gerildi. Kelimeleri bulması için sabırla bekledim. Luca cazibesini özgürce kullanabiliyordu ama sinirlendiğinde kelimeler kayboluyordu. Ona duygularını nasıl ifade edeceğini öğretememiştım, muhtemelen ben de bu konuda o kadar iyi olmadığım için.

"Callahan'ın kızı için bir adam bulmak," diye konuşmaya başladı sonunda. "Başka bir yolu olmalı."

Küçük kardeşim haklıydı. Başka yollar da vardı ama hiçbirisi bunun kadar etkili olamazdı. Bu, sözleşmeyi bozacak ve derhal sonuçlanmasını gerektirecekti.

"Başka yollar da var," diye kabul ettim. "Ama bunlar için zamanımız yok."

Ne kadar çok kadını olursa olsun, bir kadının bile onu ilgilendirmesine şaşırmıştım. Luca'nın sık sık kadın değiştirmek gibi bir alışkanlığı vardı. Sanırım kendi koyduğu en fazla bir gece kuralı, sağlıklısayıda kadınla birlikte olmanızı gerektiriyordu.

"Callahan'la bir savaş başlatmayacağına emin misin?" Luca meydan okudu. Bu bir riskti ama gerekliydi. Callahan gizli kızını bana asla vermezdi. Bana bir borcu vardı ve bunu gelinim Margaret aracılığıyla ödemeyi tercih etti. Asıl soru, borcunu aşk çocuğuyla ödemektense temerrüde düşmeyi tercih edip etmeyeceğiydi.

Áine ve Callahan yakındı. Onu öğrendiği andan itibaren Áine onun koruması altındaydı. Annesi ve Callahan tekrar bir araya geldiklerinde, Callahan Áine'i her şeyiyle korudu. Bu birçok suçluyu şaşırttı.

Ama onunla bir şey yapmaya kalkıştırlarsa bunun bedelini ağır ödeyeceklerini biliyorlardı. Muhtemelen hayatlarıyla.

Margaret Callahan ve benim aramdaki evlilik anlaşması gizli tutuldu ve sadece bir avuç insan bunu biliyordu. Herhangi birinin kadınları hedef almasını önlemek için bu gerekliydi.

"Her şey yoluna girecek," dedim ona. "Olmak zorunda. Gidip adamı takip edip yerinde olduğundan emin olabilir misin?"

Callahan yorgundu, ayrılmak istiyordu ama yeğeninin görevi devralmasından endişe ediyordu. Hâlâ çok gençti. Ona destek olmaya hazırdım, Callahan'ın sevdiği kadınla yaşlılığının tadını çıkarmasına izin verecektim. Callahan ailesiyle bizimkini birleştirmek Doğu Yakası'nda güvenlik ve emniyet anlamına gelecekti. Sonuna kadar gitmeye niyetliydim. Luca ve ben hayatımız boyunca çok şey feda etmiştik - gençliğimiz, hayallerimiz, masumiyetimiz. Ellerimiz kanla lekelenmişti.

Babamız bizim onun katilleri, pis ayakçıları, kozları olmamızı istiyordu... ne daha fazlası ne de daha azı. Ama biz bunu aştık. Hâlâ katildik ama artık kendimiz ve kendi kurduğumuz ailemiz için öldürüyorduk. Ailemiz, arkadaşlarımız, müttefiklerimiz. Üvey kardeşimiz bu duyguyu asla anlayamazdı. O da en az babamız kadar bencil ve her şeyden önce güce aç biriydi. Son nefesine kadar yok etmeye, işkence etmeye devam edecekti.

Bunun olacağını asla tahmin edemezdi. Aptal herif hiçbir şeyin geleceğini göremedi. Luca ve ben kurduğumuz ittifaklarla eşsiz bir imparatorluk inşa ettik. Bölgelerimiz çok genişti. Bizimle değilseniz, bize karşıydınız ve hiçbirimiz... ne Luciano, ne Nico, ne Alessio, ne Raphael, ne Alexei, ne Sasha, ne de Vasili topraklarımızda insan kaçakçılığı yapan birini kabul etmezdi. Tüm Doğu Yakası ve bir kısmı bizim sayılırdı.

Son satranç taşı oynanıyordu. New York Luca'nın ve benim olacaktı. Ne yazık ki kardeşimiz, Benito'yla birlikte bizi de birçok kez mahvetmişti. Onu alaşağı etmenin zamanı gelmişti. Marco, onun yozlaşmış eyalet avukatı ve diğer tüm ortakları yok edilecekti.

Bu son açık artırmayla kaderlerini mühürlediler. Nico tüm kaynaklarını bilgi toplamak için kullanıyordu. Zavallı Bianca. Bu, onun ve ikizlerin güvenliğini dört katına çıkardığı anlamına geliyordu. Muhtemelen boğuluyordu, ama hakkını yemeyelim, şikayet etmedi. Sadece Nonno'larda bir tatile ihtiyacı olabileceği konusunda bizimle şakalaştı. Nonno'nun onu sevdiği kadar o da Nonno'yu seviyordu.

Ama tatil için doğru zaman değildi. Nico onlara bir şey olması riskini göze alamazdı. Kız kardeşimizi kendisiyle evlenmeye zorlama yöntemine rağmen, Bianca ve Nico birlikte iyi çalışıyorlardı. Bianca ona iyi geliyordu ve Nico da ona tapıyordu. Eğer yapmasaydı, Luca ve ben onu öldürürdük. Neyse ki bu savurganlığa gerek yok.

Gözlerim yerde gezinirken Áine'in barda oturduğunu gördüm. Margaret hiçbir yerde yoktu. Buradan bile, erkeklerin ona yaklaşmak umuduyla bakışlarını ona doğru fırlattıklarını görebiliyordum.

Yapma. Lanet olsun. Düşünme. Yani.

Yola çıkmaya hazır olan kardeşime bakarak bir kez daha sordum: "İyi olacak mısın Luca?"

Başını salladı, gözlerinde bir kararlılık parıltısı vardı ve ben bunun ne için olduğunu düşündüm. "Mükemmel," dedi, dudakları aptalca kararlardan bahseden bir gülümsemeye kıvrıldı.

Ama aklım alev saçlı bir kadına o kadar odaklanmıştı ki bunu düşünemedim. Tek kelime daha etmeden odadan çıktım ve merdivenleri kullandım. Jane'ine ulaşmaya çalışan lanet Tarzan gibi merdivenlerden atlamamak için kendimi zor tuttum. İnsanları korkutmanın bir yolu da bu olurdu.

Tam bara yaklaşmıştım ki adamın elinin kızın kıkına uzandığını gördüm; Áine arkasında olanlardan habersizdi. İçimden kıpkırmızı bir öfke fişkırdı. Adamın elini Áine'in güzel kıkına inmeden yakaladım ve sıkıca kavradım.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," diye kulağına hırladım. Sonra ciddi olduğumu anladığından emin olmak için, kolay bir hareketle bileğini kırdım. Çılgılığı yüksek sesli müzikten bile duyulabiliyordu.

Áine'in kafası bana doğru döndü ve tüm sahneyi geniş gözlerle izledi. Bir an için kendime lanet ettim çünkü muhtemelen şiddet görmekten hoşlanmıyordu. Ama irkilmedi bile ve dudaklarından adamı savunacak hiçbir kelime dökülmedi.

"Vücudundaki her kemiği kırmadığım için kendini şanslı say," diye homurdandım benim olana dokunabileceğini sanan şerefsiz. Başının üzerinden fedailere gelmelerini işaret ettim. Aptal herifi bar taburesinden ittim ve yere düştü. "Adamlarım seni dışarı çıkaracak."

Aynı anda içlerinden biri onu yakasından tutup kaldırdı ve bir çöp gibi dışarı taşıdı. Adamı unutup Áine'e döndüm.

"Neden burada yalnızsın?" Sesimin çok sert çıktığının farkında olarak sordum.

Kaşlarını kaldırdı ama sessiz kaldı. "Margaret nerede?"

Hay sikeyim. Onun adını bilmemem gerekiyordu. Neyse ki Áine bunu fark etmedi. Tanrım, başkaları beni böyle kayarken görseydi, sonunu asla duyamazdım.

Omuz silktilti ve içkisine uzandı. "Dans ediyorum."

Gözlerim dans pistinde dolaştı. Margaret orada değildi.

"Barda tek başına oturamazsın," diye homurdandım. "Erkekler yanlış bir fikre kapılır."

Harika. Dırdırcı bir koca gibi konuştum.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye karşılık verdi, soğukkanlılığını kaybetmeden. Sonra dudakları mahcup bir gülümsemeye dönüştü. "Asansörler hariç. O zaman kendimi kaybediyorum."

Şaka yapmaya çalıştı ama ses tonundaki ıstırap gözümünden kaçmadı.

"Bu koltuk boş mu?" Tartışmalı bir konu olmasına rağmen ona sordum. Boş olduğunu biliyordum; az önce onun yanında oturan adamı dışarı atmıştım.

Kıkırdadı. "Artık öyle."

"Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" Yanına oturup bacağıma onunkine sürterek teklif ettim. Geri çekilmedi.

İçkisini havaya kaldırarak cevap verdi. "Benim zaten bir tane var."

Hemen yanıma gelen baristaya işaret ettim. "Bir viski ve hanımefendi için bir içki daha alayım."

"Bir ananas suyu daha mı?" diye sordu, sesi kuşkuluydu.

Yüzüme yayılan sırıtmayı engellemek için yanağımın içini ısırdım. "Evet, bir de taze ananas."

Başka bir şey söylemeden içkilerimizi almaya gitti. Gözlerini devirmiş olabilirdi ama emin değildim. Önümdeki kızıl saçlı güzel kadına odaklanmıştım.

"Devam et ve gül," diye mırıldandı yanımda, barista kulak kesildikten sonra.

"Buna cesaret edemem," dedim ona. "Ayrıca, ananaslar hakkında ne derler bilirsin, değil mi?"

Kızardı, parlak rengi loş ışık altında bile belli oluyordu ve ben de cevabımı aldım.

"Mmmm."

Kıkırdadı

m.

"Áine!" Dans pistinden biri seslendi ve ben de Áine'in bakışlarını takip ettim. "Gel bizimle dans et, nedime."

Áine bana bir bakış atarak içkisinin kalanını içti ve ayağa kalktı.

Yu

kar "Görev çağırıyor," dedi gülümseyerek. "Sonra görüşürüz."

1. Beni rüzgârdaki toz gibi terk etmeden önce elini tuttum. O da Durakladı, gözleri minik bileğini saran elime kayd. Ben çıkarmaya zahmet etmedim, o da çekmeye çalışmadı.

"Benimle dans et o zaman." Sormam gerekirdi ama sözlerim daha çok bir talep gibi geldi. İçimden bir ses benimle dans etmek istemezse beni reddetmekte tereddüt etmeyeceğini söylese de reddetme riskini göze almak istemedim.

Ayağa kalktım, onun küçük gövdesi üzerinde yükseldim. Chad kazara ona sürtündüğünde omuzlarında oluşan gerginliğin aksine duruşu rahattı. Ona tehditkâr görünmek istemiyordum ama aramıza mesafe koymayı da reddediyordum. Hoşuna gitmezse geri adım atar ya da beni iterdi. Yine de beni memnun etmek için, aldırıyor gibi görünüyordu.

Bakışlarımız buluşana kadar gözlerini yavaşça kaldırdı.

"Geri döndüm," diye mırıldandı usulca. Neden bahsettiğini anlamadığım için kaşlarımı kaldırdım. "Kulübe," diye açıkladı boğazını temizleyerek. "Birkaç kez geri döndüm," diye itiraf etti.

Aramızdaki küçük mesafeyi kapattım ve başımı eğerek dudaklarımızın birkaç santim arayla olmasını sağladım. "Orada olamadığım için üzgünüm."

Çok üzgünüm. Aksi takdirde, onu tutardım. Savaş ya da değil.

On Üçüncü Bölüm

ÁINE

I Gözlerindeki samimiyeti görebiliyor ve sesinde duyabiliyordum. Belki aptaldım ama ona inandım. Ve onu istedim. Yirmi beş yaşındaydım.

fiziksel yakınlık arzulamama neden olan tek erkekti. Bir dokunuş.

Bakışlarımız kilitlendi, tüm oda arka planda kayboldu. Kendi kalbimin gümbürtüsünden başka bir şey duyamıyordum. Tenimin her yeri yanıyordu, bakışlarının sıcaklığı tenimi kızartıyordu.

"İçkileriniz, efendim." Barista'nın sesi anı böldü. "Ve taze ananaslar."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Teşekkürler," diye mırıldandım.

Kadının gözleri önce benim üzerimde gezindi, sonra Hunter'a döndü ve kendi sonucuna vardı. Sonra yüzünde geniş bir sırıtiş belirdi ve arkasını dönüp bizi yalnız bırakmadan önce bana iki başparmağıyla onay verdi. Bu sefer gerçekten de gözlerimi devirmiştım. Karşı koymak zordu. *Yine de onun desteğini almak güzeldi, diye düşündüm.*

İlk içkimi boğdum, sonra ananas tepsisini görmezden gelerek yeni içkime uzandım.

"Yani ananas teorisine aşına mısın?" Hunter aptal ananas tartışmasının peşini bırakmıyordu. Beni odasına götürmesini ve ben yıkılmadan önce ne kadar ileri gidebileceğimizi görmeyi tercih ederdim. Ya da belki bu adam bana dünyayı unutturabilirdi ve sonuna kadar gidebilirdik.

"Ne teorisi?" İçkimi dudaklarıma götürürken ona temkinli bir bakış attım. Bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemezdi. Değil mi? Yani, bu sadece kötü bir görgü kuralı.

Bu efsaneyi herkes bilir, ancak doğru olup olmadığını... Ben nereden bileyim!

"Ananas hakkında," diye ekledi kayıtsızca, hala bana çok yakın duruyordu. Sıcaklığıyla beni eritip bir su birikintisine dönüştürebilirdi. "Lezzetli bir am yapar."

Boğuldum, neredeyse içkimi tükürecektim. Hiç *hoş değil, Áine, diye* sessizce kendimi azarladım. Yanaklarım yandı ve kıpkırmızı olduklarından emindim. Ateşin tenimin her santimini sardığını hissedebiliyordum. Bazı yerlerden buhar bile çıkıyor olabilirdi.

Bana bilmiş bilmiş sırttı ve ben de gözlerimi ona diktim, ancak yüzümü sabit tutamadım. Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü; çünkü çılgınca bir nedenden ötürü, bunu çok tahrik edici buluyordum. *Ben!*

En ufak bir panik yok. Hiçbir şey yok! Hiç. Sadece çırpınan duygular ve hafif bir utanç.

Aklımı kurcalayan sorulardan biraz rahatsız olarak boğazımı temizledim. Ne de olsa ben İngiliz olarak doğmuştum. Amerikalılar bu konularda İngilizlerden daha az utanırdı. Ya da belki de sadece ben çok gergindim.

Her neyse! Öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenebilirdim. "Diğer şekilde de çalışıyor mu?" Tenimin her santimi ısınırken merakla sordum.

Gözlerinde şaşkınlık parlamıştı, sonra başını geriye attı ve güldü, sesi içten ve derindi. Koyu renk gözleri eğlenceyle dans ediyordu ve o anda onu gülerken görmekten hoşlandığıma karar verdim; yine de bahse girecek olsam, çok fazla gülmediğini söyleyebilirim.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedi, sesinde hâlâ kahkaha izleri vardı. Sözler müstehcendi ama onun ağzından çıkınca kulağa ürkütücü ya da bayağı gelmiyordu. Kaşımı kaldırdım, yaklaşan panik için içsel bir kontrol yaptım. Hiçbir şey yoktu.

Umursamaz görünerek omuz silktim. Bu işte yeni olduğuma dair ona bir ipucu verecek değildim. Yumuşak bir sesle, "Ben varım," dedim.

Kalbim adrenalinle çarpıyordu. Bunu yaptığıma inanamıyordum. Hiçbir şekilde çekingen ya da utangaç biri değildim. Ve değerimi biliyordum. Ama aynı zamanda yıllar boyunca nedense hafiflemeyi reddeden sorunlarım olduğunu da biliyordum. Ama bu adamlar, Hunter'la, bu sorunlar yokmuş gibi görünüyordu.

"Önce bayanlar o zaman." Ananas tepsisini işaret etti. Bir çatal dolusu aldım ve ağzıma attım. Ananası çok severdim, bu yüzden zor olmadı.

Hem de hiç. Bu biraz aptalcaydı ve hangimizin daha deli olduğunu merak ediyordum.

İkimiz de önümüzde bir tepsi dolusu ananasla duruyorduk, sanki bir tür ananas yarışması başlatıyorduk.

"Senin sıran," dedim ona. "Kendi çatalını kap. Çatal bıçak paylaşmaktan nefret ederim."

Dudakları yukarı doğru çekildi. "Bunu not alıyorum," dedi ve kendi çatalını kaparak aynı şekilde devam etti. Kalbim onun sözleriyle çırpındı ama bu sözlerin anlamına çok fazla değer vermeyi reddettim.

Onun yerine çatalını ağzına götürmesini izledim. Bir erkeği çiğnerken izlemenin bu kadar seksi olacağını hiç düşünmemiştim. Yine de, yutkunurken Adem elmasının hareketini izlerken, kalçalarımın arasında ıslaklık birikti. Bu adamın boynu çekiciliğin de ötesindeydi. Mürekkep olmasa bile. Tüm o dövmeleleri de ekleyince karşı konulmaz oluyordu. Onu tatma dürtüsüyle savaştım, ama havada ağır ve kalın bir şekilde asılı kaldı.

Bakışları sert ve tereddütsüzdü. Tek yapmam gereken onun karanlık gözlerinde boğulmaktı ve o hariç her şey kayboluyordu. Onu istiyordum. Kendim için. Bencilce bir davranış olabilirdi ama şu anda umurumda değildi. Bana bir anlık normallik sunuyordu ve bunu tatması için ona ruhumu verirdim. Tutkuyu, dokunuşunu, sıcak dudaklarını.

Belki de daha önce Chad ile olanları göz önünde bulundurarak onunla flört etmemeliydim. Ananaslar ve imalar bir yana, Chad'e karşı bunların hiçbirini hissetmemiştim. Ayrıca, Chad eğleniyordu ve eminim onu teselli edecek bir sürü kadın vardı.

Benim için işe yarayan tek kişi bu adamdı. Ben de kabul ettim. Ağzıma bir çatal dolusu daha attım.

Her kalp atışında daha da tahrik oluyordum ve o bana dokunmuyordu bile. *Belki de ananaslar kadın hormonlarına iyi geliyordur*, diye içimden alay ettim.

"Sence ne kadar sürer?" Ona cesaretle sordum. Evet, bakireydim ama bu masum olduğum anlamına gelmiyordu.

"Google'da aratayım mı?" diye önerdi, dudakları o çekici gülümsemesiyle kıvrılmıştı.

Başımı salladım.

"Ajanslar aramaları takip ediyor," dedim ona takılarak. "Bunun ortaya çıkmasının ne kadar utanç verici olacağını hayal edebiliyor musun?"

Gülümsemesi yüzüne yayıldı, beyaz dişleri kısa süreliğine parladı. Yıllarca flört etmekten ve ilerlemekten çekindikten sonra, Hunter'la flört etmek birdenbire özgürleştirici, heyecan verici ve coşku verici gelmişti. Güçlendirici hissettiriyordu.

Gözlerim kuzenimi kontrol etmek için odanın içinde dolaştı ama hâlâ ortalıkta yoktu. Kendimi garip bir şekilde cesur hissederek bakışlarımı Hunter'a çevirdim.

"Burada yalnız mısın?"

O başını salladı, benim cesaretim karşısında kalbim hızla çarpıyordu.

Diğer erkeklerin aksine Hunter sonraki adımları benim belirlememe izin veriyor gibiydi. Çok deneyimli olduğumdan değil, ama gördüğüm kadarıyla erkeklerin kadınları yataklarına itme eğiliminde olduklarından emindim. Ve Hunter'ın zayıf biri olduğunu düşünmüyordum. Onunla ilgili her şey güç, acımasızlık ve bir lider olduğunu haykırıyordu. Oturuşu, konuşması, odadaki çoğu erkeğin üzerinde yükselişi.

"Öyleyim."

Umarım onu yanlış anlamamışımdır. Onun ya da benim odama gitmeye hazırımdım. Bana dokunduğu sürece benim için fark etmezdi.

"Daha fazla ananas ister misin?" diye sordum. *Hadi, bunu benim için biraz daha kolaylaştır!*

"Ananaslarla işim bitti. Tatlıya hazırım." Sesi alçak ve derindi, *tatlı* iması alev alev yanmama neden oldu. Tanrım, onun sesini seviyordum. Alçak, hırçın ve çok seksiydi, denizin dalgaları gibi üzerime geliyordu.

"Ben de," dedim, gözlerim ellerine kaydı. Büyük ve güçlüydüler, gülün mürekkebi ironik bir şekilde bana Gül Kurtarma'daki yan işimi hatırlatıyordu. Onu çok az tanıyordum ama şimdiden o elleri arzuluyordum. Kendimi güvende hissediyordum.

Sağ kolum John, babamın organizasyonunu devralırken, eski şirketi ortadan kaldırıp yeni bir şirket kurarken bana yardımcı oldu. Temel olarak, yeni bir isimle aynı organizasyon. Eski ismin çok bilindiğini söyledi. Benden bir isim bulmamı istediğinde... Gül Kurtarma zahmetsizce ortaya çıktı.

Rüyalarımda bana uzanan elin üzerindeki gül.

"Áine," dedi Hunter ve ben de gözlerimi ona diktim. "Ananaslar... Ananasları paylaşmakla yetinebiliriz."

Gergin olduğumu mu düşündü? Geri adım attığımı mı?

"Senin odan mı benimki mi?" Hiç tereddüt etmeden sordum. Hunter'ın gözleri yüzümden hiç ayrılmadı, sanki beni inceliyor, her şeyi öğreniyordu.

sadece ifadelerimden bile. Sinir bozucu olabilirdi... ama değildi. Ve bunun arkasındaki nedenler ilgimi çekti. Önemli olduklarını hissediyordum, beynimin derinliklerinde bir yerlerde gömülüydüler ama henüz kavrayamadığım kadar uzaktaydılar.

Bana yoğun bir beş saniye ya da dakika boyunca baktı, bilemiyorum. Çok uzun bir süre gibi geldi.

Cevabını beklerken nefesimi tuttum. Bunu istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Onunla aramızdaki bu bağ gerçektir, hamdı ve ben onu yakalamak istiyordum. Keşfetmek. Sonuna kadar gitmek. Bu benim için hayatta bir kez karşıma çıkacak bir fırsat olabilirdi ve bunu kesinlikle boşa harcamak niyetinde değildim.

Yüzümde okuduğu şeyden tatmin olmuş gibi başını salladı. "Benim."

Tanrıya şükür, diye iç geçirdim.

Eli belime dolandı ve tüm bu süre boyunca ayakta durduğumuzu, ananas yediğimizi fark ettim. Genelde etrafımın, ders dışı aktivitelerimin gerekliliğinin farkındaydım. Ama Hunter'ın yanıdayken, mümkün olan en iyi şekilde onun varlığında boğulma eğilimindeydim.

"Gidelim," dedi usulca, gözleri vahşi bir şeyle yanıyordu. Ama ben korkmamıştım. Hem de hiç.

Onu takip ettim ve bardan çıkıp koridorda ilerlemeye başladık. Asansörü görünce adımlarım duraksadı ama daha ağzımı açmadan beni acil çıkış merdivenlerine doğru itti ve içimi bir rahatlama kapladı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Biraz egzersizin bize zararı olmaz," diyerek sırtıttı ve ben de rahat bir nefes aldım. Düşünceliliğiyle kendine bir puan daha kazandırmıştı.

"Bekle," diye durdum. "Bırak da ayakkabılarımı çıkarayım." Dirseğimi tuttu ve ben topuklularımı çıkarırken beni tuttu. "Tamam, ben hazırım."

İkimiz de onun odasına gitmek için sabırsızlanıyormuşuz gibi merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorduk. Ben bekleyemeyeceğimi biliyordum. Lanet olası asansör korkusu. Çoktan orada olabilirdik. Hunter çok iyi durumdaydı, en azından öyle görünüyordu. Beşinci katta bile nefes alış verişini hiç değişmemişti. Benimki de değişmedi ama etkilenmeden edemedim.

İşin içine biraz mizah katmadan duramadım. "Tüm enerjimizi tüketmeyecek mi?" Alay ettim. "Ummm, başka şeyler için mi?"

Koridorda derin bir kıkırdama yankılandı. "Ölüm döşeginde olabilirim ve *diğer* şeyler için enerjim tükenmez." Elimi tuttu ve beni sağa doğru çekti. "Burası bizim katımız."

Bizim kata çıkan koridor boştu ve kapı gümbürtüyle arkamızdan kapandı. Adrenalin damarlarımda hızla akıyordu; cildim beklentiyle gergindi. Gğslerimi sıkı ve ağır hissediyordum, heyecandan damarlarım uğulduyordu. Otel odasına giden merdivenler sonsuza dek srecekmış gibi görünüyordu.

"Áine, iyi misin?" Hunter'ın sesi beni beklenti sersemliğinden uyandırdı.

Başım yana kaydı, onu izliyordum. Bu sefer geri adım atmasa iyi olur.

"Evet, neden?" Uyluklarımın arasındaki en lezzetli titreşim canlanırken nefesimi verdim.

Gözlerini indirdi ve ben de bakışlarını takip ettim. Elini yle sert sıkıyordum ki tırnaklarım derisine batıyordu.

Anında tutuşumu gevşettim. "zr dilerim," diye mırıldandım ve diğr elimle tırnak izlerini ovuşturdum. *Harika, şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum.*

Parmakları çenemi tuttu, sıkıca ama nazikçe kavrayarak beni karanlık gözleriyle buluşmaya zorladı. "Bunu yapmak zorunda değiliz. Sadece bir film izleyebiliriz."

Titrek bir gülümsemeyle alay ettim. *Filmin canı cehenneme*, demek istedim ama kelimeleri yuttum.

"İstiyorum," dedim hızlıca, sonra hemen açıkladım. "Bunu yap. Filme hayır. Sekse evet." Bakışları bana inanmakta acele etmediğini gösteriyordu. Başka bir erkek olsa, ilk sahanlığa çıktığımız anda merdivenlerde ırzıma geçerdi. Ama bu... Hunter diğrlerinden daha iyi olmalıydı çünkü benim için en iyisinin ne olduğunu düşünmeye hevesli görünüyordu. Anlamasını sađlamalıyđım. "Sadece..." Rahatsız bir şekilde boğazımı temizledim. "Bu benim yaptığım bir şey değil," diye ekledim yumuşak bir sesle. "İlk ve son kez iki yıl önce seninle birlikte oldum. Ben takılmam."

Tanrım, umarım tam bir moron gibi konuşmamışımıdır. Margaret'ın yaptığı tek şey takılmaktı ve erkekler de bundan hiç gocunmuyordu. Ama nedense Hunter'ın bunun benim yaptığım bir şey olmadığını anlaması benim için önemliydi.

Yüzünde ciddi bir ifadeyle başını salladı ve garip bir şekilde, gerçekten anladığını hissettim. Beni anlamıştı.

Koridorun sonunda durduk, otel odasının çift kapısı açıldı ve iki koruma orada duruyordu. Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. Normalde Jack'in korumaları olurdu ama o İrlanda mafyasının başıydı.

Kimdi bu adam?

"Teşekkrlr Nelson, Fabrizio." Bu onların kovulması olmalıydı çünkü ikisi de başlarını salladı ve biz içeri girerken o ikisi ayrıldı, kapılar

Arkamızdan sıkıca kapanıyor ve onunla birlikte Hunter'ın kimliği hakkındaki düşüncelerim de.

Birbirimizi izledik ve aramızda kalın ve ağır bir şey aktı. Adam henüz bana doğru bir adım bile atmamıştı ve nefesim kesildi. Beklenti, kalp atışlarımın ritmine karışıyordu. Bunun için çok gecikmişim ve yılların deneyimsizliği, yakalanma hevesiyle birlikte çöktü. Benim yaşımdaki diğer kadınlar gibi olmak. Ve Hunter bana tüm bunları verebilirdi. Ve daha fazlasını. Oh, çok daha fazlasını. Bunu adım bildiğim kadar iyi biliyordum.

Bakışları dudaklarıma kaydı, sonra gözlerine döndü ve o karanlık derinliklerde günahkâr bir şey parladı. Kalp atışlarım turbo moduna geçti.

"Seni düşündüm." Sözleri, kaba bir itiraf, aramızdaki havayı doldurdu ve kalbimin alevler içinde kaldığına yemin ettim. Tanrım, aşk şarkıları ve aşk hikâyeleri böyle bir şey miydi? Annemle Jack'in paylaştığı aşkı görmüştüm ama tam olarak kavrayamamıştım. Ta ki şimdiye kadar. Bu kadar basit kelimeler, ama çırpınan duyguları ateşledi. Kırılgan ama güçlü bir şeyin başlangıcı. Gerçekten bu kadar basit miydi?

"Ben de seni düşündüm," diye itiraf ettim usulca, bir adım daha yaklaşarak. "Hem de çok."

Bir, iki, üç nefes ve bileklerimi tuttu, boynuna dolamak için kaldırdı. Yüzü bana yakındı, dudakları tek bir sıcak nefes uzağımdaydı. Onu içime çektim, iki yıl öncesinden hatırladığım erkeksi kokusunu. Kokusu yatıştırıcı ve heyecan vericiydi, ciğerlerimi istila etti ve ruhuma sonsuza dek o olarak yerleşti.

Göğsüm inip kalkıyor, göğüslerim onun takım elbisesine sürtünüyordu. Sürtünme iyi hissettirdi ve o acı, bir sevgilinin dokunuşuna olan açlık, on kat geri geldi. İki yıl önce, bana bu duyguyu ilk tattırdığında, beni aç bırakmıştı. Çok daha fazlası için.

Geçen her gün onu daha çok arzuluyordum. Bunu bastırmayı öğrenmişim ama şimdi o buradayken, bu doyurulması gereken umutsuz bir ihtiyaçtı.

Göz kapaklarımı indirerek, kalçalarımın arasında zonklayan ağrılı bir ihtiyaçla ağzını izledim. Dudakları bir nefes uzağımdaydı. Çok yakındı ama yeterince yakın değildi. Onun sıcaklığı ve kokusu ihtiyaçtan titrememe neden oldu.

İyileşmek.

Bu düşünce ani ve alakasızdı ama yine de bir şekilde önemliydi. O benim iyileşmemin, anlayamadığım ya da hatırlayamadığım kırık parçalarımın anahtarıydı.

Bana doğru bastırđı, benden çok daha büyük ve güçlüydü. Yüzündeki sert çizgiler ve beni kolayca ikiye bölebilecek mürekkepli elleriyle g saçıyordu. Yine de kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

İgdlerimi takip ederek kendimi ona doğru ittim. Emin olmamı istiyordu, ben de ona gsterecektim. Başını eğdi, burnu boynumu sıyırdı ve ben de tam erişimine izin vermek için başımı eğdim. Bedenim hiç kimseye bu kadar kolay teslim olmamıştı.

Gözlerimi kapattım, her şeyi bıraktım ve sadece hissettim. Vücudu bana çok yakındı. Gücünü. Sıcaklığını. Kokusunu.

Kalçaları karnıma bastırđı, sert aleti arzusunun kanıtıydı. *O da beni istiyor*, diye düşündüm muzaffer bir edayla. Beni içine çekerken dudakları boynumu sıyırdı, *tenimi* kendi oksijeniymiş gibi içine çekti ve her parçam bunun yoğunluğuyla titredi.

Hunter'ın eli belime dolandı ve daha da alaldı, büyük avucu kııma yayıldı, beni yukarı çekmeden önce daha sıkı kavradı. Vücutlarımız birbirine yapışmıştı.

Dudakları bir fısıltı uzaklığındaydı, benimkilere sürtünüyordu. "Bunu mu istiyorsun?"

Gözlerinde ateş yanıyordu. Bedenimi benden bile iyi okuyordu. Onu anlıyor ve bir kemancı gibi çalıyordu. Ve ona o kadar güveniyordum ki, bu beni korkutmalıydı.

Olmadı.

"Evet," diye nefes aldım.

Tek bir kelime. Hunter'ın kontrolünü serbest bırakması için tek gereken buydu. Ağzını benimkine çarptı, dilini dudaklarımdan arasından geçirdi. Ağızlarımız hâkimiyet için savaştı, nefes alış verişlerimiz ağırlaştı. Sırtımı duvara yasladım, elim saçlarına dolandı, kendimi ona doğru daha sert bastırırken sa tellerini çekiştirdim, ona srtndm.

Ona daha çok ihtiyaım vardı.

Bu adamın yanındayken normaldim. Vücudum asla donmadı ya da dokunuşuna karşı koymadı. Ne olursa olsun. İniltilerimiz birbirine karıştı, o kendini içeri doğru iterken ikimiz de nefes nefese kaldık ve sert ereksiyonunun karnıma baskı yaptığını hissettim.

Dudakları enemden aşağı kaydı ve boğazıma doğru bir öpücük yolu izledi. Boynumla alt çenem arasındaki çukuru yaladı. Tenimin her santimi onun daha fazla dokunuşu için yanıyordu. İnlemelerim iniltiye dönüştü ve ona daha yakın olmak için çaresizce sırtımı dikleştirdim. Ona duyduğum bu ihtiyaç beni peneliyor, tatmin olmak için can atıyordu. Beni pş şekli, sert ve sahiplenici, bana aynı türden bir aciliyet hissettiğini söyledi.

Eli vücudumdan aşağı, göğsümün üzerinden geçti, dokunuşu tüy kadar hafifti. Göğüslerimin üzerinde oyalanırken kendimi onun dokunuşuna bıraktım ve onu cesaretlendirdim. Gülünç derecede açık elbisemden göğüs uçlarımı çimdikledi ve yüksek sesli bir inilti odada yankılandı. Cesaretleterek başını eğdi ve meme ucumu ağzına aldı. Bu his karşısında inledim, başımı duvara yasladım ve o anın tadını çıkarırken göz kapaklarım birbirine sıkıca bastırdı. Parmaklarım siyah saçlarını sıkıca kavradı, durmasından korkuyordum. Ya da daha kötüsü, vücudum kapanacak ve panik beni ele geçirecekti.

Dişleri malzemenin arasından göğüs ucumu hafifçe ısırıldığı anda dudaklarımdan şehvet dolu bir inilti çıktı. Bu sadece şehvet olmalı, yıllarca işlevsiz kaldıktan sonra patlayan kaynatılmış bir şehvet. O zaman neden çok daha fazla bir şeymiş gibi hissettirdi? Ham arzudan çok daha güçlü.

Elleri vücudumda geziniyordu, avuç içleri tenimde sıcacıktı.

"Áine..." Sesi hırıltılıydı, boğuktu ve içimde kırıldığını düşündüğüm kadın, onun da bundan benim kadar etkilenmiş olmasından memnundu. "Çok güzelsin."

Ağır göz kapaklarımı araladığımda, onun karanlık bakışlarını neredeyse saygıyla üzerimde buldum. Ağzı dudaklarıma yapıştı ve beni başka bir odaya taşıırken bacaklarım beline dolandı. Bir yatak odası olduğunu fark ettim.

Beni yatağa yatırır yatırmaz elbiselerini çıkardı. Benim elbisem de belime kadar yükselip kıvrıldı. Çıkarmak üzereydim ki sözleri beni durdurdu.

"Hayır, çıkaracağım," diye homurdandı, gözleri alev alev yanıyordu. "Seni çıırılçıplak soyma ayrıcalığını istiyorum. Teninin her santimini bana göstermeni istiyorum." Tenim önce soğudu, sonra alev alev yandı. Burada şikâyet yok. "Evet?"

Varsaymak yerine sorması hoşuma gitmişti. İçimdeki bazı görünmez ipleri çekiyordu, bunu kendim de anlayamıyordum. Ama onunla geçirdiğim her saniye beni onun güvenlik ağının daha da derinlerine çekiyordu.

Başımı salladım ve ellerimi kaldırdım, böylece üzerimdeki malzemeyi hızla alıp yere sessizce inmesine izin verdim.

Gözlerim onun güçlü, çıplak vücudunda, göğsünün üst kısmını, boynunu, kollarını ve ellerini işaretleyen mürekkepte gezindi.

Çok güzeldi. Tam bir erkek, sert ve güçlü. Tonlanmış muhteşem bir göğüs, karın kasları, kaslı kalçalar ve siki... Tanrım. Çok fazla görmemiştim ama Hunter'ın çok iyi donanımlı olduğundan emindim. Uyluklarımın arasında tatlı, zonklayıcı bir ağrı hissediyordum.

Ona yaklaşarak ellerimi vücutunda gezdirdim. Neredeyse vücudumun her an donmasını bekliyordum ama o an hiç gelmedi. Bu koşulsuz fiziksel güven bir yenilikti. Bundan faydalanmak niyetindeydim. Ne de olsa çok gecikmiştim.

Karın kasları parmak uçlarımin altında mermer gibiydi. Elim, sert şaftını avucumun içine alana kadar aşağı ve daha aşağı gitti. Parmaklarım pürüzsüz sikiinin etrafını sardığı anda, sanki daha fazla dokunmam için zorlanıyormuş gibi elimde sarsıldı. Kalbim hızlandı, damarlarıma kan pompaladı ve kulaklarım adrenalinden uğuldadı.

Dudaklarımı yaladım, ereksiyonunu yavaş hareketlerle tabandan uca doğru okşarken gözlerimi ona kilitledim. Keşke daha tecrübeli olsaydım da onun da zevk almasını sağlayabilseydim, yine de yaptığım şey hoşuna gidiyor gibiydi.

Yarı kapalı gözlerle her hareketimi izledi. Yataktan kaydım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Bunu gerçekten yapıyor muyum? Birinin önünde isteyerek diz çökeceğimi hiç düşünmemiştim ve işte bu adamın önünde istekliydim. Neredeyse bir yabancının.

Elimi her iki sert yanağına dayadım ve dudaklarımı ayırarak onu ağzıma aldım. Sikiinin başı dudaklarımin arasından kayarak daha derine itildiği anda titrediğini hissettim.

"Siktir," diye inledi, gözleri karararak siyah havuzlara dönüştü. Verdiği tepki damarlarımda bir güç dalgası yarattı ve içgüdünün beni yönlendirmesine izin verdim. Elleri kafa derime uzandı, lastik bandı saçımdan çekip çıkardı ve sırtımdan aşağı dökülmesine izin verdi. Sonra parmakları saçlarıma kaydı ve bir avuç dolusu tuttu. Sahiplenici ve sıcak bir hareketti. Yelemi avucunun içinde tutarak kenara itti ve izleyebilmek için yüzümden uzaklaştırdığını fark ettim.

Bunun düşüncesi külotumu ıslattı ve küçük bir inilti boğazımda titreşti. Kalçalarımin arasında zonklayan ağrı en tatlı acıydı. Bu hızla giderse, ona oral seks yaparken orgazm olacaktım.

Kendini daha derine itti, boğazımın arkasına vurdu ve gözlerim sulandı. Bu adam benimle o kadar uyumluydu ki anında durakladı, yüzünde endişe vardı. Parmaklarımı etine geçirerek onu daha da zorladım. Bu güç yolculuğundan vazgeçmek istemiyordum. Bu hissi.

Hareketsiz kaldı, büyüklüğüne alışmam için bana bir an verdi. Alıştıktan sonra yavaşça yalamaya ve emmeye başladım, sonra başımı aşağı yukarı sallayarak bir ritim tutturdum.

"İşte bu," diye homurdandı. "Siktir!"

İnledim, ağzım onun sikiyle doluydu ve kalçalarımın arasındaki zonklama her saniye daha da şiddetleniyordu. Kalçalarını oynatmaya, ağzıma daha hızlı ve daha sert sokmaya başladı. Kontrolünü kaybetmesini izlerken odayı dolduran tek ses onun düzensiz nefesleri ve benim seslerimdi. Ve bu gezegende bundan daha güzel bir manzara olamazdı.

Sertçe boşaldı, ağzıma döküldü ve ben de dölünü yuttum. Tadı tuzlu, misk gibi ve... keskin miydi? Bunu daha önce hiç yapmadığımı düşünürsek, ananasların işe yarayıp yaramadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Ama onun tadını seviyordum ve bunun ananaslarla bir ilgisi olmadığını söyleme eğilimindeydim.

Aleti yumuşak bir patlama sesiyle dudaklarımdan kaydı. Kokusu her yanıma sarmıştı - burun deliklerimde, ciğerlerimde, hatta kan dolaşımda. Bu adamla bu kadar uçmak varken kim uyuşturucuya ihtiyaç duyar ki?

"Bence ananaslar harika bir fikirdi," diye mırıldandım, hala dizlerimin üzerinde otururken gözlerim yükseliyordu. Bu neredeyse bir tapınma pozisyonuydu, ama gözlerindeki bakış bana tapıyordu.

Beni omuzlarımdan tutup kaldırarak yatağa yatırdı, sırtım yumuşak yastıklara çarpıyordu.

"Benim sıram," diye homurdandı ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

O kadar tahrik olmuşum ki külotum sıırılsıklam olmuştu. Parmaklarını içlerine soktu ve yavaşça bacaklarımdan aşağı çekti, sonra da attı. Baş zonklayan ağrıya o kadar yakındı ki mesafeyi kapatmak için kalçalarımı kaldırmak istedim. Derin bir nefes aldı, gözleri bir an için kapandı.

"Tahrik olmuşsun," diye mırıldandı. "Evet."

"Ağzını sikmemden hoşlandın mı?"

Başka bir ürperti, kalçalarımın arasında bir sızı. "Evet," diye nefes verdim, bacaklarımı daha geniş açarak. "Bayıldım."

Bölüm On Dört

CASSIO

I Kendimi dirseklerimin üzerine kaldırdım, ağırlığımı değiştirdim ve onun bakışlarıyla buluştum. Gözleri mavinin daha koyu bir tonuna dönüştü.

En derin okyanuslar ve safir gibi parıldadıklarına yemin edebilirim. Muhteşemdi ve onu çıplak, yatağa yayılmış görünce sikimin yeniden sertleşmeye başladığını hissedebiliyordum.

Benim için.

"Bacaklarını benim için daha geniş aç."

Hemen itaat etti ve arzusunun kanıtını görünce ağzım sulandı. Sırılsıklamdı, benim için tamamen ıslanmıştı. Başparmağımla dudaklarını ayırdım ve klitorisine doğru nefes verdim.

Yüzümü kalçalarının arasına daha da sokarak dilimi girişine doğru ittim. Dilimin ucuyla klitorisinin etrafında dolaşırken bakışlarını tuttum ve vücudu ihtiyaçla titredi, soluk tenini renklendiren çekici kızarıklık. Hassas tomurcuğunu hafifçe ısırdım ve kalçaları yataktan kalktı. Yüksek sesli bir inilti odayı titretti. Bana karşı o kadar duyarlıydı ki, bağımlılık yapıyordu. Tadı da tıpkı hatırladığım gibiydi. Tatlı ve benim.

Klitorisini yaladım ve kalçaları yukarı doğru sarsıldı. Parmakları kafa derimin üzerinde geziniyor, beni kalçalarının arasında rehin tutuyordu. Sanki her yere gidebilirmişim gibi. Son iki yıldır tek arzuladığım buydu. Uğruna çalıştığım tek şey buydu.

Ağzım klitorisine yapıştı ve elleri saçlarımı daha sıkı kavradı. Bundan zevk alıyordu, kalçaları yataktan kalktı ve amını yüzüme bastırdı.

Dilimi klitorisinin üzerinde dolaştırmaya devam ederken, tatlı kokusunu içime çekerken altımda çırpındı, vücudu gerildi.

Ağızıma sürtünmesi uzun sürmedi, ben onun lezzetli tadında kendimi kaybederken o da kendi orgazmını kovalıyordu. Ne olursa olsun onu bırakamazdım. O benimdi ve ben de onun. İki yıl önce onunla geçirdiğim kısacık bir anın asla yeterli olmayacağını biliyordum. Ona sonsuza kadar ihtiyacım vardı, her zaman *yanımda olmasını istiyordum*. Bu benim bencilce bir davranışımı ve onu bırakmayı reddettim.

İsmim dudaklarından bir iniltiyle döküldü ve daha önce hiçbir şey bu kadar iyi gelmemişti. Yüzüme çarparak sertçe boşaldı ve ben de onu yalamaya devam edebilmek için kıcını yüzüme doğru tuttum. Dilime karşı sürtünmeye devam ederken vücudu dilime karşı titredi.

Ve birden fark ettim. Tüm hayatım, tüm o boktan yıllar, hepsine değmişti çünkü beni *ona* götürmüşlerdi.

On Beşinci Bölüm

ÁINE

G Omurgamda ve tenimin her santiminde kabarıklıklar oluştu. Zevkim daha da yükselirken göz kapaklarımın arkasında yıldızlar gördüm. Daha yüksek. Nihayet! Bu adamı istiyordum. *Sonsuza kadar!* Bu duyguyu sonsuza dek. Orgazmım azalırken göz kapaklarımı yavaşça araladım ve onun bakışlarıyla karşılaştım. Ve kutsal cehennem.

Gözlerimiz kilitlendi, parmaklarım hala siyah saçlarında, yüzü orgazmımın kanıtlarıyla parlıyordu. Bu şimdiye kadar görme şansına eriştiğim en erotik manzaraydı.

Orgazmlarım ona aitti. İlk orgazmımdan sonuncusuna kadar. Hiç soru sormadı.

Gözlerindeki yoğunluk, damarlarımdaki cehennemle eşleşerek alevlendi. Vücuduma tırmandı, eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirecek kadar yakınımda durarak ağzını ağzıma yaklaştırdı. Hareketsiz kaldı, beni bekliyordu. İznimi bekliyordu. Aramızdaki boşluğu kapattım ve alt dudağını tatlı tatlı çekerken, onun üzerinde kendimi tattım. Hâlâ damarlarımda dolaşan ateş tutuştu ve ateş gibi yayıldı.

Sadece onun doyurabileceği saf, katıksız bir *ihtiyaç*.

Bana hayatımın en iyi orgazmını yaşattı ve ben bir başkası için hazırdım. Onunla asla yeterli olmayacaktı. Öpüşmemiz derinleşti ve dili benimkine karşı dans ederken onun içinde eridim.

Tembelce ağzımı keşfedip dilimi emerken nabzım bacaklarımda arasında atıyordu. Bir lezzet gibi tadıma baktı. Kollarını iki yanımda yatağa dayamıştı ama üzerimdeki ağırlığı çok lezzetliydi. Kalçalarım yukarı doğru kalktı, sert vücuduna sürtünüyör, sert ereksiyonunu hissediyordum.

karnıma karşı. Hava kalp atışlarımızla senkronize bir şekilde atıyordu; iki kalp tek bir kalp gibi atıyordu.

Tırnaklarımı sırtında gezdiriyor, ona tutunuyor ve onu teşvik ediyordum. Altında kıvrandıkça nefesim kesiliyor, nefes nefese kalıyor ve dudaklarına karşı adını inliyordum. İnleyerek kalçalarımı yukarı kaldırdım, bedenim ona ne istediğimi söylüyordu. Eli vücudumdan aşağı kayarak meme uçlarımı okşadı.

"Hunter, lütfen," diye dudaklarına doğru nefes aldım. "Beni bekletme." Çok uzun süre bekledim.

Bacaklarımı daha geniş açtım, içimde ona ihtiyacım olduğu mesajı yüksek ve netti. Kendini kaygan girişime yerleştirdi, şaftı sert ve sıcaktı. Beklenti içimde sıcak metal gibi kıvrılıyordu ve bacaklarımın arasındaki ağrı hafifletilmeyi talep ediyordu. Ucunun zonklayan cinsel organıma bastırıldığını hissedebiliyordum. Ucunu içime doğru itti ve kısa bir an için bedenim gerildi.

Hemen sustu. *Hayır, hayır, hayır. Durmayın!* Çılgılık atmak istedim. Gözlerim onun karanlık havuzlarına dikildi ve yüzümü izlediğini gördüm.

"Hunter?" Yumuşakça nefes aldım.

Hafifçe doğrulup çıplak bedenime baktı, sonra tekrar yüzüme döndü. "Sadece söyle," diye mırıldandı. "Ve ben duracağım."

Bu yaşta onun güvencesine ihtiyaç duymam çok saçmaydı. Ve onun sözleri tüm dünyadan daha anlamlıydı. Durmasını istemiyordum, yine de ona adil bir uyarıda bulunmam gerektiğini hissediyordum.

Sertçe yutkundum, bir sonraki sözlerimin nasıl bir tepki vereceğinden endişelendim.

"Bu benim ilk seferim olacak," diye mırıldandım, biraz utanarak. Beni sorgulamaya başlarsa, o anın duman olup uçacağından endişeleniyordum. Sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen iki kalp atışı boyunca beni izledi. Sonra yüz ifadesinden anlayış geçti ve alnı benimkine doğru eğildi. "Biraz acıtacak," diye uyardı. Bu gerçekleşiyor olsaydı komik olurdu. benden başka kimseye. Dövüştüm ve öldürdüm, kanlı çılgınlıklar ve kâbusları andıran sahneler hayal ettim. Ve bu harika adam beni ilk seferimin acıtabileceği konusunda uyarıyordu.

Buna değecek, demek istedim ama bunun yerine onu daha yakına çektim, onu teşvik ettim. İçime yavaşça girerken tırnaklarım sırtına batıyordu, cüssesi beni geriye itti. Çok fazla acı vardı. Hafif bir yanma.

"Rahatla, Kelebek." Daha derine, biraz daha sert girerken sesi boğuk çıkıyordu. Sadece sonuna kadar itmesini istedim, bunu yapmak yerine

Yavaşça, alışmama izin vererek. Alnının kırışmasını ve gözlerinin gece yarısından daha koyu hale gelmesini izledim. Kendimi rahatlamaya zorladım, yüzüne odaklandım.

Daha da derine girdi, acı azaldı ve yerini zevke bıraktı. Bariyerimin ötesine geçti ve o tatlı noktaya çarptı ve daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

"İşte bu, Vita Mia." Bana *hayatım* diyordu. İtalyanca bilmiyordum ama bu sevgiyi anlıyordum. O anda o kadar çok duyguya kapıldım ki neredeyse boğulacaktım. Duygusal bir insan bile değildim. Yine de o anda o kadar çok şey hissettim ki neredeyse boğulacaktım.

Daha hızlı hareket etmeye, içime girip çıkmaya başladı. Her çekilişinde ve sonra tekrar içeri girdiğinde, nefesim beni bir iniltiyle terk etti. Beni en lezzetli şekilde eziyordu, kalbimdeki duygular her kalp atışında daha da güçleniyordu.

Bakışlarımı indirdim ve bedenlerimizin bir bütün olarak hareket edişini izledim. Utangaçlığa yer yoktu, kaçmaya yer yoktu, sadece ona teslim olmak vardı. Sonunda bana bir sevgilinin dokunuşunu getiren bu adam için açlık çekiyordum. Bana dünyayı verdi ve bunu bilmiyordu bile.

Her pompalamada yoğunluğu artıyor, her itişte karın kasları geriliyor ve gözlerindeki güç içimi yakıyordu. Ben de onunla birlikte yandım.

Zevk içimde yükselirken tırnaklarım etine battı. Tam oradaydı, birikiyor ve birikiyordu. Her an bir volkan gibi patlayabilirdi. Bir itiş daha, pelvisinin bana sürtünmesi ve bir milyon yıldızla dönüşmem. Şiddetle titreyerek kendimi bıraktım, bu duyguya teslim oldum ve beni yakalamasına güvendim. Kalın siki piston hızıyla hareket ediyordu ve daha önce hiç sikilmemiş olmama rağmen, kimsenin beni bu kadar derinlemesine sikemeyeceğini biliyordum. *Tamamen.*

Zevkle haykırdım ve tüm vücudum titredi, içim onun sikinin etrafında kenetlenirken vücudumda titremeler başladı. Daha hızlı ve daha sert hareket ederek daha da derine girdi. Bir sonraki saniye, bana sertçe çarptı ve kendini içimin derinliklerinde tuttu.

"Siktir. Benim Áine'im." Evet, *onun*. Gözleri sımsıkı kapandı ve kendini içime boşaltırken tüm kasları kasıldı. Adım dudaklarından gırtlaktan gelen bir iniltiyle dökülürken başı geriye eğildi ve yavaşça içeri ve dışarı kaymaya devam ederek vücudundaki her bir damla spermi serbest bıraktı. İçime.

Ardından sessizlik geldi, sessizliği zor nefes alış verişlerimiz bozdu ve bedenim hâlâ zevk dalgalarıyla titriyordu. *Vay canına.* Daha iyi

Hayal bile edemezdim! Hunter hâlâ içime gömülmüştü, üzerimdeki ağırlığı garip bir rahatlık veriyordu. Dudaklarını alnımda hissedene kadar gözlerimin kapalı olduğunu fark etmemiştim.

Daha önce hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemiştim. Göz kapaklarımı açtığımda ağırlaştıklarını hissettim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye homurdandı, gözlerini benden ayırmıyordu. Herhangi bir sıkıntı belirtisi var mı diye beni inceledi ama hiçbir belirti yoktu. Orgazm cennetindeydim.

Bakışlarına karşılık verdim ve gülümsedim. "Sanki az önce harika bir seks yapmışım gibi."

Başını eğdi ve dudaklarımı usulca öptü, şefkati ruhumu delip geçerek doğrudan kalbime ulaştı.

"Ah, Vita Mia," diye mırıldandı. "Bu sadece başlangıç."

HUNTER DERİN BİR UYKUDAYDI, YÜZÜ UYKUSUNDA BİLE GERGİNDİ. BAŞUCUNDAKI

Lamba yanıyordu ve bronz tenine ısıltı saçıyordu. Düzgün nefes alışını dinledim ve rahatlardım. Hızla atan kalbim aldığı her nefeste biraz daha rahatlıyordu.

Başka bir rüya. Başka bir kabus. Rüyalarımnda çığlık atmayı bırakmayı uzun zaman önce öğrendim. Keşke korkuyla çılgınca çarpan kalp atışlarımı kontrol edebilseydim.

Gözlerimi yanımdaki adama odakladım. Tamamen yabancıydı ama öyle hissettirmiyordu. Harika kokuyordu, okyanus ve derin ormanın mükemmel karışımı. Özgürlük ve güvenlik gibi. Beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde sakinleştirdi. Terapistimi görmekten daha iyi bir terapiydi.

Çarşaf gövdesinin alt kısmına kadar geliyor, vücudunun alt yarısını örtüyordu. Gözlerim dövmeler ve yara izleriyle dolu altın rengi göğsünde gezindi. Uzanıp tenine dokunma, parmak uçlarımda altındaki yara izlerini hissetme isteğimle savaşmak zorunda kaldım. Hunter göğsüne dağılmış yara izlerine rağmen çok güzeldi. Nedense bunlar onu daha sert ve haşın yapıyordu ama kötü anlamda değil.

Zor bir hayatı olmuş olmalı ama yine de yumuşaklık sunuyordu. Böyle bir adam için söylenecek bir şey vardı ve onu daha da çok sevmemi sağladı. Kalbim küt küt atıyordu. Birine bu kadar çabuk aşık olmak mümkün müydü? Belki de bedenim ve zihnim paniğe kapılmadan bana dokunabilen tek erkek o olduğu için önyargılıydım.

Hareketlerimi sessiz ve yavaş tutarak yataktan kalktım. Bu gece uyku olmayacaktı. Kâbus bir kez ortaya çıktı mı, uyku imkânsız hale gelirdi. Külotumu ve elbisemi sehpanın üzerinde asılı buldum. Omzumun üzerinden bir bakış attığımda Hunter'ın hâlâ mışıl mışıl uyuduğunu gördüm. Hemen külotumu giydim ve ardından elbisemi giydim.

Saatın kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Margaret'in odaya döndüğünde boş olduğunu görürse çılgına döneceğinden endişeleniyordum. Ayakkabılarımı kaptığım gibi, elimde ayakkabılarla odadan ve süitten sessizce çıktım.

Utanç yürüyüşüydü ama hiç utanmadım. Hayatımın en güzel gecesiydi. Kesinlikle. Gözümü kırpmadan tekrarladım.

Süitin kapısını açtığımda iki adamın orada dikildiğini gördüm ve anında yanaklarım kıpkırmızı oldu. Tamam, tamam. Belki de utanç yürüyüşü senin yürümenden çok insanların seni görmesiyle ilgiliydi.

Yine de bunu bu iki adama verirdim. İfadelerini nötr tuttular, tek bir duygu bile hissetmediler.

Boğazımı temizledim ve gülümsedim. "Ummm, iyi geceler." Onlardan Hunter'a bir mesaj iletmelerini isteyecektim ama birden kendimi garip hissettim. Ne diyecektim? Gardiyan sanki ona bir mesaj iletmemi bekliyormuş gibi bekledi, bu da bana tek gecelik bir ilişkiden kaç kez mesaj aldıklarını merak ettirdi.

Ben başka bir şey söylemeyince, "Daha çok günaydın hanımefendi," dedi ve hızlıca başımı sallayarak oradan uzaklaştım.

On Altıncı Bölüm

ÁINE

I Margaret ile paylaştığım odaya girdiğimde onu telefonda telaşlı bir şekilde buldum. Beni görür görmez telefonda havlamaya başladı.

"Az önce geldi. Kırk dakika içinde orada olacağız."

Kaşlarımı kaldırdım ve dün gece odamızda bıraktığım telefonuma doğru yürüdüm. Dehşet içinde Margaret ve John'dan gelen yirmi cevapsız aramanın yanı sıra çok fazla mesaj buldum.

"Hangi cehennemdeydin?" diye bağırdı. Tamam, bu gençlerin başına gelen bir şeydi, bekâretini yeni kaybetmiş yirmi beş yaşındaki kadınların değil. "Aklımı kaçıırıyordum. Çok endişelendim."

Gözlerimi devirdim. "Neden? Bunu her zaman yapıyorsun."

"Evet, ama sen hiç yapmazsın. Kızlar seni korkunç görünümlü bir adamla yürürken gördüklerini söylediler."

Alay ettim. Hunter muhteşem görünümlü bir adamdı. Korkutucu, evet, ama aynı zamanda muhteşem görünümlü korkutucu bir adam. Neden en önemli sıfatı çıkardılar?

"Biriyle takıldım," dedim ama sırtışımanın yüzüme yayılmasını engelleyemedim. Takılmaktan çok daha fazlasını yapmıştık ama bu bilgiyi kendime saklayacaktım.

"Sen ne?" Margaret'in ifadesi komikti. Haklıydı, bunu hiç yapmamıştım ve Hunter'ı tekrar görmek için sabırsızlanıyordum. Pete'in hatırı için onu daha yeni terk etmişim ve onu tekrar görme beklentisiyle midemde kelekler uçuşuyordu.

"Her neyse, bana neler olduğunu anlatır mısın?" Onu sorguladım. "Ve kırk dakika içinde nerede olmamız gerekiyor?"

"Havaalanında," diye mırıldandı, yüzünde hâlâ kuşkulu bir ifade vardı. "John ve ekibi Meksika sınırına giderken bizi alacaklar. Arizona üzerinden gelen bir sevkiyat var ve biz de tam buradayız."

Gerginlik omurgamdan omuzlarıma doğru süzüldü. Kadınların gönderilmesi hiç sona erecek miydi? Her şey sona erse ve dünya başkalarının acılarından kazanç sağlayabileceklerini düşünen erkeklerden kurtulsa ne güzel olurdu. İçimdeki karanlık taraf, tüm bu erkekleri toplayıp başkalarına verdikleri acının hesabını sormak istiyordu. Günler, haftalar, aylar süren işkenceler, onlar sadece acının var olduğu bir boşluk ve karanlık bir delikten başka bir şey hissetmemeye boyun eğene kadar devam edecekti. Bakalım orospu çocukları bunu nasıl sevecekti.

Kırk dakika sonra Margaret ve ben özel jetin merdivenlerinden çıktık, duş aldık ve hazırlandık. En önemlisi de kafein almıştık.

Kabine girdiğimizde "Neden bana söylemiyorsun?" diye sızlandı. Özel jet The Rose Rescue'ya aitti ve üzerinde hiçbir işaret yoktu. Benim tercih ettiğim yol buydu. Ortama karışmak. Babam organizasyonu yönetirken, logosunu her yere yapıştırmıştı. Aynı hatayı tekrarlamak istemezdim. Kimsenin bilmediği kadarıyla, biz gizli gizli seyahat eden, heyecan arayan aptallardık. "Sana her şeyi anlatıyorum," diye homurdandı.

"Dün gece nereye kayboldun?" Ona sordum.

Çekici bir kızarıklık boynundan yanaklarına doğru süzüldü. Ben kızardığımda, lekeli bir domatese benzerdim. Margaret sadece sevimli görünüyordu.

Gözlerimi kaçırarak, "Önce ben sordum," diye itiraz etti.

Yakaladım seni! Kendimi beğenmiş bir şekilde düşündüm.

Koltuğuma otururken ona "Sen bana söylediğinde ben de sana söyleyeceğim," dedim.

Dudaklarından küçük bir itiraz geldi ve ardından gözlerini devirdi.

"Başka zaman olsa yapardım," diye homurdandı.

Omuz silktilim. Genelde kiminle takıldığını sormazdım. Ben daha soruyu sormayı akıl edemedim o her şeyi anlatırdı. Ama bugün ağzını sıkı tutuyordu. Her kimse, bilinmesini istemiyordu.

"Pekâlâ, siz ikiniz," diye homurdandı John. "Çılgın geceler ve erkek arkadaş saçmalıkları hakkında mı konuşacağız yoksa iş konuşacak mıyız?"

Margaret ve ben gözlerimizi devirerek birbirimize baktık. "İş," diye cevap verdik hep bir ağızdan.

On Yedinci Bölüm

CASSIO

"D Sen hiç uyumaz mısın kardeşim?" Luca onu uyandırdığımda homurdandı. Bir dakika önce yatak odasına girdim ve ona beş Hazırlanmak için birkaç dakika. Kanepeye oturdum ve ona antrenman kıyafetlerini giymesi için zaman tanıdım.

"Çok uyuduk," dedim ona, biraz tedirgin bir şekilde. Tamam, belki birazdan da fazla. Hayal kırıklığı derimin altında yanıyordu. Nico beni görse bayram ederdi. Ya da daha da kötüsü Luciano. Kışkılarıyla gülerlerdi. Ta ki ben onları öldüresiye dövene kadar.

Áine birlikte geçirdiğimiz geceden sonra odamdan gizlice çıkmış ve ortadan kaybolmuştu. Ortadan kaybolmuştu! Dün bütün gün onu kimse görmemişti. Ve dün gece onsuz acı çekiyordu. Bir gece! Ona bağlanmam için tek gereken buydu. Ona doyamıyordum. Göğsümdeki boşluk sonsuza dek onunla dolacaktı.

On bir yıl öncesinin anıları zihnimde canlandı. Kız büyümüş bir kadına dönüşmüştü. O benimdi; sadece henüz bunu bilmiyordu. Etrafında taşıdığı görünmez yaraları hissediyordum. Ne kadar derin olduklarını kendisinin bilip bilmediğinden bile emin değildim.

Siktir!

Hafif bir uykucuydum. Yıllarca hayatıma kastedilmesi beni tek gözüm açık uyumaya zorladı. Nasıl oldu da ben hiç kıpırdamadan odamdan çıktık? Onun için endişeleniyordum, yaptığımız onca şeyden sonra iyi olup olmadığını merak ediyordum. Bazı anlarda gergin olduğunu hissediyordum ve beni durdurması için ona bir şans verdiğimden emin oluyordum. Ya bir işareti kaçırdıysam?

Sevilmeye değer bir adam ol, annemin sözleri beynimde yankılandı.

Benito gibi değil! Babama benzeyen her şeyden nefret ederdim. Duygularımı dizginlemek için derin bir nefes aldım. İçgüdüsel olarak Áine'in bana güvendiğini biliyordum. Kucağımda eridi ve öpüşürken tüm dünyam yok oldu. Ellerimdeki tüm kan, babamın geçmiş günahları... hepsi gitmiş, beni birlikte olmak için doğduğum kadınla baş başa bırakmıştı.

"Senin kışında ne var?" Luca mırıldandı.

Başımı salladım ve düşüncelerime ara verdim. Avrupa'daki işlerimiz ve rotalarımızla ilgili tüm raporları gözden geçirip onu beklerken, "Uçağa yetişmeden önce millerimizi tamamlayalım," diye homurdandım.

Kendimi farklı bir egzersize adamayı tercih ederdim ama kadını ben bırakıp gittiği için bu işimi görecek.

Formda kalmamız önemliydi. Evet, bizim için savaşacak adamlarımız vardı ama bu zayıf düşmeme izin vereceğim anlamına gelmiyordu. Ya da onların bizim için savaşacağı anlamına gelmiyordu. İş başa düştüğünde, Luca ve ben kendimizi savunabilirdik ve başkasına bağımlı değildik. 7/24 muhafızlarının arkasına saklanan Marco gibi değildik. O uyurken ya da masum kadınlara işkence ederken bile nöbet tutuyorlardı. Bu midemi bulandırıyor.

On dakika sonra, asansörü beklemek için düğmeye bastım. Artık asansöre her adım atışımda bana iki gece önceki Áine'i ve onun panik ataklarını hatırlatıyordu. Resepsiyon görevlisinin söylediğine göre bugün ayrılacaklardı. Biz de öyle. Depo yerle bir edilmiş ve kaçırılan kadınlar hiçbir yerde bulunamamışken New York'a ve işlerimize dönmek zorundaydık. O kadınlardan herhangi bir iz arayan bir ekibim vardı ama elleri boş döndüler. Sanki hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuşlardı ve ben patladığında o binanın içinde olduklarından endişeleniyordum.

Ellerimde daha fazla ölüm var, diye düşündüm alaycı bir şekilde.

Asansörün kapısı açıldı ve ikimiz de içeri adım attık, ardından asansör özel spor salonuna doğru inmeye başladı. Her otelimde bizim için özel bir spor salonu olmasını sağladım. Bunlara sadece ben ve kardeşim ve seçilmiş özel konuklar girebilirdi. Genel konuklar için başka bir spor salonu daha vardı.

Sessizce yürüdük ve parmak izimi pedin üzerinde kaydırdım, kapı hemen açıldı. İşte o zaman onu gördüm.

"Görünüşe göre o kızla ortak bir noktanız var," diye alay etti Luca Ben.

Gözlerim koşu bandındaki kadına kilitlendi. Áine koşu yapıyordu, Üzerinde poposunu saran dar bir spor şortu ve spor sütyeninden başka bir şey yoktu. Bir süredir bu işi yapıyor olmalıydı, çünkü terden parlıyordu.

Açık tenli, kızıl saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmış. Kablosuz kulaklık takmış, ekranda bir program izliyordu.

Buradan bile kelebek doğum lekesini fark ettim. Solgun teninde bunu fark etmemek imkânsızdı. Bir şekilde uyuyordu; bazı mücadelelerden geçmiş ve galip gelmişti.

Güçlü! Onu her düşündüğümde aklıma gelen kelime.

Yumuşak bir mırıltı yayılıyor, fiziksel hareketliliğine rağmen tüm duruşu rahatlıyordu. Yirmi beş yaşından bile daha genç görünüyordu. Koşu hızını korumasını, nefes alıp verişini izledim ve ne kadar zamandır spor salonunda olduğunu merak ettim. Saat daha sabahın beşiydi.

Gözlerim vücudunda gezindi. Sıska değildi ama tam da bir kadında olmasını isteyeceğiniz kıvrımlara sahip güçlü ve ince bir vücudu vardı. Ve şimdi o kıvrımların altımda nasıl hissettirdiğini bildiğime göre, ömür boyu bağlanmışım ve asla bırakmayacaktım. Onun yanında olmak bana kanlı ellerimi, kara lekeli ruhumu unutturuyor ve onun varlığının tadını çıkarmamı sağlıyordu.

Áine göğsümde başka hiçbir kadının yapamadığı şeyleri harekete geçirebildi. Hayatımda ihtiyacım olan tek şey oydu - kefaretim ve kurtuluşum. Ve son iki yıldır, o benim saplantım oldu. Kıvrımlarının izini sürmeyi, vücudunun her bir santimetresine dokunmayı ve hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyleri öğrenmek için zaman ayırmayı arzuluyordum.

İki gece önce, dokunuşumuz aç ve açgözlüydü. Bir dahaki sefere... ve Tanrı adına, beni öldürse bile bir dahaki sefer olacaktı... Onunla acele etmeyecektim.

Yumuşak kelimeler düşünce trenimi durdurdu ve ekrandaki şovu izlerken kulaklığında dinlediği her neyse ona eşlik ettiğini fark ettim. Melodiler tanıdık geliyordu ama tam olarak çıkaramıyordum.

*Gerçek olamayacak
kadar iyi mi; bunu çok
istiyorum...*

Mavide sıkışıp kaldım

Sözler çarptı ve iki yıl önceki sahne zihnimde canlandı. Aynı şarkı, farklı yer. Yollarımızın neden kesiştiğini anladığım gece. Ben onu kurtardım, o da beni.

İki yıl önce, sonunda Callahan'dan ne istediğimi biliyordum. Yapmak üzere olduğum şey için kendimi suçlu hissetmeliydim ama hissetmedim. Áine bir şeyler karıştırdı

İçimde uzun zamandır ölü olduğunu düşündüğüm bir şey vardı. Onu korumak istedim; korumam gerekiyordu. Aksi takdirde, tıpkı babam gibi olmaktan korkuyordum.

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, koşu bandını durdurup indiğini fark etmedim.

"Vay anasını!" diye bağırdı, Luca'yla beni görünce sendeleyerek geri döndü. "Hangi cehennemden çıktınız siz?"

Pek de nazik olmayan sözleri karşısında dudaklarımın bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. "Kapıdan girin," dedim ona. "Günaydın."

Eli hâlâ göğsündeydi ve kalbini sakinleştirmeye çalışıyordu. "Ödümü kopardın."

"Özür dilerim." Doğrusu onu bu kadar erken görmeyi beklemiyordum. Bu, Áine hakkında sadece gerçekleri bildiğimi, alışkanlıklarını ve sevdiklerini bilmediğimi açıkça ortaya koyuyordu. *Çok yakında!*

"İyi bir antrenman yaptın mı?" Luca ona sordu. "Sabahın köründe kalkıp spor yapan tek delinin bu adam olduğunu sanıyordum, ama anlaşılan etrafta başka bir deli daha varmış."

Elinin hâlâ göğsünde olmasına ve hafifçe zorlanarak nefes almasına rağmen gülümsedi.

"Sen de ayaktasın," diye karşılık verdi kuru bir sesle. "Öyleyse sen de bir deli olmalısın."

Gözleri bana doğru kaydı ve dürüst olmak gerekirse, kardeşimi bayıltmak istedim, böylece kadınıma doğru yürüyüp onu tekrar sahiplenebilecektim. Tam burada ve hemen şimdi! Ağırdan almak buraya kadarmış.

Luca omzunu benimkine çarparak, "Beni uyandırdı, yani siz iki kaçıkla aynı bölmede değilim," diye mırıldandı. Gerçi ben çok gergindim, o yüzden istediği etkiyi yaratamadı. Benim yerime o tökezledi.

Áine'in bakışları bana yönelirken gözleri parladı. "Bence bize kaçık dediği için onu fazladan on mil koşturmalısın."

Sırıttım. "Niyetim o."

"Kesinlikle izlerdim," diye alay etti. "Ama duş almam ve uçağa yetişmem gerekiyor."

Onun duştaki görüntüsü hiç de ihtiyacım olmayan bir şeydi. Ama yine de bunu hayal ediyordum. Lanet olsun, önce onunla konuşmalıydım. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca beni taşıyacak bir öpücüğe daha ihtiyacım vardı.

"Sanırım işkence seansımı kaçıracaksın," diye kıkırdadı Luca.

Başına bir eşofman geçirerek bize doğru yürüdü. "Maalesef. Yine de tadını çıkarın."

Adımları yanımda duraksadı ve bileğini kendime çektim. "Bir saniyen var mı?"

Başını eğdi ve başını salladı. Keşke biraz daha bayılsaydı. Genelde ben istemediğimde aşırıya kaçardım. Şimdi ben istediğimde kadını mantıklı ve soğukkanlı davranıyordu.

"Ben de gelebilir miyim?" Luca araya girdi ve ben de ona ters ters baktım. "Sen sadece millerine başla," dedim. "Ben sana yetişirim."

"Elbette yapacaksın ihtiyar," diye karşılık verdi, bana ters ters bakarak. Aine kıkırdadı. "Dur tahmin edeyim. Kardeş misiniz?" Sırıttım ve onu kapıya doğru çektim. "Ben daha iyi bir ağabeyim." "Eminim," diye alay etti.

Luca'nın görüş ve duyuş alanından çıkar çıkmaz onu çevirdim ve sırtını duvara yasladım. Yumuşak bir nefes aldı ama bir saniye sonra elleri boynuma dolandı ve beni kendine çekti.

"Ortadan kayboldun," dedim, gözlerinde herhangi bir pişmanlık belirtisi, yaptıklarımızdan dolayı endişe var mı diye bakarak. Hiçbir şey yoktu.

"Gizlice çıktığım için özür dilerim," diye özür diledi, yüzü benimkine yaklaşıyordu. "Seni arayacaktım ama sonra işle ilgili bazı şeyler çıktı. Sadece bir günlüğüne uçtum ve gece yarısını çok geçe döndüm."

Bedenimi ona doğru bastırırken nefesi hafifçe kesildi ve gözleri koyu mavi okyanuslara dönüştü. Gözlerindeki arzuyu izlemek bağımlılık yaratıyordu. Son gün boyunca alev alev yanan kızgınlık nihayet dağıldı.

Kalçalarımı karnına bastırdım ve bana yaptıklarının tadına bakmasını sağladım. Bacaklarını hafifçe ayırdı, dudaklarının arasından yumuşak bir inilti süzüldü. Kokusunu ciğerlerimin derinliklerine çektim. O benim olana kadar buna ihtiyacım olacaktı. Dudaklarımı yumuşak boynunun üzerinde gezdirdim ve öpücüklerimi boynunda gezdirdim.

"Antrenman yüzünden çok terledim," diye mırıldandı, daha iyi erişebilmem için boynunu yana yatırdı. Çok duyarlı.

Dilimi boynundaki hassas noktadan çenesine kadar takip ettim ve ağzına yakın bir yerde durdum. "Tadın ve kokun çok güzel."

Dudaklarımı dudaklarına bastırarak ağzını ayırdı. Dudakları o kadar yumuşak ve sıcaktı ki buzları bile eritebilirdi. Onu elimde tutmak istiyordum. Tüm planlarımın ve entrikalarımın canı cehenneme.

"Hunter?" diye mırıldandı dudaklarıma karşı, sesi yumuşaktı. "Hmmm."

"New York'ta mı yaşıyorsun?" Başımı sallamadan önce birkaç yoğun saniye boyunca onu izledim. Sanki gerginmiş gibi alt dudakını çiğnedi.

"Aklından geçeni söyle, Áine," dedim.

"Ben de New York'ta yaşıyorum," diye mırıldandı. "Eğer bir araya gelmek istersen ya da-"

Kesin olan bir şey vardı. Áine Evans oturup bekleyecek tipte bir kız değildi. Buna bayıldım.

"Bana cep numaranı ver." Ezberden okudu ve ben de hemen telefonuma kaydettim. "Sana bir mesaj gönderiyorum, böylece numaram sende olacak."

Bana doğru eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Önümüzdeki hafta annem ve üvey babamla bir işim var ama onun dışında takvimim açık. İşle ilgili acil bir şey çıkmazsa tabii. Birkaç gün içinde sana mesaj atarım," dedi umutla.

"Sen daha iyisin." Yumuşak dudakları benimkilere mükemmel bir şekilde oturdu. Dili sıcak ve ıslak, küçük iç çekişleri ciğerlerimi besliyor.

Bilmiyordu ama onu düşündüğünden çok daha erken görecektim.

On Sekizinci Bölüm

.....
CASSIO
.....

Dört Hafta Sonra

Luca ve ben, Nico'nun Maryland'deki, kız kardeşim ve yeğenlerimin artık sürekli olarak yaşadığı büyük malikânesinin önünde durduk.

Bianca elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı.

Nico'yu hep birlikte Gibson Adası'ndaki evinde yaşamaları gerektiğine ikna etti ama o bunu reddetti. Tamamen aynı fikirdeydim. Orası bir güvenlik kabusuydu ve geçen yılın sonlarında kaçırıldıktan sonra güvenlik konusunda daha da titiz davrandı. Her bir mülkünde ve ailesinin çevresinde güvenliği sıkılaştırdı.

"En sevdiğim kız kardeşim nasıl?" Adımlarımı mutfığa doğru attım. Bianca genellikle zamanının çoğunu burada geçirirdi. Yemek pişirmeye ve fırınlamaya dalmışken ziyaretçileri bu kadar kolay gözden kaçırmaları inanılmazdı. Nico'nun her yeri korumalarla çevirmesi iyi olmuştu.

Ona baktım. Mutlu görünüyordu, adeta parlıyordu. O ve Nico evleneli daha altı ay bile olmamıştı. Onları birlikte mutlu görmek iyi hissettiriyordu. Hepimizin özlemini çektiği aileler yavaş yavaş gerçeğe dönüşüyordu. Nico yıllardır istediği kız kardeşime kavuşmuştu. Luciano ve Grace yıllardır yaşadıkları sorunları çözmüşlerdi ve şimdi bir çocuk daha bekliyorlardı.

Bianca yanıma geldi, ellerini bir bulaşık bezine sildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Merhaba Cassio," diye selamladı beni. Bu hareketi bana Sicilyalı teyzelerimi hatırlattı. "Ve Luca. En sevdiğim iki kardeşim."

Sonra Luca'yı öptü. Yaşanan onca şeyden sonra Bianca Luca ve benim kendisinin ve ikizlerin hayatının bir parçası olmamıza izin verdi. Bu onun anlayabileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu. Yakınlaştık ve bir şekilde hayat daha iyi oldu. Áine ile daha da iyi olacağını umuyordum.

Luca kuru bir sesle, "Biliyorsun, biz senin tek kardeşiniz," diye karşılık verdi.

"Senin tek kız kardeşin olduğumu biliyor musun?" Gülümseyerek başını

salladı.

"Touché," dedim. Ne olursa olsun, o bizim en sevdiğimiz aile akrabamızdı. İkizler ve Bianca hepimiz için önemli hale gelmişti.

Geri çekildi ve ikimizi de gözlemledi. "Her şey yolunda mı?"

"Neden bizi her gördüğünde bunu soruyorsun?" Luca gözlerini devirdi. Bu alışkanlığı kız kardeşimizden edinmişti. Çok endişeliydi. Elinde olmadığını biliyordum; bizim dünyamıza atıldığından beri yaşadığı bok fırtınasından sonra değil.

"Ah, bilmiyorum," diye mırıldandı. "Belki de nereye gidersen git, bela peşinden geliyordur. Neler oluyor?"

Bianca'nın anne tarafımla bir akrabılığı olmayabilirdi, ama her şeyiyle onlar gibi davranırdı. Sevdiği insanlar için her zaman endişelenir; onları her zaman besler; tatillerde her zaman onlarla ilgilenilmesini sağlardı.

Balayı için İtalya'ya gittiklerinde Nico ile birlikte Sicilya'daki ailemi ziyaret ettiler. Luca ve ben yeğenlerimize bakma şerefine nail olduk ve hayatımızın en güzel haftalarından biriydi. En iyi şekilde sonuçlandı. Nico ve Bianca'nın kaçırıldıktan sonra yalnız kalmaya ihtiyaçları vardı; Luca ve benim de yeğenlerimizi bize alıştırmak için zamana ihtiyacımız vardı. Sicilya'daki ailemiz kız kardeşime aşıkken, erkek kardeşim ve ben yeğenlerimizin orta parmaklarına sarılmıştık. Bianca evlat edinilmişti ve babamızın o piçini öldürmüş olması ona ekstra puan kazandırmıştı. Annesinin yaşadıklarını göz önünde bulundurursak, bu puanlara ihtiyacı yoktu.

"İkizler nerede?" Onun yerine ben sordum.

Nico'dan Áine'le ilgili her türlü ayrıntılı bilgiyi almasını istediğimi ona söyleyecek değildim. Müstakbel eşimin son birkaç yıldaki seyahat programını kontrol ettim ve iş seyahatleri sıklıkla ve sadece HC Architecture için değildi. Olmadık yerlerde çok zaman geçiriyordu ve ben bunun nedenini öğrenmek istiyordum.

Las Vegas'tan beri Áine hakkında birkaç şey daha öğrenmiştim. İşkolikti, çok zekiydi ve hiçbir şeyden korkmuyordu. Bana hatırlatmaktan hoşlandığı gibi asansörler hariç. Son dört haftadır sık sık mesajlaşıyorduk. Bazı günler diğerlerinden daha fazla. Ve sonra sessizliğe bürünüyordu. Bunu ilk yaptığında, Avrupa'ya uçmaya ve Hırvatistan'ı taş taş üstünde bırakmamaya hazırdım. Ona bir şey oldu sandım.

Hırvatistan'da bir projeyi denetliyordu ve oradaki ikinci gününde telefonunu kapattı ve bana cehennemi yaşattı. Bir iş yapmak zorundaydı.

hızlı bir günlük gezi. En azından bana söylediği bahane buydu. Bunun dışında, hiçbir şey tutmuyordu. HC Mimarlık'ın sahibiydim ve Hırvatistan'daki proje sırasında ihtiyaç duyulan seyahatlerin kaydı yoktu. İçgüdülerim Áine'in bir şeyler sakladığını söylüyordu,

"Okulda." Dalgın bir şekilde karnını ovuşturarak saate baktı. Bunun ne anlama geldiğini bildiğimden şüpheleniyordum ama onun ve Nico'nun sonunda söylemesini bekledim. "Nico onları alacak, yani yakında evde olacaklar."

Başını hem Luca'ya hem de bana doğru eğdi. "Neden oturmuyorsunuz? Size yiyecek bir şeyler getireyim."

Davamı dinliyorum, diye düşündüm alaycı bir şekilde. *Her zaman bizi beslemeye çalışır*. Ama bu bizi önemseydiği anlamına geliyordu, bu yüzden onun sonsuz beslenmesini kabul ederdim. Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. Bianca'nın hepimizi evimizde hissettiren bir tarzı vardı. Her zaman.

Luca yere çökerek, "Şikâyetim yok," diye mırıldandı. "Yemeklerine bayılıyorum."

Kıkırdadı, ikimize de birer limonata ve su getirdi.

"Bu da ne böyle?" Luca limonataya zehirmiş gibi bakarak mırıldandı. Yanağımın içini ısırmak zorunda kaldım. Nico bana Bianca'nın Nonno'nun limonata tarifine kafayı taktığını ve sürekli onu taklit etmeye çalıştığını söyledi. Söylemeye gerek yok, herkes limonatadan bıkmış ve usanmıştı.

Kız kardeşimiz Luca'nın korkunç ses tonunu tamamen kaçırdı ve gülümsedi. "Bu limonata. Sanırım büyükbabanın tarifine oldukça yaklaştım. Dene bakalım."

Luca inledi. "İçinde alkol yok mu?"

"Haha," diye karşılık verdi kuru bir sesle. "Sadece iç şunu yoksa seni açlıktan öldürürüm."

Tabaklarımızı düzeltmek için döndü. Doğrusu yemek yemeyi pek sevmezdim ama Bianca'nın ben bir şeyler yiyene kadar kıpırdanacağını biliyordum. Nico'nun evine taşındığından beri evin bu tarafı hep kurabiye kokardı. Nico'nun tüm erkekleri için kurabiye pişirmeyi kendine görev edinmişti.

Luca ve ben mutfaktaki küçük masaya oturduk. Bianca'nın yemek odasına gidip gelmesinin bir anlamı yoktu. Ayrıca Nico buradayken ona ihtiyacım vardı ve kız kardeşim mutfaktaysa konuşmalarımızı duyma olasılığı daha düşüktü.

Etrafta telaşla dolaşırken Luca'ya birkaç kez baktığını fark ettim. Ona doğru bir soru geliyordu.

"Peki her şey nasıl..." diye devam etti, alt dudağını gergin bir şekilde

iğneyerek. "-mmm, bilirsin işte, mafyada?"

Benito'yla olanlardan sonra bunun yankılarından endişeleniyordu. Nico hem Luca'ya hem de bana Luca'nın peşine düşmelerinden korktuğunu söyledi. Sadece bir kişi denedi ama o da yakında ölmüş olacaktı.

"Endişelenecek bir şey yok," dedi Luca ona geniş bir sırtısla. "Ve kesinlikle senin harika yemeklerinin daha iyi yapamayacağı hiçbir şey yok."

Bu onu yatıştırmadı. Luca'yı ve onun rahat tavırlarıyla her şeyi nasıl sakladığını çok iyi tanıyordu.

"Ben sana inanmıyorum," diye karşılık verdi, çenesini inatçı bir şekilde eğerek. "Yemin ederim Luca, eğer bir tepki olduğunu öğrenirsem, bunu benim yaptığımı belirten bir Facebook gönderisi patlatacağım."

Hem Luca hem de ben içkilerimizi yudumlarken boğulduk.

"Bunu aklından bile geçirme, abla," diye uyardım onu, boğazım hâlâ acıydı. "Bana abla demen, Cassio," diye hırladı, "bu demek değil ki Bana ne yapacağımı sen söyleyeceksin. Ben kendi kafamla düşünürüm, çok teşekkür ederim!"

Öyle olduğunu biliyordum; son derece bağımsızdı.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Luca tereddütlü bir sesle sordu. "Gerçekten de bir itirafı yazılı hale getirmezsın."

Gözlerini devirdi. "Tamam, belki Facebook en iyi yer değildir. Ama bir mafya blogu ya da onun gibi bir şey bulurum." Gözlerini Luca'ya dikti. "Bana söyleyeceksin. Değil mi Luca? Yaptığın şeyi takdir ediyorum ama bunu hayatını riske atarak yapman gerekiyorsa, bu doğru değil. Başka bir yol bulabiliriz."

Kaşımı kaldırdım. "Ne gibi?"

Omuz silkti. "Bütün kötü adamları öldürebiliriz."

Kız kardeşim bugün çok iyiydi.

"Merak etme *Sorella*," dedi Luca sevimli gülümsemesiyle ona. Ona İtalyanca kardeş demeyi seviyordu. "Eğer iş o noktaya gelirse, bir takım olup tüm kötü adamları birlikte öldürebiliriz."

Bir tabak yemek hazırlamaya devam ederken nefesinin altından, "Kaçtığını biliyorum," diye mırıldandı. "Kör bir adam bile bunu görebilir."

Çok anlayışlıydı. Belki de paylaştığımız bir gendi. Algılama, öfke, siyah saçları ve siyah gözleri - babamızdan miras aldığımız bir şey. Gerçi öfke sadece içimizdeki İtalyan'dan kaynaklanıyor olabilir. Öte yandan ona duyduğumuz nefreti kendimiz büyüttük ve besledik. Bianca üçümüzün en kibar ve en iyisiydi ve o bile ondan nefret ediyordu. Bu konuda söylenecek bir şey vardı.

Bianca kurabiye ve mini sandviçlerle dolu tabakları önümüze indirdi. Kaşımı kaldırdım. Elinden geleni yapmış. Papyon şeklindeydiler. Luca hemen bir tanesini ağzına attı.

"Bu çok iyi Bianca," diye övdü. "Papyonla ne alakası var?"

Omuz silkti ve kendini boş sandalyeye bıraktı. "Sadece farklı şeyler deniyorum. Grace'in bebek partisi için."

"Bir kızı olacağını sanıyordum?" Luca ağzından kaçırıldı.

Bianca sadece gözlerini devirdi. Geriye doğru eğildi ve ellerini karnına götürerek gözlerini bana dikti. Duyguları anlamakta keskin bir yeteneği vardı.

Kız kardeşimi ziyaret etmekten her zaman mutlu olmuşumdur ama bugün Nico'ya gerçekten ihtiyacım vardı. Cevaplara ihtiyacım vardı ve Nico benim için bu cevapları alabilecek kadar geniş kaynaklara sahip tek kişiydi.

"Her şey yolunda mı Cassio?" diye sordu.

Bir an için ona yalan söylemeyi düşündüm. Ona evlenmek üzere olduğumu söylediğimde beni ölesiye hırpalayacağını biliyordum.

"Yakında evleneceğim," dedim sonunda.

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı ama ben daha bir şey söyleyemeden Luca söze girdi. "Kaçmayacağını varsayarsak."

Kaşlarımı çattım. Luca bazen çok boşboğaz olabiliyordu. Gerçi şu anda bunu bilerek yaptığı gözümünden kaçmıyordu.

Bianca'nın gözleri birkaç ton daha koyulaştı. "Onu zorladığınızı mı tahmin etmeliyim?"

"Tam olarak değil," diye mırıldandım.

"Evet," diye cevap verdi Luca, hiç de gerekli olmadığı halde. Arkasına yaslandı ve yüzünde hayal kırıklığı belirdi.

"Sizin neyiniz var da kadınları evlenmeye zorluyorsunuz?" diye mırıldandı.

"Bilmiyorum amına koyayım," diye cevap verdi Luca sırtarak. "Ama bunu yapmayacağımdan emin olabilirsin. Bu beni senin en sevdiğin kardeşin yapmaz mı?"

Bianca usulca kıkırdadı. "Göreceğiz." Gözlerini bana doğru çevirdi ve başını eğdi. "Evlenmek istediğiniz kadına şarap içirip yemek yedirebileceğiniz hiç aklınıza geldi mi? Onu romantik randevulara götürmek, diz çöküp evlenme teklif etmek. Bilirsiniz, ona bir seçenek sunun."

Nico beni cevap vermekten kurtardı. "Bu çok uzun sürer, Cara Mia." Başını çevirdi ve kocasıyla ikizlerinin kapıdan içeri girdiğini görünce gülümsemesi yumuşadı.

"Cassio Amca, Luca Amca." Yeğenlerimiz hep bir ağızdan çığlık atıp bize doğru koştular.

İkisini de kollarımın arasına aldım. "Ne yiyordunuz?" Şaka yaptım. "Birkaç santim daha uzamışsınız. Luca ve benden daha uzun olacaksınız."

İkisi de kıkırdadılar ve beni Luca'ya bıraktılar. Her zaman oyuncaklarla hazırlıklı geldiğini biliyorlardı. Yeğenlerimiz olduğunu öğrendiğinden beri arabada oyuncak bulundururdu. Ne olur ne *olmaz* derdi.

Nico karısının küçük bedenini kaldırdı, oturdu ve Bianca'yı kucağına oturttu, kollarını ona doladı ve ellerini kalçalarına koydu. Bu adam kız kardeşime dokunmadan duramıyordu!

"Merhaba, karıcığım."

Ona sokuldu ve kardeşçe bir yanım Nico'yu yumruklamak ve ellerini kendine saklamasını talep etmek istedi. Ama bunun işe yaramayacağını biliyordum. Ayrıca Bianca da Nico için deli oluyordu ve ellerini kendine saklayamıyordu.

"Kızlar, öpücüklerinizden biraz almaya ne dersiniz?" Bianca yüzünde bir gülümsemeyle yakındı. "Ne de olsa ben sizin annenizim." İki kız da ona doğru koştu, yanağına bir öpücük kondurdu ve Luca'nın yanına geri döndü.

"Bizim için bir şeyin var mı amca?" Hannah sordu. Onları birbirinden ayırmak zordu ama bu konuda giderek daha iyi oluyordum.

"Ne?" Luca incinmiş gibi davrandı. "Yeterince iyi bir hediye değil miyim?" Ama onların kıkırdamaları yüzünden yüzünü düzgün tutamıyordu. "Peki, senin için bir şeyim var. Arabanın içinde."

Luca ayağa kalkamadan yola koyuldular. "Aldık, Luca Amca."

Ve bizi rüzgârdaki toz gibi bırakıp gittiler.

"Onları her gördüğünde hediye getirmeyi bırakmalısın," diye onu azarladı. "Bunu bekleyecekler ve bu doğru değil."

Luca omuz silkti. "Bunu bekleyebilirler ve alacaklar da."

Bianca gözlerini devirdi. "Bekle ve ne kadar pahalı olacağını gör."

Dudağım seğirdi. Nico Amerika'nın en zengin adamlarından biriydi ve o para konusunda endişeleniyordu.

Bianca'nın gözleri bana doğru döndü. "Ona çıkma teklif etmeyi dene Cassio," diye tekrar denedi, asıl konumuza dönerek. "Tanıdığım diğer bazı insanlar gibi evliliğe zorlamak yerine."

Kocasına sert bir bakış attı.

Nico, "Evlendiklerinde Cassio hayatının geri kalanında onunla çıkabilir," diye karşılık verdi. Elini kız kardeşimin karnına götürdü ve bu benim şüphelerimi doğruladı. "Ve hayatının geri kalanında onu büyüleyebilir. Planım buydu."

Bir kıkırdama duyuldu. "Siz çocuklar iflah olmazsınız," diye azarladı. "Luciano için ne kadar kötü gittiğine bir bakın. Sana söylemekten nefret ediyorum Nico ama senin için de pek iyi gitmedi." Bianca'nın elleri kocasının blazer ceketinin içine girdi. "Şu anda mutlu olsam da, çok fazla ıstıraba ve gereksiz şüpheyne neden oldu." Bianca'nın gözleri bana kaydı. "Bu mantıklı mı?"

"Seçme şanssı olsa benimle evlenmezdi," diye gönülsüzce itiraf ettim. "Bayan King olma fikri onu hasta eder."

Bianca merakla beni izledi. "Neden?"

"Bütün krallardan nefret eder," diye mırıldandım. "Sevgili babamız sayesinde. Ve işleri daha da iyi hale getirmek için, on dört yaşındayken kaçırıldı ve işkence gördü. Benito tarafından düzenlenmişti. Hafızası silinmiş ama geri geleceğinden eminim."

Bianca'nın nefesi kesildi ve yüz ifadesinden anlayış geçti.

"Evet, belki de en iyi senaryo değil," diye gönülsüzce itiraf etti. "Yine de onu seninle evlenmeye zorlamayı doğru bulmuyorum." Başını iki yana salladı. "Kim bu arada?"

"Áine Callahan."

Bana garip bir bakış attı.

"Áine Evans'ı mı kastediyorsun?" Sorusu beni şaşırttı. "Bu isim çok sıra dışı ve ben sadece bir kez duydum."

"Onu tanıyor musun?" Eğer tanıyorsa, belki benim için iyi şeyler söyleyebilirdi. Sessizce inledim. İyi bir söz olsun ya da olmasın, Áine benim karım olacaktı.

"Bir emlak şirketinde birkaç ay staj yaptı. Üniversite yıllarımızdaydı." Gözlerini Nico'ya çevirdi. "Aslında sizinkiler." Nico başını salladı; ikimiz de bunu biliyorduk. Gerçi kız kardeşimle olan bağlantısı ikimiz için de bir yenilikti. "Her neyse, o da John'un inşaat şirketinde birkaç hafta çalıştı. Bu şekilde tanıştık. O şehirdeyken takıldık ama sonra New York'a geri döndü. İrtibatta kaldık ama işler yoğunlaştı. İkimiz için de."

"Vay, vay, vay," diye sıırttı Luca. "Dünya küçük."

"Siz takılırken o biriyle çıktı mı?" Onca soru arasında bunun neden sorulduğuna dair bir fikrin yok mu?

Bianca başını salladı. "Hayır, ciddi bir şey yok." Bir an tereddüt etti, sanki çırpınıyordu. "Cassio, lütfen ne yaptığını bir düşün. O gerçekten iyi bir insan."

"Yani onunla evlenmemeli miyim?" Ona meydan okudum, biraz tedirgindim.

İç çekti. "Öyle demiyorum. Áine bir keresinde, üniversitedeki son yılımda geceyi bizim yurttan geçirmişti ve gördüğü kâbus-" Kelimeleri aradı, gözleri duygu doluydu. Bianca'yı bizden çok daha iyi yapan şey buydu. Başkalarını kendinden daha çok önemsiyordu. "Bilmiyorum. Ne kadar sarsıldığına bakılırsa durum kötüydü. Şimdi bana Benito'nun onu kaçırdığını söylediğine göre, bu her şeyi açıklıyor. İşleri onun için daha da kötüleştirme."

Luca'nın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Yakın zamana kadar ona ne olduğunu sadece ikimiz biliyorduk. Áine'in ailesi dahil değil. Görünüşe göre Áine'in kendisi bile hatırlamıyordu. Kabusları dışında.

"Cassio doğru olanı yapacaktır, Cara Mia," diye onu teselli etti Nico. "Onlara iyi haberi vermeye ne dersin?"

Bianca'nın boynuna ve yanaklarına kıpkırmızı bir kızarıklık yayıldı.

"Dikkatimi dağıtmaya çalıştığını bilmediğimi sanma," diyerek Bianca gözlerini ona dikti ama sonra dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Ama bu sefer buna izin vereceğim çünkü bu evlilik yöntemi meselesinde aynı fikirde olmayacağımızı zaten biliyorum."

"Bizden daha iyi olmanızın nedeni bu," diye mırıldandı Luca sevgiyle. Kardeşim elbette haklıydı. Bianca'nın annesi, tüm olanlara rağmen, kızı için doğru olanı yapmıştı.

"Hmm, tamam," diye derin bir nefes aldı Bianca. "Luca, her ziyarete geldiğinde hediye almaya devam edersen daha büyük bir araba alman gerekecek." Luca'nın kaşları soru sorarcasına kalktı. "Bekliyoruz."

Dudağım büküldü.

"Ne bekliyorsun?" Luca sordu, yüz ifadesi gerçekten şaşkındı. Kardeşimiz Bianca'nın evliliğinin fiziksel yönü konusunda cahil kalmaya kararlıydı. Muhtemelen Nico'yu kız kardeşimizle yattığı için öldürmemek için uyguladığı bir başa çıkma mekanizmasıydı bu.

"Hamileyiz," diye ekledi Nico sırtarak. Elini koruyucu bir şekilde karnının alt kısmına götürdü. "İkiz bebek bekliyoruz."

Bianca'nın küçük eli Nico'nunkini sardı.

"O bebekleri bir leylek getiriyor, değil mi?" Luca'nın gözleri kırıştı ve dudak kenarları yukarı kalktı.

"Nereden biliyorsun?" Bianca, gözlerinde parlayan eğlenceyle oyuna devam etti. "Daha dün rezervasyon yaptırıldık."

Luca kimsenin kardeşimizle yatmasını hazmedemiyordu. Ben de oraya gidemezdim. Silahımı almak için parmağımı kaşındırdı.

"Sizin adınıza sevindim," dedim ikisine de. "Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Kızlar biliyor mu?"

Bianca hülyalı bir şekilde gülümsedi. "Onlara bu gece söyleyeceğiz. Sır tutamadıklarını biliyorsun. Ama bir erkek ya da kız kardeş olasılıkları hakkında konuşuyorduk ve ikisi de çok heyecanlandı. Özellikle de Matteo'nun küçük bir kız kardeşi olacağını öğrendikten sonra."

"ÁINE EVANS'IN SIZINLE DÖVÜŞME İHTİMALİNİ GÖZ ÖNÜNDE BULUNDURMALISINIZ." Nico'nun ofisine girdiğimizde Luca yorum yaptı. Nico masanın arkasına otururken, Luca ve ben de onun karşısındaki koltuklara oturduk. "Ne yerleşmeye hazır ne de kiminle evleneceği söylenecek bir tipe benziyor. Bağımsız büyümüş. Planını yeniden gözden geçirmek isteyebilirsin Cassio."

"Kapat. Kapa çeneni. Siktir. Kapa çeneni." Kardeşim sinirlerimi bozuyordu. Neden birdenbire şövalye olmak istiyordu ki? Bianca onu etkiliyordu.

"Tabii ki kiminle evleneceği söylenecek bir tip değil." Nico sandalyesinde geriye doğru sallandı. "Bianca da öyle. Ya da Grace. O yüzden sen bunu gerçekleştir ve sonra da hayatının geri kalanında bunu ona telafi et. Benim planım buydu."

Söylediğim yanlış bir şeydi çünkü Luca Nico'ya ters ters baktı. "Kız kardeşimi seninle evlenmeye nasıl zorladığını hatırlatma bana. Onu kendi adama götürmeliyim."

Nico onu tersledi. "Karımı almaya kalkarsan imparatorluğunun ne kadar hızlı çöktüğünü görürsün," diye tehdit etti Luca'yı. Nico'yu sikini kesmekle tehdit edebildiniz ve o hiç çekinmezdi. Bianca'yı almakla ilgili en ufak bir tehditte bulunduğunuzda mezarınızı kazmaya başlamıştı bile.

Kardeşimin yüzündeki ifadeden Nico'yu biraz daha zorlayıp zorlamamayı tartıştığını anladım ama sonra fikrini değiştirdi. Ne yazık ki, benim düğmelerime basmaya karar verdi.

"Bianca'yı dinlemelisin," diye tavsiye etti. "Belki birkaç yıl bekleyip onunla çıkmalısın. Yani, kız kardeşimize baksana. Nico'nun kız kardeşimize yaptığını Áine'e yapmak ister misin?"

Dışlerimi sıktım. Zaten birkaç yıl bekledim. Lanet olsun. Herkesin. Başkasını. Áine artık benimdi. Onun hayatı benimkiyle iç içe geçmişti.

onu kurtardım. Sadece onun benim için **bir** kadın olacağını bilmiyordum. Belki de onu kurtarmamın tek sebebi buydu.

Tüm bu tartışma anlamsızdı, bu yüzden kısa kestim. Aksi takdirde, kardeşim onsuz daha iyi olacağını ima etse bile Luca çıldırır ve Nico onu yerden yere vururdu. Benim için önemli olan tek şey Bianca'nın mutlu olması ve yeğenlerimin güvende olmasıydı. Onlar Nico'yu seviyordu, o da onları.

"Herhangi bir bilgi alabildiniz mi?" Konuyu kız kardeşimizden uzaklaştırarak Nico'ya sordum.

Elini bir dosyaya attı ve bana uzattı. Klasördeki bilgileri taradım.

"Puro?" Nico teklif etti. "Viski?"

"Hayır, böyle iyiyim." Ben daha çok Áine hakkında bulabildiği bilgileri okumakla ilgileniyordum. Şu anda hiçbir viski beni tatmin edemezdi.

"İkisinden de birer tane alacağım," diye kabul etti Luca. Nico ikisine de birer kadeh viski doldurdu, sonra ikisi de sandalyelerine yaslandılar. Onlar konuşurken ben her şeyi dinliyorum, müstakbel eşimle ilgili bilgileri okuyordum.

"Neden Orta Doğu, Asya ve Afrika'ya bu kadar sık seyahat ediyor?" Kimseye özellikle sormadım. Çalıştığı şirket, ki benim şirketimdi, bu coğrafi bölgeler için sözleşme kabul etmiyordu.

Nico ayaklarını masaya uzatarak, "Ben de tuhaf buldum," diye söze karıştı. "Babasının... yani başbakanın gizli bir yan işi olduğunu biliyor muydun?"

Başımı kaldırdım ve Nico'nun yüz ifadesini inceledim. Şaka yapacak bir tip değildi ve bu önemli bir bilgiydi.

"Devam et," diye ısrar ettim. "Ne tür bir ek iş?"

"Oraya Havva'nın Bahçesi deniyordu." Kaşlarımı kaldırdım. Başbakan bana gezegeni kurtaran bir tip gibi gelmemişti. "İnsan kaçakçılığı kurbanlarını kurtaran bir kuruluş. Benito'nun başbakanı hedef almasının ve Áine'i kaçırmasının nedeni bu olmalı."

Nico'nun insanlar hakkında bir şeyler öğrenmeye gelince çok geniş kaynakları vardı. Luca ve ben Áine'i kurtardıktan sonra geri döndüğümüzde, her yeri yerle bir ettik ve hiçbir tanık bırakmadık.

Çocuk hariç. Luca'nın uyarısını dikkate aldı ve ortadan kayboldu. Birkaç yıl sonra onu tekrar bulduk ama Áine ve ailesinin kim olduğunu bilmiyordu.

"Kaçırılma olayı babasının ofis binasında gerçekleşti. Korumaları onu asansöre kadar götürdü ve babası onu katında beklediği için asansöre tek başına bindi. Asansör katlar arasında durduruldu ve Áine kaçırıldı."

Asansörlerle sorun yaşamasına şaşmamalı. Ve hafızası silindiği için nedenini bile bilmiyordu.

"Organizasyon hâlâ devam ediyor mu?" Luca zihninde dönüp duran soruyu sordu.

"Başbakan öldüğünde, örgütün varlığı sona ermiş gibi görünüyordu." Bir *ama* geliyordu. Bunu biliyordum. "Ama sanırım kızı farklı bir isim altında devam ettirdi." Bir kalp atışı sessizlik. "Gül Kurtarma adında bir örgüt var," diye devam etti. "Gia, Gül Kurtarma'nın kurtardığı bir kadınla karşılaşmış. Kendi düzenlerini kurmuşlar - kadınları kurtarıyorlar, güvenli sığınma evlerine yerleştiriyorlar, yerleşmelerine yardımcı oluyorlar ve kadınlar hayatlarına devam etmeye hazır olduklarında onlara bu konuda da yardımcı oluyorlar."

Nico'nun açıklaması içimde şok dalgaları yarattı. Kadınları kurtaran gizli bir örgüte liderlik etmek için fazla nazık görünüyordu. Bir yandan onu bu kadar tehlikeli bir şey yaparken göremiyordum. Ama diğer yandan, olması gerektiği kadar da uzak görünmüyordu. Zindeydi; belli ki sıkı antrenman yapıyordu, açıklanamayacak kadar çok seyahati vardı. *Ortadan kaybolduğu* zamanlar dışında neredeyse her gün konuşurduk.

Sanki beni duymuş gibi telefonum çaldı. Ona baktım ve yeni öğrendiğim bilgiye rağmen hemen aptal gibi sııttım.

Áine: ***Seks yapmaya ne dersin? Öyle bir şey olduğunu duydum.***

O mesajı yazıp gönder düğmesine basarken gözlerindeki muzip parıltıyı hayal edebiliyordum.

Kafamı kaldırdığımda Nico ve Luca'nın bana baktığını gördüm. "Bununla ilgilenmek zorundayım. Acil bir durum."

Luca alay etti. "Çok acil görünüyor."

Onu görmezden gelerek, yüzümü ifadesiz tutarken mesajımı yazmaya odaklandım.

Ben: ***Bir dahaki sefere seni gördüğümde, durmam için yalvarana kadar amını yalayacağım.*** Seks yapmak istiyordu, ben de yapardım.

Cevap neredeyse anında geldi.

Áine: ***Bunu şimdi mi yapıyoruz?** Yazdıkça daha fazla baloncuk çıkıyor.

***Ya durman için yalvarmazsam? ***

Ben: ***Akıllara durgunluk veren, patlayıcı orgazmlar yaşayacaksın. Tekrar tekrar, kollarımda gevşeyene kadar. ***

Áine: ***Sana yalvarmayacağım. Ama iyiliğinin karşılığını vereceğim.**" Sonra telefon tekrar çaldı. Üç emoji.

* Patlıcan. Dil. Su damlası.*

Tamam, belki emojiler için çok yaşıyordum ama bunun ne anlama geldiğini bildiğimden oldukça emindim.

Ben: ***Seni yüzüme bindirdikten sonra enerjin kalmayacak. ***

Kabarcıklar belirdi. Sonra durdu. Sonra tekrar ortaya çıktı.

Áine: ***Tamam, bu geri tepti. * Kendimi beğenmiş bir şekilde sıırıttım. *Şimdi ateşliyim. Sertleştin mi?**

Ben: ***Butterfly, tek yapmam gereken seni düşünmek ve sertleşiyorum.*** Bu doğrudu. İlk mesajından sonra aletim pantolonumun içinde kalınlaştı, ki Nico ve Luca'yla birlikte olduğumu düşünürsek, bu pek de iyi bir şey değildi. Eğer fark ederlerse, bunu yaşamama asla izin vermezlerdi. ***New York'a ne zaman dönüyorsun? ***

Son dört haftadır yoldaydı. Onun şehirde olduğu iki gün ben seyahat etmek zorunda kaldım. Aynı şehirde, hatta aynı binada yaşasaydık, birbirimize rastlardık diye düşünürsünüz. Ama hiç karşılaşmadık. Tabii ki, onun binasının sahibi olduğumu bilmiyordu.

Áine: ***Önümüzdeki hafta sonu. Seni görebilecek miyim?**

Ben: ***Hiçbir şey beni durduramaz.***

Áine: ***Seni tutacağım. Tamam, gitmeliyim. Pilot bana öldürücü bir bakış atıyor.***

Artık bir organizasyonun başında olduğunu bildiğime göre, sürekli seyahat ediyor olması mantıklı geliyordu. Telefonu cebime geri koydum ve dikkatimi Luca ile kayınbiraderime verdim.

"Bunun için üzgünüm." Özür dilemeyi teklif ettim.

"Hayır, değilsin," diye mırıldandı Luca. "Eğer onun kim olduğunu tahmin edersem, seni dövebilir miyim?"

"Tahmin etsen de etmesen de kıcını tekmelememe ne dersin?"

"Tamam siz ikiniz, yaşlı kadınlar gibi didişmeyi bırakın." Nico bizi azarladı. "İşimize dönelim. Başka bir şey daha var," diye devam etti Nico. Luca ve ben bekledik. "Marco'nun son büyük güzeller müzayedesi hakkında bize bir uyarı gönderdiğinde, onun sistemine girdim. Marco'nun New York eyalet savcısıyla bir anlaşması var, Bay Chad Stewart'ın aldığı özel bir teklif. Áine Evans'ı düşük bir fiyata satın almak için. Marco onun için onu ikna ettikten sonra."

Göğsümde uçucu bir öfke gerildi ve görüşümde kırmızı bir renk belirdi. Dişlerimi öyle sıktım ki çenem acıdı. Chad Stewart ve Marco'yu öldürecektim. Zamanı geldiğinde, özellikle o ikisine işkence etmekten zevk alacaktım. O iki orospu çocuğunu kıracaktım, böylece bir daha asla başka bir kadını kıramayacaklardı.

"Tanrım," diye mırıldandı Luca. "Bu bok hiç bitmeyecek mi?" "Marco hayatta olduğu sürece bitmeyecek," diye homurdandım.

"Cassio, Gül Kurtarma işini Áine'in yürüttüğünden hiç şüphem yok." Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama Nico'nun haklı olduğundan emindim. İçgüdülerim bunu doğruluyordu.

"Emin misin?" Luca sordu. "Onun çelimsiz bir kadın olduğunu söylemiyorum. Sadece onun yaşadıklarını yaşamış birinin isteyerek savaşa girdiğini düşünemiyorum."

"Bu gizli bir örgüt, o yüzden izini sürebileceğimiz bir şey yok ama iş dışında yaptığı seyahatler tesadüfen babası için çalışan bir örgüt üyesiyle eşleşiyor."

"Belki de kaçamak yapıyorlar," diye önerdi Luca. Bazen onu dövmek için içimdeki dürtüyle savaşmak zorunda kalıyordum. Áine'in herhangi bir erkekle kaçamak yaptığı düşüncesi kanımı Hades gibi yakıyordu. Mantıklı yanımda bunun anlamsız olduğunu biliyordu. Bakireydi, dokunuşlarımla eriyordu ve beni istediğini söylemekten çekinmiyordu. Ferahlatıcı ve büyüleyiciydi.

"Belki de ölü bir adamdır," diye karşılık verdim kuru bir sesle.

Luca gözlerini devirerek bana kız kardeşimizi hatırlattı.

"Bu arada, Nico," diyerek konuyu değiştirdim. Bana şu an için ihtiyacım olan tüm bilgileri vermişti. "Bianca doğum kontrolü takası haberini nasıl karşıladı?"

Nico homurdandı. "Nereden biliyorsun lan?"

"Bianca Grace'e söylemiş, Grace Luciano'ya söylemiş ve tahmin et ne oldu... piç kurusu bana söyledi ve gülerken neredeyse altına işiyordu. Herkes arasında Bianca'nın mı yoksa Luca'nın mı önce seni öldüreceğine dair bir iddiaya girmiş."

"Şerefsiz," diye mırıldandı Nico. "Kaybetti işte."

"Hâlâ zaman var," diye araya girdi Luca. "Ona cazip bir teklif sunabilirim ve bunu birlikte yaparız."

Nico orta parmağını çevirdi. Luca adamla alay etmeyi severdi.

"Kız kardeşimiz doğum kontrol haplarıyla ilgili haberi iyi karşıladı, ha?" Konuya geri döndüm.

Nico kendine bir içki daha doldurdu. "Tam olarak değil," dedi. "Bana

biraz cam eşya fırlattı. Ve taşaklarımı kesmekle tehdit etti. Oh, ve hadi

Beni de yatak odamızdan kilitlediğini unutma. Bana iki kelime söyleyebilmesi için yedi gün boyunca yalvarmam gerekti." Kıkırdadım. Bianca'nın her şeyi yaptığını görebiliyordum. Çok sinirliydi. "Ve ne olduklarını tahmin etmek ister misin?" diye sordu kuru bir ses tonuyla.

"Siktir git mi?" Luca tahmin etti.

"Bundan çok zevk alıyorsun, sikik herif," diye kıs kıs güldü Nico. "Sıra sana geldiğinde gösterinin tadını çıkaracağım."

Luca'ya baktım. İçimdeki his bana bunun daha sonra değil de daha erken olabileceğini söylüyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

ÁINE

I Sarsıntıyla uyandım, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Gözlerim çılgınca karanlık boşlukta, tanıdık olmayan Mobilya. Ağır sessizlik uzuyor, karanlığı uğursuz hissettiriyordu. Sertçe yutkundum, bir kalp atışı ya da yüzlercesi boyunca devam eden hareketsizlikle önüme baktım, bilmiyordum. Hızlı nefes alışım ve kulaklarımda atan nabzım çıkarabildiğim tek seslerdi.

Tenim nemli hissediyordum, kalbimin atışları göğsümde acı veriyordu. Karanlık yavaşça çekildi ve aydınlanma başladı.

Otel.

Rusya'da bir oteldeydim. Bir görevi tamamladık ama uçak bizi yarına kadar çıkaramadı. Bir grup genç çocuğu kurtardık ve onları bir cehennem çukurundan çıkardık. Onları güvenli bir yere götürecek uçağa bindirmeden rüzgar şiddetlendi ve uçuşlar durduruldu. Biz de hiçliğin ortasında yirmi otel odası tuttuk. Resepsiyon görevlisine yirmi dakikalığına ortadan kaybolması için yüklü bir meblağ ödedik ve hepsini içeri aldık. Tanrım, şu çocuklar! Çoğu bir deri bir kemikti, yaşları sekiz ile on yedi arasında değişiyordu. Hepsi kötü durumdaydı, dövülmüşlerdi. Görünüşe göre masumlar her şekil, boyut ve cinsiyette olabiliyordu.

Kalbim artık makul bir hızda atmaya başlamıştı ve ben de yumuşak şiltenin üzerine uzandım. Genellikle kurbanları kurtardığımızda ya ben ya da Margaret onlarla kalırdık. Ama çoğu zaman kurtardığımız kadınlar oluyordu. Bu sefer çocuklar erkeklerin yanında kendilerini daha rahat hissediyorlardı, bu yüzden John ve diğer adamlarımızdan biri onları izlemeye devam etti.

Onları. Yarın onları buradan çıkaracak ve İngiltere'de güvenli bir eve yerleştirecektik.

Nisan ayıydı ama bu ülkede hava daha soğuktu. Ya da belki Rusya'nın normal bölgelerinde değildi. Tek bildiğim Sibirya'nın Nisan ayı için çok soğuk olduğuydu. Ve bu çocukların üzerlerinde neredeyse hiç giysi yoktu, derileri çatlamış, neredeyse çiğ görünüyordu. Rose Rescue'daki diğer adamlarımızdan William ve ben kıyafet almaya giderken, tıp eğitimi de almış olan John ve Pilot çocukları korumak ve temizlenmelerine yardımcı olmak için kaldılar.

Yorganı vücudumun üzerine daha sıkı çekerek ısıyı korumaya çalışırken bir yandan da tavana bakıyordum. Tavanın geri kalanından daha karanlık tek bir nokta vardı ama ne olduğunu ayırt etmek için çok karanlıktı. Ve kalkıp ışıkları açamayacak kadar bitkin düşmüştüm.

Biraz dinlen, diye fısıldadı zihnim.

Zihnimi kapatmaya çalıştım, kendimi her türlü düşünce ve görüntüden arındırmaya zorladım. Son zamanlarda çok fazla kâbus gördüm ve yorgunluk kemiklerimin derinliklerine yerleşti. İşler böyle gitmeye devam ederse, takıma hiçbir faydam dokunmayacaktı. Ve rahatsız edici bir şekilde, buna ihtiyacım vardı. Masum kadınları ve erkekleri ömür boyu yaralayan her adamdan intikam almaya. Kabuslar beni her şeyin merkezinde tutuyordu ve onları anlamasam da beni ileriye itiyordu. İşleri yoluna koymak için.

Margaret'in burada olmasını isterdim. Saat dilimi değişikliğine alışması genellikle bir hafta sürerdi. Şu anda uyanık olurdu ve ona saçmalayabilirdim. O da benim saçmalıklarımı dinlerdi. Alay edip bana şehit ya da deli bile diyebilirdi. Konuşabildiğim sürece sorun olmazdı. Ama kendini iyi hissetmiyordu, o yüzden geride kaldı. Saati kontrol etmek isteyerek başımı sağa kaydırdım, yastık kumaşının kırıksık sesi karanlık odada yüksekti. Çok gürültülü. Çok karanlık. Çok yalnız.

Saat sabahın 3:57'siydi.

Ciğerlerim sıkıştı. Yine uzun bir gece olacaktı. Başka bir uzun gün. Tanrım, keşke rüyalar dursa. Bırak dinleneyim. Sadece bir gece.

Rüyalarda çılgınlık o kadar yüksekti ki, ölüleri bile uyandırırđı. *Acaba öldüğümde onları duyacak mıyım, diye* düşündüm karanlık bir şekilde, çünkü bu gidişle çok uzun sürmeyecekti. Her rüya gördüğümde göğsümde bir acı kabarıyor ve kalbim soğuk bir korkuyla donuyordu. Belki de o son parça, sonunda ebedi istirahatgahıma gittiğimde gitmiş olacaktı.

"Bir kelime söyle." Kelimeler hep aynıydı. *"Onları kurtarabilirsin. Sadece bir kelime söyle."*

Tek bir kelime bile etmedim. İçimden bağırdım, içimden yalvardım. Ama hiç söylemedim. *Nefes almak neden acıtıyor?* Avucumu göğsüme bastırdım, donuk acıyı ovalayarak uzaklaştırdım. Bunlar berbat rüyalar. Gökkuşaklarını, midillileri, en görkemli binayı tasarlamayı hayal ediyor olmalıydım. Bu boktan şeyleri değil.

Yan tarafıma döndüm, yorgan hışırtılı bir ses çıkarıyordu. Gözlerim tekrar saate takıldı.

Lanet olsun. Saat daha 4:30'du.

Bina çizimlerim üzerinde çalışabilirdim ama gözlerimi çok fazla yoracaktım ve sonunda başım ağrıyacaktı. Uygun bir masam ya da aydınlatmam yoktu ve gözlerim zaten yorgunluktan yanıyordu.

Komodinin üzerinde duran telefonuma uzandım. New York'ta öğleden sonraydı, belki Hunter mesaj atmıştır. Son birkaç haftadır çok mesajlaştık. Ondan her mesaj aldığımda midem taklalar atıyor, kalbim heyecanla çarpıyordu. Evet, bir erkeğin mesajını görünce başımın dönmesi aptalcaydı. Kaydırarak açtığımda okunmamış bir mesaj beni bekliyordu. Hunter'dan geliyordu ve kalbim küt küt atmaya başladı.

Okudum ve dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. ***Ne yapıyor benim güzel Kelebeğim? ***

Kendi düşüncelerimden uzaklaşmak için sabırsızlanarak hemen cevap verdim.

Mesajını bekliyorum. Siktir et, bugün mesajlaşmak yetmedi. ***Telefon görüşmesi için havanda mısın? ***

Bir kalp atışı ve telefonum çaldı. Yüzüme bir gülümseme yayıldı ve aniden hafiflediğimi hissederek telefonu açtım. İhtiyacım olan şey oydu. "Áine, iyi misin?"

Hunter'ı her düşündüğümde göğsümde bir hafiflik hissediyordum. Ne olursa olsun; kâbuslar ne kadar kötüleşirse kötüleşsin.

"Evet, iyiyim," diye ona güvence verdim. "Uyuyamadım ve çok yorgunum."

"Uyumak mı?" Doğru, başka bir zaman diliminde, farklı bir ülkede olduğumu bilmiyordu. Son birkaç hafta içinde ona ne yaptığımı söylemeyi çok istediğim zamanlar oldu. Jack'e ya da anneme söyleme ihtiyacı hissetmedim. Yine de Hunter'a anlatmak, anlamasını sağlamak istedim. Ama onunla yeni tanışmıştım ve ona söyleme ihtiyacım yüzünden Gül Kurtarma'yı riske atamazdım.

"Evet, yurtdışındayım," diye açıkladım, belirsiz tutarak. "Zaman farkı beni öldürüyor. Sen ne yapıyorsun?"

"Seninle konuşmak dışında mı?" diye kıkırdadı. "Bazı sıkıcı evrak işlerini hallediyorum."

"İşle ilgili şeyler mi?"

"Evet." Bana mesleğinin ne olduğunu hiç söylemedi. Nedense bana dokuzdan beşe çalışan bir iş adamı gibi gelmedi.

"Ne iş yapıyorsun?" Ona sordum.

"Bir iş yürütmek." Hmm, cevap tıpkı nerede olduğuma dair cevabım gibi belirsiz görünüyordu.

"Ne tür bir iş?"

"Birkaç gece kulübüm, kumarhanem ve otelim var." Sesinde, işlettiği başka şeyler de olduğuna inanmamı sağlayan bir ton vardı, ama bu kadarla bıraktığında, gitmesine izin verdim. Çok fazla burnumu sokmak istemedim. Ne de olsa benim de tartışmaya açık olmayan kendi meselelerim vardı. "Uyumakta sık sık sorun yaşıyor musun?"

Onun algısı beni şaşırttı. Vegas'ta birlikte biraz zaman geçirdik ama bunun dışında birbirimizi bir daha görme şansımız olmadı. Haftalar boyunca çok mesajlaştık ama mesajlardan uyku sorunumu anlayacağını düşünmemiştim.

"Bazen kâbuslar beni rahatsız ediyor," diye itiraf ettim rahatsızca. "Biliyorum, biliyorum," diye ekledim bıkkın bir ses tonuyla, şakayla hafifletmeye çalışarak. "Bunlar için çok yaşıyım."

"Kimse kabus görmek için çok yaşlı değildir. Biriyle konuştun mu? Bu mu?"

"Evet, ara sıra biriyle görüşüyorum." Ona bunu itiraf etmeye hazır değildim.

Migren ve kabusları hafifletmek için sık sık tedavi gördüm.

"Yardıma oluyor mu?" Sesi içtenlikle endişeli geliyordu ve bir şekilde bu konuda konuşmak iyi hissettirdi.

"Başlangıçta öyleydi. Şimdi ise bilmiyorum." Rahatlamaya çalışarak yatakta kaydım. "Açıklaması çok zor."

"Dene," diye ısrar etti. "Mantıklı gelmese bile."

Derin bir nefes verdim. Doğrusu bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. "Hiç olmamış bir şeyi rüyamda görüp duruyorum," diye mırıldandım telefona. "Görüntüler kötü... rahatsız edici. Ve ben bunun tam ortadayım."

İki kalp atışı sessizlik iki saat gibi geldi. "Bu görüntüler ne hakkında?"

Hastalıklı, çarpık görüntüler, demek istedim. "İşkence gören kadınlar," diye belli belirsiz cevap verdim, sesim biraz gergin çıkıyordu. "Ve her ne kadar

Bir şey söylemek, yardım etmek... Asla yapmam." Ve çığlıkları beynimi delip kulaklarımı kanatıyor. Ama bu kadar derine inmeye gerek yoktu.

"Bunun bir anı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu usulca. Tanrım, bu adam gerçek miydi? Tamamen rahatsız edici bir sessizlik ve konu değışikliği bekliyordum.

Benden boğuk bir kahkaha kaçtı. "Öyle olsaydı uyanıkken hatırlardım sanırım," dedim ona. Yine de rüyalarımnda bir anı gibi geliyordu. "Bazen-"

Sesim kesildi, bir sonraki sözlerimden emin değildim. "Söyle bana," dedi, sesi yumuşak bir talep gibiydi.

"Bazen görüntüler uyanıkken aklıma geliyor," diye mırıldandım. "Bir anda beynime çarpıyorlar. Neyin tetiklediği hakkında hiçbir fikrim yok." Tanrım, bu aptalcaydı ama duramıyordum. "Ummm, elin gibi."

"Elim mi?"

"Elindeki dövme," diye mırıldandım. Tenindeki mürekkebi seviyordum ve gül dövmesi en sevdiğim dövmeydi. Ama bir şekilde benim imgelerimle bağlantı kuruyordu. "Beni asla terk etmeyen bir imge var. Uzanan bir el. Gül dövmesi dışında o el hakkında başka hiçbir şey seçemiyorum."

Ba bum. Ba bum. Ba bum.

Benden boğuk bir kahkaha kaçtı. "Tuhaf, ha? Yemin ederim, ben deli değilim." Konuşmayı hafifletmeye çalıştım. "Her neyse, söyle bakalım haftan nasıl geçiyor?"

"Öncelikle, sen deli değilsin." Sesi güçlü, emin ve ikna ediciydi. "Bu konuda bana güven." Ben sesimi çıkarmayınca, "Áine, bana güveniyor musun?" diye devam etti.

Soru beni şaşırttı; cevabım beni daha da şaşırttı. "Evet." Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum ama içten içe biliyordum.

"O zaman bana güvenin, deli değilsiniz. Hepimiz sorunlarımızla farklı şekilde başa çıkarız," diye açıklamaya başladı. "Senin yolun rüyalardan geçiyor."

Tanrım, neredeyse o görüntüleri yaşamışım gibi anlatıyordu. Oysa ben o görüntüleri hayatımda yaşadığımı hiç hatırlamıyordum.

"Sorunlarınız var mı?" Benden uzaklaşmaya çalışarak ona sordum.

"Hepimizin sorunları var Kelebek," diye cevap verdi, sesinde samimiyet vardı. "Yani

Evet, bende de biraz var." Ona ne olduklarını sormak ve konuşarak ona yardım etmek istedim. Tıpkı şu anda onun bana yardım ettiği gibi. Ama ben daha ağzımı açmadan devam etti: "Babam, ki pek iyi biri sayılmazdı, iyi bir adam değildi. Birçok aileyi yok etti." Dudaklarımın arasından yumuşak bir nefes geçti. Hunter'ın ailesini araştırmak hiç aklıma gelmemişti. Kahretsin, ben

soyadını bile bilmiyordu. Babası kimdi? "En iyi arkadaşlarımdan bazılarının ailelerine bile zarar verdi. Bunu yapanın ben olmadığımı biliyorum. Yine de bunun sorumluluğundan ya da suçluluğundan kurtulamıyorum."

İtirafı beni şaşırttı. Yine de bir şekilde babasının günahlarının sorumluluğunu üstlenmesi beni şaşırtmadı. Hunter'ın bir şekilde bana ailesinin sorumluluklarını ciddiye alan bir tip olarak görünmesi dışında bunu dayandırabileceğim hiçbir şey yoktu. Tıpkı üvey babam Jack gibi. Geniş ailesinden biri aptalca ya da yanlış bir şey yaptığında, Jack bunu doğrudan kendisinin ve kendi başarısızlığının bir yansıması olarak görürdü.

"Sen baban değilsin," diye onu teselli ettim. "Arkadaşlarının ailelerine zarar verdiği için üzgünüm. Aileni seçemezsin ama arkadaşlarını seçebilirsin. Arkadaşlar çoğu zaman ailelerimizden daha çok bizi yansıtır. Aile bağları bizi zorlarken, *onları* biz seçeriz. Umarım bu mantıklıdır."

"Öyle," diye cevap verdi, derin sesi güçlüydü. Bu çok ağır bir konu olabilirdi. Şimdiye kadar mesajlaşmalarımız çoğunlukla gündelikti. Yine de onunla konuşmak çok doğru geldi. "Şimdi söyle bakalım, seni nasıl biraz dinlendirebiliriz?"

Kıkırdadım. "Artık tamamen uyanığım," diye karşılık verdim. "Daha fazla uyuyacağımı sanmıyorum. Belki telefon seksi?" Umutla sordum.

Gümbür gümbür kahkahası hattan geldi ve içimin eridiğine yemin edebilirim. Onun gülüşünü duymaya bayılıyordum.

"Çok mu ileri?" Aptal gibi sırtarak sordum.

"Asla," diye hemen bana güvence verdi. "Açık sözlülüğünü seviyorum." Aman Tanrım. Göğsümün derinliklerindeki bir şey onun sözleri karşısında en parlak ışık gibi parladı. "Şimdi bana ne giydiğini söyle, Vita Mia?"

Bana taktığı sevgi dolu isimleri çok severdim. *Kelebek çok tatlıydı. Vita Mia* beni pelteye çevirdi.

"Çok değil," diye cevap verdim baştan çıkarıcı sesimin biraz düzgün olduğunu umarak. "Sadece külot."

Hattan yumuşak bir inilti geldi. "Üst yok mu?"

Telefonumu ellerimin arasında hızla karıştırdım ve üstümü çıkardım. "Artık değil," diye cevap verdim, sesim biraz nefes nefese çıkmıştı. Bunu yaptığımıza inanamıyordum ama kalbim sanki ilk kez yaramazlık yapan bir gençmişim gibi heyecanla çarpıyordu.

Fransız öpücüğü gibi, diye düşündüm sırtarak.

"Göğüslerine dokun," diye emretti. Elimi hemen göğüslerime götürdüm ve parmaklarımı meme ucunun üzerinde gezdirdim. "Kendine mi dokunuyorsun?"

"Evet," diye mırıldandım.

"Meme ucunu çimdikle," diye emretti. Emrini yerine getirdiğim anda dudaklarımdan bir inilti döküldü ve sırtım şilteden kalktı.

"Hunter," diye nefes aldım. Vücudum yanıyordu. "Kendine mi dokunuyorsun?"

"Yapmamı mı istiyorsun?" Hiç istedim mi?

"Evet," diye nefes nefese kaldım, elim karnımdan aşağı iniyordu.

Telefondan gelen fermuar sesini bir homurtu izledi ve bu ses beni neredeyse uçuruma sürükleyecekti. Yirmi beş yaşına kadar bakire kaldığınızda başınıza gelen buydu.

"Siktir," diye homurdandı. "Senin olduğunu hayal ederek sikimi yumrukluyorum, ama senin dar amından daha iyi bir şey yok." Her an yanabilirdim. Pantolonumun sesi yükseliyor, nefes alışım ağırlaşıyor ve Hunter'inkiyle eşleşiyordu. "Amına mı dokunuyorsun?"

Elim külotumun içine kaydı. "Evet," diye inledim.

"Klitorisini ovala," diye ısrar etti, sesi sertti. Talimatlarına uydum, ıslaklığı daha hızlı ve daha hızlı bir şekilde yumruğumun üzerine sürttüm. Nabzım hızlandı, kalbim kaburgalarıma vurdu, sarmal zevk midemde sıcak bir lav gibi.

"Oh, Hunter," diye nefes nefese kaldım. "Çok ıslağım. Senin için yanıp tutuşuyorum."

"Doğru, Vita Mia," diye mırıldandı, kendi pompalama sesi telefonda geliyordu. Çok sıcaktı. "Bana nasıl hissettirdiğini anlat."

"Oh, Tanrım," diye inledim, kalbim gümbür gümbür atıyordu. Ağzım açıldı, nefesim düzensizleşti. "Çok güzel. Sert sikin amımın içinde. Beni geriyor. Çok iyi hissettiriyor." Dudaklarımı yaladım, dölünün dudaklarımda nasıl hissettirdiğini hatırladım. "Dölünü dilimde tatmak istiyorum."

Gırtlaktan gelen bir ses telefonda yankılandı, ritmik ses parmaklarımdan amıma girip çıkmasıyla senkronize oldu.

"Beni hissediyorsun," diye sertçe nefes aldı. "Parmaklarımı ıslak amına sokuyorum. Seni geriyorum."

"Ahhh, evet." Aklımı kaybediyordum, parmaklarım girip çıkıyordu. Girip çıkıyordu. "Lütfen. Oh lanet olsun!"

İnlemeleri beni daha da tahrik ediyordu. Isı doğrudan merkezime vurdu, vücuduma yayılan alevli bir zevk.

"Hunter, lütfen," diye yalvardım. "Sikini içimde istiyorum."

"Siktir, Vita Mia. Bunu ben de istiyorum." Homurdanmalarım onunkilerle eşleşti, inlemelerim gittikçe yükseldi. Çarşafa doğru savrulduğum, her santimim

vücudum aşırı duyarlıydı. Tam bir uçurumun kenarındaydım, atlamaya ve kendimi beyaz bir zevkin içinde kaybetmeye hazırdım.

"Hunter, geliyorum," diye inledim, göbeğim zonkluyordu. Tanrım, artık içimde onun siki varken parmaklarım asla yeterli olmayacaktı. "Hunter, lütfen. Oh, Tanrım. Evet, evet. Evet."

"Siktir, evet," diye homurdanması telefonda yankılandı, sert ve gürültülü. "Benim için gel, Vita Mia."

Vücudum patladı, durgun sıcaklık ayak parmaklarıma yayılırken göz kapaklarımdan arkasından milyonlarca yıldız fırladı ve başım yoğun bir zevkle uğuldu. Hunter'ın adını sayıklarken orgazm okyanustaki dalgalar gibi içimde yuvarlanırken bedenim titredi. Tekrar tekrar.

Şehvet dolu sisin içinden Hunter'ın dudaklarında adımları duydum ve bu zevki daha da güzelleştirdi.

Nefes alışım yavaşladığında, hattın diğer ucundaki adamla birlikte oda da tekrar odak noktasına geldi.

"Kahretsin, Kelebek," diye mırıldandı. "Keşke bitirdiğinde yüzünü görebilseydim."

Yanaklarım kızardı. "Bir dahaki sefere FaceTime seksi," diye mırıldandım usulca, tatmin olmuş hissederek.

Yumuşak kıkırdaması beni eritti. "Kesinlikle," diye kabul etti. "Daha önce telefon seksi ya da FaceTime seksi yapmadım ama buna alışabilirim."

Kıkırdama sırası bendeydi. "Ben de yapmadım," diye itiraf ettim. "Ama hoşuma gitti.

Gerçi gerçeği kadar olmasa da."

"Yakında," diye söz verdi.

Yirminci Bölüm

CASSIO

Poker gecesi.

Genelde eğlenceliydi, ama bugün biraz tedirgin edici. Nico bana Áine ve Gül Kurtarma hakkında bilgi vereli tam bir hafta olmuştu. Üç gece önce onunla konuştuktan sonra bunun doğru olduğunu anlamıştım. Lanet Rusya'da bir yerde, görevlerinden birinde olmalıydı. Nico sayesinde nerede olduğunu biliyordum.

Áine'in dünyanın dört bir köşesinde arama kurtarma görevi yürütme olasılığı bana pek iyi gelmiyordu. Her an başına bir şey gelebileceğine dair duyduğum mantıksız korku, damarlarımda buz gibi bir panik dalgası yaratıyordu.

Tabii ki poker oyununu kazanmama yardımcı olmadı.

Masanın etrafında Nico, Alessio, Luca, Luciano, Sasha ve Alexei ile oturuyordum. Her ay düzenli olarak yaptığımız erkek poker gecesiydi. Sasha kart masamıza yeni katılmıştı ama yine de sert ve sadıktı. Yine de çok pervasızdı. Bu masanın etrafında hayatım pahasına güvendiğim bu adamlar vardı. Luca kan kardeşim, diğerleri ise seçimimdi. Arkadaşlarıma olan sadakatim kardeşime olan sadakatimden daha az değildi. Aynı şeyin onlar için de geçerli olduğunu biliyordum.

Çoğumuz yıllar öncesine gittik. Luciano çocukluğuma. Nico ve Alessio üniversite yıllarına. Alexei hemen sonrasına. Raphael de tam o sıralarda. Hepimiz birbirimize uyduk. Benzer trajedileri ya da aynı davayı paylaştık da birbirimizin yanında durduk.

On yıldan kısa bir süre önce, Nico, Luciano, Luca ve ben kendimizi Moskova'da bulduk. İçimizden birini o lanet ülkeden çıkarmak için - Alexei

Nikolaev. Tabii o zamanlar sadece Alexei'ydi. O adamın aldığı yaralar hâlâ içimi parçalıyordu. Luca'yla birlikte paramparça mavi gözlü genç kızı kurtardıktan kısa bir süre sonra mı olmuştu, yoksa bir kırılma noktasına mı ulaşmıştık, bilmiyordum. Ama o gece, ucuz içki içerken, hepimizin taşıdığı yaraları ortaya çıkarırken ve daha iyi bir hayat dilerken, bir anlaşma yaptık.

Bu lanet acıyı sona erdirecektik. Birlikte savaşırdık. Her zaman.

"Çıkıyor olabileceğinizi duydum?" Alessio alay etti. "Mesajla çıkma ya da onun gibi bir şey. Böyle bir şey olduğunu hiç bilmiyordum."

Luca'nın lanet olası koca bir ağzı vardı. Áine'le mesajlaşmak flört etmek değildi, gerçi küçük sohbetlerimizden zevk almadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Ama yüzüğümü parmağına takmak için can atıyordum.

"Benim flört hayatım seni ilgilendirmez." Cevabım sertti, ama lanet olsun... Ne diyorsun? Neredeyse iki yıldır tuzağım üzerinde çalışıyorum, o yüzden berbat etmesem daha iyi olmaz mı? Ve müstakbel karımın, umarım, o kadar çok sırrı vardır ki, geliyor muyum gidiyor muyum emin değildim. Gerçi telefon konuşmamızdan sonra, gerçekten geleceğimi umuyordum.

O kadın kalbime gizlice girmişti ve söz konusu o olduğunda mantığım pencereden dışarı çıkıyordu.

Luca kıs kıs güldü ve ben de ona ters ters baktım.

Nico güldü ama Áine hakkındaki bilgilerin çoğunu bildiği için sessiz kaldı. Kahretsin, istese onunla olan tüm mesajlaşmalarımı bir şekilde ortaya çıkarabileceğinden emindim. İyi ki benim tarafımdaydı ve kız kardeşim onu meşgul ediyordu.

"Bir hikâye seziyorum," diye alay etti Luciano. Grace'le tekrar bir araya geldiklerinden beri fazlasıyla mutluydu.

"Oh, bir tane var," diye sırttı

Luca. "Kapa çeneni kardeşim."

Artık herkesin gözü kartlarından başka bir yere bakıyordu ve ilgi artık oyunda değildi.

"Şimdi, şimdi," diye sırttı Sasha. "Kendimi biraz dışlanmış hissediyorum. Bize Áine Evans hakkında daha çok şey anlat. Bizi bilgilendirmeyecek misin Cassio?"

"Hayır," diye homurdandım. "O tartışmaya açık değil."

Herkes bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

"Ama sana karşı iyi, değil mi?" Luciano sorguladı.

"Evet." Tanrım, çok iyiydi! Bu yetersiz bir ifadeydi. Bana hayaller kurduruyor, yükseklerle uçuruyordu. Kahretsin, Áine'i düşünmek bile beni sertleştiriyordu. Genellikle

Kadınlar biriyle tanıştıklarında uçarlar. Benim durumumda, o bendim. Temptation'daki o ilk geceden beri uçuyordum.

Áine'in sırtüstü yatmış, zevkle inlerken altımda çırpınışının görüntüsü zihnimde canlandı. Telefon seksi bile. Evet, şu anda düşünmek için iyi bir şey değildi.

Cep telefonum çaldı ve ona baktım.

Anında gerildim ve hattı açtım. "Amir."

Amir, müstakbel eşimin korumasıydı. Bizi onun hücrelerine götüren ve Áine'i kurtardığımızda o kümeden çıkmamıza yardım eden çocuk. Onu gölgelerin arasına karışmış bir çocuktan daha iyi kim koruyabilirdi ki? Yıllardır Luca ve benim ekibimin bir parçasıydı.

Elbette, Áine ona zaten birini atadığımı bilmiyordu. Ama kadın gölgelerin arasına girip çıkmakta çok iyiydi. Amir kimsenin izini kaybetmezdi. Áine hariç.

"Ülkeyi terk ediyor."

"Ne? Yine mi?" Homurdandım. "Daha yeni döndü!" Arkadaşlarımın ve kardeşimin bakışlarının her biri üzerimdeydi. Sadece bir *kadın vardı*. Ve Amir onun seyahat programını kontrol edebilecek gibi değildi.

Bir an durakladım ve Nico'ya havladım. "Áine'in telefonunu takip edebilir misin?"

Çoktan başlamıştı. Nico, son zamanlarda beni öfkeliendiren tek şeyin Áine'in güvenliği olduğunu öğrenmeye başlamıştı.

"Türkiye'ye gidiyor," diye duyurdu Nico. Kötü bir his tam göğsüme çarptı. On bir yıl önce onu Türkiye'de dövülmüş ve yara bere içinde bulmuştum.

"Uçağa binmeden önce ona ulaşabilir misin?" Amir'e sordum. Onu tehlikenin ortasında, bir savaş bölgesinde ya da daha da kötüsü Marco gibi adamların arasında hayal edip duruyordum.

"Sadece onu kaçırırsam," diye kuru kuru tükürdü. "LaGuardia'da, özel kapıda." "Onu yakala ve Callahan'a ya da dairesine götür," diye karşılık verdim kuru bir sesle. İkimiz de bunun kolay olmayacağını biliyorduk ama

kendini tehlikeye atmasına izin vereceğime lanet olsun. Lanet olası Türkiye! Marco'nun kaçakçılık operasyonu hep Türkiye'ye geri dönüyor gibiydi. "Gerekirse onu kilitleyin. Ben gelene kadar gitmesine izin verme. geri."

Nico gülümsememek için kendini zor tutarken Alessio'nun tek kaşı havaya kalktı. Gülümsemese iyi olur; yoksa sonrasında olacaklardan ben sorumlu olmazdım. Suratına bir yumruk yemiş gibi.

"Peki adamlarla ne yapmamı istiyorsun?"

"Hangi lanet adamlar?" İçimden kör edici bir kıskançlık fışkırdı.

"Birlikte seyahat ettiği grupta beş adam var. Hepsini tek başıma alt edebileceğimden emin değilim." Kahretsin, adamlardan oluşan bir ekibi vardı. Bu kadın beni o kadar sinirlendirmişti ki beyinsiz bir hıyar gibi davranıyordum.

"Nasıl yaptığın umurunda değil! Uçağa binmesine izin verme," diye bağırdım, endişe göğsümü tırmalıyordu.

Telefonu kapattım ve Áine'i aradım. Her arama hayatımın yıllarına mal oldu. ABD'ye yeni dönmüştü. Bu kadın çizimleri üzerinde çalışacak ve kurtarma görevlerini yürütecek zamanı ne zaman bulmuştu? *Herhalde uykusuzluktan, diye düşündüm* alaycı bir şekilde.

Cevap yok. Tekrar ara.

"Cassio sakın ol lan." Luca beni ikna etmeye çalıştı ama mantıksız endişelerim çoktan alevlenmiş ve bir cehennem gibi yanmaya başlamıştı.

"Neden cevap vermiyor?" diye bağırdım. Mesajlarımı taradım ve üvey kardeşim Marco'dan gelen e-postayı gördüğüm anda nereye gittiğinin tam koordinatlarını biliyordum. Marco, e-postalarını hacklediğimizi ve her şeyinin kör kopyalarını aldığımızı bilmiyordu. Kayınbiraderim Nico Morrelli'nin izniyle.

Ayağa kalktım, sandalye büyük bir gürültüyle geriye doğru yere düştü. "Ermenistan sınırı," diye homurdandım. On bir yıl önce onu dövülmüş halde bulduğum yerle aynı yer değildi ama elli mil kuzeyindeydi. "İşte oraya gidiyor."

Luciano sırtıttı. "Artık neler çektiğimi biliyorsun." Luca ve Nico ile bakışırken onu tekrar aradım.

Sarsıntılı bir şekilde başımı salladıktan sonra Luca sakın bir ses tonuyla anlatmaya başladı. "Görünüşe göre yakında nişanlanacağından habersiz olan müstakbel baldızımın kendine ait bir ekibi var ve Marco ile ortaklarının yürüttüğü kaçakçılık sevkiyatlarını durduruyor."

Sasha'nın ağzı neredeyse yerdeydi ve Alexei etkileyici bir şekilde ıslık çaldı.

"Söylemem gerek Cassio," diye kıkırdadı Luciano. "Bu karımın kara para aklamasını gölgede bırakır."

"Áine Evans'ın mimar olduğunu sanıyordum," diye sordu Alessio. Elbette, kardeşim muhtemelen onlara onun lanet geçmişini vermiştir.

"Diğer şeylerin yanı sıra," diye cevap verdi Luca, kıkırdayarak, ama ben hiçbir şeyi eğlenceli bulmadım.

"Neden cevap vermiyor?" Homurdandım. "Evet, o bir mimar. Görünüşe göre, ek bir işi var."

Keşke bana yeterince güvenseydi ve kendini öldürtmeden önce ne halt ettiğini söyleseydi.

"Ne iş ama." Alessio soğukkanlılığını geri kazandı ve viskisini yudumladı.

Öte yandan Luciano pek endişeli görünmüyordu. Kısa bir süre önce karısının ardından deli gibi böğürmüştü. Güçlü iradeli bir eşle baş ağrısı çekmeyi bizzat tecrübe etmişti, bu yüzden sanırım anladı ve tüylerini biraz daha diken diken etti.

"Sanki kendini öldürtmeyi amaçlıyor." Evlenmeden önce bile dul kalmak gibi bir niyetim yoktu. Telefonum çaldı.

Amir'den mesaj var. ***Ona ulaşamadım.***

Allah kahretsın! Pilotumu aradım ve önümüzdeki altmış dakika içinde uçağı kalkışa hazırlamasını söyledim.

"Ben de geliyorum." Luca'yı hiçbir şeyin durduramayacağını biliyordum. O da benim kadar inatçıydı.

"Ben de geliyorum." Alessio söze karıştı.

"Siktir et," diye mırıldandı Luciano. "Sanırım ben de geliyorum." "Beni de yazsana," diye ekledi Nico.

"Hayır, siz kalıp bölgeyi koruyun." Luciano'ya döndüm. "Karının sana ihtiyacı var." Gözlerim Nico'ya kaydı, nereye gittiğimi bildiğinden itiraz etmek için ağzını açmaya başlamıştı bile. O da benimle gelmek istiyordu. "Nico, sevgili kız kardeşim beni öldürür. Bu yüzden hayır demek zor. Kıcıma tekme basar ve beni cehenneme gönderir. Sonra da kıcıımı tekrar tekmeleyebilmek için beni geri sürükler."

Nico kuru bir sesle, "Bianca'nın bunu yaptığını görmek için bile daha çok gelmek istiyorum," diye karşılık verdi.

Luciano kuru bir sesle, "Ayrıca Callahan bölgeyi koruyabilir," diye karşılık verdi.

Kimse Luciano'ya ne yapacağını söylemedi. "Ya da Rus Günahkârlar," diye önerdi. "Ben sizi tercih ederim," dedim ona. "İnsanlığın sonunu getirmeye çok yakınız.

Doğu Yakası'ndaki trafik. Hepinizin burada kalıp işimize bakmanızı istiyorum. Áine Evans'ı ben hallederim."

Bölüm Yirmi Bir

ÁINE

T Kulaklarım kontrolsüzce yüzümden aşağı aktı. Çok korkmuştum. Buraya nasıl gelmişim? Ben korkmuş, sümüklü, kırmızı-Kendimi bir kâbusun içinde buldum ve bunun benim sonum olacağından korktum.

Zavallı kadına işkence etmelerini iri gözlerle izledim, tüm vücudum soğuktan ve korkudan titriyordu. Dişlerim takırdıyor, çıkardığı ses genç kadının acı dolu çığlıklarına karışıyordu. Yüzü çok şişmişti ve derisi mavi bir renk almıştı.

"Bu waterboarding," diye açıkladı saçlarını tutan adam. Diğer adamlar gibi yaşlı ya da kirli değildi. Ama gözleri... daha kötüydü. Hayatımda gördüğüm en korkunç şeydi. Beni izlerken gözlerinde tehditkâr ve manyakça bir ifade vardı.

Kollarımı etrafıma sardım, dişlerim birbirine çarparken doğal olmayan bir ses çıkarıyordu. Soğuk ve dehşetin bir karışımı. Gıcırdayan dişlerimin ve kadının iniltilerinin karışımı, çıplak odada yankılanan ürkütücü bir ses oluşturdu. Uzaktan başka çığlıklar da duyabiliyordum ama çok uzakta gibiydiler. Sanki ayrı bir kâbusun, farklı bir alacakaranlık kuşağının içindeydik.

Bu odada hiç pencere yoktu. Sadece kirli duvarlar, üç adam ve üç kadın. Aslında üç kız. Ben on dört yaşındaydım ve diğer kızlar on sekiz yaşından büyük olamazdı. Ama dehşete kapılmış ifadelerinden, vücutlarındaki kandan ve dövülmüş yüzlerinden bunu anlamak zordu.

Şu anda işkence ettiği kişi... Sağ gözü şişmişti, dudağı yarılmıştı ve ben... Bana da aynı şeyi yapmasından korktuğum için sessiz kaldım.

Ölmeyi hak ettim; bu düşünce zihnimde tekrar tekrar oynadı. Ben de daha iyi değildim, çünkü onu kurtarmak için tek bir kelime bile etmemiştim. Sadece kendini korumayı düşünen sümüklü bir ergendim. Tek yapabildiğim ağlamak, ağlamak ve daha önce hiç hissetmediğim bir korkuyla titremekti.

Burada öleceğiz. Bundan emindim.

"Hâlâ tek kelime etmiyor musun?" Alaycı sesi beni ürküttü ve bakışlarımı zavallı kızdan ayırdım. "Tek bir kelime ve bunu durduracağız. Herhangi bir kelime. Ya da sadece basit bir 'dur' da olabilir."

Ama eğer söylersem, bana dokunacağını söyledi. Bana çığlık attıracağını söyledi.

Seveceğimi söyledi ama sevmeyeceğimden emindim.

Gördüğüm tek şey hapishanemizin sert, kaba toprak zemini ve engebeli kayalık duvarlarıydı. Toprak zemindeki bir taş dizime saplanınca rahatsız bir şekilde kıpırdandım.

Ne kadar zamandır burada olduğumdan bile emin değildim... günler, haftalar. Belki aylar. Kesinlikle bir yıl olacak kadar uzun değildi ama yine de emin olamıyordum. Burada zaman bulanıklaşıyordu. Ahşap hücre kapılarının küf kokusu, vücut kokusu ve diğer vücut sıvılarının ezici kokularıyla karışıyordu. Beni götürdüklerinde üzerimde olan okul üniformasını hâlâ giyiyordum. Beni kaçırdıklarında.

Gözlerim yanımdaki dehşete düşmüş kızinkileri buldu. Onun da yüzü kan içindeydi; vücudu morluklar, kesikler ve diğer yaralar yüzünden renksizleşmişti. Gözlerim ağzından tükürükler saçan ve su fışkırtan diğer kadına kaydı. Ölmeyi hak etmiştim... Her iki kadına da işkence etmelerini izlemiştim ama onları kurtarmak için tek bir kelime bile etmemiştim... onlara yardım etmek için. Tek yapabildiğim ağlamak ve daha önce hiç hissetmediğim bir korkuyla titremekti.

Bu zalim ve sapkın adam bir yana, hiç kimseye karşı şansım yoktu. Bundan zevk alıyordu. Pantolonundaki şişkinlik olmasa bile, bunu yüzünün her yerinde görebiliyordum. Boğazımda safra birikti ve her saniye midemdekileri boşaltmakla tehdit ediyordu.

Gözlerim zavallı kıza döndü. Gözleri maviydi, gerçi şu anda bunu söylemek zordu.

"Sen benim kim olduğumu biliyor musun?" diye bağırdı ve gözlerim tekrar ona kaydı. Bunu neden yapıyordu?

Beynim sis içindeydi. Sanki kim olduğunu bilmem **gerekiyormuş** gibi bir soru sordu. Ama bilmiyordum; onu daha önce hiç görmediğimden emindim. Başımı salladım, dişlerimi sıktım, dişlerimin takırdamasını durdurmak için çaresizce

Birbirlerine. Gücümün bir benzerinin ortaya çıkacağını umarak ayağa kalktım.

"Unutacaksın," diye hırladı. "Bunu asla unutmayacaksın." Diğer kızı kirli zemine itti ve bana doğru yürüdü. Bana yaklaştığı her adımda boğazımdaki safra daha da yukarı fırlıyordu.

Dilimde acı bir asit vardı ve yuttukça yakıyordu. Boğazımdan yukarı çıkmasına izin veremezdim. En azından biraz güç göstermeliydim. Elini yumruk yapıp havada savurarak çeneme vurmasını ağır çekimde izledim. Başım geriye doğru uçtu ve tökezledim. Kafatasım duvara öyle sert çarptı ki, görüşümde siyah, kırmızı ve beyazın farklı tonlarında noktalar dans etti.

Diğer eli boğazıma dolanmadan ve beni havaya kaldırmadan önce gözlerimi zar zor kırıştırdım. Ellerim elinin etrafına dolandı, tırnaklarım bileklerini tırmalıyordu.

"Söyle" diye alay etti. Ama ben reddettim. Eğer söylersem bana tecavüz edecekti. Öyle dedi ve Tanrı yardımcım olsun, hala bir kurtuluş umuyordum. Babam başbakandı. Biri benim için geliyordu. Bizim için. Değil mi?

Hava almak için çaresizce ona tekme attım, nefes nefese kaldım. Sadece küçük bir nefes.

"Ben Marco King, seni kaltak," diye tükürdü. "Adımı asla unutmayacaksın."

Beni havaya fırlattı ve karanlık uçuruma doğru uçtum, düşüşümü durduracak hiçbir şey yoktu...

"Áine uyan lan!" Ses uzaktan geldi ve düşüşümü kırdı. Vücudum bir kez daha sarsıldı ve gözlerimi açtım. Bitkin düşmüştüm ve mide bulantısı vücudumda dolaşıyordu. Allah kahretsin! Bu görev için ayrılmadan önce Dr. Taylor'a görünmeliydim. Rüyalarım giderek kötüleşiyordu.

"Beni sarsmayı kes John," diye mırıldandım kısık bir sesle. Şu anda kusmama gerek yoktu, zaten anlamadığım o lanet kâbusun karanlık çukurunda bir yerlerdeydim. Marco King'le hiç tanışmamıştım ama yüzünü tanıyordum. Sesini tanıyordum. Kokusunu bile biliyordum.

Benito King babamı öldürdü. Onun mirasını öldüreceğim. Onun soyunu. Marco King hakkında bu kadar çok şey bildiğimi düşünmemin tek nedeni onu çok iyi araştırmış olmamdı. Cassio ve Luca King'i biliyordum ama onlar hakkında bir şey bulmak neredeyse imkansızdı. Sadece isimlerini biliyordum. Ama Marco... Çok daha fazlasını biliyordum ve kendime karşı dürüst olsaydım, o adamı öldürmekten zevk alırdım. Hatta psikopat yanımda bunu zevkle bekliyordu. Ona işkence etmekten zevk alırdım.

"İyi misin?" John'un gözleri bana dikilmiş, beni inceliyordu. Kırklı yaşlarındaydı, babamla birlikte çalışıyordu ve ben ona güveniyordum. Babam öldüğünde, bana rehberlik etmek için yanımda kaldığı için minnettardım. O olmasaydı başaramazdım. Gerçi benim için çok endişeleniyordu.

Şakaklarımı ovuşturarak, "Sadece şeftali," diye mırıldandım. Baş ağrılarım gün geçtikçe daha da kötüleşiyordu. Dr. Taylor'ı görmekten nefret ediyordum. Her seansımdan fiziksel olarak daha iyi hissederek çıkıyordum ama zihinsel olarak beynimdeki kara delik daha da büyümüş gibi hissediyordum. Berbat bir zihinsel durumdan bahsediyorum.

Acaba Hunter tüm yükümü fark ettiğinde kaçacak mı, diye düşündüm kendi kendime alaycı bir şekilde. Kaçmayacağını umuyordum ama kaçarsa da onu suçlayacağımı söyleyemezdim.

"Beş dakika içinde iniyoruz." Kaptanın sesi kabinde yankılandı. Kahretsin, kendimi bitkin hissediyordum. Son bir aydır durmaksızın avlanıyordum ve günlük işimde bazı büyük projeler devam ediyordu. İnsan kaçakçılığı mağdurları için bir barınak inşa etme görevi bana verildiğinde çok heyecanlanmışım. Yine de kendime karşı dürüst olursam, çok fazla şeyle uğraşıyordum.

John iniş için emniyet kemerini bağlarken, "Biliyor musun, bu sefer oturabilirsin," diye önerdi. Bu özel bir uçak olabilirdi ama John olabildiğince açık sözlüydü. Askeri terbiyesinden olsa gerek.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim ve telefonumu aldım. Mesaj var mı diye kontrol etmek için tekrar açtım. Margaret hastaydı, bağırsaklarını kusacak kadar hastaydı, o yüzden bize katılamadı. Beni yine adamlarla baş başa bıraktı - John, Edward, William, Harry ve Pilot. İsmini vermeyi reddettiği için hepimiz ona Pilot diyoruz.

Margaret yanımdayken daha çok hoşuma gidiyordu. Erkeklerin yaygarayı bölmesini sağlıyordu. Sadece ben varken, benim canlı kalkanım gibi davranıyorlardı. Yani, bunu takdir ediyordum ama biraz abartıyorlardı.

Margaret'tan mesaj yok. *Tuhaf, diye düşündüm sessizce. Ciddi şekilde hasta olmalı. Onu özlediğimizi ve bir an önce iyileşmesini dilediğimizi belirten kısa bir mesaj attım, sonra da aşağı kaydurdım. Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü.*

Hunter!

Türkiye'ye yaptığım iş gezisinden sonra, seni en sevdiğim restorana götüreceğim. Bazı temel kurallar belirleyeceğiz.

Onu görmeyeli haftalar oldu. Onu özledim, dokunuşunu, gülüşünü, kokusunu. *Her şeyi.* Çılgınca bir duyguydu ve ben bunu sevdim.

Çünkü kendimi biraz normal hissetmemi sağladı. Yetişkin hayatımda ilk kez bir tür ilişkim olduğunu hissettim.

Buna güveniyorum. Cevap yazdım, sonra gönder düğmesine bastım.

Tam telefonu kapatıp çantama atarken aklıma geldi

Ben.

Ona Türkiye'ye gideceğimi hiç söylemedim.

Yirmi İkinci Bölüm

CASSIO

I Luca yanımda, çömelmiş bir pozisyonda, bir haftadan kısa bir süre sonra evleneceğim kadının genç kıza doğru koşmasını izledim. Kurşunlar tüm alanı yağdırdı. Takımındaki adamlar ona bağırarak geri çekilmesini istediler ama o onlara aldırmadı. Tüm odağı yere düşen kızdaydı, erkekler onun peşinden gelirken diğerleri de ekibine ateş ediyordu.

Ayağa kalktım, koşmaya ve Áine'e doğru ateş eden tüm adamları öldürmeye hazırdım. Luca neredeyse beni yere seriyordu ve damarlarımdaki öfke alev alev yanıyordu.

"Kimliğimiz açığa çıkacak," diye tıslayarak uyardı. Şu anda kimliğimiz umurumda değildi. Áine'i on bir yıl önce bugün ölmesini izlemek için kurtarmamıştım. Onu ittim, gözlerim hemen tanıdık şekli aradı. Şimdi ona doğru koşmaya başlarsak, onu daha da büyük bir hedef haline getirecektik.

Yerel adamlarım Áine'i kaybettiğinde çok kızmıştım. Ama Marco'nun Türkiye üzerinden başka bir kadın kaçakçılığı yaptığını biliyordum ve onu burada bulabileceğimden şüpheleniyordum. Neredeyse bulamayacağımı umuyordum.

Elbette Marco güvenlik ağını bırakıp kirli işleri kendi başına halledemeyecek kadar iyiydi. Bunun yerine saklanıyor ve video işlemleri aracılığıyla işlerini hallediyor, kadınları adeta bir sıgır gibi inceliyordu.

"Nişan al ve silahlı adamların her birini vur," diye emrettim Luca'ya. "Iskalama," diye tısladım. Luca iyi nişan alıyordu ama iş kadınının güvenliğine gelince terazi değişiyordu. "Güvenli bir mesafeye geldiklerinde burayı havaya uçuracağız."

Luca ve ben de Áine ile aynı sebepten dolayı buradaydık. Ortak bir amacımız varmış gibi görünüyordu ve evliliğimizin iyi olacağını biliyordum. O benim

ve ben de onun gücü olacaktım. O değerli bir savaşçıydı ve göğsüm gururla kabardı.

"Sağında iki kişi var," diye mırıldandım kardeşime. Kadınıma silah doğrultmaya cüret eden soldakileri vurdum. Sevdiklerime kimsenin dokunmasına ya da zarar vermesine izin yoktu. Ve bu kadın... O benimdi, benim korumam altındaydı. Onu on bir yıl önce o cehennem çukurundan kurtardığım andan beri öyleydi.

Áine, kadınları nihai varış noktalarına ulaştırmak için transfer noktası olarak kullanılan yerleşkeden koşarak çıktı. Yanında genç bir kız vardı ve geride kalmaması için onun elini tutuyordu. İkisi de kurşun geçirmez yelek giyiyordu ama başlarından vurulsalar bile bu onları kurtarmayacaktı.

Kolumu sabitledim, nişan aldım ve ateş ettim. *Bir adam daha vuruldu.* Luca da aynısını yaptı.

Adamların Áine'e gittikçe yaklaşmasını izlerken korkuya kapıldım. Elini kaldırdı, silahını doğrulttu ve ateş etti. Kahretsin, iyi bir nişancıydı, silahı gördüğüm çoğu erkekten daha iyi kullanıyordu. İkisi de aniden durdu. Áine'in elleri, dehşete düşmüş gibi görünen kızın etrafını sarmış, başını Áine'in göğsüne gömmüştü. Kız soğukkanlılığını korudu. Bu iyi bir şeydi. Çünkü böyle anlarda soğukkanlılığını kaybetmesi hayatına mal olabilirdi.

Yerleşkenin duvarlarını çevreleyen adamlara ateş etmeye devam ettim. Luca ve ben daha yüksekteydik. Aşağıda, Áine ve adamlarının arasında olsaydık kolay hedef olurduk. Burada açık bir atış şansımız vardı ve adamların hiçbiri geldiğini görmemişti.

Onları teker teker indirdik. Doğrudan göğüslerine bir kurşun. Ne yazık ki kurşun geçirmez yelek giymiyorlardı.

"Gitmeliyiz," diye bağırdı adamlardan biri. Áine'in ekibinin bir parçasıydı. "Kızı al ve gidelim."

Áine'in yüz ifadesindeki dehşeti gördüm, gözleri yerleşkenin sol tarafına kilitlenmişti. Bakışlarını takip ettim ve aynı anda kalbime buz gibi bir dehşet sızdı.

"Makineli tüfek. Saat on yönünde," diye tükürdüm. Ama artık çok geçti. Kurşunlar kumun üzerinde uçuşmaya başlamış, Áine ve küçük kızın etrafına isabet etmişti. Áine vücuduyla kızı korurken, kurşunlar onlara doğru yaklaştıkça yaklaşıyordu. Áine'in saçları, gökyüzündeki güneşin ışınlarına karşı yakıcı bir güneşin tüm tonlarını yansıtıyordu. Çölün ten rengi manzarasına karışmasının hiçbir yolu yoktu.

Kalbimdeki dehşete rağmen, tehdide odaklandığımda içimi bir sakinlik kapladı. Elimi sabitledim, nişan aldım ve tetiği çektim. Silah havada uçarken nefesimi tuttum ve hedefi vurdu. Dizlerinin üzerine düştü, nişan alması kontrolsüzdü.

Dehşet içinde bir çığlık attım ve Áine'in dizlerinin üzerine çöküşünü dehşetle izledim.

Ciğerlerim artık çalışmıyordu, nefesim boğazımda düğümleniyordu.

"Áine," çığlıkları çölde yankılandı ama benim çığlıklarım değildi. Adamlarının ona doğru koşuşunu izlerken benim çığlıklarım kafamın içinde yankılanıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştım ama ağabeyimin kolları beni arkamdan tuttu.

"Kimliğimizi açığa çıkaramayız," diye tısladı. Artık gizlilik umurumda bile değildi. Sevdiğim kadın... *sevdiğim* kadın başkasının kollarında yatıyordu. Áine'in kurtardığı genç kız onu kucaklamıştı, gözyaşları yüzünden akıyordu ama tüm bunlar benim gürleyen kalbim, kederim ve öfkem tarafından bastırılmıştı.

Onu ittim.

"Bekle Cassio," diye homurdandı Luca, beni geride tutmaya çalışarak. "Burada konumumuz daha iyi. Daha fazla adam geliyor. Ateş etmeye devam et yoksa hepsi ölecek."

Haklı olduğunu biliyordum ama içim içimi yiyordu.

Daha önce John dediği adam bıçağı çıkardı ve kalbim durdu. Onu kesti. Öfkeyle böğürdüm, öldürmeye hazırdım. Hepsini öldürmeye. Etraflarında nöbet tutan birkaç tayfası vardı. Beni duydular, gözleri etrafta geziniyordu ama bizi göremiyorlardı.

"Hepsini öldüreceğim," diye öfkelen dim.

"Hunter, bak." Ağabeyimin sesi zar zor duyuldu. Nadiren yaptığı gibi göbek adımı kullanmıştı. "Bak."

Baktım ama tek gördüğüm Áine'in gözleri kapalı, solgun yüzüydü. Sonra gözlerini açtı, nefesi kesilmişti ve elleri göğsünü pençeliyordu.

"O iyi." Luca'nın sesi beynime ulaştı. "Bak. Kurşun yeleğine isabet etmiş. Bir şeyi yok."

Yeleğini çıkarışını ve soluk soluğa kalışını izledim. Ve aldığı her nefeste ciğerlerime yeniden hayat doldu. Üzerime çöken rahatlama, okyanusları aşan bir kasırgadan daha güçlüydü. Kulaklarımdaki uğultu yavaş yavaş azaldı. Düşman hâlâ bir tehditti, içlerinden biri küçük gruba silah doğrultmuştu.

Keskin nişancı tüfeğimi doğrultup onu vurdum. Sessiz bir kurşun. Binanın tepesinde bir tane daha vardı. Nişan al. Ateş et. Öldü.

"Ne oluyor Evans?" Adamın öfkeli sesi, kadınıma bağırırken rüzgârın üzerinde sürükleniyordu. Bulunduğumuz mesafeden onları duyabiliyor olmamız, adamın kadına bağırdığını gösteriyordu. "Ölebilirdin."

O lanet olası pislik kadınıma bağırmayı kesse iyi olur. Buradan, göğsünü ovuşturarak nefes aldığını görebiliyordum. Çelik yelekle bile vurulmanın çok acı verdiğini ilk elden biliyordum. Áine'in başı ona döndü. Buradan bile bakışlarını ve öfkesini görebiliyordum.

"Sakın birini arkada bırakıp gitmeye kalkma, seni pislik," diye bağırdı. Harry ona elini uzattı ama o elini tokatlayarak geri çevirdi ve kendi başına ayağa kalktı. "Bir daha bu kadar erken gitmeye kalkarsan, Harry, seni kendim öldürürüm."

"Kim lan bu kadın?" Luca nefesinin altında mırıldandı. Görünüşe göre Nico'nun istihbaratı doğruydu. Bu, Áine'in insan taciri kadınları kurtarmak için görevler yürüttüğünü doğruluyordu. Yine de içimden bir ses Nico'nun bu sözleri söylediği anda verdiği bilginin doğru olduğunu söylüyordu.

Gözlerim onun vücudunu taradı, herhangi bir yarası olmadığından emin oldum. Elini küçük kıza uzattı ve gülümsedi. Ağzı kıza yumuşak bir şeyler söylüyordu, yumuşak gülümsemesi dudaklarından hiç ayrılmıyordu. Kız hareket etmedi, yüzü gözyaşları ve korkuyla lekelenmişti. On yıl önce kızıl saçlı bir kızla yaşadığım benzer bir sahneyi hatırlayınca kalbim sıkıştı.

Bir sonraki hamle, Áine'in bilinçaltında yıllar önce başına gelenleri hatırlamıyor olabileceğini düşünmeme neden oldu.

Elini arka cebine attı ve bir lolipop çıkarıp genç kıza uzattı. Bu, yıllar önce Áine'e ikram ettiğim şeydi. Áine lolipodu açmasına yardım etti ve cesaretle gülümsedi.

"Bu şerefsizler ortadan kaybolamaz mı?" Luca mırıldandı ve ben de onun bakışlarını takip ettim.

Marco'nun adamlarından daha fazlası.

Luca'ya "Onları sağdan elemeye başla," dedim. Karşıdan gelen gruptan Rusça bağırışlar duyuluyordu.

Luca yanımda, "Onlar Rus," diye homurdandı.

Görünüşe göre Marco gerçekten de Ivan Petrov'la iş birliği yapmış. Orospu çocuğu! Luca ilk kurşunu onlara doğru sıkarak dikkatlerini alttaki gruptan uzaklaştırıp bize çevirdi. Hemen bize ateş etmeye başladılar. İkimiz de eğildik ve yüzüstü yattık.

Silah sesleri her yerde yankılanıyordu ama Áine'in öldüğünü sandığım anın aksine kalp atışlarım hızlanmadı bile. Rusları teker teker ortadan kaldırdık. Tüm sayılarına rağmen, bir civciv sürüsü gibiydiler. Dağınık ve neredeyse hiç tehdit oluşturmuyorlardı. Tabii Áine ve grubu gibi açıkta değilseniz. Bu onlara oradan çıkma şansı verirdi.

Helikopterin havalanırken çıkardığı ses çok gürültülüydü, kadınımı güvenli bir yere götürmek o anda bana verilebilecek en büyük teselliydi. Herkesin görüş alanından çıkar çıkmaz Luca ve ben tüm gücümüzle çalışmaya başladık.

Lanet olası yeri toza çevirmek.

Yirmi Üçüncü Bölüm

ÁINE

I Hunter'ın mesajını tekrar oku. ***Türkiye'ye yaptığım iş gezisinden sonra seni en sevdiğim restorana götüreceğim. Ayarlayacağız bazı temel kurallar.***

Döneli iki gün oldu ve bir mesaj bile almadım. İner inmez ona bir not gönderdim. Sabırlı bir insan olduğumu hiç iddia etmedim. Ama Hunter hâlâ cevap vermemişti. Bu onun için biraz alışılmadık bir durumdu. Haftalarca mesajlaştıktan sonra bazı şeyleri anlamaya başladım.

Hunter inanılmaz sabırlıydı. Benim aksime. Ruh halimi anlamakta doğuştan gelen bir yeteneği vardı. Mesajlardan bile. Bunu nasıl bildiğini sorduğumda, mesajlarımın beni ele verdiğini söylemişti. Genellikle mesaj ne kadar kısaysa, ruh halim o kadar kötüydü.

Yani, çiçek gönderirdi. Ya da bir sepet çikolata. Ya da en sevdiğim, İrlanda elmalı keki. Hunter nerede olursam olayım bana teslimat göndermenin bir yolunu bulurdu. Hırvatistan, İngiltere, İspanya ya da New York.

Ona en sevdiğim tatlıyı söylediğimde güldü. Onun favorisi cannoli idi. İtalyan büyükbabasını suçladı. Ben de İrlandalı üvey babamı suçladım.

Konuştuğumuz haftalar boyunca hiç ama **hiç** cevap vermemişti. Ve şimdi... Cevap vermemek onun karakterine aykırı görünüyordu. İçimde kötü bir his vardı. Ayrıca, bazı temel kurallar koymakla ne demek istemişti? Ve Türkiye'ye gideceğimi nereden biliyordu? Önce sapıkça bir şey olduğunu düşündüm ama bu konumumla ilgili yorumunu açıklamıyordu. Her iki durumda da, ne yapacağımı şaşırmıştım.

"Merhaba, Bayan Áine." Jack'in koruması Connor, girişten içeri girdiğimde beni karşıladı.

"Merhaba Connor," diyerek onu selamladım. "Şu hanımefendiden kurtul. Bana sadece ilk adımla hitap edeceğin konusunda anlaşılmıştık."

"Ah, hayır." Başını iki yana salladı. "Sen kabul ettin. Ben sadece sessiz kaldım."

Gözlerimi devirdim ama yüzüme yayılan sırıtışa engel olamadım. Beni oraya götürdü.

"Annem ve Jack evde mi?" Yenilgiyi kabul etmek yerine sordum.

Hunter ve benim tek ortak noktamız buydu. İkimiz de yenilgiyi asla kabul etmezdik. Bunun iyi bir özellik olup olmadığından emin değilim.

Göreceğiz, diye düşündüm alaycı bir şekilde.

Connor başıyla onayladı ve ben de geniş fuayeye doğru ilerlemeye devam ettim. Genellikle günün bu saatlerinde Jack çalışma odasıdaydı. Bu gece burada takılacak havada değildim ama Margaret'e desteğimi sunmaya gelmişim. O da benim için aynısını yapardı. Nişanın ilan edileceği geceydi. Ama sadece aile ve arkadaşlara. Açıkçası, onun gizemli müstakbel kocasıyla tanışmayı merak ediyordum. O da merak ediyordu. Hiç tanımadığınız ya da adını bilmediğiniz biriyle nişanlanmak her gün olan bir şey değildi.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama onun yerinde olmadığım için çok mutluydum. Biriyle evlenmek için köşeye sıkıştırılıysaydım ateş püskürürdüm. Hatta öğrendiğim ama nadiren uyguladığım işkence tekniklerinden bazılarını bile kullanabilirdim - uykudan mahrum bırakma, diyet manipülasyonu, duyusal mahrumiyet, sahte arkadaşlık.

Margaret'in hıçkırıkları düşüncelerimi olduğu yerde durdurdu. Sesler üvey babamın ofis kapısından içeri girdi ve adımlarım duraksadı. Callahan korkutucu olabilirdi ama bir kadını asla üzmezdi. Kıpırdamadan durdum, tüm vücudumda alarmlar çalmaya başladı. Margaret'i tanıdığım onca yıl boyunca hiç ağlamamıştı. Bir damla gözyaşı bile dökmedi.

Peki şimdi neden ağlıyor?

Bu düzenlemeyi kendisi seçmemişti ama kabullenmiş görünüyordu. Kendisinininki gibi ailelerde bunun nadiren görüldüğünü söyledi. Tam olarak kiminle olduğunu bilmesede de son üç aydır nişanlandığını biliyordu. Tek bildiği bir iş ortağı olduğuydu ve bu güçlü bir ittifakı mümkün kılacaktı.

Las Vegas'ta parti yapmamızın üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişti. Ben kendimi işe ve başlayan yeni projeye ve diğer şeylere verirken, o isteksizce düğün hazırlıklarına başlamıştı. Tüm bu olaylar bana garip geliyordu ama Callahan meselesi tam olarak istediğim şey değildi.

alışkındı. Jack Callahan annemi mutlu ediyor ve güvende hissetmesini sağlıyordu. Benim için önemli olan tek şey buydu.

Bir hıçkırık daha ve artık yeter. Her kim olursa olsun, onu üzmelerine izin veremezdim. Jack'in ofisinin kapısını açtım.

"Jack?" Üvey babama seslendim ve durumu kavradım. Margaret sandalyede otururken Jack bir ileri bir geri volta atıyordu, gözleri yaşlardan kıpkırmızıydı. "Margaret, iyi misin?"

Sarsıntılı bir şekilde başını salladı ama iyi değildi.

Gözlerim misafirlere kaydı. Şok ve tanıma duygusu içime işledi. Kalbim göğsümde hızla çarptı ama ardından şaşkınlık geldi.

"Hunter?" Şaşkınlıkla seslendim. *Burada neler oluyor?*

Hunter başını eğdi ama yüzünde hiçbir duygu yoktu. Stoacı bir maskeyi izlemek gibiydi. İki yıl önce Las Vegas'ta ve kulüpte tanıştığım adamdan çok farklıydı. Son altı haftadır mesajlaştığım adama hiç benzemiyordu. Hepsini içime çekerken alnım çatladı. İkisi de resmi, üç parçalı takım elbise giyiyordu.

O-? Hayır, olamaz.

"Áine, burada olduğunu fark etmemiştim." Jack bana doğru yürüdü ve ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Annem beni daha erken çağırdığınızı söyledi." Gözlerim onun saatini sakladığını bildiğim şömineye kaydı ve sonra sanki Hunter benim mıknatısıymış gibi gözlerim tekrar ona doğru kaydı. "Çok mu erken geldim?"

Saat neredeyse akşamın altısıydı.

"Hayır, hayır." Yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirmeye çalıştı. Beni telaşlandırmamaya çalışıyordu ama bir şeyler kesinlikle yanlıştı.

"Bir kez daha söyleme," diye şaka yaptım, kendi kulaklarıma zorlama gibi gelse de, "ve her şeyin yanlış olduğundan emin olacağım." Gözlerim omzunun üzerinden Margaret'e kaydı. "Neler oluyor?"

Bakışlarımı tekrar Hunter'a çevirdiğimde, bu konuda içimde kötü bir his vardı. Gerçekten ama gerçekten kötü bir his. Midemde sıkı bir düğüm oluştu ama zihnim bunu görmezden gelmeye devam etti.

Jack sahte bir soğukkanlılıkla, "Áine, git anneni bul," diye cevap verdi. Kontrolünü kaybetmemek için kendini zor tutuyordu. "Burada sadece iş yapıyoruz."

"O zaman Margaret neden ağlıyor?" Gözlerimi ona kilitleyerek söyledim. *Bu çok kötü, diye fısıldadı kulağıma bir şey. Çok, çok kötü.*

"Lütfen, ufaklık." Dehşet midemde birikti. Kesinlikle yanlış bir şeyler vardı. Jack bana sadece benim için endişelendiğinde ufaklık derdi.

"Tamam," dedim ve yüzündeki rahatlamayı gördüm. "Margaret benimle gelebilir. Onu üzdüğünüz çok açık." Burada ne haltlar döndüğünü öğrenmem gerekiyordu. Hunter neden burada Jack'le konuşuyordu?

Jack gözlerini kapattı ama uzun süre değil. Sadece derin bir nefes alıp verecek kadar uzun bir süre. Elimde olmadan, benim korkumu dizginlemek için kullandığım nefes alma tekniklerini onun kontrolü sağlamak için kullanmasına benzettim. Jack çok sinirliydi. Ben de öyleydim. Neyse ki, annem bu ailede akıllıydı.

"Sadece halletmem gereken bazı iş meseleleri," diye homurdandı Jack. "Şimdi git bakalım."

Kaşımı kaldırdım. Şimdi dağılacığımı düşündüğüne göre aklını kaçırmış olmalıydı.

"Senin iş meselelerin onu üzüyor. Benimle gelebilir ve siz de *iş meselelerinizi çözebilirsiniz*. Ya da bana neler döndüğünü anlatırsınız."

Hunter'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, beni yakıyordu. Sanki gözlerimin onun üzerinde olmasını emrediyordu. Onu son gördüğümünden bu yana altı haftadan fazla zaman geçmişti. Mesajlaşmalarımız ve telefon konuşmalarımız sayesinde onu tanıdığımı sanmıştım ama artık o kadar emin değildim. Şu anda hiçbir şeyden emin değildim.

Manyetik bir çekim ve açıklanamayan bir şey gözlerimin tekrar Hunter'ı aramasına neden oldu. Ağır bakışları benimkilerle buluştu. Gözlerim dudaklarına kaydı ama şu anda altıncı hissim onun dudaklarına, ellerine, vücuduna dokunmaya hakkım olmadığı konusunda beni uyarıyordu.

"Áine," Maggie'nin sesi dikkatimi tekrar kuzenime çekti. "Bu adam," dedi başını Hunter'a doğru eğerek, "evlenmem gereken adam."

Bakışlarımı tekrar Hunter'a çevirdim, hafif bir mide bulantısı hissediyordum. Ellerim nemliydi, tırnaklarım avuç içlerime batıyordu ve yumruk şeklinde kıvrıldıklarını fark ettim. Normal bir ilişki yaşama şansımın daha hiç fırsat bulamadan pencereden uçup gittiğinin farkına varmakla mücadele ettim. Daha da kötüsü, *kıskanç olduğumu fark ettim*.

Bu işe yaramaz hissin yarattığı hayal kırıklığı derimin altına sızarak çirkin yeşil canavarı vücudumun her santimine yaydı, ta ki kıskançlık beni canlı canlı yiyip bitirecekmiş gibi hissedene kadar.

Hayır, hayır, hayır. O benim! Kafamın içindeki ses şiddetliydi. Duygularımın yoğunluğu beni korkutmalıydı. Ama k o r k u t m a d ı . O

Alternatif beni daha çok korkutuyordu, bir erkeğin dokunuşunu hiç hissetmeme ihtimaline geri dönmek. Hunter'ın dokunuşu.

Gözlerim tekrar Hunter'ın koyu kahverengi gözlerine ve ona yoğun, düşünceli bir ifade veren kalın, koyu kirpiklerine gitti. Kalbim bir an çarptı ve sonra ritmine devam etti ama sanki farklıydı. Sanki sadece onun için atmaya yeniden başlamıştı.

Tanrım. Ne. Cehennem. Cehennem mi?

Margaret'in nişanlısıydı. Bu *ihanetin* en kötüsüydü. Benim açığımdan. Hunter'ınki. Sertçe yutkundum. Bu yutulması zor bir hap olacaktı. Ve onunla yatmış olduğum gerçeği... Evet, bu yutması daha da zor bir hap olacaktı. Margaret için.

Tanrı yardımcım olsun! Görünüşe göre kandırılmışım. Tanrı aşkına, soyadını bile bilmiyordum! Hunter'ın kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. O biliyor muydu? Nasıl bilmezdi ki; başkasının kendisi için düzenlemeler yapmasına izin verecek birine benzemiyordu.

Oh, Yüce İsa! Korkunç bir baş ağrısının geldiğini hissettim.

"Áine, Margaret yaptığım iş anlaşmasını tehlikeye atacak bir şey yaptı." Jack'in sesinde gerginlik ve dişlerinin hafifçe sıkılması vardı. Omurgam kaskatı kesilmişti, gözlerimi Hunter'dan ayırmaya zorladım.

Jack'in sözleri kafama dank etti ve kaşlarımı çattım. Hiç mantıklı değildi. Üvey babam kadınları işine karıştırmama konusunda kararlıydı. O halde işi nasıl tehlikeye atmış olabilirdi?

"Biraz detaylandırmak ister misin? Çünkü ya onunla gideceğim ya da hiç gitmeyeceğim."

Ben de Jack kadar inatçı olabilirdim. Annem onunla evlendiğinde, birbirimize ters düşeceğimizden endişelenmişti. Şaşırtıcı bir şekilde, çok iyi anlaşıyorduk. Yine de anlaşmazlıklar eksik olmadı.

Derin bir nefes aldı ve tekrar verdi.

"Evlat, bu sıradan bir iş değil. Şimdi iş anlaşmalarımı açıklamanın zamanı değil."

Kelimeleri aradı ve ben de onu biyolojik babamla karşılaştırmaktan kendimi alamadım. Babam hiçbir zaman kelimelerden yoksun kalmazdı ve yalanlar dudaklarından gerçekler kadar yumuşak dökülürdü. Ne zaman yalan söyleyip ne zaman söylemediğini anlamak zordu. Sanırım bu bir politikacı için gerekli bir özellikti.

İrlanda mafyasının başı olarak, Jack'te de benzer özellikler gördüm. Bana yalan söyleyememesi dışında.

"Tam olarak normal değil mi?" Kaşımı kaldırarak sordum. "Jack, ne tür bir iş yürüttüğünü çok iyi biliyorum." Kısa tuttum. Konukların onun ne tür bir işle uğraştığını bilip bilmediklerini bilmiyordum ve onu tuhaf bir duruma sokmayacaktım. Hoş görmediğim tek bir iş vardı. Et ticareti.

Bu açıklama karşısında Jack'in gözleri büyüdü ve bir an için ağzı açık kaldı. Gergin duruma rağmen usulca kıkırdadım.

Tekrar omzunun üzerinden baktım ve bizi izleyen üç çift göz gördüm. "İhtiyacınız olursa biraz para biriktirdim-"

"Hayır, paraya ihtiyacım yok," diye hemen sözümü kesti.

"Bayan Evans da tartışmamıza katılsın, Callahan." Hunter'ın sesi dikkatimi tekrar ona çekti. Son bir aydır rüyalarım giriyordu... hem de çok. Ama hep aynı şey oluyordu. Tüm rüya çarpıtılmıştı ve sisin içinden sadece ufak tefek şeyler görebiliyordum. Yüzünü hiç göremiyordum ama sesini kesinlikle duyuyordum. Ağlıyordu, çığlık atıyordu, kan vardı ve sonra eli uzanıyordu.

Sana yardım etmek için buradayız, diye mırıldandı sisin içinden usulca, ama elimi her uzattığımda ortadan kayboluyor ve ter içinde, zonklayan bir baş ağrısıyla uyanıyordum. Artık zonklayan baş ağrısı nefes almak kadar normaldi. İşin garip tarafı, bir hafta önce ona itiraf ettiğim şey... ya da şimdi iki miydi... onu şaşırtmamış gibiydi.

Hunter ve ben son altı hafta boyunca rüyalarım ve kâbuslarım da dâhil olmak üzere pek çok şey hakkında konuştuk. Şimdi, ona güvenmekle ilgili içgüdülerimin yanlış olmaması için dua ediyordum.

"Hayır, buna gerek yok," diye itiraz etti Jack.

"Margaret'in durumunu göz önünde bulundurursak," diye cevap verdi Hunter sakince, tüm tavrı emreder gibiydi, "bunun gerekli olduğuna inanıyorum."

"Ne durumu?" Gözlerim Margaret'in üzerindeyken ağzımdan kaçırıldım.

"Hamileyim," diye mırıldandı alçak sesle, utanç her yanını sarmıştı.

"Oh." Beklediğim şey bu değildi. Gerçi dürüst olmak gerekirse, ne beklediğimi de bilmiyordum. Kesin olarak bildiğim tek şey, midemin düğümlenmesinden hoşlanmadığımdı. Margaret'in Hunter'la yattığı ve şimdi de onun çocuğuna hamile olduğu düşüncesi midemi bulandırıyor.

"O kadar da önemli değil," diye mırıldandım, ama kıskançlık damarlarımda zehir gibi dolaşıyordu. "Nasıl olsa yakında evleneceksin." Kendimi telaşlanmış hissettim. **Ben**, suçluları hiç düşünmeden öldüren Áine Evans.

Gözlerim Hunter'a kaydı. Tanrım, vücudumu yakan tek erkek oydu. Başka biriyle evlenemez miydi?

Margaret'in ağzı inceldi ve bir an için düşüncelerimi yüksek sesle söylediğimden endişelendim.

"Bu onun değil," diye homurdandı.

"Onun mu?" Şaşkınlıkla sordum.

Başını Hunter'a doğru eğdi ve "Bu onun değil," diye mırıldandı.

Aptalcaydı ama aklımda yankılanan ilk düşünce şuydu... Tanrıya şükür. Hunter'la evlenmeyecekti. Ve bu kadar bencil olduğum için içimi bir pişmanlık sardı.

En yakın sandalyeye doğru yürüdüm ve uzandım. "Uzun bir gün oldu." Hunter da rahatsız edici kâbuslarla birlikte rüyalarımı istila ediyordu. "Biri benim için özetleyebilir mi?"

Jack de oturdu ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Annen bu durumdan hiç memnun olmayacak."

"Eminim seni affedecektir," diye karşılık verdim kuru bir sesle. Annem onu hemen hemen her konuda affetmişti. Annem Jack için çıldırıyordu ve tam tersi de geçerliydi. Çocukluk aşkı olduklarını öğrendim ama sonra annem babamla evlendi. Nedenini hiç açıklamadı, ben de sormadım.

Bilmemi isterse söyler diye düşündüm. Gerçi Jack'in *işiyile* ilgili bir şey olduğundan şüpheleniyordum. Ama Jack onu mutlu ediyordu ve ben kendi ebeveynlerim arasında derin bir sevgi görsem de aşkı hiç görmedim.

Annem ve Jack arasında ise, ne kadar küçük olursa olsun, paylaştıkları her bakışta ve dokunuşta aşkı gördüm. "Margaret'in Cassio King'le evlenmesi iki aileyi birbirine bağlayacak ve ittifakı güçlü kılacak," diye açıkladı Jack bikkınlıkla. "Margaret'in

Beni içine çekmek istemediği açıktı.

Bekle, ne? Hunter'la evlenmiyor muydu? Sonra isim beynimi delip geçti. *Cassio King*. Ayağa fırladım ve Jack'in arkasında oturduğu masaya doğru eğildim, diğer herkes unutulmuştu.

"Kral mı?" Hırladım. "Lütfen bana Margaret'in lanet olası bir kralla evlenmesini ayarlamadığını söyle," diye tısladım, sinirlenmişim.

"Áine-" diye başladı Margaret ama öfke kan dolaşımımı yaktı. Arkama bakma zahmetine bile girmedim ve gözlerimi Jack'ten ayırmadım.

"Onu mezbahaya da gönderebilirdim," dedim üvey babama ters ters bakarak. "Bunu nasıl yaparsın? Bu dünyadaki onca lanet adam varken! Lanet olası krallar!"

"Kiddo, Cassio-"

Ellerim yumru yumru oldu. "Benimle dalga geçme," diye uyardım. "Krallara onu alamayacaklarını söyle ve bugünkü nişan partisini iptal et. Yoksa yemin ederim Jack, seni bu anlaşılmayı yaptığına pişman ederim."

Jack'in gözleri şaşkınlıkla parladı. Bu yönümü kimseye nadiren gösterirdim. Beni kırılgan bir çiçek olarak görmek istiyorlardı. Bu benim için sorun değildi. Bunu kendi avantajıma kullanıyordum ama oturup Margaret'in King ailesinden herhangi birine verilmesini kabul edersem lanetlenirdim.

"Sana söz veriyorum Áine, bu farklı." Jack açıklamaya çalıştı ama ona olan öfkem alev alev yanıyordu. Bu kadar dikkatsiz davranmasının yarattığı hayal kırıklığının tadı acıydı.

Başımı Hunter'a çevirdim ve gözlerimi ona diktim. "Krallarla bağlantın nedir? Onun habercileri mi?"

Evet, öfkem alevlendiğinde, neden pencereden dışarı çıktı.

Margaret boğazını temizleyip çapraz bacaklarını rahatsız bir şekilde oynatmadan önce sessizlik birkaç kalp atışı boyunca devam etti. "Bu Cassio King. Ve kardeşi Luca."

Ne oluyor lan? Kafası karışmış olmalı. Bu adamın adı Hunter'dı. "Onlar Benito King'in gayrimeşru oğulları," diye ekledi Jack yardımsever bir şekilde. Ya da

Hayır.

Gözlerimi kırptım, kafam karışmıştı. "Ne?"

Zihnimde fısıltılar. Damarlarımda buz. Kalbimde nefret. *Sen baban değilsin*, ona söylediğim rahatlatıcı sözler kulaklarımda çınladı ve bir şekilde yüzüme bir tokat gibi geldi. Ya da belki onunkine, hiç bilmiyordum.

"Áine, Cassio ve Luca King'le tanış," diye tekrarladı Jack. Muhtemelen aptal olduğumu düşünüyordu, mantığım yetişmekte zorlanıyordu. Başım önce Jack'e, sonra tekrar ikisine döndü.

Cassio ve Luca King. Jack'in evinde!

Jack de Kings'ten en az benim kadar nefret ederdi. Peki bunu neden yapıyordu?

İhanet ve başka bir duygu kalbime girdi. Kıskançlık yerini tiksintiye bıraktı. Kendinden iğrenme. *Cassio King* ile yatmıştım. Düşmanım. Dokunduğunda bedenimi tiksindirmeyen ve protesto etmeyen tek adam; bana dünyayı sarsan orgazmlar yaşatabilen tek adam düşmanımdı.

Tek bir isim her şeyi nasıl değiştirebilir? Tek bir isimle umuttan umutsuzluğa düştüm. Kızgınlık boğazıma dolandı, içimdeki lanet yaşamı boğdu. Lanet olası tek bir isim!

"Adımı hatırlayacaksın." Kafatasımın arkası acıyordu ve düşüş çoktan gerçekleşmiş olmasına rağmen, sanki tekrar tekrar çarpmışım gibi

hissediordum. Ilık sıvı

Başımın arkasından aşağı damlalar akıyordu ama ağlayan bir kadının içine girip onu ikiye bölen adamın zalim gözlerine bakarken hareket etmeye korkuyordum. "Lanet olası Marco King."

Safranın tadı boğazımda asit gibi yanıyordu. Bu noktada boğazım acımişti ama tek bir kelime bile söylemeyi reddettim. Bunun yerine, yarılmış dudağımı kan çekecek kadar sert bir şekilde ısırdım, metalik tat dilimdeydi.

Gözlerimi kırıştırdım, zihnimi şimdi olmaya zorladım. Gözlerimin önünde bir sis bulutu yüzüyor ve şakaklarımın arkasında bir baş ağrısı zonkluyordu. Lanet olsun, Dr. Taylor'ı görmem gerekiyordu.

Baş ağrımı görmezden gelerek kafamı Cassio'ya çevirdim. *Lanet olası Cassio King.* O ve kardeşi benden sadece birkaç metre uzaktaydı. Tek yapmam gereken birkaç adım atmak, nişan almak, ateş etmek ve onları öldürmekti. Ama tabancam yanımda değildi. Her zaman kalça kılıfımı kullanmaya başlamalıydım. Bu onları haklamak için mükemmel bir fırsattı ama göğüs göğüse çarpışamazdım. O ikisiyle olmazdı. Cassio ve Luca onlarla fiziksel olarak dövüşemeyecek kadar güçlü görünüyorlardı.

İkisini de uyarmak için gözlerimi kısarak baktım ve Cassio'nun şaşkın bakışını fark ettim. Bir sonraki sefer Cassio'nun bakışları bir an sertleşti ve bana hoşnutsuzluğunu gösterdi. Çok kötü oldu. Yalancı orospu çocuğu. Vegas'ta koridorda bizi gördüğü anda Margaret'la benim kim olduğumuzu anlamış olmalıydı. Hatta gece kulübü Temptation'da bile. Ve beni baştan çıkardı! *Beni!*

"Bizden nefret ediyorsun," dedi Luca, sonra usulca kıkırdadı. "İşte bu mükemmel." "Krallardan kim nefret etmez ki?" Ben de kuru bir sesle karşılık verdim.

Öfke. "Sanırım bu isimleri listelemek için çok küçük bir kâğıt parçasına ihtiyacınız olacak."

Jack kıkırdadı. Sanki dünyanın sahibiymişler gibi burada oturmalarını sağlamak yerine onlara tüm gücüyle saldırmamasına şaşırmıştım. Üvey babam bu anlaşmanın yapılmasına izin verirken ne düşünüyordu acaba?

"Tamam, evlat. Sana düzenli olarak katılırdım ama Luca ve Cassio King, Benito ya da Marco ile çalışmadı."

Düşüncelerim ve nefretim birbirine karıştı.

"Ve sen onlara inanıyor musun?" Onlara şüpheyile baktım. Onlara güvenmiyordum.

Hiçbiri. "Belki de gücü sadece kendileri için istiyorlardır."

Kendimi bildim bileli King ailesi hakkında tek bir iyi şey duymadım.

"Callahan hattını Kral'inkiyle birleştirmemizin nedeni de bu."

Başımı salladım. "Bu şimdiye kadarki en aptalca plan."

"Katılıyorum," diye mırıldandı Margaret ve bakışlarımızı paylaştık.

"Benito öldüğüne göre Marco King'in yarattığı tahribat en kötü tipteki suçluları bir araya getiriyor. Bu bizi güçlendirecek ve halkımızı koruyacaktır."

Gözlerimi devirdim. "Yine aptalca bir plan," diye karşı çıktım. "Madem bu kadar tahribata yol açıyor, neden Marco'yu öldürmüyorsun? O zaten küçük bir çakal."

Ofisten kahkahalar yükseldi ve kafamı o yöne çevirdim. Hunter'ın kahkahasıydı. Başımı salladım. Hunter değil, lanet yalancı. Cassio'nun.

"O kadar basit değil," diye ekledi Jack ve ben içten içe kaşlarımı çattım. "Aksi takdirde, uzun zaman önce ölmüş olurdu."

"Uzun zaman önce ölmüş olmalıydı," diye mırıldandım. "Hem Benito hem de Marco." Başımı Luca ve Cassio King'e doğru eğdim. "Hepsi. Bu dünyayı bir sürü beladan kurtarmış olurdu."

Cassio'nun yüzünden bir şey geçti ve nedense sert sözlerimden dolayı pişmanlık duydum.

"Ve bu yeraltı dünyasında tam bir savaşa neden olurdu," diye ekledi Cassio. Soğuk bir maskenin ardına saklandığına dair bir his vardı içimde.

"Bana öyle geliyor ki siz ikiniz bu göreve uygun değilsiniz," diye meydan okudum.

Cassio soğukkanlılığını korudu ama Luca'nın yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi. Umurumda bile değildi. Onlara güvenmiyordum. Hunter, Cassio değil, bedenimi kendi iradesine boyun eğdirmeyi başarmış olabilirdi ama artık gerçeği bildiğime göre, onun için daha fazla boyun eğmeyecektim.

Lanet olsun! Onunla bir randevu için sabırsızlanıyordum ve şimdi... söylemeye gerek yok, bu lanet pencereden dışarı çıktı.

"Marco'nun azalan güçlerine rağmen, hala desteği ve babama sadık olan ittifakları var. Ondan kalan işleri yok edene kadar, açıkça saldırırsak pek çok masum insanın zarar görmesi riskiyle karşı karşıya kalırız."

Ona ters ters baktım. Her şeye bir cevabı olduğu kesindi. "O zaman işinin başına dön." *Pislik herif.* Ancak ailem bana iyi öğretmişti, bu yüzden hakareti yuttum.

"Bu çok garip," diye mırıldandı Margaret. "Áine ikisini de öldürmek istiyor."

"Dediğim gibi," diye kestirip attım. "King ailesinin üyelerinin ölmesini isteyen uzun bir liste var. Eğer ikinizi şimdi öldürürsek, insanlar

gözünü bile kırpmazdı."

"Áine!" Jack'in sesi uyardı ama onu duymazdan geldim. Onun bebek bakıcılığına ihtiyacım yoktu. Kendi başımın çaresine bakabilirdim.

"Deneyebilirsin," diye hafifçe araya girdi Luca, gözleri eğlenceyle parlıyordu. "İnan bana, bizi öldürmek o kadar kolay değil." Kendini beğenmiş pislik. "Marco'yu öldürmek o kadar kolay olsaydı, bunu uzun zaman önce yapardık."

Marco'nun öldürülmesine tüm kalbimle katılmama rağmen, bu sözleri söyleme şekli kalbimi ürpertti. Ailelerini öldürürken hiç vicdanları sızlamamıştı. Bu iki adamın sadece kendilerine bağlılıkları varmış gibi görünüyordu. Marco King hiçbir şeyden çekinmezdi. Kadınları, çocukları, yoluna çıkan herkesi öldürürdü. Eğer bu ikisi aynı şekilde büyüdüyse, benzer değerlere sahip olduklarından hiç şüphem yoktu.

Telefonda ona söylediğim sözlerden sonra biraz ikiyüzlü davranıyor muydum? Kuşkusuz.

"Evlat, Cassio King, Marco'dan kurtulmak ve onu bölgemizden atmak için biletimiz." Jack'in sözleri üzerine üvey babama döndüm. "Seni tüm bunların dışında tuttum ve onun ne yaptığı hakkında pek bir şey bilmediğini biliyorum ama onun ortadan kaldırılması gerektiğini söylediğimde bana güven."

Jack'in hiçbir fikri yoktu.

Gözlerimi ona diktim. "Ne yani? İkinizin de dünyasındaki insanların berbat ettiği şeyleri düzeltmek için Margaret'i bir anlaşmada piyon olarak mı kullanacaksın?" Derin bir nefes aldım ve sonra yavaşça verdim. Jack'e ya da herhangi birine yaşam tarzları konusunda asla ders vermedim. Eğer kadın ticareti yapıyorlarsa, onları öldürürdüm. Diğer şeyler... bu onların bileceği işti. "Lütfen bana ona güvendiğini söyleme. Tanrı aşkına, kendi adı hakkında yalan söyledi."

Jack Callahan zeki bir adamdı. Ona körü körüne güvenemezdi. Güvenebilir miydi? Jack'in gözlerinden fırtınalı bir ifadenin geçtiğini gördüğüm an, yanlış bir şey söylediğimi anladım.

"Ne demek istiyorsun?" Jack homurdandı. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Kahretsin, çok fazla şey söyledim. Jack'e iki yıl önce ya da altı hafta önce Hunter'la olan küçük randevumu anlatmamın imkânı yoktu. Bu muhtemelen iyi gitmezdi. Ayrıca, Vegas'ta ve gece kulüplerinde olan, Vegas'ta ve gece kulüplerinde kalır.

Margaret benim tarafsız bir cevap vermeme fırsat vermeden cevap verdi. "Vegas'ta bu ikisiyle asansörde mahsur kaldık," diye mırıldandı. "Hepsi bu kadar."

Jack yüzümü inceledi ama ben sessiz kaldım. Çok fazla şey söylememek daha iyiydi. Herhangi bir kelimenin ya da bahanenin dudaklarımdan dökülmesini engellemek için dudağımı ısırdım. Gergin olduğumda gevezelik etmek bir alışkanlıktı.

"Bu benim göbek adım," diye araya girdi Cassio, gergin sessizliği bozarak. "Cassio Hunter King."

Başım ona doğru döndü. Tamam, adının bir kısmını atlamıştı. Atlama yine de bir yalandı. Değil mi?

Keşke bu yabancıyı daha iyi okuyabilseydim. Son altı hafta içinde onu tanıdığımı sanmıştım. Şimdi o kadar emin değildim. İfadesi hiçbir düşüncesini ele vermiyordu ve ben ne düşündüğünü bilmek için yanıp tutuşuyordum. Jack ona güveniyor gibiydi ve Marco King'i alaşağı etmek gibi ortak bir amaçları vardı. Ama ya bu bir tuzaksa; hiçbir King'e güvenmeyi göze alamazdık.

Gözlerim yüzünü inceledi. Çok güzeldi; yüksek elmacık kemikleri, köşeli burnu, dolgun dudakları ve simsiyah saçları vardı. Beni etkilemediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Gözlerim dolgun dudaklarına kaydı ve karnım sıkıştı. O dudakların üzerimde nasıl hissettirdiğini çok iyi hatırlıyordum. Bir erkeğin dokunuşundan zevk aldığım tek an oydu. Sadece onun dokunuşundan. Ve o çok daha fazlasını yaptı. Neden bunu başka biriyle hissedemiyordum? Ya da daha iyisi, neden herhangi biri olamıyordu, *herhangi* birini beceremiyordu, sadece bir Kral değil.

Bu adama karşı içimdeki tüm arzuyu bir kenara iterek elimdeki konuya odaklandım.

"Her iki şekilde de Jack. Margaret'i Cassio King'le ya da King ailesinden biriyle evlendirmek delilik. Ve pek çok açıdan yanlış! O piçler-"

"Áine, bu kadar yeter!" Jack'in sesinde bir uyarı vardı ve mavi gözleri karardı. Öfkesi hiç bana yönelmemişti. Bir şey söylemek için ağzımı açacak oldum ama hemen kapattım. Üvey babamı ancak bu kadar zorlayabilirdim. Ama Margaret'in kurbanlık koyun olacağını düşünüyorsa delirmiş olmalıydı. Bunun olmasına izin veremezdim.

Gözlerim tekrar Hunter'a kaydı... Hayır, Hunter'a değil. Cassio'ya. Allah kahretsin!

Neden onun bir düşman olduğu fikrinden bu kadar nefret ediyordum?

Yirmi Dördüncü Bölüm

ÁINE

C *Assio Hunter King.*

Onun acımasızlığını duymuştum, ve ben aktif bir parçası bile değildim.

mafya dünyası. Öldürdüğü adamların hikayeleri ve acımasızlığı tüm dünyada fısıldanıyordu. Benito King çılgın, kana susamış bir deliydi. Ama Cassio King'in soğukkanlı bir katil olduğu söylenirdi. Tarafsız. Sert. Yoğun.

Gözlerinin sıcak olması dışında. Zihinsel olarak başımı salladım. Aldatıcıydı. Onunla ilgili her şey aldatıcıydı. Yine de, onun hakkında yeni öğrendiğim her şeyin tersine, içimde bir şey onun nefret etmem gereken bir adam olduğu bilgisine misilleme yaptı.

Panik atağım sırasında asansörde beni rahatlatan adamla bu bilgiyi bağdaştırmaya çalışarak onu izledim. Her şeyden önce benim zevk almamı sağlayan adamla. Benimle telefonda konuşan adamla. Evet, onda bir sertlik vardı ama nedense tüm bunların altında koruyuculuk ve adalet çılgınlıkları atıyordu. Belki de içgüdülerim beni yanıltıyordu. İnsanları okumakta pek iyi değildim ama genellikle içgüdülerim beni kötü insanlara karşı uyarırdı. Buna kendimi koruma radarım diyordum. Ama içgüdülerim bana ondan uzak durmam için bağırıyordu. Bunun yerine, şimdi bile birbirimizi yoğun bir şekilde izlerken, onunla ilgili bir şey hafızamı kemiriyordu ve hatırlama ihtiyacı oksijen gibiydi.

Belki de bu benim hayal gücümdü. Ne de olsa dünyalarımız çok farklıydı.

Annem Jack'le evlenene kadar öyleydiler. O zaman neden ona her baktığımda anılarımın derinliklerinde bir şeyler kıpırdanıyordu.

Doğrusu, Jack'in ait olduğu bu dünya benim büyüdüğüm dünyadan çok farklıydı. Jack ve adamlarının karanlık işlere ve yasadışı anlaşmalara karıştıklarını biliyordum. Bazı ailelerin güç ya da para kazanmak için kızlarının evliliklerini ayarladıklarını da biliyordum. Bu akıl almaz bir şeydi ve pek çok açıdan yanlıştı. Neredeyse insan ticareti gibi ama ailelerin onayıyla. Bunu düşündükleri için bile hepsini öldürmek istedim.

Her iki durumda da, Cassio King Margaret'in evlenmesi gereken adamdı ve Margaret hamileydi. Onun adına sevindim ve Jack'in yaptığı bu saçma anlaşmaya karşı onu desteklemek ve savunmak niyetindeydim.

Yine de Margaret'in Hunter'la birlikte olma fikrinin içimde yarattığı kıskançlık duygusunu inkâr edemezdim. Daha da kötüsü, o piçin kuzenimle nişanlı olduğunu bile bile benimle yattığını bilmekti. *Piç kurusu*. Lanet olası piç!

Jack sonunda, "Margaret'in başka bir adamın çocuğunu taşıması bu planda bir sorun yaratıyor," diye sözlerini tamamladı. "Ben söz verdim."

"Önce Margaret'e danışmadan plan yapmamalıydın," diye tersledim. Doğrusu, ona olduğu kadar kendime de kızmıştım. "Biliyorsun, evliliği yürütmek için iki kişi gerekir." Başımı Cassio ve Luca'ya doğru çevirdim. "Bu saçma sapan görücü usulü evlilik fikri yerle bir edilmeli ve yasaklanmalı."

"Benden itiraz yok," dedi Margaret. "Ya da belki onları istemedikleri biriyle evlenmeye zorlayabiliriz. Bakalım nasıl hoşlarına gidecek."

Dudağım büküldü. "Bu fikir hoşuma gitti. Kardeşinle başlayalım. Ya da belki bu ikisiyle."

Jack inleyerek, "İkiniz de kesin şunu," diye uyardı bizi.

Omuz silktik, baktık. Jack sert olabilirdi, ama asla zarar vermezdi. Biz.

"Yine de evliliğe devam edebilir ve bebeği Jack, Cassio'ya, "Kendininkini al," diye önerdi. Dilimde oluşan bir ısırtık protestoyu yutmak zorunda kaldım.

Neden '*Haraç olarak gönüllü oluyorum*' cümlesi aklıma gelip durdu? Lanet olası *Açlık Oyunları*. Sadece Marco'ya yaklaşabilmek ve kâbuslarımda bana işkence eden o piçi öldürebilmek için gönüllü olmak istemiştim. Sonunda Cassio'yu da öldürecektim. *Belki de. Bilmiyorum amina koyayım.*

"Bu çok zalimce," diye itiraz ettim. "Bir bebeğin herhangi bir Kral üyesinin etrafında dolaşmasına izin vermek. **Onunla** aptalca bir anlaşma yapmış olman bebeğin suçu değil." Başımı Cassio'ya doğru eğdim.

"Bunu yapmak istemiyorum." Margaret'in sesi yaralı bir hayvanın sesiydi.

Başımı Margaret'e çevirdim. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir duygunun izi vardı. *Korktuğunu* fark ettim. Görünüşe göre ikimiz de korkularımızı bastırmıştık.

"Sanırım hepsi bu kadar," diye açıkladım. "Onu bunu yapmaya zorlayamam."

"Aslında yapabilirim," dedi Cassio sakince. Margaret hamile olduğu için üzgün görünmüyordu. Ama o pahalı takım elbisenin içinde saldırmaya hazır bir canavar gizleniyordu. Neredeyse tadını alabiliyordum. Cassio King'in bir amacı vardı, tek yapmam gereken bunun ne olduğunu bulmaktı. "Böyle bir anlaşmayı bozmak savaşlara neden olur. Onur adına, intikam olarak onun ölümünü talep edebilirim. Ya da Callahan'ın."

"Ne?" Ağzım yere düştü. Cassio'ya atfettiğim koruyuculuk ve adalet duygusu pencereden uçup gitmişti. "Bunu yapar mıydın?"

Gözlerim Jack'e kaydı ve gözlerindeki gerçeği gördüm. Bunu yapmasına izin mi verecekti? Bu nasıl aptalca bir onurdu?

Acımasız. Cassio King hakkındaki söylentiler doğrudu.

Nişan duyurusu için koyu renk bir takım elbise giymiş, gümüş bir saat ve elmas kol düğmeleri takmıştı. Takım elbise geniş omuzlarını ve güçlü vücudunu vurguluyordu, ona bir eldiven gibi uyuyordu. Ellerinde tüm kolunu kapladığını bildiğim dövmele ve gözlerindeki o sertlik olmasa, sıradan yakışıklı bir adam olarak geçebilirdi. Sizi paramparça edebilecek güçlü bir vücuda sahip tamamen ateşli bir adam... ama hey, kim bunun için endişelenir ki? Size yıllarca sürecek orgazmlar yaşatabilecekken değil.

"Bu, Callahan ve King hattını birleştirme planında büyük bir engel," diyen Cassio'nun sesi tüylerimi diken diken ediyordu. "Üvey kardeşim ve onun New York'taki güçlü hâkimiyeti yüzünden hayatlar kaybediliyor."

"Peki, neden kardeşinle ilgilenmiyorsun?" Tersledim. "Ne de olsa o *senin* kardeşin. Neden Margaret *senin* berbat aile ilişkilerinin bedelini ödemek zorunda kalsın ki?"

Tanrım, keşke bu adamı okumak daha kolay olsaydı. Onu kızdırdım mı yoksa söylediklerim umurunda bile değil miydi anlayamadım.

Cassio, "Bu benim olduğu kadar *senin* de sorunun," diye söylendi. "Marco gözünü Callahan bölgesine ve oradaki kadınlara diktiğine göre."

Onay için Jack'e baktım. Kimse Marco King'in Callahan bölgesine geleceğinden bahsetmemişti. Ne ben ne de Margaret biliyor olabilirdik. Jack işiyle ilgili sadece adamlarıyla ve annemle konuşurdu.

Bekle! *Kadın olduğunu* söyledi.

Hepimiz oturup birbirimizi izlerken bunun anlamı sessizlikte kaldı. Jack ayağa kalktı ve kendine sert bir içki doldurdu. Görünüşe bakılırsa viski.

"İçki isteyen var mı?" diye sordu ama Margaret dışında herkes başını sallayarak reddetti.

"Ben bir tane alacağım," dedi Margaret.

Başımı ona doğru çevirdim. "Alkol alamazsın," diye azarladım onu. "Kahretsin," diye mırıldandı. "Unutmuşum."

Gözlerinde ıstırap vardı. Nerede olsa tanırdım. Korkuyordu, hamileliğinden mi yoksa olacaklardan mı, emin değildim. Onun yanında olacağıma ve hiçbir şeyin olmasına izin vermeyeceğime dair onu temin etmek istedim. Anlaşma olsun ya da olmasın. Ama odada Cassio ve Luca King'in yanı sıra Jack de varken hiçbir şey söyleyemezdim. Sadece bunu gözlerimden okuyabilmesini umdum.

Buz küplerinin şingirtısı dikkatimi üvey babama vermemi sağladı. Jack'in eli bardağının etrafında sıkılaştı, parmak eklemleri beyaza döndü. Bu kötüydü, gerçekten kötüydü.

"Áine, bunu yapmak istememiştım," diye mırıldandı Callahan nefesinin altında. "Seni bu işin içine çekmek istemedim ve ne pahasına olursa olsun seni bu işin dışında tutacağıma dair annene söz verdim."

Sözleri karşısında kaşlarımı çattım. Bugün şifreli duyurular yapacak gibi görünüyordu. Jack ve annem bir araya geldikleri andan itibaren beni korumuştı ama beni tüm bunların dışında tutmakla ilgili yorumu hiç mantıklı değildi.

"Ne demek istiyorsun?" Onu sorguladım. Beni görmezden gelerek telefonu açtı.

"Karıma ofisimde ona ihtiyacım olduğunu söyle," diye homurdandı kulaklığı. Telefonu kapattığında gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. Endişe. Bunca yıldır onu ilk kez gergin görüyordum.

Sertleşmiş bakışlarını Margaret'e çevirdi. "Şimdi bizi yalnız bırakacaksın. Evde kal. Akşam yemeği için burada kalmanı bekliyorum... Áine için."

Onunla bu şekilde konuştuğu için kızgınlık duydum. "Onunla böyle konuşma," diye yumuşak bir sesle uyardım. "Olur böyle şeyler. Bu onun suçu değil."

"Belki," diye alçak sesle konuştu. "Ama nişanlandığımızı biliyordu. Hamile kalmak anlaşılmaya saygı göstermenin bir yolu değildi. Ve şimdi bunun bedelini ödemek zorunda kalacaksın."

Kaşlarımı çattım ve kafam karıştı. Margaret'e baktığımda onun da beni anlamadığını gördüm ama sözleri onu üzmüştü. Gözlerinde yaşlar parlıyordu. Ve o *hiç* ağlamazdı.

"Sorun yok," diye alçak sesle ona seslendim. Jack bir bok bilmiyordu. Bu konuda kendini ya da Cassio King'i suçlamalıydı. Gözlerim tekrar iki King üyesine kaydı ama yüzleri maskeli, ifadeleri okunamaz haldeydi.

Bunca yıldan sonra Cassio ve Luca King'in kimliğini bu şekilde öğreneceğimi hayal bile edemezdim. Kendilerini nasıl gölgede tutabildiler? İnternette onlarla ilgili tek bir resim ya da bilgi yok.

"Ben de gitmeliyim," diye mırıldandım ve yarı yolda sandalyemden doğruldum.

Buradan uzaklaşıp kafamı toparlamam gerekiyordu.

"Hayır. Kal." Cassio emri verdi ve ben onun soğuk ses tonu karşısında donakaldım. Jack'in gözleriyle karşılaştım ve o da başını salladı. Altıncı hissim tüm vücuduma uyarı fişekleri gönderiyordu. Eğer Cassio King'den emir alıyorsam dünya cehenneme dönüyordu.

Margaret'in bana endişeli bir bakış atarak odadan çıkışını izledim.

En iyi ihtimalle titrek bir gülümseme olduğundan emin olmama rağmen ona gülümsedim ve yine ona *iyiyim* diye seslendim. Beni etkilemek için çok şey gerekti. Tamam, belki gerçekte olduğumdan daha cesurmuşum gibi davrandım ama onu da strese sokmanın bir faydası yoktu.

Sağ kaşımı kaldırarak ve kabadayılık numarası yaparak dikkatimi üç adama da yönelttim. Gözleri üzerimdeydi, onları inceledim. Cassio'nun yüz ifadesi okunamıyordu, Luca'nın yüzünde eğlence vardı ve üvey babam tedirgin ve gergin görünüyordu.

"Tamam, biri konuşmaya başlayacak mı? Bu durum sinirlerimi bozuyor ve hala yeni bina için üzerinde çalışmam gereken bir çizim var. Her ne halt oluyorsa bütün gecemi buna ayıramam."

Zihinsel olarak kendime beşlik çaktım. Umarım yeterince ikna edici olmuştur. Gerçi bu iki adamın beni bir ay önce bozuk bir asansörde parçalanırken gördüklerini düşünürsek muhtemelen değildi.

Cassio'nun dudakları yarım bir gülümsemeyle yukarı doğru çekildi ve şüphelerimi doğruladı. Kabadayılığıma kesinlikle inanmamıştı. Ama bu bana iki yıl önce kulüpte ve sonra da Vegas'ta tanıştığım adamı bir kez daha görmemi sağladı.

"Ona ben mi söyleyeyim, yoksa sen mi Callahan?" Cassio ve Jack'in gözleri kilitlendi. Cassio'nun gözlerinde bir meydan okuma vardı, Jack'in bakışlarında ise boyun eğme ve pişmanlık vardı.

Jack sert bir ses tonuyla, "Annesi gelene kadar bekleyeceğiz, Cassio," diye cevap verdi. Neden onu Cassio olarak düşünmekte zorlanıyordum? Aklımda sonsuza dek Hunter olarak kalacaktı.

"Biliyorsun Jack," diye mırıldandım, "elimi tutarken bir şey yapmak ya da bir haber duymak için annemin iznine ihtiyaç duyacağım yaşı çoktan geçtim."

"Biliyorum, ufaklık." Sesi sevecendi ve duymak üzere olduğum şeyin dünyamı sonsuza dek değiştireceğine dair bir his vardı içimde. Oda o kadar sessizdi ki, şöminenin üzerindeki saatin saniyeler içindeki tik taklarını duyabiliyordum.

Sessizlik annemin kapıdan içeri girip gözlerini odada gezdirmesiyle bozuldu. Cassio ve Luca'ya başıyla selam verdi, gözlerinde tanıdık bir ifade belirdi. *Onları tanıyordum*. Nasıl bildiğimi bilmiyordum ama onlarla daha önce tanıştığından emindim. Belki de Jack bütün bu saçmalıkları ve evlilik sirkini ayarladığında.

Jack hemen onun yanına gitti ve kollarını anneme doladı. "Geldiğin için teşekkürler, aşkım."

Jack'in anneme her bakışında gözlerinde gördüğüm sevgi onu benim gözümde iyi bir adam yapmıştı. Sırf annemle her zaman ilgilendiği için onu çok affederdim. Evet, İrlandalı bir suç örgütünün başıydı ama ailesini seviyor ve koruyordu. Her ne pahasına olursa olsun.

İkisi birbirini bulduğu için mutluydum. Mutlu sonlar her şeye değerdi. İkisi de birbirleri olmadan yıllarını feda ettiler ve sonunda tekrar birbirlerine giden bir yol buldular.

"Tabii ki. Neler oluyor?" Bakıştılar ve ben bunun anneme her şeyi anlatıp anlatmadığını merak ettim. Bazen bu ikisi aynı dalga bağlantısında ya da frekansta gibi görünüyordlardı. "Áine, buraya ne zaman geldin?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Daha yeni geldim," diye mırıldandım. Annem yanıma geldi ve bana sarıldı. Bunu hep yapardı. Beni ne zaman görürse görsün, ister iki saat önce ister iki ay önce, sanki beni aylardır görmemiş gibi sarılırdı. Ben de ona sarıldım ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Çok güzel görünüyorsun anne."

Bu geceki etkinlik için çoktan giyinmiş, ayak bileklerine kadar inen zarif kırmızı bir elbise giymişti. Saçlarını topuz yapmıştı ve tek takısı

Jack'in ona düğünlerinde hediye ettiği elmas kolyeyi takıyordu. Ve evlilik yüzüğü. Doğrusu, o lanet şey bir servet değerindeydi, bu yüzden bir açıklama yapmak için başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Ellili yaşlarında olabiliirdi ama annem hala harika görünüyordu.

"Yine mi geç saate kadar çalışıyorsun?" diye sordu bana gülümseyerek. Kıyafetime bir göz attım. Kirli beyaz bir iş elbisesi ve ona uygun bir blazer ceket giymiştim. Şık bir şey değildi ama çelik yelekten yediğim kurşunun açtığı kötü yarayı gizliyordu. Kurşun geçirmez yelekler için Tanrı'ya şükürler olsun. Morluk buna değirdi.

Omuz silktilim. "Bana pek haber vermedin, o yüzden evime uğrayıp üstümü değiştirecek vaktim olmadı."

Parmakları yanağıma dokundu, sonra tekrar Jack'e baktı. "Neler oluyor?" diye tekrar sordu.

Jack derin bir nefes aldı, sonra yavaşça verdi.

Jack zaman kaybetmeden, "Margaret'in nişanı bozuldu," diye söze başladı. Hiçbir zaman lafı dolandıran biri olmamıştı. Annemin gözleri Cassio'ya kaydı ve bu, annemin Margaret'in niyetinin kim olduğunu bildiğine dair şüphelerimi doğruladı. "O hamile. Babasının kim olduğunu söylemeyi reddetti."

"Oh." *Bu tam olarak benim cevabımdı*, diye düşündüm alaycı bir şekilde. Sonra gözlerinde bir şey parladı ve gözleri Jack'inkilere kaydı. "Hayır, Jack. Hayır, hayır, hayır." Panik içinde başını sallamaya devam etti ve neye *hayır* dediğini merak ettim. Yüz ifadelerinden herhangi bir ipucu yakalamaya çalışarak ve başarısız olarak sahnenin gelişmesini izledim. "Lütfen bana benim ne düşündüğümü düşündüğünü söyleme."

Suçluluk duygusu Jack'in yüzünden okunuyordu. Görünüşe göre üvey babam annemin itiraz ettiği her şeyi düşünüyordu.

"Jack, yapamazsın," diye yalvardı. "Bu hiç adil değil."

"Özür dilerim, aşkım." Ne için özür dilediğinden pek emin değildim. "Margaret'in bunu yapmasını hiç beklemiyordum."

Cassio, "Nişan bu gece ilan edilmeli," dedi. "Konuklar çoktan gelmeye başladı ve bu geciktirilemez."

Bakışlarım herkes arasında gidip gelirken tek bilgisiz kişi ben olmalıydım.

Annem inleyerek nefes aldı ve gözlerim tekrar ona döndü, onu izliyordum.

"Emily, canım... o biliyor," Jack'in sesi pişmanlıkla doluydu. *Kim bilir ne oldu?* Gözlerim hepsinin arasında gezinip duruyordu.

Biri açıklamaya başlasın. Bu hızla giderse gözbebeklerim kırbaçlanacaktı. Annemin gözleri Cassio'yu aradı. "Lütfen, yapamazsın," diye boğuk bir ses çıkardı. "S-

O... O yapamaz. Lütfen."

Kaşlarımı çattım. Annem asla yalvarmazdı, bu yüzden büyük bir şey olmalıydı. Dördünü de izlerken, burada kaçırdığım kritik bir şey varmış gibi hissetmeye başladım. Alt dudağımı çiğniyor, gerginlikten patlamadan önce birinin açıklamaya başlamasını bekliyordum. Başım sürekli Jack ve annem arasında gidip geliyor, sonra Cassio ve Luca'ya dönerek birinin konuşmaya başlamasını bekliyordum. Eğer durmazsam, ciddi bir kırbaç ya da baş dönmesi vakası geçirecektim. Gözlerim Cassio ve Luca'ya kaydı ama onlar neler olup bittiğini çok iyi biliyor gibiydiler. Yüzlerinde ne merak ne de şaşkınlık vardı. Belki de sadece iyi birer oyuncuydular.

"Biri bana ipucu verebilir mi?" Sonunda ben de söze girdim. Bu gerginliğe daha fazla dayanamadım.

"Hadi ama çocuklar," diye yarı şaka bir ses çıkardım. "Hepiniz beni korkutmaya başlıyorsunuz."

Jack sonunda bana acıdı.

"Evlat, Kral ailesiyle aramızdaki anlaşmayı bozmamanın tek yolu Margaret'in yerine senin evlenmen."

Yirmi Beşinci Bölüm

ÁINE

M Üvey babamı izlerken dudaklarım aralandı, yaptığı kötü şakaya gülmeye başlamasını bekliyordum ama yüz ifadesi a s ı k t ı . A Boğuk bir kahkaha attım, midem bulandı ve bir sonraki nefesimde neredeyse boğuluyordum.

"Doğru," diye alay ettim. "Neredeyse beni yakalıyordun. Callahan ve King hattının bir araya gelmesi gerektiğini söyledin. Benim bir Callahan olmadığımı unutmuş gibisin."

Oda ürkütücü bir sessizlik içindeydi ve annem Jack'le kısa bir bakışmayı paylaştı. Büyük bir şey olmak üzereydi. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum ama içimde hissediyordum. Kalp atışlarımın kulaklarımda attığını duyabiliyordum... ya da başka birininkini. Ya da belki de üvey babamı ve annemi izlerken kulaklarımda şimşekler çakıyordu... ne için beklediklerinden emin değildim.

"Áine, bebeğim," sonunda sessizliği bozan annem oldu. "Jack senin baban."

Bum!

"Üvey baba," diye düzelttim, sesim boğuk çıkmıştı.

"Hayır, bebeğim." Annemin kenarda sallanıp durduğunu görebiliyordum, ellerini yumruk yapmış, elbisesinin kumaşını parmaklarının arasına sıkıştırmıştı. "Jack senin biyolojik baban."

Tik. Tock. Tik. Tik. Tik tak.

"Ne oluyor lan?" Kan kulaklarıma hücum ederken patladım. "Bu komik bile değil."

"Áine! Konuşma lütfen." Annem bu bombayı patlattıktan sonra dil konusunda endişelendi.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Öfkeyle tısladım. "Sen böyle bir bomba patlattıktan sonra benim dilimi mi dert edeceğiz? Siz ikiniz şu anda boşa kürek çekiyorsunuz... Bu sadece bu adamla evlenecek başka bir kuzen bulmanızı geciktirmenin geçici bir yolu." Başımın Cassio'yu işaret ettim, yakışıklılığı aklımdan tamamen silinmişti. Artık benim gözümde hiçbir değeri yoktu. *Sanırım.* "Aslında en başta bu anlaşmayı yapmamalıydın!"

Annem bana böyle bir bomba attığı için öfkem kaynıyordu. Hem de yabancıların önünde.

"Hayır, gerçek bu. Jack senin baban. Tatlım, bunu asla bilmemen gerekiyordu." Annemin sesindeki gerginlik açıldı ama bu da neydi! "Bu karmaşık bir hikâye."

"Söylemiyorsun!" Midemin çukurunda öfke kabardı. "Son yirmi beş yıldır bu bilgiyi benimle paylaşmak aklına gelmedi." Sandalyemden kalktım ve Cassio ile Luca'ya ters ters baktım. Bildiklerine hiç şüphem yoktu, asıl soru nasıl bildikleriydi. "Biliyorlardı! Peki ben nasıl bilmiyordum?"

"Evlat, bu annenin hatası değildi." Jack annemi savunmak için atladı. Her zaman annemi savunurdu ve bugüne kadar onun bu yönünü sevmiştim. Ama şu anda buna içerliyordum.

"Öyle olduğuna eminim," dedim biraz yüksek bir sesle, bizi kimin duyduğunu umursamadan, gözlerimi annem ve Jack'e kilitleyerek. "Çünkü hepimiz bebeklerin nasıl yapıldığını biliyoruz." Jack'in eli saçlarını çekmek için uzanırken, annemin parmak eklemleri sertçe sıkmaktan bembeyaz kesilmişti. "Babam biliyor muydu?"

Sesimin suçlayıcı çıktığını biliyordum ama kahretsin. Bildiğim her şey duman olup uçtu. Hayır, duman değil. Lanet olası alevler! Annemin dudakları inceldi ve omuzları çöktü.

"Peki, öyle mi?" Tekrar sordum, kendi sesim kulaklarıma tiz geliyordu.

"Bebeğim, bu konuşmayı özel olarak yapmalıyız."

İçimden gelen tepki bağırmaya başlamak, bir şeyler fırlatmaktı ama bunun yerine sakinleştirici bir nefes aldım. Ve bir tane daha. Nefes al. Nefes ver. Tekrar.

İlk defa nefes egzersizimi klostrofobik korku ve panik yerine öfke için kullanmıştım.

"Neden zahmet ediyorsun?" İğrenerek söyledim. "Görünüşe göre zaten biliyorlar.

Burada bir tek benim haberim yok."

"Küstahlaşma, Áine," dedi annem öfkeyle. "Ben hâlâ senin annenim." Onun öfkesi benim öfkemi daha da körükledi.

"Yaptım. Baba. Biliyor muydu?" Dişlerimi sıktım.

Annem ve ben bakışlarımızı kilitledik, hiç yapmadığımız irade savaşı sonunda gerçekleşiyordu.

Sonra derin bir nefes aldı ve teslimiyet içinde nefesini verdi.

"Evet." Şaşırmış bir halde ona baktım. Beklediğim bu değildi. "Thomas senin biyolojik olarak ondan olmadığını biliyordu. Hamile kalmakta zorlandık ve yıllar süren doğurganlık tedavileri ve düşükler bizi yıprattı. Yıllarca denemek bizi yıprattı. Büyükannen Gladys vefat etti ve ben cenaze için eve yalnız döndüm. Jack'le karşılaştım. Olaylar birbirini izledi ve biz-"

Cinsel ilişkilerini detaylandırmasını engellemek için elimi salladım. Çünkü ewww.

"Tamam, korkunç detaylara ihtiyacım yok." Yerimden kalktım ve ileri geri volta atmaya başladım. Bunca yıl boyunca hiçbir şeyden haberim olmamıştı. Jack'in beni kollarını açarak ailesine kabul etmesine şaşmamalı. "Tanrım, bu çok boktan."

"Tatlım, lütfen anlamaya çalış."

Adımlarımı durdurdum ve ona ters ters baktım.

"Neyi anladın?" Öfkeyle karşılık verdim. "Başkasının çocuğunu doğurmaya karar verdiğini." Gözlerim Jack'e kaydı. "Ve bu senin için sorun değil miydi? Çocuğunu başkasının büyütmesi? Açıkçası annemle çıkmaya başlayana kadar seni hiç gördüğümü hatırlamıyorum."

Jack cevap vermeyi reddederek uyuşmuş bir halde kaldı.

"Bilmiyordu," diye fısıldadı annem. "Sen on dört yaşına gelene kadar."

Kaşlarımı çattım. On dört. O yıl bulanıktı. Hiçbirini zar zor hatırlayabiliyordum. Şakağımdaki ağrı arttı ve hafifletmek için burnumun üstünü çimdikledim. Baş ağrısı çekmenin zamanı değildi.

Jack'in ofisinin evin girişine bakan penceresine doğru yürüdüm. Bir sıra arabanın yanaştığını görebiliyordum. Jack'in seçtiği iş arkadaşları. Nişan partisi için. Bunun Margaret ve Cassio'nun duyurusu olması gerekiyordu. Kiminle evlendiğinin onun için önemli olup olmadığını merak ediyordum. Ve benim Jack'in biyolojik kızı olduğumu nereden biliyordu? Benim dışımda herkes biliyor muydu? Keşke Margaret bana hamileliğinden bahsetseydi, belki bir şeyler yapabilirdik. Daha hazırlıklı olurdum.

"King ailesinin herhangi bir üyesiyle evlenmem için cehennemin buz tutması gerekecek," dedim sonunda ve seyircilerime döndüm. "Ve babamla olan bu lanet aşk üçgeni..." Kahretsin, hangi baba? "Jack ve babam," diye düzelttim kendimi, "...berbat ötesi." Jack'e ve anneme ters ters baktım, sonra tekrar başımı salladım. "Çok berbat."

"Bebeğim, hamile kalmayı planlamamıştık."

"Dürüst olmak gerekirse anne, şu anda bunu kaldıracabileceğimi sanmıyorum. Öğle yemeği yemedim ve bu açıklama ruh halimi bozdu."

Gitmek üzereydim ki Jack'in sesi beni durdurdu.

"Margaret'in yerini almayı kabul etmezsen," dedi Jack gergin bir sesle, "anlaşmayı bozmak zorunda kalacağız ve ben de sözümünden döneceğim. Bunu hayatımda ilk kez yapacağım ama senin için yapacağım."

Onun sözleri beni durdurdu ve elim kapı koluna uzanmadan önce duraksadı.

Gözlerimi tavana kaldırdım. *Beni boktan hissettirmenin yolu.*

Jack'in dünyasında sözünden dönmenin ölüm anlamına gelebileceğini anlayacak kadar biliyordum. Tanrım, o benim babamdı. Bunu bilmeden önce bile onun ölmesini asla istemezdim ve onu kurtarmak için her şeyi yapardım. Tabii benim yüzümden başının belaya girmesini de istemezdim. Teorik olarak bu karmaşayı yaratmayı başardı.

Bugün iyi bir gün değildi.

Yavaşça arkamı döndüm ve dört çift gözle karşılaştım. Anneminkinde ısırap, Jack'inkinde endişe görebiliyordum. Keşke Cassio'yu daha iyi okuyabilseydim. Garip bir şekilde Luca eğlenmiş görünüyordu ama Cassio... Koyu renk gözlerinden tek bir duygu bile çıkaramıyordum.

Ne dilediğine dikkat et, değil mi? Bu adamın Cassio King olduğunu öğrenmeden birkaç saniye önce neredeyse Margaret'in yerini almak için gönüllü oluyordum. Ve şimdi... şimdi her şey cehenneme döndü.

"Şimdi ne olacak?" Aileme ve Krallara bakarak ısırdım. *Krallar, diye* kendi kendime alay ettim. *Ne kadar uygun?* Orada oturuyorlardı ve Jack'in evinde olmalarına rağmen güç ve hâkimiyet tasvir ediyorlardı.

Seçeneklerimi tarttım ama çok fazla seçenek yoktu. Eğer hayır dersem, Jack'in başı belaya girerdi. Annemin de. Evlilik aklımın ucundan bile geçmedi. Hâlâ çok gençtim ve daha önce fiziksel sorunlar yaşamıştım. Evlilik ve onunla birlikte gelen fiziksel yakınlık düşüncesi tüylerimi diken diken etmişti.

Ama bu adamla vücudum tepki verdi. Mümkün olan en iyi şekilde ve kelebekler fazla mesai yaptı. Yani tamam... bu açıdan evlilik faaliyetlerine katılıyordum. Onunla yatmamı bekleyeceğine hiç şüphe yoktu. Böyle erkekler hayır cevabını kabul etmezdi. Vücudumun hiçbir zerresi ona hayır demek istemiyordu. Şu anda bile tenimin her yerinde bir karıncalanma hissi vardı.

Kirpiklerimin altından Cassio'nun yoluna baktım. O hâlâ benim düşmanımdı. Babamdan miras kalan gizli iş... Kahretsin, sanırım biyolojik babam değildi. Şu anda bunu düşünemezdim! Ama Krallarla bağlantı kurarsam faydalı bilgiler edinebilirdim. Onları alaşağı etmenin bir yolu da buydu. Geçtiğimiz beş yıl boyunca tek başardığımız, bazı sevkiyatlarını durdurmak ve bu süreçte neredeyse kendimizi öldürmek oldu.

Belki de hepsini alaşağı edene kadar oyuna devam edecektim. Ve bunu içeriden yapmaktan daha iyi bir yol olamazdı. Krallar kadın kaçakçılığından ve onları seks kölesi yapmaya zorlamaktan kâr ederken hiçbir şey yapmadan arkama yaslanıp oturmamın imkânı yoktu. Ayrıca, babamı öldürmenin bedelini ödemeleri gerekiyordu.

Ve aynı zamanda sevişmek, amım çılgılık attı. İnançsızlıkla başımı salladım. Önceliklerimde ciddi bir sorun vardı.

Ama sonra Hunter'ın telefon görüşmemizdeki sözleri beynimi delip geçti. *"Babam, ki pek iyi biri sayılmazdı, iyi bir adam değildi. Bir aileyi yok etti.*

bir sürü aile." Söylediği bu değil miydi? Belki de başından beri Benito ve Marco King'e karşı çalışıyordu. Tüm bunlar önüme atılan çok fazla bilgiydi.

"Bebeğim, eğer sen-" diye konuşmaya başladı annem ama onu hemen durdurdum. "Tamam, yapacağım," diye hızlıca ağzımdan kaçırdım, fikrimi değiştirmekten korkuyordum. O anda

En azından bu anlaşma bana biraz zaman kazandıracaktı. Mühürlemeden önce biraz zamanım vardı ve koridorda yürüdüm.

Bakışlarımı Cassio'ya çevirdim. Gözlerinde bir şey parladı ama o kadar çabuk gizledi ki, tam olarak anlayamadım. Neden bu adamın kendi gündemi ve tehlikeli sırları olduğunu hissediyordum? Ve hiç şüphesiz, hepimizin onun planına alet olduğumuzu hissediyordum.

"Áine, emin misin?" Jack beni sorguladı. Bana reddetme şansı vermesine bile şaşırmıştım. Ondan rahatlamasını ve hemen kabul etmesini bekliyordum. Onun yerine yüzüne endişe kazınmıştı. Annem de pek iyi değildi. Her zaman endişeli biriydi, bu yüzden bu son gelişmenin onu sinirlendirmesi şaşırtıcı değildi.

"Eğer yapmamamı tercih ediyorsan," diye mırıldandım, "benim için de sorun değil."

Birbirimizi izledik ve şimdi annem Jack'in biyolojik babam olduğunu söylediğine göre, bu bir şekilde mantıklı geliyordu. Bunu daha önce fark etmemek için kör olmalıydım. Onunla tanıştığım andan itibaren kendimi rahat hissetmemi sağladı. İçinde bulunduğu iş anlaşmalarıyla ilgili gerçekler ortaya çıktığında bile, onun koruması altında kendimi güvende hissettim. Bunu Jack'in cazibesine borçluydum.

Gözlerinin rengi benimkinin tam tonunda, bu düşünce aklıma takıldı. Aslında Margaret ve kardeşleri... hepimiz aynı renk gözleri paylaşıyorduk. Annemin de babamın da gözleri mavi değildi. Anneme sorduğumda, bu rengin babamın ailesinden geldiğini söylemişti. Sanırım yalan söylemedi.

Yalan söylediğinde, Áine, mümkün olduğunca gerçeğe bağlı kal. Bunlar babamın sözleriydi, meğer gerçek babam değilmiş, başbakanmış. Aynı tavsiyeyi anneme de vermiş olmalı.

"Áine ile biraz konuşabilir miyim?" Cassio'nun sorusu gözlerimi ona doğru çevirmeme neden oldu. Yalnız ne hakkında konuşmak istiyor olabilirdi ki?

Belki de bana bir orgazm daha yaşatmak istiyordur, diye düşündüm alaycı bir şekilde. Zihinsel olarak gözlerimi devirdim ve kendimi tokatladım. Burada öncelik orgazm değildi.

Jack'in gözleri bana dikildi ve sessizce bunu sorun edip etmediğimi sorguladı. Başımı salladım.

"Tamam o zaman," diye kabul etti Jack, konuşmayı bitirirken. "İkinizi biraz yalnız bırakalım. Misafirlerimizi karşılamaya gitmeliyiz. Siz ikiniz hazır olduğunuzda dışarı çıkın."

Tanrım, buna hazır değildim. Tek kelime etmeden başımı salladım ve Cassio'nun da aynısını yaptığını fark ettim. Luca ve Jack ofisten çıktılar, annem de tereddütle arkalarından bakakaldı.

"Sorun yok anne," diye ona güvence verdim.

Yanıma geldi ve bana sarıldı. "Özür dilerim, bebeğim. Bu şekilde öğrenmeni hiç istemezdim."

Benim öğrenmemi hiç istemediğini söylemek istediğini hissediyordum ama kelimelerimi geri çektim. Ben de ona sarıldım. O iyi bir anneydi ve beni seviyordu, her zaman yanımdaydı. Ben kim oluyordum da onu yargılıyordum? Gerçi bana gerçeği söylemesi iyi olurdu.

Bir adım geri çekildi ve ben de başımı salladım. Sonra başını Cassio'ya doğru eğdi ve ikimizi yalnız bırakarak ofisten çıktı.

Sandalyeye geri oturdum. Cassio sakın bir şekilde karşımda oturuyordu, ben birkaç hayat boyu şok geçirirken benden sadece birkaç metre

uzaktaydı. Bu

tüm dünyanın alt üst olması otuz dakikadan az sürdü.

Bakışlarımız kilitlendi ve vücudumdaki sıcaklık tehlikeli bir şekilde güneye doğru akmaya başladı. Tanrım, bu sağlıklı değildi. O kahverengi gözlerde boğuldum, içlerindeki tanıdık bir şeyin titreşimi beni daha da derine çekti.

Şakağım zonkladı ve zihnimde bir görüntü belirdi. *Karanlık bir tünel, uzaktan gelen mermi sesleri, kollarında benimle koşan bir adam. Koyu ve odunsu bir şeyle birlikte keskin kokusu. Sedir kokusu.*

Gözlerimi kırıştırdım ve Cassio'ya baktım. O koku! Tanıdık; şimdi kokusunu alabiliyordum. Jack'in parfümü değildi. Kafatasıma keskin, delici bir acı saplandı ve yoğunluğundan gözlerim yaşardı. Burnumu çimdikledim ve ardından şakağımı ovuşturdum.

Cassio'nun gözlerine her baktığımda, ciğerlerime bir yumruk yemiş gibi hissediyordum ve hafızam isyan ediyordu. Zihnimi neden karıştırdığını bilmek istiyordu.

Kaşlarımı çattım. Ne kadar da uygun! O hiç etkilenmemiş gibi görünürken benim zihnimi ve bedenimi allak bullak etmişti. Cassio etkilenmemişti ama Hunter olarak tanıdığım adamın etkileneceğini düşünmüştüm. Belki de? Çok kafa karıştırıcı.

Rahatça arkasına yaslandı, takım elbise ceketinin düğmelerini açtı ve altında bir silah kılıfı olduğu ortaya çıktı. Mafyanın bir parçası olduğu için şaşırmadım. Jack de dahil olmak üzere Jack için çalışan adamların çoğu her gün bu kılıflardan takardı. Yarından itibaren ben de kalçama bir tane takmaya başlayacaktım. Farkında olmadan ve savunmasız yakalanırsam ne olayım.

Tanrım, mafyadan biriyle evlenmeyi kabul ettiğimi gören babam muhtemelen mezarında ters dönmüştür. Sadece biriyle değil! Onu öldüren ailenin bir üyesiyle.

Cassio'nun yüzünü inceledim. Simsiyah saçları ve altın sarısı teniyle son derece yakışıklıydı. Ama en çok gözlerini sevmiştim. Kim olduğunu ve onunla ilgili hiçbir şeyden hoşlanmamam gerektiğini bildiğim halde gözlerini seviyordum.

Bahse girerim o yüz ve o vücutla her köşe başında kadınlar ona atlıyordur. Benito King de fena bir adam değildi ama benim gözümde ölüsü çok daha iyiydi. Görünüşe göre Cassio da tıpkı babası gibi güç peşindeydi ve bir imparatorluk kuruyordu. Yoksa çoktan kurmuştu da bu onun taht için son iddiası mıydı? Jack'in dünyasının ya da ilişkilerinin bir parçası değildim ama Callahan'ın adını Kral'ınkiyle birleştirtince Cassio King'in soyadının hakkını vereceğini yeterince biliyordum.

İmparatorluğunu Callahan'ınkiyle birleştirmenin Cassio'nun ana hedefi olduğu bilgisi nedense beni rahatsız etti. Margaret'le evlenecek olması da ağzımda biraz acı bir tat bırakmıştı, özellikle de Vegas'ta geçirdiğimiz geceden ve son altı hafta boyunca mesajlaşarak paylaştığımız şeylerden sonra.

Kıskanıyordum. Ve bundan nefret ettim! Hiçbir zaman kıskanç bir tip olmadım ve kesinlikle Kral ailesinin hiçbir üyesini umursamamalıyım. Tek amacım hepsini yok etmektir. Yine de şimdi tereddüt ettim.

"Seni tekrar görmek güzel, Áine," diye mırıldandı derin sesiyle ve rüzgârın nazik bir okşaması gibi hissettirdi. Bana dokunduğunu düşününce vücudumda bir titreme oldu. *Kahretsin!*

Artık herkes ofisten çıktığına göre, yüzü soğuk, hareketsiz bir maske değildi. Daha cana yakın ve rahat görünüyordu. Her şeye rağmen onun rahatlığından hoşlandığımı fark ettim ki bu çılgıncaydı.

Benim onu incelediğim gibi o da beni merakla inceledi. Ve o günahkâr kibirli gülümsemesi vardı. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibiydi. Birbirimize bakarken tüm cesaretim eriyip gitti, aramızdaki bu kimya her şeyi yakıp kül etti. Gerçek şu ki, bu çekimi daha fazla keşfetmek istiyordum. Düşman olsun ya da olmasın. Son altı haftadır beni ayakta tutan şey buydu ve onun da bunu keşfetmek istediğini düşünüyordum. Asıl soru, sonunda kimin galip geleceğiydi.

"Ee," diye başladım, sesim istediğimden daha kısıktı.

"Yani," diye tekrarladı dudağını hafifçe bükerek. Bu adamın nadiren gülümsediğini hissediyordum.

"Sana ne demeliyim?" Onu sorguladım. En azından kolay sorularla başlayabilirdik. "Hunter mı Cassio mu? Ya da Kral?" Son kısmı alaycı bir şekilde ekledim.

"Bana sadece annem Hunter derdi," diye cevap verdi. "Sen bana ne istersen onu diyebilirsin."

Birkaç yaratıcı kelime bulabilirim.

Kendime rağmen kıkırdadım. "Bu yoruma açık bir kapı bırakmak olur. Bunu biliyorsun, değil mi?" Endişeli görünmüyordu. "Dangalakla başlayabilirim," diye ekledim. Seksi dememek için kendimi zor tuttum. Tanrım, kendimi kontrol etmem gerekiyordu.

Ama sonra sözleri beni vurdu. Ona sadece annesinin Hunter dediğini söyledi. Cassio King hakkındaki bilgiler çok az ya da hiç yokken, göze çarpan bir makale vardı. Annesi, güzel Penelope DiMauro hakkındaydı.

O zaman anladım. Annesi; bahse girerim annesi yüzünden kardeşi Marco'ya karşı çıkıyordu. Makaleye eşlik eden güzel bir kadın fotoğrafını hatırladım. Yüzünde hüznü bir gülümseme vardı, kucağında bir bebek ve küçük bir çocuğun elini tutuyordu. Altı yaşından büyük olamazdı. Cassio olmalı. Köşe yazısında kendini öldürdüğü, delirdiği yazıyordu.

"Kaç yaşındasın sen?" Aslında sormak istediğim daha önemli sorular varken ona sordum.

"Kırk."

Dudaklarım şokla aralandı. Beni şaşırttı. Kırk yaşında göstermiyordu.

Hiç de değil.

He

psi "Hmmm," diye mırıldandım. "Bu önemli bir yaş farkı."

! Ama benimle evlenmeyi beklemiyordu, değil mi? *Ben onun ilk evliliği değilim.*

seçim. İşte yine oradaydı, kalbimdeki küçük yeşil canavar. Belki de sorun onun tadına varmış olmam ve mükemmel yabancımla günah işlemenin ne kadar lezzetli olacağıydı. Ve o günden beri onu bir kez daha tatmak için ölüyordum.

Onun kim olduğunu bilseydim, bana dokunmasına izin verir miydim? Belki de kuzenim gibi kadınları tercih ediyordu ve şimdi bana mı kalmıştı?

Margaret yirmi sekiz yaşındaydı. Bu bile oldukça büyük bir yaş farkıydı. Ama onunla benim aramda on beş yıl vardı... Evet, bu oldukça önemliydi.

Ne olursa olsun, vücudum Cassio'nun dokunuşundan hoşlanmıştı. Las Vegas'ta asansörde yaşadığım olay aklıma geldi. Öyle bir panik içindeydim ki, onun dokunuşu beni gerçekten sakinleştirmişti, ki bu da başlı başına tuhaftı. Genelde paniğe kapıldığımda beni geri çekmek zor olurdu. Annem bunu hiç yapamamıştı. Ama bu adam bunu neredeyse hiç çaba harcamadan yaptı.

"Baban babamı öldürdü," diye ağzımdan kaçırardım.

"Özür dilerim." Samimi görünüyordu. Babasının en yakın arkadaşlarının ailelerini incittiğinden bahsettiği telefon konuşmamız aklıma geldi. "Thomas Evans iyi bir adamdı." Başımı salladım. O iyi bir adamdı. Et ticaretinde suçla mücadele etmek için çok fedakârlık yapmıştı. "Benito'nun birkaç sevkiyatını durdurdu. Benito da birden fazla şekilde misilleme yaptı."

Kaç yolu var? Her şeyi bilmek istiyordum. Benito'nun yıllardır babamın peşinde olduğunu ve sonunda onu ele geçirdiğini biliyordum. Kafatasına bir kurşun ve babam sonsuza dek yok oldu. Benito'nun da bir kurşun yediğini duydum ve ironiyi düşünmeden edemedim. Hak ettiğini bulmuştu ve tek

pişmanlığım kafatasına kurşunu sıkanın ben olmamamdı.

"Düğün ne zaman olacak?" Soruyu gıcırdatarak sordum.

"Bu hafta sonu."

"Bu biraz zorlama değil mi?" Kuru bir şekilde karşılık verdim. "Siz ikiniz daha bugün nişanlanacaktınız."

"Bu bir süredir planlanıyordu."

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki." Bu harika gidiyordu. "Ya hafta sonu için planlarım varsa?" *Ve hayatımın geri kalanında da!*

"Sanırım artık değiştiler," diye karşılık verdi ses tonunda karanlık bir eğlenceyle.

Onun için söylemesi kolay. Gizli bir hayatım vardı ve Margaret dışında kimse bunu bilmiyordu. Kendi dairemde ısrar etmemin ana nedeni buydu. Gerektiğinde ek açıklama yapmadan girip çıkmama izin veriyordu.

"Bunun son anda başıma geldiği düşünülürse, tarihin değiştirilmesi gerekiyor."

"Hayır."

Sadece hayır! Açıklama yok. Hiçbir şey yok. Sadece dediğimi yapacaksın. Evet, böyle olacağını düşündüyse delirmiş.

Sandalyemden kalktım, avuçlarımı elbisemin üzerinde düzelttim, sonra sırtım dik bir şekilde kapıya doğru yürüdüm, ama çıkmadan önce Cassio'ya omzumun üzerinden bir bakış attım.

"Savaşı kazanmış olabilirsin Cassio King," diye uyardım onu. "Ama savaşı ben kazanacağım."

Yirmi Altıncı Bölüm

CASSIO

L Duvara yaslanarak Áine'in nişan yemeğimiz boyunca konuklarla ilgilenmesini izledim. Üstünü değiştirmeyi reddetti. Her neyse. Tamam.

Ben. Onunla savaşımı akıllıca seçerdim.

Ellerim ceplerimde, gülümsemesini ve her konuğa aynı ilgiyi göstermesini gözlemledim. Diploması ona küçük yaşlardan itibaren aşılarmıştı. Thomas Evans'ın zamansız ölümüne kadar hızla büyüyen siyasi kariyeri sayesinde spot ışıkları altında büyümüşü.

Mükemmel bir eş olacaktı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, hiç kimse bu düzenlemenin gelinin son dakikada değiştirilmesiyle gerçekleştiğini tahmin edemezdi.

Gerçek bir gelin için sahte gelin, diye düşündüm kendi kendime.

Luca, Nico ve benim dışımda kimse bilmiyordu. Ve tabii ki Luciano. Keşke Nico ve Bianca da gelebilseydi. Bianca kendini iyi hissetmiyordu ve etrafının mafya tarafından sarıldığını düşünmek ne kız kardeşime ne de enişteme iyi gelmiyordu.

Kız kardeşim.

Bir çocuğum olacağını hayal bile edemezdim. Yine de buradaydım ve daha mutlu olamazdım. O ailemdendi ve yeraltı dünyasının dışında yetiştiği için Áine konusunda bana yardımcı olabilirdi. Hem kız kardeşim hem de küçük yeğenlerim. Kimse onlara karşı koyamazdı. Alexei bile Hannah ve Arianna etraftayken gülümsüyordu.

Áine yüzünde diplomatik bir gülümsemeyle öne çıkıp kendisini tebrik eden herkese nezaketle teşekkür etti. Jack, çoğunluğu İrlandalılarından oluşan yakın arkadaşları ve ailesinden oluşan dinleyicilere daha önce şunları duyurmuştu

Áine onun biyolojik kızıydı ve onunla daha fazla gurur duyamazdı. Her şey düşünöldüğünde, haberi iyi karşıladı.

Yine de kolay kabullenişine aldanmadım. İçgüdülerim bana her adımda benimle savaşıacağını söylüyordu. Ayrıca Jack'in ofisinden ayrılırken söylediğı veda sözleri yoruma yer bırakmıyordu. Kesinlikle dikkatimi çekmişti.

"Neden bu kadar kasvetlisin?" Luciano yanımda durmuş, en sevdiği zehri yudumluyordu. Konyak. Jack, Luciano için özel bir tane hazırlatmıştı.

"Kasvetli değilim." Áine'in yanında Jack varken başka bir adamla el sıkışmasını izledim. Bir erkeğın ona dokunduğunu görmek içimi yakıyordu.

Platonikti ama umurumda değildi. Ellerini kesmek istememe neden oluyordu.

O yumuşak tene dokunmaya cüret eden her erkekten.

Belki Chad Stewart ile başlardım. Evet, bu kesinlikle moralimi düzeltirdi. O puştan hoşlanmıyordum. Onu kadınımle birlikte düşününce göğsümde bir yanma hissettim. Bir daha kadınıma bakarsa o güzel suratını dağıtır ve vücudundaki tüm kemikleri kırardım.

Hasta orospu çocuğı.

Şu anda onu düşünmesem daha iyiydi. Yoksa müstakbel gelinimi korkutabilirdim.

"Grace nasıl?" Konuyu değiştirmek için Luciano'ya sordum.

Luciano'nun benimle uğraşma rahatlığını anında hissedebiliyordum. "O iyi. Birkaç ay sonra bebek burada olacak." Bunu söylemek için Luciano ve Grace'in zor bir başlangıç yaptığını söylemek hafif kalır. Ne onu ne de oğullarını getirmesini beklemiyordum. Yapabilseydi, hepsini kilit altında tutardı. Tıpkı kayınbiraderim gibi. Neyse ki ne kız kardeşim ne de Grace kocalarından bir bok almamışlardı. "Seni uyarmalıyım."

Kaşlarımı kaldırdım ve devam etmesini bekledim. "Grace bebeğın vaftiz babası olmanı istiyor. Benim de istediğimi biliyorsun ama seçimi ona bırakacaktım ve o seni gündeme getirdi."

Bu beklenmedik bir şeydi, özellikle de Benito'nun ona neler yaşattığını biliyorken. Göğsümde güçlü bir duygu dönüp duruyordu. En iyi arkadaşımın karısı doğmamış çocuklarını bana emanet etmişti. Kahretsin, yumuşak birine mi dönüşüyordum?

Sesimin şu anda kalbimi işgal eden duyguları yansıtmadığından emin olmak için boğazımı temizledim. "Onur duyuyum. Yine de emin mi?" Onu sorguladım.

Luca içkisini yudumlarken, "Beni seçmeli," diye ekledi. "Çocuklarla aram daha iyidir. Yeğenlerime sorabilirsiniz. Yakında benim de şımartacak daha çok çocuğım olacak."

"Luca," diye inledim. "Siktir, kardeşim. Herkese kendileri söylemek istediler."

"Grace zaten biliyor," diye araya girdi Luciano. "Bu ikisi bebek odaları ve bebekler için güvenli boya renkleri hakkında araştırma yapıyorlar."

"Önümüzdeki birkaç yıl bebek şenliği olacak," diye mırıldandı Luca. "Beş parasız kalacağım."

Üçümüz de kıkırdadık. Luca'nın petrol işine girdiği son dönemde beş parasız kalması için yüz ömür boyu savurgan bir yaşam sürmesi gerekecekti.

Áine'in bakışlarını üzerimde hissettim. İçimi yaktı, gözlerimi ona doğru çekti.

"Cassio," diye selamladı bizi, bakışlarını hafifçe eğerek, tebaasını selamlayan bir kraliçe gibi. Sesi yumuşaktı ve tenimden kasıklarına doğru süzülüyordu. Tanrım, onu tekrar yatağıma almak ve kendime ait kılmak için sabırsızlanıyordum. Ama başka bir şey daha vardı.

Göğsümün derinliklerinde bir korku titreşimi.

Bizim dünyamızda bir şeyi çok fazla sevmenin iyi olmadığını hepimiz bilirdik. Ve çok istediğin bir şeyi kaybetme korkusu küçük yaşlardan itibaren içime işlemişti. Ne de olsa mükemmel bir işkencecim vardı.

Babam.

Annemden başlayarak her şeyi elimden almayı severdi. Artık o yoktu ama bazı şeyler mantıklı değildi. Áine söz konusu olduğunda, onu korumak, ne pahasına olursa olsun yanımda tutmak için duyduğum içgüdüsel ihtiyaç beni eziyordu. Onu sonsuza dek bana bağlamak için duyduğum açlık göğsümde kükredi ve damarlarıma aktı. Son iki yıldır bunun için bekliyordum ve şimdi zaman yaklaşırken, onu benim yapma ihtiyacı saplantımı körüklüyordu. Ek işinin beni daha da paranoyaklaştırdığından bahsetmiyorum bile.

"Luciano," diye selamladı Jack en iyi arkadaşımı. "Áine, kocanın seni tanıştırmasına izin vereceğim."

Áine başını ona doğru çevirdi ve kelimeler ağzından kaçtı. "O benim kocam değil," diye sinirle homurdandı.

Bianca'nın düğün gününde kız kardeşimin Nico'ya söylediği aynı sözleri düşünmeden edemedim.

Callahan onun elini şefkatle okşadı. "Biliyorum. İyi iş çıkardın, ufaklık." "Beni bilirsin," diye durumu yumuşatmaya çalıştı Luca.

"Sende yok

benim için gülümsemeni istiyorum. Gözlerimi oymak istediğini biliyorum."

"Eh, bu rahatlatıcı," diye cevap verdi kuru bir ses tonuyla. "En azından rol yapmak zorunda değilim."

Gözleri Luciano'ya kaydı ve tanıdık geldi. Onu iki yıl önceki gece kulübünden hatırlıyordu. Luciano kolay unutulacak bir adam değildi.

"Áine, bu Luciano Vitale. Yakın bir arkadaşım."

Elini uzattı. "Bay Vitale, sizi tekrar görmek güzel." Ses tonu aksini söylüyordu.

Kıkırdadı. "Lütfen bana Luciano deyin. Bay Vitale benim babam."

Áine hafifçe başını sallayarak onu onayladı ama çekingen duruşunu korudu.

"Bekle. Onunla daha önce tanıştın mı?" Jack sorguladı.

Áine omuz silkti. "Hayır, onunla tanışmadım. Onu birkaç yıl önce geçerken görmüştüm."

Bize doğru attığı sivri bakış hepimize çenemizi kapalı tutmamızı söyledi. Ne güzel, hepimize patronluk taslayacak bir kadın daha. Yine de bu kadını ölüm bizi ayırana kadar yanımda tutacaktım.

Luciano mesajı almış olmalı ki, "Evet, tam olarak nerede olduğunu hatırlayamıyorum. Bir kulüp olabilir."

Jack gözlerini devirdi. "Hiç şaşırmadım. Margaret ve Áine parti yapmayı severdi." Kızı ona sinirli bir ifade takındı ama bir şey söylemedi. "Karin nasıl Luciano?" Jack sordu. "Duyduğuma göre bir çocuk daha bekliyormuşsunuz?"

Odaya girer girmez Chad Stewart'ı fark ettim. Dişlerimi sıktım ve *o* hariç tüm oda gözden kayboldu. O pislik buraya gelmeye cüret etmişti ve damarlarımdaki kan daha da ısınmıştı. Silahımı çekip onu hemen burada vurmak için yanıp tutuşuyordum. Özellikle de Nico'dan öğrendiğim bilgileri düşününce.

"Durumu iyi. Onu çok fazla beslediğim için beni suçluyor." Luciano'nun Jack'e cevap verdiğini dalgınlıkla fark ettim.

"Yemekten bahsetmişken, açlıktan ölüyorum," diye mırıldandı Áine nefesinin altından. "Hadi yiyelim o zaman," diye duyurdu Luca. "Ne de olsa onur konumuzsun."

Áine ona ters ters baktı ve bir şey söylemek için ağzını açtığı anda donup kaldı. Bunun nedeninin kim olduğunu merak etmeme gerek yoktu. Jack, Luciano ve kardeşim onun bakışlarını takip etti.

"Eyalet savcısı burada," diye açıkladı Luca bariz olanı. "Acaba bu gece vurulacak mı?" diye mırıldandı içinden.

Chad, Áine'i fark etti ve bize doğru yürüdü. Gözleri nişanlımdan hiç ayrılmıyordu, sarı saçları jöleliydi ve yüzünde sahte bir gülümseme vardı. Onu kadınının yanına yaklaştıracakımı düşünüyorsa, düşündüğümünden daha büyük bir aptalmış.

"Bay Callahan," diye selamladı Chad onu. "İtiraf etmeliyim ki davet edilmediğime şaşırdım. Bir arkadaşımın arkadaşı nişan partisi olduğundan bahsetti ve ben de gelmeden edemedim. Umarım sakıncası yoktur."

Evet, umurumdaydı.

"Peki neden buradasın?" Ona sordum. Balo salonunun hemen dışında duran adamlarıma işaret ettim. "Sanırım sana bir keresinde ondan uzak durmanı söylemiştim."

Áine'in eline uzandı ama elini tutamadan onu bileğinden yakaladım ve hareket edemesin diye büküm. "Karıma dokunma," diye hırladım.

Ona karım dediğimi çok geç fark ettim. Henüz değildi. Gözlerimi sansardan ayırmadan düzeltmenin gelmesini bekledim. Şaşırtıcı bir şekilde Áine tek kelime etmedi.

Bunun yerine hava durdu ve herkesin gözü üzerimizde, sahneyi izliyordu.

"Eski bir dostu selamlayabilirim," demeye çalıştı adi herif ama sesi çok cırtlaktı.

"Hayır, yapamazsın," diye kestirip attım. "Dilinin kesilmesine hazır değilsen yapamazsın."

Damarlarımdaki kan, bu herifin Marco'ya neler yaptığını düşündükçe beni yakıyordu. Onu şimdi vurmali ve sonsuza dek bitirmeliydim.

"Çok fazla insan var," diye mırıldandı Luca. Kana susamış düşüncelerimi okumuş olmalıydı.

Bu yüzden onu dışarı atmakla yetinmek zorundaydım. Adamlarım geldi ve Áine'in eline uzanmaya çalıştığında onu ittim.

"Onu dışarı çıkarın," diye emrettim adamlarıma. Chad'in gözleri Áine'e kaydı, sanki onun kendisini kurtarmasını bekliyordu. "Senin de gözlerini oyabilirim," diye ekledim tehditkâr bir sesle. "Günümü gün ederim."

Chad "Áine-" demeye çalıştı ama sözünü tamamlayamadı.

Adamlarım onu pek de nazik olmayan bir şekilde dışarı çıkardılar. Áine'e güvenlik koymam gerekecekti. Chad'in pis pençelerini ona geçirmeyeceğine güvenmiyordum. En azından Marco iyi bir adammış gibi davranmıyordu. Bu adam daha iyiymiş gibi davranıyordu ama aslında daha da kötüydü.

O gittikten sonra müstakbel karıma döndüm ve yüzünün ölüm kadar solgun olduğunu gördüm. Sertçe yutkundu, sonra bakışlarıma karşılık verdi.

"Delirdin mi sen?" diye kısık bir sesle mırıldandı.

"Belki," diye itiraf ettim. "Ama kadınlara ve çocuklara karşı güç kullanan erkeklere tahammül edemiyorum."

"Bununla ne demek istiyorsun, Cassio?" Jack sordu. Ne de olsa kızı için Chad Stewart'ı tercih etmişti ama bunun tek nedeni o sansarın benim kadar iyi olduğunu bilmemesiydi.

Bakışları önce babasına sonra da bana kaydı. "O eyalet savcısı. Mağdurlara yardım ediyor." Áine onu savundu ve çirkin kıskançlık damarlarımda dolaştı. "King ailesi kadınlar ve çocuklar üzerinde güç kullanıyor."

"Hepsi değil," diye homurdandı Luca, ona doğru bir adım attı ama onu geri çektim.

Benim de söylemek istediğim birkaç kelime vardı ama dudaklarımı sıkıca bastırdım. Bunun ne yeri ne de zamanıydı.

"Cassio?" Jack tekrar sordu.

"Sana bilgi göndereceğim," dedim ona sertçe. "Áine için bir koruma atayacağım." Zaten bir koruması olduğu için bu tartışmalı bir konuydu. Bunu bilmesine gerek yoktu. "Senin kendi koruman olduğunu biliyorum. Chad Stewart'ın ona yaklaşmasını istemiyorum."

Jack başını salladı ve olay tatlıya bağlandı. Áine'den boğuk bir kahkaha kaçtı, gözleri babası, Luciano, Luca ve benim aramda gidip geliyordu.

"Ne? Benim söz hakkım yok mu?" diye meydan okudu. "Tuvalet molalarımın ne zaman olacağına karar vermek ister misin?"

"Tuvalet molalarınıza kendiniz karar verebilirsiniz," dedim. "Ama Chad Stewart söz konusu olduğunda, hayır. Senin söz hakkın yok." Onun güvenliği benim için pazarlık konusu olamazdı.

Dudağını ısırdı ve gözlerini bana dikti. "Bilgi olarak ne gönderirseniz, Cassio King, ben de onu istiyorum."

Arkasına bile bakmadan ve sırtı kaskatı kesilmiş bir şekilde yanımdan uzaklaştı. "Dostum, bu evlilik harika olacak," diye paramparça etti Luciano.

Sessizlik. "Sana kızıl saçlıların bela olduğunu söylemedim mi Cassio?"

Ona ters ters baktım. Callahan yerinde kaldı, kaşları çatılmıştı.

"Bu bilgi de ne Cassio?" diye sordu. "Áine'in tehlikeli bir işe karışmasını istemiyorum."

Callahan zaten öyle olduğunun farkında bile değildi. Belles müzayedesini ve Gül Kurtarma'yı yönetmek arasında sürekli tehlikedeydi. Onunla Gül Kurtarma'yı konuşmalıydım ve yardıma ihtiyacı olursa ona yardım ederdim. Ama o hayatını bu şekilde riske atmazdı.

"Prestijli eyalet savcımız Marco ile birlikte çalışıyor," dedim ona. Detaylandırmaya gerek yoktu. Yüz ifadesi karardı. "Callahan, o benim," diye hırslanarak uyardım.

"Çabuk ol Cassio," diye homurdandı Jack. "Yoksa işini bitiririm."

Bizden uzaklaştı ve doğruca karısına yöneldi. Sokaktaki söylentilere göre her şeyini karısıyla paylaşıyordu. Bir zamanlar bir başbakanı destekleyen bir kadının şimdi İrlanda mafyasının başını desteklemesi biraz ironik olsa da buna inandım.

Onu suçlayamazdım. Dayak yiyen kızın görüntüleri zihnime kazınmıştı. Onun üzerindeki etkisini hayal bile edemezdim.

On dakika sonra, nihayet geç saatteki resmi akşam yemeği için masaya oturduk, saat neredeyse dokuz olmuştu.

Gözleri garsonu ararken dudaklarından küçük bir inilti çıktı ve onun görünürde olmadığını fark etti. Dik oturdu, alt dudağı dişlerinin arasındaydı. Sanki yemeğini nasıl daha hızlı alabileceğini düşünüyor gibiydi.

Hâlâ iş elbisesini giyiyor olmasına rağmen çok güzel görünüyordu. Krem rengi elbise zarıftı ama vücudunu da mükemmel gösteriyordu. Güçlü ve zayıf. Ve saçları. Tanrım, at kuyruğu şeklinde toplanmış olsa bile ışıkları yansıtıyordu ve sanki saçlarında dans eden ateş korlarını izliyor gibiydi. Elbisesine uygun blazer ceketini çıkardıktan sonra ince kolları ve omuzları tam olarak ortaya çıkmıştı. Tam olarak bir nişan yemeği elbisesi sayılmazdı ama nişanlanacağını nereden bilebilirdi ki?

Kot giyse bile umurunda olmazdı. Sadece **onu** istedim.

Parmağındaki yüzük tam oturmuştu. Soğuk parmaklarını kendi parmaklarımın içine alıp nişan yüzüğünü parmağıma geçirdiğimde, Margaret'le aynı yüzük ölçüsünü takmalarının iyi bir şey olduğunu alaycı bir tavırla söyledi. Öyle değildi ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Odanın diğer tarafından bir garsonu işaret ettim.

"Nişanlım aç," dedim ona. Aine başlık karşısında kaskatı kesildi. "Önce yemeğini yemesini sağla." Okyanus mavisi gözleri bana kaydı ve yanakları kızardı. Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden, "Canın ne istiyor?" diye sordum.

Bir an için benimle tartışacağını düşündüm ama tartışmaya hevesli olmaktan çok aç olmalıydı.

"Yemek," diye mırıldandı. "Herhangi bir şey. Sadece ciğer olmasın. İğrenç, ciğer olmaz. Ama lütfen sonsuza kadar sürmesin. Kolumu çiğnemeye hazırım."

Luca onun sözlerini duyunca kıkırdadı. "Çok mu acıktın?" Yuvarlak masamızda sadece üçümüz oturuyorduk. Luciano eve döndü. Karısını özlediğine şüphe yoktu. Margaret'in de masamızda oturması gerekiyordu ama ortadan kayboldu, ki bu benim için sorun değildi; yine de kuzeninin yanında kalmamasına şaşırmıştım. O ikisi çok yakındı.

Siparişini verirken müstakbel eşimi izledim. Bu kadınla düzgün ve mutlu bir evliliğimiz olabilir miydi? Kız kardeşim ve Nico, zorlu başlangıca rağmen nihayet mutluluk noktasına gelmişlerdi. En azından öyle görünüyordu. Bianca, Luca'yı ve ona acı veriyorsa kocasını ortadan kaldırma teklifimi takdir ettiğini açıkça belirtti, ama onu tutuyordu. Onu seviyordu ve ben ikisi adına da mutluydum. Luciano ve Grace orta yolu buldular ve aralarındaki sorunları çözdüler.

Kahretsin, ben de aynısını istiyordum. Bianca'nın gelinimi koridordan inmeye zorlamakla ilgili sözleri kulaklarımda çınlıyordu. Gerçek şu ki Áine'i koridordan aşağı inmeye zorlamak istemiyordum ama yıllarca beklemek de istemiyordum.

Garson masamızdan ayrıldıktan sonra Áine isteksizce, "Öğle yemeğinde pek bir şey yemedim," diye itiraf etti.

"Hiçbir öğünü atlamamalısın," dedi Luca ona. "Bir sonrakinin ne zaman geleceğini asla bilemezsin."

Yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirdi ama bunu hemen gizledi. "Hmmm-mm." "Yani, sen bir mimarsın?" Luca onu konuşturmaya çalışarak sordu.

"Baban büyük bir proje üzerinde çalıştığınızdan bahsetti."

Tek omzunu silkti. "Üzerinde çalıştığım her projenin büyük bir proje olduğunu düşünüyor." Sonra Jack Callahan'dan babası olarak bahsettiğini fark ederek devam etti, "Ve o Jack. Sadece Jack."

"Gurur duyuyor," dedim ona. Bu doğrudu. Kızını izlerken Jack'in gözlerindeki gururu fark etmemek mümkün değildi.

Onu kurtarma görevinden uçağa taşıdığım gün yüzyıllar önceymiş gibi geliyordu; o zamandan beri o kadar çok şey olmuştu ki. Jack'in Áine'in babası olduğuna dair şüphelerim, başbakanın gözüne girmek için onu kullanmadığını anladığım andan beri vardı. Ama davranışları bunu doğruladı. Áine'i izleyiş biçimi onu ele veriyordu. Áine'le her konuştuğunda gözlerinde gurur, koşulsuz sevgi ve bağlılık vardı.

Áine. O ve annesi bu dünyadaki en değerli şeylerdi ve o onlar için her şeyden vazgeçebilirdi. Baba ve kızı arasındaki bağı başka kimsenin görememesine şaşırmıştım. Çok açıktı ama herkes yıllarca bundan habersiz gibiydi.

Benim için sorun değildi. Onların körlüğü benim kazancımdı. Bana olan borcuyla birlikte bu bilgiyi de doğru zaman için sakladım. İki yıl önce Áine'in gece kulübümde bana rastladığı gece, Jack'in borcunu nasıl ödemek istediğini biliyordum. Kızı olarak.

"Tasarım projesi nasıl gidiyor?" Bildiğim halde ona sordum. Şirketin sahibi bendim ve o projeyi tasarım yoluyla almıştı. İş yapması için ona güveniyordum ve mesajlaşırken konuştuğumuz küçük şeylerden projeyi sevdiğini biliyordum.

Cinsel insan ticareti mağduru kadınlar için güvenli bir sığınak olacak bir gökdelen projesi üzerinde çalışıyordu. Babam ve kardeşim Marco'nun neden olduğu bir çözüm üzerinde çalışıyor olması çok yerindeydi. Son otuz yıldaki insan ticaretinin büyük çoğunluğu King ailesi tarafından başlatılmıştı. Onlardan, yani bizden ne kadar nefret ettiğine bakılırsa bunu biliyordu.

"İyi gidiyor," diye cevap verdi detay vermeden. Görünüşe göre Áine her şeyi açıklayacak, hatta bilgi vermeye gönüllü olacak bir kadın değildi. En azından orta yolu bulana kadar. Gerçeğin tamamını ondan sakladığım için bir süre kin tutabilirdi. "Peki siz ikiniz ne iş yapıyorsunuz? İhracat ve ithalat mı? Gece kulüpleri, oteller ve kumarhanelerin yanı sıra mı? Yorucu olmalı."

Ah, demek tüm konuşmalarımızı hatırlıyordu. Son sözleri alaycı bir ton taşıyordu, yüzündeki gülümseme bunu hiç belli etmiyordu. Ama alaycılık açıkça ortadaydı. Callahan'ın onu kendi işinden haberdar etmediği belliydi, bu yüzden kızını benim işlerim konusunda eğitmeyeceği de kesindi. Ama Áine zekiydi. Babasının işini anladiysa, bizimkiler hakkında da bir şeyler biliyordu. Ayrıca, belli ki bir hoşnutsuzluk vardı. Kim olduğumu öğrendiğinde duyduğu tiksinti ve öfke açıktı.

"Onun gibi bir şey," diye yanıtladım onu, benzer bir alaycı tonla.

Yemek geldi ve bizi beklemeye zahmet etmedi. Kucağına bir peçete koyarak hemen yemeğe daldı.

İlk ısırıkta gözlerini kapattı ve yüzünde saf bir mutluluk ifadesi belirdi. Áine'in dudaklarından çıkan inilti doğrudan kasıklarımına gitti. Çıkardığı küçük sesler, ıslak gençlik rüyalarını andırıyordu. Ben de bekledim

Bunun için, onu benim yapmak için. Beklemek için bir sebep yoktu. Áine'i karım olarak istiyordum. Bugün!

"Özür dilerim," diye mırıldandı, yemeğini çiğneyip yuttuğu anda. Tıpkı Vegas'ta bana sakso çekerken döllerimi yuttuğu gibi. Evet, kendime gelmem gerekiyordu. Nişanlımla ilgili uygunsuz düşünceleri aklımdan sıkıca çıkardım. Zihnim başarılı olsa da, sikim pek işbirliği yapmadı. "Bu çok güzel. Ve ben çok açım."

Kardeşim güldü. Birkaç dakika içinde iki kez güldüğünü duymak garipti. Teknik olarak yabancı olmasa da genelde yabancıların yanında gülmezdi. "Özür dilemene gerek yok. Bir kadının yemeğinin tadını çıkardığını görmek güzel."

Sadece başını salladı ve yemeye devam etti. Ekibimde kişisel bir şef bulundurmam iyi bir şeydi. En sevdiği yemeklerle beslenmesini sağlardı. Zayıf yapısına rağmen yemek yiyebiliyordu. Sonra başladığı gibi çabucak bitirdi.

"Eğer bir ısırık daha alırsam," diye sıırttı, "patlayacağım. İşim bitti."

"Hayır, değilsin," dedim ona. "Annen sana yemeğini bitirmeyi öğretmedi mi?"

Gözlerini devirdi. "Öncelikle, hayatımın hiçbir alanını belirleyemeyeceksin. O yüzden çok ileri gitmeden buna bir son versen iyi olur. İkincisi, evet annem defalarca akşam yemeğimi bitirmem için beni zorlamayı denerdi. Ve birçok akşam yemeğini ağzıma bir lokma daha koyamadığım için saatlerce sıkılarak oturarak geçirdim." Nefes verdi, iç çekişi tatmin ediciydi. "İşim bittiğinde, bitmiştir. Bu hayatımın her alanı için geçerli. Not al, Cassio King. Yani evet, bu gece benim için başka yemek yok."

Onun küçük ya da büyük ipucu gözümünden kaçmadı. Bu da bir başka ortak noktamızdı. Antrenman için erken kalkmak ve insanlara hayatta sadece bir şans vermek. Umarım onunla şansımı kaçırmamışımdır.

Telefonun sesi duyuldu ve üçümüz de telefonlarımıza baktık. Áine'in kaşları çatıldı. Telefonunu sessize aldı ama bir saniye bile geçmeden telefonu yeniden çalmaya başladı.

"Bizim için endişelenme. Acilse cevap ver," diye teklif ettim.

Başını sallayarak hızla ayağa kalktı ve bizden uzaklaşarak koridora çıktı.

"İnatçının teki," diye mırıldandı Luca, kız gözden kaybolduğunda. "Ve muhtemelen istediğini elde etmeye alışkın."

Evet, muhtemelen.

"Sen de öylesin," diye alaycı bir tavırla devam etti. "Bunun sonu iyi bitmeli."

Viski bardağını aldım ve fondip yaptım. Luca ve onun ağzı benim ölümüm olacaktı.

"Yani Nico'ya kız kardeşimizle baksana," diye devam etti. Áine o sırada geri döndü ve kafasını Luca'ya çevirdi. İçimden homurdandım. Bazen Luca'nın çenesini kapalı tutmasını diliyordum.

"Kız kardeşin mi var?" diye sordu, narin kaşları çatılmıştı ve bakışları Luca ile benim aramda gidip geliyordu. "Onun hakkında hiçbir bilgi görmedim."

Bizi araştırdığını duyunca şaşırmadım. Neyse ki ekibinde Nico'nun yeteneklerine sahip biri yoktu. Yoksa ölümcül olurdu.

"Daha yeni öğrendik," dedim ona. "Annesi onu korudu. Henüz bundan bahsetmezseniz memnun olurum. Kimsenin aklına bir şey gelmesini istemiyorum. O evli ve kocası onu ve çocuklarını tehdit eden birini hoş karşılamayacaktır. Biz de öyle. Ailemi çok önemsiyorum."

Şaşırtıcı bir şekilde Áine tereddüt etmeden başını salladı. "Hiçbir şey söylemeyeceğim," diye söz verdi, sanki hakkımda öğrendiği her şeyi katalogluyormuş gibi dalgın dalgın beni izlerken.

"Teşekkür ederim," dedim ona. Saatime baktım ve zamanı not ettim. "Gitmem gerekiyor. Yarın iş yerine uğrarım ve öğle yemeği yeriz."

Kaşını kaldırdı. "Bu bir emir mi?"

Dudağım yukarı kıvrıldı. "Hayır."

"Güzel. Bunu düşüneceğim." Gözleri odada gezinirken Margaret'i gördü. "İkinize de iyi geceler."

Ayağa kalktı ve arkasına bile bakmadan yanımızdan uzaklaştı. Görünüşe göre tek gereken benim adımdı ve Áine tarafından kovuldum. Ne kadar uygun!

"İkiniz mükemmel aşk kuşları gibi görünüyorsunuz," diye mırıldandı Luca nefesinin altında. "Eminim şimdiden sensiz yaşayamıyordur."

Ayağa kalktım ve takım elbise ceketimin kollarını çektim. "Luca?"

"Evet?"

"Kapa çeneni."

Yirmi Yedinci Bölüm

ÁINE

T Akşam ilerledikçe gerginlik azaldı. Zihnim yavaş yavaş Hunter ve Cassio'yu uzlaştırmaya başladı. Konuştuğum adam son altı hafta boyunca sık sık su yüzüne çıkıyordu. Açlığımı gösterdiği ilgide. Kız kardeşi hakkındaki bilgileri gizli tutma isteğinde.

Vay anasını. Benito King'in bir kızı vardı. Cassio ve Luca King'in katmanlarını görmeye başlamıştım. Ve bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama bu kardeşlerin babaları ve ağabeyleri Marco'ya benzeyip benzemediklerini sorgulamama neden oluyordu. Dikkatli davranmak zorundaydım.

Büyük balo salonunda ilerlerken birkaç hanım beni durdurup nişan yüzüğümü görmek istedi. Gülümsüyordum, yanaklarım artık gülümsemekten acıyordu ve yüzükle birlikte elimi uzatıyordum.

Cassio'nun hâlâ etrafta olduğunu biliyordum; odanın içinde dolaşırken gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, sırtımda bir delik açıyordu. Neredeyse beni koruduğunu hissediyordum. Kendisine ait olanı şiddetle koruyor gibiydi ve artık *beni de* kendisinin saydığından hiç şüphem yoktu. İşin en rahatsız edici yanı, zihnim hâlâ tartışıyor olsa da bedenimin buna aldırıyor olmasıydı. Cassio'nun öfkesini neredeyse havada tadarken Chad'le daha önce yaşadığım olay aklıma geldi.

Margaret'i terasa açılan kapının yanında gördüm ve yanına sokuldum. "Benden kaçıyor musun?" Fısıldadım.

Etrafında döndü. Gözlerimiz buluştu ve yüzündeki ifade şüphelerimi doğruladı. Bütün akşam boyunca onunla konuşma fırsatım olmamıştı çünkü benden aktif olarak kaçıyordu.

"Özür dilerim," diye alçak sesle konuştu, böylece kimse bizi duyamayacaktı.

"Olma," diye fısıldadım. "Ben eve gidiyorum. Yatıya kalmak ister misin?"

"Yaptıklarımın bile hâlâ benimle yatıya kalmak istiyor musun?" Benimkine çok benzeyen gözleri pişmanlıkla parlıyordu.

"Elbette," dedim elini tutarak. "Sen benim en iyi arkadaşısın. King ailesinin hiçbir üyesi aramıza giremeyecek."

Yüzünden bir damla gözyaşı süzüldü ve onu kollarıma çektim. "Aptal hormonlar," diye mırıldandı burnunu çekerek.

"Teyze olmamın harika bir şey olduğunu düşünüyorum," diye itiraf ettim usulca.

"Ve biz kan bağıımız var!" Geri çekildi, gözlerinde inançsızlık vardı. "Buna hâlâ inanamıyorum; yine de şaşırmamalıyım."

Omuz silktim. Bu akşam beklenmedik bir şekilde geçmişti ve tüm bunları sindirmek için zamana ihtiyacım vardı. Ve Jack Callahan'ın babam olduğunu öğrenmek... Bu ifşayı sindirmek için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Margaret'in gözleri arkamda dolaştı ve orada kimin durduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek kalmadı. Ensem karıncalandı ve omurgamdan aşağıya doğru bir yanma hissi yayıldı. Vücudumun Cassio'ya verdiği tepki şimdiye kadar yaşadığım en tuhaf şeydi. Genelde ailemden olmayan erkeklerle arama mesafe koyma ihtiyacı hissederdim. Ama onda bunların hiçbirisi yoktu. Temptation gece kulübünde ve ardından Vegas'ta onunla ilk karşılaştığım andan itibaren kendimi onun yanında rahat hissettim. Aslında, içten içe ona güveniyordum ki bu beynimle doğrudan çelişiyordu.

Bunun normal olup olmadığından emin değildim. Ya da iyi!

Yavaşça arkamı döndüm ve karnım sıkıştı. Çok yakınımdaydı. Aramızda bir karış mesafe vardı ama sıcaklığını ve sert bedeninin benimkine bastırışını neredeyse hissedebiliyordum. Kalp atışlarım hızlandı ve bu kadar güçlü bir tepki karşısında neredeyse elimi kalbimin üzerine koyacaktım.

"Cassio." Dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştirdim. "İşlerini halletmek için gittiğini sanıyordum."

Bana bilmiş bir bakış attı ve ağzının bir tarafı yarım bir gülümsemeye dönüştü. "Gidiyorum ama düzgün bir veda etmeden değil."

Elimi avucunun içine aldı ve kalbim küt küt atmaya başladı. Dövmeli elini dudaklarına götürüşünü ağır çekimde izlerken hayranlıkla bakakaldım. Benito King'in oğlu olduğunu bile bile bana dokunmasına izin vermemeliydim. Yine de onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım. Aslında, onun dokunuşunu arzuluyordum.

Ağızına baktım ve mideme bir sıcaklık doldu. Soğuk, karanlık ifadesi

bana kilitlenmiş, bir şey söylememi bekliyordu ama tek yapabildiğim beklentiyle bakmaktı. Neden vücudum çıldırma noktasına gelmiyordu?

Onunla mod mu? Artık onun King ailesinin bir parçası olduğunu bildiğime göre, ondan iğrenmem gerekirdi. Ama öyle olmadı.

Dolgun dudakları parmak boğumlarımdan sadece bir santim uzaktaydı ve bakışlarında küçük bir titreşim geçti. Bu bir meydan okuma mıydı? Yoksa arzu mu? Dudakları tenime dokundu ve sıcaklık damarlarımda bir cehennem gibi yayıldı.

Hatırladığımdan bile daha iyiydi ve sadece bir dokunuştı. Yumuşak, sıcak ve zihin uyuşturucuydu. Tenimin her santimi yanıyordu ve elimi iğrenerek geri çekme dürtüsü hiç gelmedi. Adını bilsem bile. Dudaklarını tekrar hissetmek, dokunuşlarına dair hafızamı tazelemek için can atıyordum. Onu istiyordum.

Güvende hissediyor, fark ettim.

Elimi bıraktı ve neredeyse bir çapayı kaybetmiş gibi hissettim. Bakışları kan dolaşımda bir yanma hissi yarattı ve üzerimdeki güçlü etkisini görüp göremediğini merak ettim.

O kadar çok sorum vardı ki, yine de beni hemen bir odaya götürmek istese, korkarım giderdim. İsteyerekten de öte.

"Yarın görüşürüz Áine," diyen Cassio, belirlediği öğle yemeği randevusundan kolayca vazgeçirilemeyeceğini söze gerek bırakmadan anlatıyordu. Cassio King'in kafasına koyduğu her şeyi elde ettiğini ve benimle öğle yemeği yemeyi kafasına koyduğunu tahmin etmek zor değildi.

"İyi geceler," diye mırıldandım.

Jack'in sesi beynimde yankılanırken, "*Sadece kazanmaya değer savaşlar ver.*" diyordu. Sanırım üvey babamın... hayır, babamın bir gangster olması iyiydi ve annem onunla evlendiğinden beri ondan pek çok şey öğrenmiştim. Beni hiçbir işine karıştırmamış olabilirdi ama ben bir iki şey öğrenmiştim.

Yaptığım her hareket ve söylediğim her söz akıllıca kullanılacaktı. Kral'ın imparatorluğunu küle çevirmek amacıyla. Cassio ve Luca o imparatorluğun bir parçasıysa, parçalanacaklardı.

Eğer olmasalardı... O zaman ölüm bizi ayırana kadar Cassio King ile evli olurum. Ve nedense bu düşünce bana hiç itici gelmedi.

Benden uzaklaşırken sırtını izledim ve itiraf etmeliyim ki sırtı da önu kadar güzeldi. *Seksi sırt*, aynı adı taşıyan şarkının notalarıyla birlikte beynimde bağırdı ve zihinsel olarak alnımı suratıma çarptım. Bu gidişle Dr. Taylor'a kâbuslarımdan daha fazlası için ihtiyacım olacaktı.

Dikkatimi tekrar kuzenime çevirdiğimde onu bana bakarken buldum. "Ne?" diye sordum. Biraz sinirli bir şekilde sordum.

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Yok bir şey. Yatıya kalmaya hazırım."

OTUZ DAKIKA SONRA, MARGARET VE BEN EVİMİN LOBİSİNE GİRDİK.

New York'un kalbinde camdan bir bina. Binanın tamamı pencerelerden oluşuyordu. İki yıl önce bu binanın önünden ilk geçtiğimde çok etkilenmişim.

Lobiye girdiğim anda dehşete kapıldım ama daireye girdiğimde sonsuza kadar burada kalmak istediğime karar verdim. Dairemi çok seviyordum ve binanın kime ait olduğunu bilmesem de burada sadece birkaç kiracı yaşıyordu. Hepimiz birbirimizi tanıyorduk ve herkes iyi olmasına rağmen, hepimiz kendimizi tutuyorduk.

Üniversitenin son yılından beri annem ve Jack ile taşınma ve yalnız yaşama konusunda tartışıyordum. Hiçbir şehir, hiçbir mahalle, hiçbir bina çok güvenli değildi.

Ama bu öyleydi. Sanki birisi burayı sadece benim için tasarlamış gibiydi. Bina güvenliği çok sıkıydı, her cam pencere kurşun geçirmezdi ve ziyaretçiler taramadan geçiriliyordu. Tarama derken, geçmiş kontrolü, metal dedektöründen geçme ve tüm o çılgınca şeyleri kastediyorum. Ama işe yaradı. Jack ve annem sonunda, isteksizce de olsa, malikanelerinden taşınmama izin verdiler.

Lobiye girdiğimde kapıcıyı "Merhaba Bay Maurizio," diye selamladım. Burada yaşadığım sürece onun çalışmadığı bir gün bile olmamıştı. Yaşlı, elli yaşlarında ve çok hoş biriydi. Sıcak kahverengi gözleri ve her zaman hazır gülümsemesi onu çok arkadaş canlısı gösteriyordu, ancak onun da ölümcül olabileceğinden emindim. Her zaman takım elbise giyer ve silah kılıfı takardı. Başlangıçta bunu tuhaf ve biraz da itici bulmuştum ama zamanla alıştım. Şehirde işlenen onca suç düşünüldüğünde, silahlı olması mantıklı geliyordu.

"Bayan Evans." Başını öne eğdi. "Bu akşam nasılsınız?"

İtalyan aksanını duymak hoşuma gitti. Akıcı ve kulağa hoş geliyordu. Jack ve annemin beni ilk ziyarete gelişlerini hatırladım. Jack başlangıçta taşınma fikrine pek sıcak bakmamıştı ama Bay Maurizio'nun aksanını duyunca buna tamamen karşı çıktı. Annemin onu sakinleştirmesi gerekti.

"Güzel, teşekkür ederim."

Binanın sahibi özel biriydi ve onu hiç görmedik ama bu binanın en üst katının tamamını işgal etmişti. Benim dairem hemen onun altındaydı. Asansörü görmezden gelerek merdivene doğru yürüdüm.

Margaret arkamdan, "Yine merdivenler, anlıyorum," diye mırıldandı.

Bay Maurizio ve ben aynı anda "Her zaman," diye cevap verdikten sonra bakiştık.

Merdivenleri ikişer ikişer tırmanarak benim katıma çıktık.

"Biliyor musun," diye ağır ağır nefes aldı Margaret arkamdan. "Kabak gibi yuvarlak olduğumda merdivenleri çıkamayacağım."

Kıkırdadım. Elbette haklıydı. Bir şeyler düşünmek zorundaydım. Ya da ben merdivenleri kullanırken o bebekle asansöre binecekti. Her neyse. Kendi katıma çıktığımda şifreyi girdim ve küçük cennet parçama girdim. Her zaman aynıydı. Güzelliği büyüleyiciydi. Evim gibiydi, rahat ve *benim*. Sadece benim. Burası benim sığınağımdı.

Parke zemini geçip mutfığa doğru ilerledim. Oturma odasının karşı tarafında şehir manzaralı cam bir duvar uzanıyordu. Manzara beni her seferinde hayrete düşürüyordu ve ona doğru bir bakış fırlatmaktan kendimi alamıyordum. Şehrin gürültüsü belliydi ve gürültülü olduğunu biliyordum ama burada şehrin vızıltısının hiçbirini duyulmuyordu.

Granit tezgahlı ve profesyonel cihazlarla donatılmış mutfığa doğru yürüdüm. Doğrusu, çalışma programım ve kaçakçılığı ortadan kaldırmaya yönelik küçük yan işim nedeniyle ev hayatına neredeyse hiç zaman ayıramıyordum. Yine de yemek yapmaktan çok hoşlanıyordum.

Parke zemin, üç misafir yatak odası ve banyo da dahil olmak üzere dairenin tamamını kaplıyordu. Oturma odasında rahat bir his veren tuğla bir şömine vardı. Mobilyalarım, parke ile uyumlu maun ağacına sahip yatak odam haricinde çoğunlukla beyazdı, ancak tüm çarşafklar beyazdı.

"Meyve suyu ister misin?" Kendime bir bardak beyaz şarap doldururken Margaret'a sordum.

Kadın inledi. "Bu şarap yerine sunulan ilk meyve suyu."

"Ama bunun iyi bir nedeni var," diye gülümsedim. Ben kanepede yanına otururken o da meyve suyu bardağını aldı. "Ne geceydi ama, ha?"

Aile sırrı hakkında ne hissettiğimden hâlâ emin değildim. Benden asla saklanmaması gereken bir sırdı bu. Ve neden babam... hmmm, Thomas, başka birinin çocuğunu büyötmekte sakınca görmüyordu. Bu son keşif tedirgin ediciydi ve bunu nasıl ele alacağımdan emin değildim.

Şarabımdan bir yudum aldım ve sonunda rahatlamaya başladığımı hissettim. Burası benim zen'imdi, gerçekten rahatlayabildiğim ve güvende hissedebildiğim tek yerlerden biriydi. Gerçi evim bile kâbusları uzakta tutamıyordu.

Margaret meyve suyunu yudumluyordu, bakışları mesafeliydi. Hamilelik haberi sürpriz olmuştu. Her zaman çocukların ona göre olmadığını iddia ederdi. Yine de, işte buradaydık.

Margaret birdenbire, "Hepsi benim suçum," diye mırıldandı. "Hamile kaldım ve şimdi bedelini sen ödemek zorundasın."

Bacaklarımı altına aldım, kolçaktan iki battaniye çıkardım ve birini ona uzattım. Nisan ayının ortalarıydı ve geceler hâlâ soğuktu. Sıcak havayı dört gözle bekliyordum ama bu şehirdeki nem hiç de özlenecek bir şey değildi.

Margaret kısık bir sesle, "Çok üzgünüm," diye ekledi.

"Özür dileme." İkimizin de bunu yapmaya zorlanması doğru değildi. Jack bunun doğru bir şey olduğunu düşünüyorsa delinin tekiydi. Ayrıca, Hunter'la bir geçmişim vardı... Cassio. Kahretsin, ona ne demem gerektiğinden emin değilim!

"Aptalca ve düşüncesizce davrandım. Hamile kaldım ve şimdi sen-"

"Aslında bu onların hatası," diye karşılık verdim kuru bir sesle. "Amcanın-" Başlığı duyunca irkildim çünkü Callahan'ın babam olduğu gerçeğine alışmak biraz zaman alacaktı. "Callahan'ın ve Cassio King'in. Yapmaya hakları olmayan planlar yaptıkları için."

Cassio ile evlenmek bir hata gibi hissettirmeli. Büyük bir hata. İnsanlar aşk için evlenmeli, ittifak kurmak için değil. Cassio'nun Margaret'le evlenmek için bir anlaşma yapmasının beni rahatsız ettiğini itiraf etmemek aptallık olurdu. Yine de beni yatağa attı. Bu beni *çok* rahatsız etti. Yine de derinlerde bir yerde, bir parçam onunla evlenmeyi umursamadı.

Mantıklı mıydı? Tabii ki hayır. Yakın zamana kadar bakire olmam mantıklı mıydı? Yine hayır. Ama öyleydi ve bununla başa çıkacaktık. Her şeyin üstesinden gelebilirdik, bir şey hariç. *Marco King*.

Telefonum bipleyerek beni irkiltti ve hemen ona uzandım. Mesajın Hunter'dan geldiğini görünce kalbim duracak gibi oldu ve boğazıma düğümlendi. Onca yıllık dehşet ve tiksinti tek bir mesajla silinip gitmişti. Bu adamın beni bu kadar kolay etkilemesi korkutucuydu.

Mesajı kaydırarak açtım ve okudum.

Seninle konuşmak istiyorum.

Kalbim göğsümde dans etti. Harika, hâlâ ergen olsaydım bu çok hoş olurdu. Ama yetişkin bir kadın! Evet, o kadar da değil.

Ben de cevap yazdım. ***About???**

Kendime rağmen dudağımın kenarı yukarı doğru çekildi. Bunun benim karamsar cevabım olduğunu biliyordu. Ne de olsa yeterince uzun süredir mesajlaşıyorduk ve o benim küçük özelliklerimi anlıyordu. Mesaj ne kadar kısa olursa, ruh halim o kadar kötü olurdu.

İki yıl önce, Vegas, evlilik, biz. Seç birini.

Tamam, yani haklıydı. Konuşmalıyız. Bu *anlaşmaya* açık kafayla girmeliyiz. Ne de olsa düğüne sadece üç gün kalmıştı. Bu aceleyi anlayamıyordum. Nişan duyurusu ve düğün - ikisi de aynı hafta içinde.

Vücudumun ona verdiği bu çılgınca tepkiye rağmen, mantığıma ve sağduyuma ihtiyacım olduğunu biliyordum. Babanı öldüren adamın oğluyla evlenmedin. Evet, Benito ölmüştü ama kaçakçılık işi onun ölümüyle bitmedi. Cassio ne kadar yakışıklı olursa olsun ya da beni ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin. Ama... evet, her zaman bir ama vardı. Telefon konuşması sürekli aklıma geliyordu. Eğer söylediklerinden anladığım kadarıyla babasını umursamıyor ve neden olduğu acıdan dolayı suçluluk duyuyordu.

Hunter'la seks yapmanın harika olduğunu da göz ardı edemezdik. Hayır, kıyaslayabileceğim başka bir deneyimim yoktu ama bu bir yana, zevk almamı sağlama şekli, ben daha ne dediğini anlamadan bedenimi okuma şekli. Hunter bu açıdan benim için mükemmeldi.

Avcı. Cassio. Cassio Hunter King.

Bir şekilde bu isim ona uyuyordu.

"Her şey yolunda mı?" Margaret'in sesi beni irkiltti. Düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki onun burada olduğunu unutmuştum. O adam beni bu kadar sarsmıştı.

"Evet, her şey yolunda," dedim hızlıca ve bir mesaj yazdım.

***Yarın. Öğle yemeği istemiştin. Elinden geleni yap.**

Evlilik maskaralığını kabul eder, King'in kaçakçılık işini batırır ve bir ton seks yapardım. Cassio King ile bu konuda hiçbir sorunum olmazdı.

Harika, o zaman hazırды.

İkisi bir arada. *Şu çoklu görevime bakın*, diye düşündüm alaycı bir şekilde. Sadece arkamda amigo kızlara ihtiyacım vardı. Bana bir A ver... kafiyeli ilahi içimde çaldı

Zihin.

Kararımı verdikten sonra dikkatimi kuzenime yönelttim.

"Artık ajansa yardım edemezsin," dedim ona. "Kendine ve bebeğe bakmak zorundasın."

Omuzları dikleşti ve aniden doğruldu, yüzünde tedirginlik okunuyordu. "Ben sakat değilim."

"Biliyorum. Ama ikimiz de bu durumdayken dövüşemeyeceğini biliyoruz. Bu ne senin ne de bebek için güvenli." Darbeyi hafifletmek için gülümsedim. "Yeğenlerimi şımartmak için sabırsızlanıyorum."

Elini düz karnının üzerinde gezdirdi, sonra gözleri benimkilere geldi. Margaret bunun mümkün olmadığını biliyordu. Sadece ne yapacağını söyleyemesinden hoşlanmıyordu. Bakışları benimkilere geldi.

"Bana sormayacak mısın?" Gözlerimiz kilitlendi. Ne sorduğunu biliyordum. Bebeğin babasının kim olduğunu sormamı bekliyordu. Bana söylemek zorunda hissetmesini istemiyordum. Bazı şeyler kişiseldir ve bebeğin babası da kesinlikle kişiseldi. Aksi takdirde bana söylerdi.

"Hayır," diye cevap verdim.

"Bilmek istemiyor musun?"

Kaşımı kaldırdım. "Anlatmak ister misin?"

Dudaklarından ağır bir iç çekiş çıktı. "Sana söylemek istiyorum çünkü kendimi suçlu hissediyorum."

Omuz silktim. "Bana babasının kim olduğunu söyleme. Jack'in zavallı adamı öldürmemesi için bunu şimdilik gizli tutman daha iyi olur." Aynı düşüncenin onun da aklından geçtiğini biliyordum. Sadece bebeğini değil, bebeğin babasını da koruyordu. Ayrıca, belki ben de kendi vicdanımı rahatlatıyordum. Margaret'in nişanlısıyla yattım. Bilmeden de olsa. Suçluluk duygusunu hafifletmek için hiçbir şey yapmadım.

"Áine, gerçek şu ki," diye başladı kısık bir sesle, "babasının kim olduğunu bilmiyorum."

Kaşlarımı çatmıştım. "Ne demek istiyorsun?"

İki elini de kalın siyah yelesinin arasından geçirdi. "Vegas'tayken duyduğum maskeli bir partiye gittim. Orada bir adamla takıldım. Tüm zaman boyunca maske takıyordu." Şok içinde ağzım açık kaldı. Beklediğim bu değildi. Babayı koruduğunu sanıyordum. "Babanın kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

"Oh."

Siktir! Yine de onu yargılamazdım. Bebek herkes tarafından sevilecekti. Margaret'in kardeşleri, ben, ailem. Hepimiz bebeği şımartırdık.

Utanç içinde yüzünü kapattı ve ben hemen öne doğru eğildim. "Hey," diye mırıldandım, onları soyarak.

"Çok utanıyorum," diye homurdandı.

"Sakın buna cüret etme," dedim ona. "Utanılacak bir şey yok. Kimseyi incittin mi? Hayır, incitmedin." Ona sarıldım. "Harika bir anne olacaksın. Ve o bebeği mümkün olan en iyi şekilde şımartacağız. Babası olsun ya da olmasın. Sen ve o bebek mutlu olacaksınız. Mutlu olmak için her hakka sahipsiniz!"

"Peki sen istemiyor musun?" diye meydan okudu burnunu çekerek. "Sen de aşk ve mutluluk için evlenmelisin."

Cassio King'i düşündüm. İki yıl önce, bir erkeğin dokunuşunun beni sarmal bir paniğe sürüklediği gerçeğinden büyülenmişim. Gözlerimiz birleştiği anda beni cezbetmişti. Ama sonra Vegas'ta ve son altı hafta boyunca birbirimize bağlandığımızda, gerçekten mutlu hissettim. Umutlu. Ona bağlandım. Mantıklı yanıma bana bunun zar zor bir ilişki olduğunu söylerken, genellikle ortaya çıkmayan mantıksız yanıma bana her şeyi yapmamı söyledi.

Tenime değen dudaklarını hatırlamak bile kalbimin hızla çarpmasına neden oluyordu. O adamın yanındayken alıştığım panik hiçbir yerde yoktu. Onun dokunuşunu soluduğum hava gibi arzuluyordum. Sıcak dudaklarının parmak eklemlerime masum bir dokunuşuyla yer ve zaman kavramını yitiriyordum. Bir şekilde bu duyguyu korumam gerektiğini hissediyordum. Hunter'ı normal hissetmek için kendime yakın tutmalıydım.

Vücudumun uzun süredir içinde bulunduğu bekârlık uykusu nihayet sona erdi. Cassio Hunter King sayesinde. Bu yüzden en azından onu dinlemeyi ona borçluydum.

"Düşünüyordum da," dedim konuyu değiştirerek, "... Cassio'yla evlenirsem imparatorluklarını içeriden çökertebilirim." Gözleri büyüdü ve başka bir şey söyleyemeden devam ettim, "Bilgi edinmek ve onlar tarafından yapılan tüm kaçakçılığı durdurmak için daha iyi bir yol var mı?"

"Ama ona zincirlenmiş olacaksın," diye fısıldadı alçak sesle. "Onunla yatmak zorunda kalacaksın."

Parmaklarım bileğimin etrafında kıvrıldı, içinde donuk bir acı zonkluyordu. Kırık bileğimin dövmeli bir el tarafından sarıldığı bir anı zihnimde parladı ama geldiği gibi hızla kayboldu. Bu karmakarışık görüntüler geçen ay boyunca artmıştı ve beni öldürüyordu.

Bileğimi hiç kırmadım, diye düşündüm. Hiçbir kemiğimi kırmamıştım. Sürekli beliren görüntülerin hiç biri mantıklı gelmiyordu.

"Áine?" Margaret seslendi ve gözlerimiz buluştu. "Onunla yatmak senin için sorun olur mu?"

İyiden de öte, diye düşündüm alaycı bir şekilde.

Tanrım, *Yeehaw, beni de kaydet diye* bağdırmamak için kendimi zor tuttum. Suçluluk duygusu beni hemen çarptı. Benim için endişeleniyordu. Sıradan seks yapmadığımı biliyordu. Bilmediği şey ise hiç seks yapmadığımdı. Altı hafta önce Vegas'a kadar. Cassio Hunter King ile.

"Maggie, benim de bir itirafta bulunmam gerekiyor," diye mırıldandım usulca. O benim için endişelenirken ona yalan söylemeye devam edemezdim. Ayrıca, o itirafını yaptı. Ona yalan söylemeye devam etmek beni korkak yapıyordu.

Gözlerimiz birleşti. "Vegas'ı hatırlıyor musun?"

Gözlerini devirdi. "Ben hiç! İtirafımı duymadın mı?"

Gülümsedim.

"O akşam ortadan kayboldun," diye tereddütle başladım, haberi nasıl karşılayacağından emin değildim. "Hunter'la karşılaştım." Gözlerini kocaman açarak bekledi. Olacaklardan şüphelenmişti. "Ben... ben... ummm..."

"Çıkar ağzındaki baklayı, Áine!"

"Onunla yattım," diye suçlulukla itiraf ettim. "Senin olduğunu bilmiyordum. Yapmazdım-"

Sözümü kestim çünkü hayatımda ilk kez bu sözlerin doğru olup olmadığından emin değildim. Tanıştığımız andan itibaren, bu adama olan çekimim parlak ve güçlü bir alev gibi alevlendi. Doğru hissediyordum; sanki benim olmalıydı. Soyadı bir yana, ailesi bir yana... Ona bağlandığımı hissettim. İlk aşkıyla kararsız bir genç kız gibi hissettim.

"Áine, o asla benim olmadı," diye itiraz etti Maggie sert ve güçlü bir sesle. "Ve asansörde sana bakışı. Benimle evlenmeyi planladığını duyunca şok oldum. Başından beri amacı sendiysen hiç şaşırmam."

Kaşlarımı çattım. Onun son oyunu. Sadece iyi niyetli olmasını ve bu süreçte birbirimizi öldürmemeyi umuyordum.

"Onunla yatmaktan hoşlandın mı?" diye muzipçe sordu ve anında gerginlik pencereden dışarı çıktı. "Yatakta iyi mi? Ve her yerinde dövme var mı?"

Sırıtişımın yayılmasını engellemek için yanağımın içini ısırdım ve bunun yerine sinirlenmiş gibi gözlerimi devirdim. Ama o beni çok iyi tanıyordu. Şakacı bir şekilde beni omzumdan hafifçe itti ve ikimiz de kıkırdamaya başladık.

"Tamam, tamam, tüm ciddiyet bir yana," dedi Maggie doğrulurken. "Ya o ve kardeşi Marco ile çalışıyorsa? Ya da sana zarar vermeye çalışırlarsa?"

Omuz silktim. İçgüdülerim Cassio'nun kadınları incitecek bir tip olmadığını söylüyordu. Ya da kendini zorlayacak biri. Cevaplanmamış pek çok soru olsa da Vegas'ta yaşadıklarım bunun kanıtıydı. Ayrıca, Rose Rescue'yu devraldığım dan beri aldığım dövüş eğitimi sayesinde kendimi gayet iyi koruyabilirdim. "Eğer tüm Kral kaçakçılığını durdurabilirsek, buna değer."

Ve ben bu meydan okumaya hazırdım.

Yirmi Sekizinci Bölüm

CASSIO

T HC Mimarlık'ın genel merkezi sade, elik bir binaydı ve onu diğlerlerinden ayıran da tam olarak buydu.

New York şehir merkezindeki binalar. Son iki yıldır bana aitti. Nico'nun sihri sayesinde, en yakın arkadaşlarım ve kardeşim dışında çok fazla insan buranın bana ait olduğunu bilmiyordu. Bu şekilde kalmasını istedim.

Bazı insanlar Áine'e olan takıntımı abartılı bulabilirdi ama benim umurumda değildi. İki yıl önce yollarımız kesiştiğinden beri Áine'i yakından takip ediyordum. Çalıştığı şirketi satın aldım ve şehirde bir daire aradığında, benim binamdaki müsaitlik durumundan haberdar olmasını sağladım. En iyi korumayı sağlıyordu.

"Bay DiMauro," diye karşıladı beni resepsiyon görevlisi. Baştan çıkarıcı bir şekilde gülümseyerek bana kocaman bir gülümseme sundu. Burada herhangi bir görüşme yaparken kullandığım isim buydu. "Burada olacağınızı duydum. Umarım bir süre kalırsınız." Dilini alt dudağının üzerinde gezdirirken kahverengi gözleri sözsüz bir davetle parlıyordu.

Dudaklarım kıvrıldı ama bu bir gülümseme değildi. "Bayan Evan'ın ofisi," dedim ona.

HC Mimarlık logolu cam duvar, arka duvarın üzerinde uzanıyor ve su her iki taraftan aşağıya doğru akıyordu. Dalgalar halinde aşağı akan su logonun üzerinden geçerek güzel bir etki yarattı.

"Seni götürebilirim-" diye teklif etti ama ben hemen onu durdurdum. "Hangi kat?" abalarını görmezden geldim.

Resepsiyon masasının etrafından dolandı ve çok yaklaştı. "Sizi ofisine kadar götürebilirim."

Genişçe gülümsedi ve daha yakına eğildi. Yerine dönmesi için ona bir emir yağdırmak istiyordum ama beni kızdırmaya değmezdi. Buraya Áine'le konuşmaya gelmiştim. Müstakbel eşimle oyun oynayıp birbirimizin etrafında dolanmamızı istemezdim.

Resepsiyon görevlisine gelince, ben olsam birilerine ondan kurtulmasını söyledim. Resepsiyonun konuklarla flört etmesi hiç hoş değildi.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim ona. "Ama kişisel alanımı geri istiyorum."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. İlk kez reddediliyor olamazdı. Neyse ki bir adım geri çekildi.

"Cassio?" Arkamdan tanıdık, yumuşak bir ses geldi.

Ona doğru döndüm ve Áine orada durmuş, şaşkınlıkla beni izliyordu. Ona öğle yemeği yiyeceğimizi söylemiştim; sanırım devamını getirmemi beklemiyordu. Açık pembe yakalı beyaz, kolsuz bir bluz, dizlerine kadar gelen lacivert bir etek ve çıplak topuklu ayakkabılar giymişti. Seksi ve profesyonel görünüyordu. Elinde dizüstü bilgisayarıyla birlikte lacivert bir blazer ceket ve büyük bir dosya vardı.

"Merhaba, Áine." Eğildim ve yanağına bir öpücük kondurdum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu etrafına bakarak. Başka kimi bekliyordu ki?

"Öğle yemeği yiyeceğiz," dedim ona. "Yoksa nişanlım çoktan unuttu mu?"

Elinde nişan yüzüğünün olmadığını fark ettim ve bu beni rahatsız etti. Onu damgalamak istiyordum, böylece tüm dünya onun benim olduğunu bilecekti. Ne de olsa yeterince beklemiştim.

İçinde çizimler olduğu anlaşılan klasörünü ve dizüstü bilgisayarını resepsiyon görevlisinin masasına koydu. Resepsiyon görevlisi, muhtemelen dedikodu yapmaya hevesli bir şekilde etkileşimimizi ilgiyle izledi.

"Tabii ki hayır." Áine sahte bir gülümseme takındı, ben de lacivert blazer ceketini ondan alıp giymesine yardım ettim. Ayrıca bu sayede ellerimi üzerine koyup ona yaklaşabildim. "Ben de bu yüzden buradayım," diye ekledi.

Hiç şüphesiz öyle olmadığını biliyordum. Ceketini giydikten sonra eşyalarını topladı ve bana doğru baktı.

"Peki nereye, sevgili nişanlım?" diye sordu, alaycı bir ses tonuyla.

Elimi sırtının alt kısmına kaydardım ve onu ileri doğru ittim. Bir saniyeliğine sırtı hafifçe gerildi ama geri çekilmedi. Binadan çıktık ve temiz, serin hava yüzümüze çarptı.

Eğilerek kulağına fısıldadım, "Nişan yüzüğün nerede?" Gözleri parmağına kaydı ve sonra tekrar bana döndü.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Ben mücevherlerle yatmam ve ben sadece... Şey, yüzüğü unuttum."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. Ona inanmıştım. Başka bir kadına çeyrek milyon dolarlık bir yüzük takarsan, onu almaya kalkışırsan gözlerini oyar.

"Belki de evlendiğimizde parmağına alyans dövmesi yaptırmalıyız."

Gözlerini devirdi. "Dövmeler çok kalıcıdır," dedi ve sonra boştaki elime bakarak onu inceledi. Adımları durdu ve kaldırımın ortasında durduk. Kaşları gerilmiş, dövmeme bakmaya devam ediyordu. "Aynı dövme olduğuna yemin edebilirim," diye mırıldandı nefesinin altında. Rüyasından bahsettiğini biliyordum. Yani, rüyalarında onu rahatsız eden bir anıdan. "Uzun zaman önce görmüştüm," diye fısıldadı, bakışları onlara kilitlenmişti. "Yemin ederim tam orada ve-"

Ama ne söyleyecekse söylemeden kaldı. Anlamadığı bir şeyi hatırlamış gibi hızlı, küçük bir hareketle başını salladı. Hafızası geri mi geliyordu?

"Her neyse, benim için dövme yok," dedi sonunda, derin okyanus havuzları gözlerimle buluştu.

"O zaman bir yüzük şart," dedim ona. "Başkaları tarafından müsait olduğunuzun yanlış anlaşılmasını istemiyorum."

"Bana güvenmiyor musun, ha?" diye meydan okudu.

Cevap vermek yerine ona döndüm. "Bana güveniyor musun?"

Cevap vermemeyi tercih etti ama bakışlarımı tuttu. Áine'in önümde sinmesi ya da irademe boyun eğmesi konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Kendi ayakları üzerinde duracak kadar güçlüydü.

"Bu benim arabam," dedim sonunda, onu McLaren'ime doğru iterek.

"Öğle yemeğini nerede yiyeceğiz?"

"En sevdiğim yer," dedim ona kapıyı açarken.

"Bu bana her şeyi anlatıyor." Gözlerini devirerek koltuğa doğru kaydı.

Oraya varmamız beş dakika sürdü. Yolculuğu sessizlik içinde geçirdik ve oraya vardığımızda arabayı kapılı park alanına park ettim, sonra caddeye yöneldim. Uzaktan gelen araba korna sesleri havayı dolduruyordu.

"Umarım İtalyan yemeklerini seviyorsundur." Şöyle bir baktım ve dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüştü.

"İstiyorum."

Köşedeki küçük bir restorana girdik ve Áine'in şaşkınlıkla etrafına bakmasını izledim. Burası lüks bir restoran değildi. Duvarlar eski İtalya resimlerinin olduğu eski, soluk kâğıtlarla süslenmişti. Sadece on masa vardı ve hepsi birbirine yakındı.

"Beğenmedin mi?" Ona sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır, ondan değil. Ben sadece-" Kendini kesti Ka

pal "Süslü bir şey mi?"

1. Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Evet, sanırım."

"Daha şık bir yere gitmemizi ister misin?" Ona sordum. Önemli değildi. Ama burası New York'ta anılarımın bağlı olduğu nadir yerlerden biriydi. Mutlu anılar.

"Hayır," diye hızlıca cevap verdi. "Bu gayet iyi."

Gülümsedim. "Burası şehirdeki en iyi tuğla fırın pizzaya sahip. Gerçek bir İtalyan pizzası."

"İyi, çünkü açlıktan ölüyorum," diye itiraf etti. "Beni takip et o zaman."

Onu iki kişilik bir masanın bulunduğu uzak duvara götürdüm. Onun için bir sandalye çektim, teşekkürlerini mırıldandı. Ben de oturdum ve gözlerimiz buluştu. Derin mavi gözleri benimkilerle her buluştuğunda göğsümde o tanıdık sıkışma hissini duyuyordum. Bunu sadece onunla ilişkilendirmeye başladım.

"Buraya sık sık gelir misin?" diye merakla sordu.

"Uzun zaman oldu," dedim ona. "Kardeşim ve ben küçükken ve annem hala hayattayken bizi hep buraya getirirdi. Burası onun babamdan uzakta sığındığı yerdi. Son on yıl içinde Luca ve ben ara sıra buraya uğradık."

Áine başını düşünceli bir şekilde eğdi, dikkatle dinliyordu. "Onu özleyor musun?"

"Evet." Onunla burada oturmak iyi hissettiriyordu. Rahatlatıcı. "Bazı şeylerin üstesinden gelmek diğerlerinden daha zordur."

Anlamak için başını salladı. Hafızası zayıflamış olsa da anladığını biliyordum. İçten içe ne demek istediğini biliyordu. "Babam gideli uzun zaman oldu ve hala onunla ilgili özlediğim bazı şeyler var. Göbek kahkahasını ya da iğneleyici sözlerini."

Başımı salladım. Evet, çok iyi anlıyordu.

"Annen için üzgünüm," diye mırıldandı, okyanus mavisi gözlerinde şefkat vardı.

"Çok uzun zaman önceydi." Bu öğle yemeğinin kasvetli anılarla ilgili değil, ikimizin birbirini tanıması için olması gerekiyordu. Ve bazı şeyleri itiraf edecektik.

"Eminim hâlâ acıyordur," diye yumuşak bir sesle konuştu. Gözlerindeki bakış temkinli ve çekingendi. "Dediğin gibi, bazı şeylerin üstesinden gelmek zordur."

Kendi deneyimlerinden bahsetti. Nico'nun yardımıyla Áine'in tıbbi geçmişine göz attım. Kaçırıldıktan sonra hipnoterapi tedavisi görmüş. Raporlara göre bu, olanlarla ilgili kötü anılarını bastırmasına yardımcı olmuş. Sadece anılarını hafifletmiş ve geri gelmelerini önlemek için düzenli seanslar almasına neden olmuştur. Dr. Taylor'ı sık sık ziyaret etmesinin nedeni de buydu.

Callahan'ı ve annesini Áine'i buna maruz bıraktıkları için öldürebilirdim. Annesi anılarını bastırmanın riskli olduğunu bilmeliydi. Bu onu daha savunmasız yaptı.

"Evet, öyleler."

"Cassio, bu gerçekten sen misin?" Bir ses tartışmamızı kesti ve ayağa kalktım. Annemin en eski arkadaşı Maria mutfaktan bize doğru yaklaştı. "Seni görmek çok güzel."

"Merhaba Maria," diye selamladım onu ve yaşlı kadını kucakladım. Kardeşimi ve beni gördüğünde her zaman yaptığı gibi yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Geri çekildi ve gözleri Áine'e kaydı.

"Maria, bu benim nişanlım," diye ikisini tanıştırdım. "Áine Callahan."

Elini ağzına götürdü, gözleri büyüdü. "Evleniyor musun?" diye haykırdı.

"Öyleyim."

Maria yüzyılın haberini almış gibi görünüyordu. Gözleri heyecanla parlıyordu.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum." Áine ayağa kalkıp Maria'ya elini uzattı ve Maria da onu sıkıca kucakladı.

"Ve sen! Çok güzelsin," diye haykırdı Maria. "Cassio'muz için iyi olacaksın."

Áine beceriksizce Maria'nın sırtını sıvazladı, gözleri sanki bu gariplikte ona yardım etmem için yalvarıyormuş gibi bana kaydı. Neredeyse komikti. Maria sadece sarılmayı severdi. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Maria'nın gözleri ısındı ve zavallı Áine'i bıraktı, sonra gözlerinde yaşlarla bana tekrar sarıldı. "Ah, Cassio. Annen çok mutlu olur ve gurur duyardı. Ve büyükannen!"

Annemden bahsedilince göğsüme küçük bir sızı saplandı ama hemen onu derin bir yere ittim. Görünüşe göre sadece annem ve Áine beni tam göğsümün derinliklerine vurabiliyordu.

"Umarım gelirsin," dedim Maria'ya ve kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz elleri göğsüne geldi.

"Gelmemi mi istiyorsun?"

"Elbette," dedim. "Sen ve Angelo. Gelmeyi kabul ederseniz adamlarımdan birine sizi aldırırım."

"Sì, sì." Ellerini çırpı. "Tamam mı Áine? Cassio'yu doğduğundan beri tanıyoruz."

"Elbette," diye cevap verdi Áine ve sesi gerçekten de içten geliyordu. Belki de biraz uyuduktan sonra bu evliliği kabullenmişti.

Birkaç kelime daha konuştuktan sonra Maria mutfağa gitti ve ben de tekrar oturdum.

O gittikten sonra Áine, "Çok hoş biri," diye yorum yaptı.

Sandalyemde arkama yaslandım ve bacaklarımı uzattım. "Annemin en iyi arkadaşıydı." Gözlerim Maria'nın kaybolduğu mutfağa kaydı. "Sicilya'daki büyükbabam annemin eğitimini Amerika'da almasını istiyordu. Bu yüzden onu New York'a gönderdi. Evini özlüyordu ve neyse ki Maria da Sicilyalıydı, böylece ikisi birbirine bağlandı. Gerisi tarih oldu."

"Nedense içimde bu hikâyede çok daha fazlası olduğuna dair bir his var." Áine'in berrak gözleri beni izliyordu. Haklıydı, bu hikâyede daha fazlası vardı. Annem babamla tanışmış, aşık olmuş ve evlilik dışı iki çocuk sahibi olmuştu. Nonno'yu çok üzmüştü.

Babamız annemize karşı çok acımasızdı ve sonunda annem yıkıldı. Büyükbabama ulaşip yardım istemek yerine, kaçış yolunu intiharda aradı ve Luca ile beni Benito'nun pençelerine bıraktı.

Babamız beni krallığını yönetmeye hazırlamak için vahşeti kullandı. Bize ihtiyacı kalmayana ya da bizi istemeyene kadar işkence etmek ve katillerine dönüştürmek için. En azından kullandığı bahane buydu. Gerçek şu ki, Sicilya'daki DiMauro ailesiyle olan kan bağımızdan korkuyordu. Zihnimizle oynadı, bizi zayıflatmaya çalıştı. Ondan daha büyük ve daha iyi olmamızı istemiyordu ve daha fazla güç anlamına geliyorsa kendi oğullarını feda etmeye hazırdı.

Yine de bir kızı olacağını hiç hesaba katmamıştı. Onun geldiğini hiç görmedi, nefretini yanlış değerlendirdi. Hepimizin nefretini yanlış değerlendirdi. Annesi

İntihar etti ama ipi ona o verdi. Annem intihar etti ama onu intihara iten Benito'ydu.

Sonuç olarak o orospu çocuğu hepimizin ruhunda bir leke bıraktı. Bianca'nın, Luca'nın, benim. Marco'nun bile, gerçi o şerefsiz kurtarılamazdı. Uzun zaman önce uçurumun kenarından dönmüştü.

Çok geçmeden masamıza büyük bir pizza geldi. Babamla ilgili konu pek hoş karşılanmadı.

"Umarım bu kadarı yeterlidir." Konuyu elimdeki yemeğe çevirdim. Áine'in gözleri büyüdü. "Tanrım, bütün bunlar mı?"

"Aç olduğunu söylemiştin."

"Evet, ama en fazla iki dilim için. Umarım iştahınızı da getirmişsinizdir," diye şaka yaparak bana doğru baktı.

"Ben aldım. Luca bunlardan birini tek başına yiyor." Kıkırdadı. "Neden şaşırmadım ki?"

İtiraf etmeliydim ki bu öğle yemeği randevusu umduğumdan da iyi gidiyordu. Áine'le konuşmak kolaydı ve Nonno'dan bunun bir evliliği yürütmenin anahtarı olduğunu öğrenmiştim. Onun sayesinde Luca ve ben Marco gibi birbirimizden tamamen kopuk sosyopatlarla dönüşmemiştik.

Telefonum çaldı ve mesajı kontrol ettim. Nico'dan geliyordu. O ve Bianca yarın geliyorlardı. Düşünden önce hepsini Áine'le tanıştırmak istiyordum. Ne de olsa onlar ailedendi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu ve ben de telefonumu bir kenara bıraktım.

"Evet, kız kardeşim ve ailesi yarın New York'a geliyorlar," dedim. Bir an için ona kız kardeşimin kim olduğunu söyleyip söylememeyi düşündüm ama söylememeye karar verdim. Áine'in Bianca'nın onu daha önce tanıdığı zamankinden farklı olduğunu düşünmesini istemiyordum. "Akşam yemeğinde onlarla tanışmanı istiyorum. Ailenle de tabii ki. Kızları seni sevecek."

"Kızlar mı?"

"İkiz kızları. Oldukça özeller." "Hmmm."

"Hannah mücevherlerini senden almaya çalışacak," diye uyardım onu. "Nişan yüzüğünü parmağında tutsan iyi olur. Arianna da kız kardeşi seni soyarken onun yerine geçecek."

Áine'in sıcak kahkahası küçük restoranda çınladı ve sesi göğsümü ısıttı.

"Küçük hırsızlar, ha?"

Doğru tanımlaması karşısında gülümsedim. "Parlak şeylerden hoşlanıyorlar ve ne yazık ki çok pahalı zevkleri var. Luca da onları şımartmaya devam ettiği için bu konuda hiç yardımcı olmuyor."

"Ben de onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Öğle yemeğimiz çok keyifli geçti. Áine kolay, sakın bir kişiliğe sahipti ve tüm bunların altında, harika bir mizah anlayışıyla sıcaktı. Gardını düşürmüyordu ama onu suçlamıyordum. Muhtemelen içgüdüleri onu uyarıyor, babamın özelliklerini benim üzerime atıyordu.

Ama ben babama hiç benzemiyordum. Luca ve benim onu babam ve ağabeyimin onu hapsedtiği o cehennem çukurundan kurtarmaya geldiğimizi hatırlayamıyordu. Ama beyninin onu uyarmasına rağmen bana güvendi. Ve aramızda cızırdayan çekimi inkâr etmek mümkün değildi.

Onu başka erkeklerle ya da genel olarak insanlarla izledim. Fiziksel yakınlıktan hoşlanmazdı ve bir şey onu erkeklerin dokunuşlarından uzaklaştırırdı. Ama benimkinden değil. Ne kadar inkar etse de bana güvenirdi.

Ve bu güveni asla bozmam.

Bu da beni tartışmamız gereken konuya götürdü. "Sana karşı dürüst olmak istiyorum," diye başladım, gözleri merakla beni inceliyordu. "Kuzeninle evlenmek gibi bir niyetim hiç olmadı."

Yumuşak nefesi bana, kuzeniyle evleneceğimi bildiği halde onu yatağıma atmak için entrika çevirdiğime inandığını söyledi. Pek de iyi bir güven değil.

"O zaman neden numara yapıyorsun?" diye sordu. Sözüme güvenmeye dikkat ediyordu.

"Birincisi, Callahan seninle evlenmeyi asla kabul etmezdi," dedim ona dürüstçe. "Zorlanmadığı sürece kabul etmezdi. Bu konuda bana güvenin."

Kaşlarını kaldırdı. "Belki de ikiniz de önce hedeflenen kişiyle görüşmeden evlilikler düzenlememelisiniz."

Güzel, çılgılık atmıyordu. Bağırmasını beklediğimden değil. Áine mantıklı bir kadındı ve aklı başında biriydi.

"Anlaşıldı," diye itiraf ettim, gerçi yeraltı dünyasında işler o kadar basit değildi. "Benito hayattayken ve yarattığı tüm bu kargaşa ortadayken, Benito ve Marco ile savaşırken Jack'e karşı çıkıp onunla bir savaş başlatmayı göze alamazdım."

"İki yıl önce mi?"

Elini elime aldım ve bariz farklılıklarımıza rağmen uyuştuk. Gözlerini indirdi ve elimdeki mürekkebi izledi. Gül dövmesinden büyülenmiş gibiydi, kaşlarının arasındaki kırıksılık derinleşiyordu

her baktığında. Gül annemin en sevdiği çiçektir. Ona evini ve Nonno'yu hatırlatırdı, ama ona geri dönmeye, koruma istemeye çok utanmıştı ve bu ona her şeye mal oldu.

"Evet, iki yıl önce," dedim usulca. "İki yıl önce seni elimde tutmak istedim. Hayatıma giren Wonder Woman'ı düşünmeden edemedim."

Ağzı açıldı ve yanakları hafifçe kızardı. "Şey, bu..."

Bir kelime aradı ama bulamadı. Haklıydı; biraz abartılıydı. Áine'i karım olarak istiyordum ve yerine başka birini bulamazdım. Ya o olacaktı ya da başkası.

Onu elde etmek için plan yaptım mı? Evet. Üzgün müydüm? Kahretsin, hayır. "Vegas'ı planladın mı?"

Sorusu beni şaşırtmadı.

"Hayır," dedim ona. "Seninle karşılaşmayı planlıyordum, beni hâlâ hatırlayıp hatırlamadığını görmek için. Hepsi bu."

Bir şey daha vardı ama bunu itiraf etmenin zamanı değildi. Muhtemelen kuzenini başka bir adam tarafından baştan çıkarılması için tuzağa düşürmemi hoş karşılamazdı.

"Bu biraz fazla oldu Hunter," diye mırıldandı. Vegas'ta ona verdiğim isme geri döndüğünü fark ettim. Her nasılsa, başkaları tarafından nadiren kullanılan bu ismi kullanmak dudaklarında doğru bir his uyandırmıştı. "Ailen insan kaçakçılığıyla uğraşıyor."

"Luca ve ben benim babam değiliz," dedim ona kararlı bir şekilde, kendi sözlerini hatırlatarak. "Kız kardeşimiz de öyle. Arkadaşlarımız ve kendi ailemizle birlikte insan kaçakçılığıyla mücadele ediyoruz, ki buna Marco dahil değil. Benito hayattayken o da yoktu."

Bana inanıp inanmamaya karar verir gibi başını eğdi. Müfredat dışı faaliyetlerini bildiğimi itiraf etmenin zamanı gelmişti. Çok yakında.

"Ve senin sözüne inanmalı mıyım?"

"Evet, çünkü sana asla yalan söylemeyeceğim," dedim ona. "Sana her şeyi anlatmayabilirim ama yalan söylemeyeceğim."

Sessizlik ikimizin de üzerine çöktü ve yeminimle birlikte aramızdaki boşluğu doldurdu. Ona yalan söylemeyeceğimi söylediğimde ciddiydim. Bu evlilikte benim dengim olacaktı. Onu işimin yasadışı tarafına çekmeyecektim ama diğer her şeyde ortağım olacaktı.

"Beni takip mi ettiniz? Türkiye'de olduğumu böyle mi anladın?" Bu cümle bir anda ağzından çıkıverdi.

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü güvenliğiniz benim önceliğimdir."

"Benito'nun birden fazla şekilde misilleme yaptığını söylediniz. Bu tam olarak ne anlama geliyor?" Anılarını düşününce ona ne kadarının anlatıldığını merak ettim. "Neden yap sen bkz. Dr. Taylor. Taylor?" Bu olur görünüyor biz var Bu er ya da geç konuşmak.

Gözlerinde bir şüpheyle birlikte şaşkınlık da parladı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Seni araştırdım," dedim ona. "Beni neden hatırlayamadığını bilmem gerekiyordu."

Luca ve ben Áine'i kurtardıktan sonra o cehennem çukuruna geri döndüğümüzde, esareti sırasında ona dokunmaya cüret eden her erkeği öğrenmek için özel bir özen göstermiştik. Luca ve benim ödememiz gereken uzun bir günah listemiz vardı. Birkaç tane daha olması bir şeyi değiştirmezdi. Ve o adamlar daha iyisini hak etmiyorlardı - Áine'e ve oradaki diğer kadınlara yaptıkları için.

Áine o anıları bir kutuda kapalı tutuyor ve serbest bırakmayı reddediyordu ama zihninin isyan ettiğini hissediyordum. Er ya da geç o anılarla yüzleşmek zorunda kalacaktı ve bununla birlikte başa çıkacaktık. O güçlüydü. Hiç kimse ve hiçbir şey onu tutamazdı.

En azından kardeşim Marco. Áine'e işkence etmeye cüret eden, hâlâ nefes alan son adamdı. Ama onun da zamanı geliyordu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

ÁINE

"**I** Seni aradım," dedi bana. "Beni neden hatırlayamadığımı bilmem gerekiyordu."

İşte oradaydı! Onunla daha önce tanıştığımı kabul ediyorum.

Gözlerim hemen hâlâ benimkini örten eline kaydı. Sisin içinden uzanan elin görüntüsü zihnimde canlandı. Aynı dövmeyle.

Şakağımdaki zonklama arttı ama görmezden geldim. Bunu hatırlamam gerekiyordu. Bu önemliydi; önemli olduğunu biliyordum. Denedikçe baş ağrım daha da şiddetlendi. Gözlerim şiddetli acıdan buğulandı ama sert parmaklar çenemi tutup beni ona bakmaya zorlayana kadar bırakmak istemiyordum.

"Zorlama," diye yumuşak bir şekilde talimat verdi.

Gözlerimi kırıştırdım, karanlık bakışlarında boğuluyordum ve sisin içinden net bir anı su yüzüne çıktı.

"*Size yardım etmek için buradayız.*" Ses Hunter'a aitti. "*Ben Cassio. Bu da kardeşim Luca.*" Her yerde kirli duvarlar, uzaklarda çığlıklar vardı. Tek hissettiğim midemin çukurundaki korkuydu. Ve bu adamın merhamet dolu karanlık gözlerine bakarken umut. "*Bizi Callahan gönderdi.*"

Kalbim göğüs kafesimin altında gümbürderken tekrar göz kırptım ve sertçe yutkundum.

"Vay anasını," diye mırıldandım. "Sen ve Luca. İkinizle de tanıştım. Jack beni almanız için sizi gönderdi." Başımı salladım, anılarım tutarsızdı. "Nerede kalmıştım?"

"Türkiye." Bir sonraki soruyu sormak için ağzımı açtığımda beni durdurdu. "Kendi başına hatırlamalısın. Ben sana yardım edeceğim."

Bu gerçek olamazdı. Yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce onu düşmanım olarak görüyordum ve şimdi zihnimde gizlenen imgeleri çözüyordu. Göğsümün derinliklerine bir şey yerleşti ve öyle kalacaktı. Bunu kendi kalp atışlarım kadar iyi biliyordum.

"Teşekkür ederim," dedim ona usulca.

O anı parçasının benim için ne kadar önemli olduğunu asla bilemeyecekti. Sorularım vardı, şimdi her zamankinden daha fazla, ama aynı zamanda küçük bir paramın en başından beri ait olduğu yere geri konduğunu hissettim.

"Artık Dr. Taylor yok," dedi, sesi tartışmaya açık değildi.

"Ama baş ağrılarıma iyi geliyor," diye karşılık verdim. O migrenler çok kötü olabiliyordu ve zaten bir ziyaret için gecikmiştim.

"Hatırlamalısın," dedi kararlı bir şekilde. "Her şeyi bir kez hatırladığında, her şey anlam kazanacak."

Hatırlamam gereken çok şey olduğunu hissediyordum. Ve doğrusu, bir yanım korkuyordu.

Otuzuncu Bölüm

CASSIO

A Yüz ifadesinden bir korku titremesi geçti ve boynundaki soluk mavi damar hızla attı. Ama sonra kendini toparladı ve başını salladı. O onunla başa çıkmak. Benim küçük kelebeğim güçlüydü.

On bir yıl önce onu bulduğumuzda göğsüme çarpan şey onun gücüydü. Gözlerinde hayaletlerin dolaştığı, morarmış küçük bir kızın ruhunda hâlâ o güç vardı. O bunu görememiş olabilir ama ben gördüm. Ve tıpkı bir kelebek gibi, o genç kızdan o güne kadar gördüğüm en güzel kadına dönüştü. Kalbime ve ruhuma sahip olan bir kadın.

İki yıl önceki karşılaşmamız anlaşmayı mühürledi. Onun her bir santimini, kremi tenindeki her bir çili öğrenmek için can atıyordum. Parmağımı vücudunun her kıvrımında gezdirmeyi ve onu kendime göre şekillendirmeyi arzuluyordum. Bana nasıl oturduğunu, tatlı kokusunu. Hepsini etime ve beynime dövme olarak işlenmişti.

Bu kadın benimdi. Onu tehdit eden herkes, beni tehdit etmiştir. Ona dokunan, bana dokunmuştur. Ve insanların benim olana dokunmasını hoş karşılamazdım.

"Tamam, artık Dr. Taylor yok," diye cevap verdi. "Gerçi annem ve Jack pek mutlu olmayacaklar."

"Onlarla ben ilgilenirim."

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Eminim bu hoşuna giderdi."

Sırıttım. Aslında annesini ve Jack'i seviyordum. Áine için en iyi olduğunu düşündükleri şeyi yaptılar ama birkaç gün içinde benim karım olacaktı. O artık benim sorumluluğumdaydı. Ve bu kadın güçlüydü. Olanları hatırlamasının zamanı gelmişti, böylece gafil avlanamazdı.

Áine ile bir saat çok çabuk geçti.

Saatine baktı ve küçük bir sesle ciyaklayarak ayağa fırladı.

"Kahretsin," diye haykırdı. "Saate bak. Çizimlerimi şehrin diğer ucuna bırakmak zorundayım. Aksi takdirde işimi kaybedeceğim."

İşini kaybetme ihtimali yoktu. Eninde sonunda o şirketi yönetecekti. Tabii çocuklarımızı büyütmek istemiyorsa. Kahretsin, bu kadından çocuk sahibi olma fikri beni mümkün olan en iyi şekilde sarstı.

Ayağa kalktım ve ceketini giymesine yardım ettim. "Bana adresi ver, seni götüreyim."

"Buna gerek yok."

"Öyle," diye ısrar ettim. "Seni götüreceğim."

Omuzları gerildi ve bana ters ters baktı. "Buna gerek olmadığını söyledim Cassio. Bunu tek başıma yapacağım."

Kızgınlık içimi yaktı. Bana karşı çıkan çok fazla insan yoktu ama Áine'in onlardan biri olması beni şaşırtmamıştı. Ayrıca, artık ulaşabileceğim bir yerde olduğuna göre, düğünümüzü tehlikeye atacak bir şey olmasını istemiyordum.

Adamlarım hala dışarıda Chad Steward'ı arıyordu, o lanet çakal ortadan kayboldu. Tıpkı bir sıçan gibi, saklanmaya başladı.

"Şehrin hangi tarafında?"

Bakışlarımız kilitlendi ve iradelerimizin savaşında birbirimize baktık. Dudakları ince bir çizgiye dönüştü ve pes ettiğini anladım.

"Brooklyn," diye homurdandı. "Taksiye bineceğim. Tek başıma."

İnatçı kadın.

"Güvenli bir şekilde taksiye bindiğinizden emin olacağım."

Gözlerini devirdi ama itiraz etmedi. Onu takip eden adamlarım olduğunu bilseydi daha da sinirlenirdi. Onun güvenliğini riske atmamanın imkanı yoktu.

Restorandan birlikte çıktık, çizim çantasını almak için arabama doğru yürüdük ve sonra bir taksi çağırdım.

Durduğu anda içine girmek için bir adım attı ama elimi üst koluna doladım.

"Bekle," diye uyardım onu.

Bana deliymişim gibi baktı ama dediğimi yaptı. *Güzel, harika bir başlangıç yapıyoruz,* diye düşündüm alaycı *bir şekilde.*

Taksinin kapısını açtım ama Áine'in içeri girmesine izin vermeden önce taksi şoförünün kimlik bilgilerini okudum ve fotoğrafını çektim.

"Ne yapıyorsun?" diye itiraz etti.

"Bayanın Brooklyn'e götürülmeye ihtiyacı var," dedim. "Ona bir şey olursa seni bulurum. Bu dünyada benden saklanabileceğin hiçbir köşe yok. Anlaşıldı mı?"

Birkaç ton soldu ama başını salladı. "Güzel."

Şoföre söylediklerimi duymuş olmalıydı çünkü bana ters ters baktı ve başını salladı. Nefesinin altında *psikopat diye* mırıldandığından oldukça emindim.

Bileğini tuttum ve onu kendime doğru çektim. Anında vücudu benimkinin karşısında eridi ve tatmin duygusu içimi kapladı. Ağızlarımız kilitlendi, tadı sıcak ve davetkârdı. Ona asla doyamayacaktım. Dillerimiz ritmik bir şekilde hareket etti ve ondan kısık bir inilti yükseldi. Bunun ne yeri ne de zamanı olduğunu biliyordum ve geri çekilmek bir süredir yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi.

Kirpikleri şehvet dolu gözlerini ortaya çıkarmak için kırpışarak açıldı. Sanki manyetik bir güç tarafından çekiliyormuş gibi eğildi. Güzel, belki o da aramızdaki bu şeyi benim kadar yoğun hissediyordu.

Yumuşak yanağına bir öpücük daha kondurduktan sonra kenara çekildim ve Áine'e binmesi için elimle işaret ettim.

Hayal kırıklığına uğramıştı, yanakları yanıyordu. "Daha fazlasını istiyorum."

Konu seks olduğunda onun kayıtsız şartsız tavrına bayılıyordum. Burnunun ucuna bir öpücük kondurdum.

"Görüşürüz."

Bana cevap vermek yerine taksinin kapısını suratıma kapattı.

Bölüm Otuz Bir

ÁINE

I Cassio ile öğle yemeğimi yiyeli tam bir gün oldu. Şaşırtıcı bir şekilde, hoş ve tahrik ediciydi. O göndermeden önceki öpücük beni içten içe eritti. Sonra takside otururken, zavallı taksi şoförüne mafya gibi davrandığını hatırladım. Cassio'nun tehdidinden sonra adam bana bakmaya bile korkuyordu. *Lanet olası psikopat!*

Ama inanılmaz muhteşem bir tane.

Onunla ilgili her şeyi seviyor gibiydim. Duygulu gözleri, tavırları, dürüstlüğü, koruyuculuğu, öpücükleri. Tanrım, görünüşe göre tamamen bayılmışım. Ve onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordum. Kokusunu almak için. Sıcaklığını hissetmek için.

Dün gece zihnim durulmayı reddetti. Cassio ile yaptığım konuşmayı zihnimde tekrar tekrar canlandırımdı. İfşaatının şokunu. Kabuslar. Korkunç görüntüler. Hepsi anılardı. Geriye dönüşlerin anlamı beni dehşete düşürüyordu ama bilmiyormuş gibi davranamazdım. Cassio haklıydı; bunu kendi başıma hatırlamalıydım.

"Merhaba Connor," diye selamladım Jack'in adamını eve girerken. Aynı hafta içinde iki kez yemeğe gelmeyeli uzun zaman olmuştu.

Jack ve Cassio bu akşam erken bir aile yemeği yemenin harika bir fikir olduğunu düşündüler, böylece hepimiz birbirimizi tanıyabilecektik. Tabii ki Luca da orada olacaktı. Cassio'nun kız kardeşi ve ailesi de gelecekti. İlginç ve rahatsız edici bir akşam yemeği olacağını düşünmeden edemiyordum.

Keşke Cassio'ya ikimiz baş başa yemek yiyebilir miyiz diye sorsaydım diye düşündüm. Çok fazla sorum vardı. Şimdi rüyalarımda bana uzanan elin ona ait olduğundan emindim.

"Bayan," diye karşılık verdi Connor. "Güzel görünüyorsunuz."

İltifatına gülümsedim. Beyaz puantiyeli ve çeyrek kollu açık mavi bir elbise giydim. Cassio rahat bir akşam yemeği olacağını söyledi, ben de elbiseyi beyaz düz ayakkabılarla kombinledim. Saçımı açık bırakmayı tercih ettim.

"Teşekkür ederim ama-" Yıllardır bana Bayan demesini engellemeye çalıştım.

"Biliyorum, biliyorum. Unvan yok." Sırıttı, gözlerinde eğlence vardı. "Herkes yemek odasında."

Başımı sallayarak koridorda aceleyle ilerledim. Saat dört olduğu ve üç buçukta burada olmam gerektiği için geç kalmıştım ve bir köşeyi döndüğümde Margaret'le karşılaştım.

"Tanrı'ya şükür! Sonunda buradasın," diye fısıldadı kollarını bana dolayarak.

"Bir şey mi oldu?" Gözlerim üzerinde gezinirken ona sordum. Sessiz görünüyordu, kimse tartışmıyordu.

"Hayır, ama çok rahatsız edici," diye mırıldandı. "Gerginlik. Jack Amca bana ters ters bakıp duruyor. Annen mükemmel bir ev sahibesi olmaya çalışıyor, Morrelli'ye her an bizi öldürecekmiş gibi bakıyor."

Alay ettim. "Kimse kimseyi öldürmüyor."

Kısık bir sesle devam etmeden önce etrafına bakındı. "Nico Morrelli acımasızdır. Birkaç yıl önce, kız kardeşine yapılan bir saldırıyla bağlantılı olduğu söylenen adamları avladı." Dikkatle dinledim. Bu konuda hiçbir şey duymamıştım. Yeraltı dünyasının faaliyetlerini takip etmediğim için duymuş da değildim. Jack beni her şeyden uzak tutarak iyi bir iş çıkarmıştı. "Onlara işkence etti ve sonra ailelerinin onları gömememesini sağlamak için parçalara ayırdı ve parçalarını dağıttı."

Başımı öne eğdim. "Eğer kız kardeşine zarar verdilerse, bunu hak etmiş sayılırlar." Margaret'in ağzı şok içinde açıldı. "Buna göz mü yumuyorsun?"

Omuz silktim. "Eğer kız kardeşine zarar vermişlerse, yöntemlerine kesinlikle katılıyorum." Etrafıma bir göz attım. "Yani, bizim de yaptığımız bu değil mi?"

"Sanırım öyle." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Yine de acımasız görünüyor. Onları sadece öldüreceğiz."

Omuz silktim. Belki de bir yanım Nico Morrelli kadar psikopattı, çünkü bilgi almak için adamlara işkence etmek zorunda kaldığım nadir zamanlarda, onlara kendi ilaçlarını tattırmaktan garip bir memnuniyet duyuyordum.

"İçinde bulunduğun durumun suçlusu benmişim gibi hissediyorum,"

diye düşüncelerimi böldü Margaret. "Annenin beni suçladığını biliyorum.
Ve ben sarhoş olmak için bile

gerginliği hafifletir."

"Annem ya da Jack için endişelenme," dedim ona. "Bunu atlatacaklardır ve ben büyük bir kıyım. Ayrıca, bu sayede Kral'ın ticaret işine daha da yakınlaşıp birileriyle yatabiliyorum, o yüzden belki de sana teşekkür etmeliyim."

Gözlerini devirdi. "Öldürülürsen peşine düşerim. Ama... savaş ganimetlerinin tadını çıkarmalı ve Cassio King'den yararlanmalısın. Yatak odasının içinde ve dışında... her yerde." Kaşlarımı kaldırdım ama dudaklarımın gülümsemeye dönüşmesine engel olamadım. Özellikle de çünkü öpücükten sonra.

Başımı salladım ama yanaklarımın ısındığını hissettim. Evet, onu içimde hissetmek ve Vegas'taki o geceyi yeniden yaşamak için sabırsızlanıyordum. Ama buna bağımlı olacağıma dair bir endişe vardı. Onu soluduğum hava gibi arzulayacaktım. Cassio ile tadına baktıktan ve bir erkeğin dokunuşunun ne kadar iyi hissettirebileceğini gördükten sonra hayal gücüm senaryolardan yoksun değildi. Sadece herhangi bir erkeğin dokunuşu değil... özellikle onun. Son zamanlarda düşünebildiğim tek şey oydu.

"Merak etme, kimseye söylemem." Göz kırptı. "Ama önerimi dinle ve o güzel kış parçasını al. Bu geceki gibi!"

"İşte bu harika bir fikir," diye mırıldandım.

İkimiz de usulca kıkırdadık. Onda en çok sevdiğim şey buydu. İsteddiği şeyin peşinden gitmekten korkmuyordu ve cinsel zevklerin tadını çıkarmaktan utanmıyordu.

"Gül Kurtarma için bir sonraki yeri biliyor musunuz?" Margaret konuyu değiştirerek alçak sesle sordu.

Artık hamile olduğum için, onun bizim faaliyetlerimizle ilgilenmesini istemiyordum. Bebeği öncelikliydi. Bu yüzden ekibe Margaret'i tüm yazışmalardan uzaklaştırmaları talimatını verdim. Bundan hoşlanmadığını biliyordum ama bu onun kendi güvenliği içindi.

Geç kalmamın sebebi buydu. Marco King'in Türkiye üzerinden taşıdığı başka bir kadın sevkiyatıyla ilgili bir rapor okuyordum. John şu anda ipuçlarının peşindeydi. Sonra bu yetmezmiş gibi Cassio'nun Jack'e Chad Stewart hakkında gönderdiği e-postayı okudum. Orospu çocuğu Marco King'le çalışıyordu. Bir dahaki sefere onu gördüğümde boynunu kıracaktım ama Cassio'nun onu benden önce yakalayabileceğinden şüpheleniyordum.

Belki Cassio'nun üvey kardeşi bu samimi aile yemeğine gelirse onu bugün öldürebilirim, diye düşündüm kendi kendime alaycı bir şekilde. Akşam yemeği ve cinayet şovu, sadece gizeme saldır.

Yine de Jack'in Marco King'in yerleşkeye adım atmasına asla izin

vermeyeceğini biliyordum. Önce onu öldürürdü. Görünüşe göre Cassio ve Luca da

bizden nefret ediyor.

"Yani ben yok muyum?" Margaret mızımız bir sesle sordu.

Ona sert bir bakış attım. Onu bu işlere bulaştıramayacağımı, ne kendisini ne de ekibimizi riske atamayacağımı biliyordu.

"Bu çok tehlikeli," dedim ona.

"Tanrım, daha yeni hamile kaldım," diye yakındı.

"*Zar zor* hamile kalmak diye bir şey yoktur," diye onu rahatlattım.

"Kendinin ve bebeğin güvenliğini düşünmek zorundasın."

Yüksek sesle inledi. "Biliyorum, biliyorum."

Herkesin beni beklediği yemek salonuna girdik ve sohbetimiz hemen kesildi.

"Özür dilerim, geciktim," diye gülümseyerek özür diledim herkese dönerken. Annemin yanına gittim ve ona hafifçe sarıldım, uzattığı yanağına bir öpücük kondurdum. Sonra Jack'e sarıldım. Ebeveynlerin ortaya çıkmasından bu yana üçümüz arasındaki gerilim hâlâ yüksekti. Telefonlarından kaçırıyordum. Kaçınmanın kimseye bir faydası olmamıştı ama tüm bu olanları kabullenmek için zamana ihtiyacım vardı.

"Önemli değil," dedi Jack. "Artık buradasın ve önemli olan tek şey de bu."

Hızlıca başımı salladım ve gözlerim kalabalığın üzerinde gezindi. Cassio, ailesi ve bir kadınla birlikte duruyordu. Bahsettiği kız kardeşi olmalıydı. Kadın arkasını döndüğünde kaşlarımı çattım ve hemen tanıdım.

"Bianca?" Seslendim, şaşkınlığım sesimden belli oluyordu.

"Merhaba," diyerek kardeşlerini ve kocası olduğunu tahmin ettiğim adamı bırakıp bana doğru yürüdü. "Sürpriz!"

Kahretsin, bu beklenmedik bir sürprizdi.

"Fark etmemiştim-" Etrafıma bakarak başladım. "Siz ikiniz akrabasınız," diye cümlemi bitirdim.

Birbirimize sarıldık. Maryland'de birlikte parti yaparak geçirdiğimiz o birkaç kısa ay sanki yüzyıllar önceydi.

"Harika görünüyorsun," dedim ona.

Elini karnına götürdü ve hamile olduğunu hemen anladım.

"Teşekkürler. Sen de harika görünüyorsun." Gülümseyerek omuzlarının üzerinden baktı, sonra elimi tuttu ve beni grubuna doğru çekti. "Kocamla tanış. Nico Morrelli."

Ah, Morrelli. Gülümsedim ve elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de," diye cevap verdi, sesi derindi. "Bianca bana Cassidy Enterprise'da staj yaptığını söyledi. Seni özlediğim için üzgünüm." Tuhaf yorumunu merak ederek başımı öne eğdim. Cassidy Enterprise'ın onunla ne ilgisi vardı? Sonra şaşkınlığımı görünce ekledi, "Ailem oranın sahibi."

"Oh." Gerçekten de dünya küçük. Başımı salladım. "Uzun zaman önceydi," dedim onu gözlemleyerek. Bianca kendine seksi birini bulmuştu ve görünüşe bakılırsa müstakbel kocam gibi dövmeli de değildi. Ama nedense Cassio'yu tercih ediyordum. "Ayrıca, çoğu zaman işi gücü bırakıp parti yapmak için elimizden geleni yapardık."

Bianca kıkırdadı. "Yaptığımız her şeyi onlara anlatma," diye göz kırptı. Tanrım, mutlu görünüyordu. Aşırı mutluydu. "Cassio'yla tanıştın tabii. Ve Luca'yla." Başını bana çevirdi. "Vay anasını, baldız olacağız. Kimin aklına gelirdi ki?"

"Deli," diye mırıldandım. Onun baldızı olmak umurumda değildi. Nasıl olur da onun yeraltı dünyasının bir parçası olduğunu bilmezdim?

"Bunlar da bizim kızlar, Hannah ve Arianna," diye devam etti Bianca benim iç değerlendirmelerime aldırmadan. Birbirinin aynısı iki sarışın kız yüzlerini bize döndüler ve içlerinden biri gözlerini devirdi. Gerçekten de gözlerini devirdi! "Hannah, kibar ol!" Bianca onu azarladı.

"Yalan söyledin anne," diye yakındı Hannah. "Matteo'yu görmeye gideceğimizi söylemiştin."

İkiz kız kardeş ekledi. "Onunla evlenmek istediğini biliyorsun. Onu uzun süre görmezse unutabilir."

Şımarıklıklarına şaşırmıştım ama sırtımdan kendimi alamadım.

"Tanrı yardımcım olsun," diye inledi Bianca içinden ve annemle Jack de dahil olmak üzere herkes güldü.

Annem yumuşak bir sesle, "Kızlarınızla çok meşgul olacaksınız," diye ekledi.

"Ah, biliyorum," dedi Bianca, sonra gözlerini kızlara çevirdi. "Yalan söylemedim ama eğer ikiniz de uslu durmazsanız buradan ayrıldığımızda Matteo'yu ziyaret edemeyeceğiz."

Ona şüpheyle baktılar. "Matteo kim?" Merakla sordum. "Onunla evleneceğim," diye açıkladı Hannah.

Oh, kararlı küçük kız. Şimdiden müstakbel kocasını gözüne kestirmiş. Onun kendine güvenini kıskanırdım.

Nico ona gülümseyerek, "Annem ve ben anlaşılamadık," dedi.

"Cassio Amca ve ben de öyle," diye söze karıştı Luca, "Kız kardeşimizin evli olması yeterince kötü. Yeğenlerimizin evlenmesine izin vermeyeceğiz."

Cassio bana doğru yürüdü, adımları güçlüydü ve gözleri bedenimi tarıyordu. Üzerimdeki bakışları bir esinti gibi geldi ama vücudum anında birkaç derece ısındı. Vücudumun hiç böyle bir tepki vermemiş olması anlaşılmazdı. Asla! Yine de bu adam basit, masum bir bakışla beni tahrik etmeyi bu kadar zahmetsizce başarmıştı.

O kadar da masum değildi. Gözleriyle beni çırılçıplak soyuyormuş gibi hissediyordum.

"İşte böyle kızlar. Siz ikiniz rahibe olacaksınız," diye duyurdu Cassio ve sonra eğilip dudaklarını yanağıma bastırdı. "Merhaba, Vita Mia," dedi yanağıma doğru usulca, sadece benim duyabileceğim şekilde. Sesi bana bir şeyler yapıyor, içimi eritiyor ve içimdeki kırık parçaları onarıyordu. Sevecenliğini ve samimiyetini gerçekten seviyordum.

Şimdi uzun zaman öncesine ait anılara bir göz attığıma göre, belki de onun yanında kendimi güvende hissetmem anlamlıydı. Keşke hepsini hatırlasaydım.

"Cassio," diye selamladım onu, ses tonum biraz soluksuzdu. Kalbim göğsümde çırpındı, okyanus ve odunsu kolonya karışımı kokusu duyularımı istila etti. Bu koku sonsuza dek onun olacaktı.

"Pffft." Arianna ortamı bozdu ve ikimiz de dönüp ona baktık. Gözlerini devirdi ve elini sallayarak amcasının sözlerini reddetti. "Her neyse, dostum."

Salon kahkahalara boğuldu ve bir şekilde gecenin atmosferi belirlenmiş oldu.

Jack, Cassio ve erkekler kendi aralarında konuşurken ben de annem, Margaret ve Bianca ile arkada takıldım. İkizler kendi dünyalarında idi.

"Akşam yemeği hazır," diye duyurdu annem.

"Bizimle oturmalsın," dedi Margaret Bianca'ya. "Böylece seni sorgulayabiliriz." Bianca ona tuhaf bir bakış attı ve ben de içimden inledim. Margaret yüz ifademi görmüş olmalı ki hemen ekledi: "Ne? Bana hiç sorunuz olmadığını söyleyin, Áine. Mesela Cassio'yla akraba olduğunu neden bilmiyorduk?"

Özür dileyerek Bianca'ya baktım. "Buna cevap vermek zorunda değilsin."

Bianca bana "Sorun değil," diye güvence verdikten sonra derin bir iç çekti. "Babam-" diye yüzünü buruşturdu, "... ummm, beni büyüten adam öldüğünde öğrendim." Vay canına, bu biraz dé-jà vu gibi hissettirdi. "Bu bir şoktu. Ve tüm bu olanlar

belles düzenlemesi." Başımı ona çevirdim ve o da gözlerini devirdi. "Evet, kabullenmesi çok zordu. Nico beni tüm bunlardan kurtardı, yoksa Benito beni satacaktı."

Aynı terminoloji Cassio'nun Jack'e gönderdiği e-postada da vardı. Marco ve Chad'in birlikte çalıştıkları gerçeğine o kadar odaklanmışım ki, belles anlaşması gerçekten önemli görünmüyordu.

"Tüm bu düzenlemeyi genişletme şansınız var mı?" Ona sordum. "Arkadaşlık sitesi gibi bir şey mi?"

Bianca'nın gözleri öfkeyle parladı. "Hayır, bu bir açık artırma," diye tısladı. "Önemli, zengin ya da nüfuzlu ailelerin kadınlarını alıyorlar ve onları sığır gibi en yüksek teklifi verene satıyorlar. Grace Vitale, Matteo'nun annesi, zar zor kurtuldu. İnsanların bunu yapabileceğini düşünmek korkunç." Söyleyecek söz bulamayınca başımı salladım. Söylemeyi düşünebileceğim tek bir şey bile yoktu. "Büyükbabam Krallarla o anlaşmayı imzalayanlardan biriydi ve ailemizin kadınları da o karmaşanın içine sürüklendi."

Bizi duymadıklarından emin olmak için gözlerim adamlara kaydı. "Ve kardeşlerin bunu sorun etmedi mi?"

"Tabii ki hayır!" Bianca neredeyse onlar adına hakarete uğramış gibiydi. "Uzun zamandır onunla savaşıyorlardı."

Bir onay daha geldi. "Üzgünüm, sadece merak ediyordum-"

"Cassio ve Luca babalarının... bizim babamızın yönetiminde çok acı çektiler," diye cevap verdi. "Hikâyenin tamamını bilmiyorum ama ağabeylerinin yaptıklarını ya da babalarının bundan sorumlu olduğunu kabul etmiyorlar. Tabii ki Benito artık öldü."

Yüzünden bir gölge geçti ve söylentileri hatırladım. "Onu kim öldürdü?" Ona sormadan edemedim.

Suçluluk duygusu yüz ifadesinden geçti ve gözlerinde kaldı. "Luca suçu üstlendi."

Bu tuhaf cevap karşısında kaşlarımı çattım. Margaret ve ben hızlıca bakiştık. Ben daha başka bir soru sormadan Bianca'nın kocası yanına geldi ve kollarını ona doladı.

"Yemeğe hazır mısın, Cara Mia?" Kaşımı kaldırdım. "Unutma, üç kişilik yemek yiyorsun."

Kıkırdadı ve ben şaşkınlıkla ona baktım. "Yine mi ikizlere hamilesin?" Demek istediğim, bunun olasılığı neydi ki! Ve dürüst olmak gerekirse, onun acımasız

Büyük bir oyuncak ayı gibi davranarak erkeklere işkence eden ve öldüren koca... evet, bir şekilde sinirlerime dokundu. İyi anlamda. Cassio da böyle miydi?

"Evet," diye gülümsedi. Belli ki çok mutlu olmuştu.

"Vay be." Tanrım, dört çocuğu olacaktı ve ben daha bakireliğimi yeni bitirmiştım.

Ne. Ne. Cehennem.

"Ben de hamileyim," diye araya girdi Margaret. "Neyse ki ikiz değil. Bir çocukla ne yapacağımdan emin değilim."

Odada rahatsız edici bir sessizlik oldu. Margaret istemeden de olsa herkese Callahan ailesinin Cassio'yu kandırdığını ve anlaşmayı ihlal ettiğini hatırlattı. Çünkü konuşmamızdan sonra Cassio'nun onunla evlenmeye hiç niyeti olmadığını biliyordum. Yani onlara tuzak kurdu.

"Açlıktan ölüyorum," diyerek sessizliği bozdum. "Akşam yemeğinde ne var anne?" "En sevdiğin," dedi.

Bianca'ya döndüm. "Bu arada, John nasıl?"

Kocası homurdandı ve gözlerim ona kaydı. Bianca hafifçe kıkırdayarak onun elini tuttu. *Kıskandığımı* fark ettim. Büyük, kötü gangster iyi zaman geçiren John'u kıskanıyordu.

Bianca kocasının elini okşayarak, "O iyi," diye cevap verdi. "Nico şirketini yeniden ayağa kaldırmasına yardım etti."

Kaşımı kaldırdım. "Ha? Şirketinin çok iyi iş yaptığını sanıyordum."

Bianca gözlerini devirdi. "Nico satıcılarını satın aldı."

"Oh." Bunu rahatsız edici bir sessizlik izledi. "Angie nasıl? O ikisi yine çıkıyor mu?"

Bianca başını salladı. "Hayır. Nico için çalışan bir adamla takıldı. Daha yeni ayrıldılar, yani iyileşme sürecinde."

"Oh." Angie ve John'un bir şekilde birlikte olacaklarından emindim, yine de onun için daha iyi birini istiyordum. Angie için fazla iyiydi ama ne yazık ki adamın gözü başka kimseyi görmüyordu.

"Áine, sen benim yanıma otur, Bianca da senin yanına oturacak." Annem masadaki oturma düzenimizi yönlendirmeye başladı.

Annemle aramızdaki hava o kadar gergindi ki bıçakla kesebilirdiniz.

"Margaret senin yanına otursa nasıl olur?" Ben önerdim. Bu ikisinin sorunlarını konuşup halletmeleri için iyi bir yol olurdu.

"Eninde sonunda benimle konuşmak zorunda kalacaksın, Áine," diye azarladı annem. Bunu böyle bir ortamda yaptığına inanamıyordum. Hâlâ babalık değişimi ve yalanlar hakkında konuşmamıştık.

Aile. Bu önemliydi ama o ikisi evlendiğinde beni bir şekilde bu işe dahil edememiş olması beni çok üzüyordu. Ne de olsa yeterince büyüttüm.

Ona doğru bakmaktan kaçındım. "Elbette," diye mırıldandım. "Ben de tam Cassio'nun yanına oturacaktım. Müstakbel kocamı tanımak için falan. Düğün bu hafta sonu olduğu için. Bu mihraba doğru hızlı randevu gibi bir şey."

Birisi kakhaha attı ama hemen bastırdı. Evet, Cassio'yu bahane olarak kullanıyordum. Yemek odasının parke zemininde sürüklenen bir sandalye sessizlikte yankılandı ve yüzümde bir gülümsemeyle Cassio'nun yanına oturdum. Gözleri parıldarken yüzünde bir eğlence ifadesi belirdi.

Margaret yerine otururken, "Sanırım annen seni yağlamaya çalışıyor," diye ağzından kaçırdı. "Şu yanlış baba meselesi. Ama merak etme, en sevdiğin yemek tabağın bunu düzeltecektir." Kafamı Margaret'e çevirdim. Alışılmadık derecede huysuzdu. Omuz silkti. "Hormonlar."

Dudaklarım yukarı doğru çekildi. İçimde bu bahaneyi çok kullanacağına dair bir his vardı. Yine de bir şeyler dönüyordu; genellikle çabuk sinirlenen ya da sözle saldıran biri değildi.

"Eğer sorumluluk sahibi olsaydın, Margaret Callahan, yağ çekmene gerek kalmazdı." Oh, kahretsin! Annem de saldırı modundaydı.

"Sonunda gerçeği açıklamak zorunda kalmana neden olduğum için beni affet," diye tersledi Margaret.

"Çok hoş," diye mırıldandım, misafirlerimize doğru gizlice bakarak. Sanki aile kavgalarına alışkınlarım gibi rahatsız görünmüyorlardı. Bianca ile bakışarak, "Onları görmezden gel," diye mırıldandım.

Luca ve Cassio'ya tatlı tatlı gülümsedim. "Ailemize hoş geldiniz," diye anons ettim.

Bianca kıkırdadı. "Oh, sık sık ziyaret etmemiz gerekecek. Burada mı yaşıyorsun?"

"Hayır, şehirde." Anneme baktım. O ve Margaret sotto voce tartışıyorlardı.

"Ah, doğru ya," diye araya girdi Luca. "Cassio o binanın sahibi." Kafamı ona çevirdim, diğer herkes unutulmuştu. "Ne?"

"Luca," diye hırladı Cassio.

"Oops." Gerçi Luca'nın ağzından kaçırmadığından emindim. Binanın Cassio'ya ait olduğunu bilmemi istemişti.

"Ee Áine, düğün için hazır mısın?" Bianca konuşmayı bombadan uzaklaştırmaya çalışarak sordu.

Başımı iki yana salladım. "Emin değilim," diye mırıldandım. "Sanırım öyle." Buna hazırlanmak için tek bir şey bile yapmamıştım. Annemin her şeyi hallettiğini düşündüm. Cassio ile göz göze geldik. "Demek o binanın sahibi sensin?"

Onaylamak için başını salladı.

"Sanırım neden bu kadar güvenli olduğu şimdi anlaşılıyor." Çünkü başka ne diyebilirdim ki? "Sen de mi orada yaşıyorsun?"

"Evet, bazen orada kalıyorum."

"Orada yaşadığımı biliyor muydun?"

"Evet." En azından yalan söylemedi.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?" Onu sorguladım. "HC'nin sahibiyim."

"Hmmm." Vay be, bunca zamandır çok yakınımıydı ve ona hiç rastlamadım. Bir kere bile! "Sanırım bir dahaki sefere birlikte gidebiliriz."

Nasıl hissedeceğimden emin değildim. Biraz sapıkça geldi. Birazcık. Tamamen sapıkçaydı.

"Bunu söylediğime inanamıyorum," diye mırıldandı Bianca. "Cassio'nun seni koruma yöntemi bu. İnan bana, Nico da daha iyi değildi."

"Ne?" Nico homurdandı, yüzünde hoşnutsuzluk varmış gibi yapıyordu ama yarım gülümsemesi bunu bozuyordu.

Kadın gözlerini devirdi. "Doğum kontrolü," diye azarladı onu. "Daha fazlasını söylememe gerek var mı? Çünkü daha fazlası var."

Nico ona göz kamaştırıcı bir gülümseme sundu ve zaten Cassio'ya bu kadar kapılmamış olsaydım beni adama aşık edebilirdi.

"Ama benim bu yönümü seviyorsun, Cara," diye söylendi.

İnanamayarak başımı salladım. Bianca o adamı parmağında oynatıyordu.

Gözlerim Margaret ve anneme kaydı. Hâlâ kısık sesle ileri geri tartışıyorlardı. Belki de Margaret'i annemin yanına yerleştirmek o kadar da iyi bir fikir değildi.

"Eğer yapmadıysan-" Annemin sesi bir oktav yükselerek herkesin gözlerini tekrar ikisine çevirdi.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Jack homurdandı. Evet, hepimiz bilmek istemez miydik? Tahminimce annem bana karşı korumacı bir tavır takındı ve şimdi de içinde bulunduğum durum için Margaret'i suçluyordu. Yine de, bir şekilde her şey en iyi şekilde sonuçlandı ve Margaret suçlanamazdı. Cassio benim apartmanımda yaşıyordu. Belki bana anlatmasını sağlayabilirdim.

Bu akşam yemekte başka bir şey. Şu anda yemek yiyoruz. İçki içerken mi?

Cassio'ya sormak için döndüğümde Margaret'in sesi beni durdurdu.

Margaret anneme, "Karına söyle beni rahat bıraksın," diye tısladı. "Evet, her şeyi berbat ettiğimi biliyoruz. Ben batırmamış olsaydım Áine de bu durumda olmazdı. Ama işte buradayız. Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?"

İkizler oynamayı bıraktı, gözleri odadaki her yetişkinin üzerinde geziniyordu.

"Margaret Callahan," Jack'in sesinde bir uyarı notası vardı. Ama Cassio'nun onunla asla evlenmeyeceğini bilmek tüm suçu kuzenimin üzerinden kaldırmıştı. Aklıma bir düşünce geldi. Cassio Margaret'le asla evlenmeyeceğini söylemişti ama evlenmeyeceğinden nasıl emin olacağını açıklamamıştı. Ya-

Hayır! Bu çok ileri bir adım olur.

"Áine, sen-" Annem açıklamaya çalıştı ama ben onun sözünü kestim.

"Anne, her ne ise," diye alçak sesle konuştum, "... şimdi gerçekten zamanı değil. Margaret'i de rahat bırak," diye uyardım. "Yirmi beş yıl önce verdiğin lanet kararlar için onu suçlayamazsın." *Ne de müstakbel kocamın olası tuzağı için, diye ekledim sessizce.*

Annem bazen oldukça koruyucu ve zorba olabiliyordu ama kuzenime saldırmasına izin vermezdim. Yanlış giden bu anlaşma için suçlayacak birine ihtiyacı varsa, kocasına bakması yeterliydi.

Luca geniş bir sırtıyla, "Ailenizin de bizimki kadar dağınık olması harika bir şey," dedi.

Gözlerimi Luca'ya diktim. "Ben olsam bahse girmezdim, Luca," dedim şarap bardağını dudaklarıma götürürken. "Ne de olsa benim ailem insan kaçakçılığı yapmaz."

"Evlat, sana ne oldu böyle?" Jack homurdandı ama ben umursamadan omuz silktim.

"Çok değil," diye cevap verdim. "Aslında, harika vakit geçiriyorum."

Tatlı tatlı gülümsedim ve o da başını salladı. "İnatçı kadın. Sanırım içindeki İrlandalı'dan olsa gerek."

Gözlerim ona kaydı. Bunu ilk kez söylemiyordu. Ama ilk kez doğruyu söylüyordu. Önceden bunu evlat edinmesi olarak kabul ederdim, ama şimdi daha fazlasını ifade ediyordu. Lanet olsun! Başından beri bana işaretler veriyormuş ama ben hiç anlamamışım.

Otuz İkinci Bölüm

CASSIO

I Bianca ve Áine'in birbirlerine üçüncü kez sarılışlarını izledim, birbirlerini daha sık göreceklarine söz **ver d i l e r**. Her seferinde

Áine'in Türkiye'ye döndüğünü düşününce, o sahne zihnimde canlanınca, karnıma inen yumruk aniden oldu. Onu şimdi kaybetmek için aklımı kaçırabilirdim.

Bir sarılma daha ve benim için her şey demek olan iki kadın kıkırdadı. "İki yaşlı kadın gibi davranıyoruz," dedi Bianca sesindeki mizahla.

Margaret yemekten sonra baş ağrısı bahanesiyle ortadan kayboldu. Luca da çok gerisinde değildi. Bu ikisi hakkında içimde iyi bir his yoktu. Margaret vahşi bir şeydi. Luca'nın vahşiliğe ihtiyacı yoktu; bu onu raydan çıkarırdı.

Áine bana araba paylaşımı fikrini verdi, ben de onu eve bırakmaya ikna ettim. Ne de olsa komşuyduk.

"Cassio, seni uyarmak zorundayım," diye homurdandı Jack, nefesinin altında birkaç küfür mırıldanarak. İyi saklıyordu ama kızının benimle evlendiğini görmekten memnun değildi. Kızının benim olması dışında onu suçlayamazdım. Nico ve Jack'le konuşuyor olsam da gözlerim hep Áine'deydi. "Kızımı bir kez ağlarken görürsem, farkına bile varmadan ölmüş olursun. Onu üzgün görürsem, seni öldürmeden önce işkence ederim."

Nico sırıttı. "İntikam çok kötü bir şey," diye gürlledi. "Birkaç tehdit daha ekle Callahan," diye onu cesaretlendirdi Nico. Şerefsiz!

Müstakbel kayınpederimin önünde ona orta parmağımı çeviremezdim.

Callahan'a soğuk bir sesle "Anladım," dedim. Beni başka bir şeyle tehdit ediyor olsaydı, ölmüş olurdu. Kızının iyiliği için olduğu için,

Ona izin verirdim. "Yine de dikkat et," diye uyardım onu. "Áine artık Dr. Taylor'ı görmeyecek."

Jack kaskatı kesildi, gözleri kadınlara kaydı. "Áine sana Bu mu?"

"İkimiz de bunun en iyisi olduğu konusunda hemfikiriz," dedim ona, kısa tutarak.

"Lütfen karınızın da bunu anladığından emin olun."

Jack elini gümüş rengi saçlarının arasından geçirdi. "Bunun olması kaçınılmazdı," diye mırıldandı. "Taşınmakta ısrar etmesinin nedenlerinden biri de buydu." Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Ben bir şey söylemeyince Jack devam etti: "Áine olayları kâbuslar ve birbirinden kopuk görüntülerle hatırlıyor. Bunlar ona baş ağrısı veriyor, kötü migrenler. Emily bunu fark eder ve baş ağrıları çok kötüleşmeden onu Dr. Taylor'a götürürdü. Áine zaman çizelgesini zorlamayı severdi. Ziyaretlerin süresini uzattıkça uzatır, o berbat anıları yakalamaya çalışırdı. Onları anlamak için. İkisi birbirine girdi ve Áine taşınmakta ısrar etti. Emily onun için endişeleniyor ve kızımız tüm bunların neden kaynaklandığını anlamamaktan nefret ediyor-"

Hepimiz bunun neyden kaynaklandığını biliyorduk. Áine'in annesi kendini suçluyordu. Hiç mantıklı gelmiyordu ama öyleydi işte. Tıpkı benim annemin ölümü ve Benito'nun arkadaşlarıma yaptığı yanlışlar için kendimi suçladığım gibi.

Anlayışla başımı salladım. Jack bir elini omzuma koydu, babacan bir tavırla. "Sadece ona iyi baktığından emin ol. Ve onu o pis üvey kardeşinden uzak tut."

Başka bir şey söylemeden uzaklaştı ve kadınların yanına gitti.

"Son Belle müzayedesinin yeri ve zamanı belli oldu mu?" Jack kulak kesildikten sonra Nico'ya sordum.

Başını iki yana salladı. "Üzerinde çalışıyorum. Elimde bu açık artırmada kullanmayı düşündükleri kadınların bir listesi var. Luciano ve Vasili'ye haber verdim. Isabella ve Grace de o açık artırma listesinde."

"Bianca biliyor mu?" Ona sordum.

Nico'nun gözleri Bianca'yı aradı. O da endişeliydi. Tüm güvenliğine ve korumalarına rağmen endişelenmeden edemiyordu. Sonunda iyi bir şey bulmuştu ve tıpkı hepimiz gibi onu kaybetmekten korkuyordu. Kız kardeşinin ölümünden sonra yaşadığı öfke, Bianca'ya ya da çocuklarına bir şey olursa ikiye katlanacaktı.

"Hayır," diye cevap verdi sonunda. "Ona bazı kötü şeyler olduğunu ve yüksek alarmda olmamız gerektiğini söyledim. Bu hafta ikizleri evde tuttu,

Bu da bana uyar." Ancak onları süresiz olarak yerleşkede tutmanın işe yaramayacağını biliyordu.

"Hamilelikte her şey yolunda mı?" Ona sordum.

Nico'nun yüzü gerçekten de yumuşadı. "Evet, her şey yolunda. Kalp atışları güçlü. Sonogram fotoğraflarını aldım. Bianca seninle paylaşıp nişanı gölgelemek istemedi."

"Saçmalık." Tam bunu söylediğim sırada Áine ve Bianca bize katıldı. "Saçmalık nedir?" Bianca sordu.

"Sonogram resimlerini görmek istiyorum," dedim ona. "Ne de olsa, ben En sevdiğim amcam. Diğeri ortadan kayboldu."

Kıkırdadı. "Luca bunu duyana kadar bekle." Arkasına baktı. "Kızlar, Bayan Callahan'ı rahat bırakın. Gitmemiz gerekiyor."

Jack'in karısı onlara yol için ödülleri veriyordu. Hiperaktif olacaklardı ve daha fazla enerjiye ihtiyaçları yoktu.

Áine gözlerini devirdi. "Bil diye söylüyorum, o yaşta tatlı yememe *asla* izin vermezdi."

Bianca kıkırdadı. "Çocukların olana kadar bekle. Bu seni daha da küskün yapacak."

Áine'in yanakları kızardı. "Şu sonogram resimlerini görelim," diyerek konuyu değiştirdi. "Umarım erkek çocuklarınız olur ve kocanıza benzerler."

Yirmi dakika sonra Áine arabamdaydı, eve gidiyordum.

Jack'in yerleşkesinden ayrılırken "Havalı araba," diye yorum yaptı. Nişan yüzüğünü parmağında döndürdü. Onu takarken görmek beni mutlu etmişti.

"Sadece bir araba," diye cevap verdim.

"Áine?" "Hmmm."

"Yüzüğü beğendin mi?"

Sanki eliyle oynadığının farkında değilmiş gibi elindeki kâğıda baktı.

"Evet," diye cevap verdi. "Dürüst olmak gerekirse, yüzükleri pek sevmem."

Bunu duymak beni şaşırtmadı. Özellikle de saha çalışması yaptığından beri. Mücevherler dövüşmeyi engelliyordu. Beş karatlık pırlanta, büyükanneme ait antika bir takıya yerleştirilmişti.

"Alyansını takman gerekecek," dedim ona. "Dövme teklifi hâlâ geçerli."

Yumuşak kıkırdaması arabayı doldurdu. "Soracağım." Arabayı sessizlik kapladı ve o daha ağzını açmadan bir sorusu olduğunu anladım. "Hunter?"

"Hmmm."

"Margaret'e hamile kalması için tuzak mı kurdun?" Hay sikeyim!

"Katılmak istediği bir maskeli baloya davet edilmesini sağladım," dedim sonunda. "Tabii ki hamileliği garanti edemezdim. Ama onun uygunsuz davranışlarını Jack'i köşeye sıkıştırmak için kullanacaktım."

Bundan hoşlanmadı. "Bu çok boktan."

"Onurlu bir adam olduğumu hiç söylemedim."

Narin kaşları kırıştı. "Yine de bir şekilde beni kurtardın."

Bir süre sessiz kaldım ve bunun onun kızgın ruh hali olup olmadığını merak ettim.

"Bunu bir daha yapma," diyerek sonunda sessizliği bozdu. Başımı salladım. "Ve ondan özür dilemelisin."

"Bundan daha kötü şeyler yaptığını biliyor musun?"

"Umurumda değil Cassio," dedi dişlerini hafifçe sıkarak. Hunter'dan Cassio'ya geçtiğini de fark ettim. Kızgındı. "Onun hayatı, onun seçimleri. Ona tuzak kurulduğunda farklı oluyor. O da aileden biri."

Otuz Üçüncü Bölüm

ÁINE

I Gözlerimi ona dikmiş, bir cevap bekliyordum. Yine de itirafından rahatsız olmamış görünüyordu. Kimsenin, erkek ya da kadın önemsedğim insanları incitmek ya da manipüle etmek istemedim. Ne kadar ateşli olurlarsa olsunlar.

"Cassio?" Sıkılmış dişlerimin arasından söyledim. Cevap vermediği her saniye öfkeme bir çentik daha ekliyordu. Evet, bu geni Jack Callahan'dan almıştım.

"Bana Hunter demen daha çok hoşuma gidiyor." Şaşkınlıkla göz kırptım. *Bir dakika. Ne dedin?*

Hunter'dan Cassio'ya geçtiğimi fark etmemiştim ama şu anda bunun pek bir önemi yok gibiydi. Gergin bir sürenin ardından bana kısa bir bakış attı.

"Bunu ailene ve arkadaşlarına bir daha yapmayacağım," diye kabul etti.

Küçük bir nefesle göğsümdeki gerginlik azaldı. Büyük bir tartışma değildi, ama bana nasıl çalışacağımıza dair bir fikir verdi. Kimyamız uyuşuyordu ama evlilik kimyadan çok daha fazlasıydı ve bu konuşma bana umut verdi. *Bizim için umut.*

"Neden düğünü aceleye getirmek istiyorsun?" Durup dururken sordum.

Bana bir bakış daha fırlatmadan önce hızla şerit değiştirdi. "Açık olduğunu düşünmüştüm. İki yıl birini beklemek için uzun bir süre."

"Çıkabiliriz," diye teklif ettim. Gerçi beklemek benim için de pek heyecan verici değildi. Ama başka biri düşünümlere hazırlanmış bir düğün gününü geçirmek bana pek iyi gelmiyordu.

"Benimle evlenmek istemiyor musun?" Sesi rahattı, direksiyonu tutuşu dışında duruşu hiç değişmedi. Zar zor fark ediliyordu ama sıkılaştı ve bana beyaz parmak eklemlerini bir an için gösterdi.

"Böyle olacağını hiç hayal etmemiştim," dedim ona. "Uzun zamandır başkası için hazırlanan bir gün, birdenbire benim günüm oluverdi."

"Kelebek, benimle evlenmek istiyor *musun*?" Soru basitti. Şaşırtıcı bir şekilde cevap da basitti. Son altı haftadır konuştuğum, iki yıl önce ve yine Vegas'ta öpüştüğüm adam. Ama bu bir sevgili dokunuşundan çok daha fazlasıydı. Beni güvende hissettirdi. Babamı öldüren kişinin oğlu ve kâbuslarımda yer alan adamın kardeşi olmasına rağmen.

Cassio Hunter King beni güvende hissettirdi.

"Seviyorum." Kapalı alanda küçük bir iç çekiş yankılandı ve bunun benim mi yoksa onun mu olduğundan emin değildim.

Arabası durdu ve etrafıma bakındım, apartmanıma geri döndüğümüzü fark ettim. Onun binasına. Arabayı park etti ve yüzünü bana döndü, kocaman avuçlarını iki yanağıma dayadı.

"Bana ne istediğini söyle, Áine," diye sordu. "Her zaman hayalini kurduğun şeyi elde etmeni istiyorum. Büyük düşün, küçük düşün. Herhangi bir şey."

Bana attığı bakış ruhumu yakıp kavurdu. Karanlık derinliklerindeki çıldırtıcı arzu bana istendiğimi, korunduğumu ve değer verildiğimi hissettirdi. Tek gereken buydu.

Gözlerimiz birbirine kenetlendi ve kalbim hafifçe çarparken nefesim kesildi. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve ben nefesimi içime çektim. Öpücükleri inanılmaz derecede sıcaktı, ayak parmaklarıma kadar ateş gönderiyordu. Kıvrılan ayak parmakları terimi nihayet anlam kazanmıştı. Göğsünde bir inilti yankılandı, eli ensemdeki saçlarımı itti ve beni sıkıca tuttu. Dilini ağızıma soktu, dişlerinin arasında alt dudağımyı çekiştirdi ve karnımın alt kısmında puslu bir şehvet dalgası birikti.

"Hunter?" Dudaklarına karşı usulca mırıldandım. "Hmmm."

"Senin dairen mi benimki mi?" Birden Vegas'a geri dönmüştük ve o daha ağızını açmadan ben cevabı biliyordum.

"Siktir," diye homurdandı. "Benim."

Onun katına çıkmamız beş dakika sürdü. Birbirimize dolanmış bir şekilde apartman kapısından içeri girdik, ağızlarımız çarpıştı ve ellerimiz

Açtım. Kendimizi yatak odasında nasıl bulduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok, Hunter yatağın kenarına oturmuş, dillerimiz sadece ikimizin duyabileceği bir melodiyle dans ederken ben sıcak göbeğimi onun kalçasına sürüyordum.

Meme uçlarım sıkılaştı, beklentiyle karıncalandı. Kalçalarımın arasında sıcaklık titreşiyor, onun sikini içimde hissetmek istiyordum.

"Hunter, ben-" Ne diyebilirim ki? Ona ihtiyacım vardı. Geceyi gündüze karşı dengelemek için güneşin aya ihtiyacı olduğu gibi. Dokunuşu beni ateşliyor ve sakinleştiriyordu. Şimdi ona bu kadar yakinken, kokusunu içime çekerken, gözlerinin beni zahmetsizce tükettiğini hissederken kalbim boğazıma yapışmıştı. Onu çok istiyordum. Vücudumdaki kibriti çakacaktı ve ben onsuz toz olacaktım. Bir elimi boynuna ve gür siyah saçlarına götürdüm. "Seninle gerçekten evlenmek istiyorum," dedim soluk soluğa bir sesle.

Kelimenin tam anlamıyla onun karısı olurdum. En azından olmaya çalışırdım.

Nasırlı elleri hafif bir dokunuşla kalçalarımın geldi ve elbisemin altından etimi sıyrıp geçerken kıvılcımlardan oluşan bir iz bıraktı. Parmakları sertleşti, etimi kavrayarak bacaklarımın arasına dayanılmaz bir acı gönderdi. Avuç içleri külotumun altından kayarak kıkırmı kavradı. Parmaklarım saçlarında kıvrıldı, ona duyduğum sıcak ve kaygan ihtiyaç tüm hislerimi kaybetmememe neden oldu.

"Hunter-" adı dudaklarımdan bir iç çekişle döküldü. Elbisemi başımın üzerinden çekip yere attı. Gözlerim ona kilitlenmiş, tutacağından emin olduğum sessiz vaatler fısıldayan gözlerindeki bakışın tadını çıkarıyordum.

Sütyenim elbiseyi takip ederken göğsüm beklentiyle inip kalkıyordu. Vegas'tan beri onu hissetmemiştim. Ayaklarımın üzerine kalktım, açık dizlerinin arasında durdum, bacaklarım hafifçe titriyordu.

Külotumu bacaklarımdan aşağı çekti ve ben şimdiden onun dokunuşunu arzuluyordum. Hem zihnim hem de bedenim onu beklediğimi fısıldıyordu. O benimdi ve ben de onun.

Gözlerim bunun ne kadar doğru bir his olduğunun yoğunluğuyla kapandı. Onun olmak ve benim olduğunu iddia etmek. Elleri tekrar kalçalarımın arasına geldi ve hiçbir uyarıda bulunmadan tek parmağını içime soktu.

"Siktir," diye sert bir sesle homurdandı. Sesi tüylerimi diken diken etti. Bu adam her şeyimdi. Aşk, şehvet ve mutluluk. Bu düşünce zihnimin en ücra köşesinde çınladı ama ağzı göğsüme yapışıp dişlerini meme ucumda gezdirirken boğuldu. Tüm bunlar olurken parmağı beni yavaşça, girip çıkarak beceriyordu. Başım geriye düştü ve ellerim boynuna geldi, onu

kendi kayam gibi tuttum. Parmağını hareket ettirmeye devam etti.

Parmağım, bacaklarımın arasındaki basınç çok fazla olana kadar artıyordu ve küle dönüşmekten korkuyordum.

Ona doğru sallandım, yanıp yanmadığımı umursamadan. Ağzı üzerimdeyken ve dokunuşu tenimi dağlarken ölmek o kadar da kötü bir yol olmazdı.

"Çok ıslak," diye homurdandı. İki parmağı içimde derinlere kaydı ve başım bir iniltiyle geriye düştü.

"Hunter-" Nefes nefese kaldım. Baskı arttı; beni sert ve hızlı bir şekilde parmaklarken çok yaklaştım. Tekrar ve tekrar. Tenim çok sıcaktı ve karnımın alt kısmında yanan ateş, sadece onun besleyebileceği bir alev yaratıyordu.

Ağzı göğsüme tapıyordu, dili ve dişleri ısırarak ve öpmek arasında gidip geliyordu. Parmakları içime girip çıkıyor, klitorisime sürtünerek basıncı artırıyor. Ta ki göz kapaklarımın arkasından beyaz ışıklar saçarak alev alana kadar. Durgun ısı kanımın her santimetresine yayılırken, vücudumda bir ürperti dalgalandı.

Dudakları kulak mememi ısırdı ve derin, hırıltılı sesi içimde gümbürdedi. "Benim. Sonsuza kadar."

Onun iddiası beni dünyaya geri getirmeliydi, ama bunun yerine uzaya doğru süzıldüm. Kalbim göğüs kafesine doğru sertçe çarpıyordu. Gözlerimi açtım ve karanlık gözlerinin derinliklerinde yanan alevlerle karşılaştım.

"Daha fazlasını istiyorum," diye nefes alarak pantolonunun fermuarına uzandım. Parmaklarım fermuarı karıştırdı, Vegas'ta bana bir anlığına gösterdiği o yüksekliğin daha fazlasını istiyordum. İki zıt kutup gibiydik - ben çıplak, o üç parçalı takım elbisesi içinde. Yine de birbirimize mükemmel bir şekilde uyuyorduk. İki genç gibi, ikimiz de onun giysilerinin her bir parçasını atmaya çalıştık. Sonunda gözlerim onu içine çekti; muhteşem göğsü, bronz teni ve karın kasları gözlerimin önündeydi. Dövmelerine bayılmışım. Elinden başlayarak ön koluna, boynuna ve göğsüne kadar her birine.

Seni çok uzun süre bekledim ve şimdi hepsini istiyorum.

"Ayağa kalk," diye homurdandı, sesinde sert bir talep vardı. Beni yukarı doğru çekiyordu, bacaklarımı ayırdı ve bana yaklaştı. Amım yüzünün yanındaydı. Bir elimi omzuna koyarak kendimi destekledim, elleri kıcıma saplandı ve yüzü amıma gömüldü. Ateş bir volkan gibi tutuştu, ağzı emdi ve yaladı, klitorisimi ısırdı. Tenim ihtiyaçtan kavruluyordu. Tırnaklarım omzuna battı ve kalçalarımı ağzına doğru yuvarladım. Beni öldürüyor, nefesimi ve akıl sağlığımı çalıyordu. Ve ben bundan daha mutlu olamazdım.

Serbest bırakılmadan önce kalçalarımı tuttu, beni kucağına kaydırды ve içime girdi.

Boğuk bir çığlık attım. Sustu, gözleri karardı ve alev alev yandı. Hâlâ hassas ve acılıydım.

"Özür dilerim," diye mırıldandı ipeksi bir sesle. Elleri üzerimde yumuşadı. Öne doğru eğildi ve dudaklarımı saygıyla kavrayarak beni öptü. Üst dudağımı dudaklarının arasına alırken, bedenim her nazik öpüşünde ve dokunuşunda rahatlıyordu. Eğildi ve dudaklarını boğazımda gezdirdi, beni hayatımın sonuna kadar onun olarak damgalayacak öpücükler bıraktı. Ne kadar kısa olursa olsun.

"Sana her şeyi vereceğim," diye mırıldandı, tutacağını bildiğim bir söz. Tüyleri yumuşak tenimi okşuyor, dişleri köprücük kemiğimi ısıırıyordu. İçimi çekti, ellerim vücudunda dolaştı. Her kasını hissetmek, her santimini tanımak istiyordum. Bana dokunuşu aç ve aceleliydi ve içimdeki alevleri besliyordu. Onların sönmesini asla istemedim.

Kalçalarımı yuvarladım, ilk başta yavaş ve kolay. Acı oradaydı ama ona duyduğum ateş ve ihtiyaç daha büyüktü. Kollarımı omuzlarına doladım ve yüzümü boynuna gömüp derin derin içime çektim. Okyanusların ve odunsu kolonyanın mükemmel bir karışımı gibi kokuyordu. Güvenlik, arzu ve aşk gibi.

İçimden bir ürperti geçti, klitorisimi onun leğen kemiğine yaslarırken sıcaklık parıldıyordu. Elleri sırtımda geziniyor, sert avuç içleri yumuşak tenime sürtünüyordu. Kıkımda durakladılar ve parmakları kıkımını kazarak beni ona karşı daha sert çekti. İçimde derinlere inmişti ve kalçalarımın ona doğru her yuvarlanışında inlemelerim daha nefes nefese, daha yüksek sesle çıkıyordu. Bir santim yükseldim ve sonra tekrar aşağı kaydım, shaftına karşı yukarı ve aşağı hareket ettim.

Elleri kontrolü ele aldı ve beni aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı. Ağzımı içine aldı ve bir sonraki iniltimi yakaladı. Beni becerdi, vücudumu onun üzerinde yukarı ve aşağı yönlendirdi ve sıcak basınç oluşmaya başladı. Nefeslerim ağırlaşmıştı, göğsüm patlamaya hazırды.

"Siktir, Áine," diye inledi. Başını eğip bir meme ucunu ağzına aldı ve içimdeki her itişte dişleri hassas tomurcukları çekti.

"Oh, Tanrım," diye inledim. "Hunter, lütfen."

Parmakları kalçalarıma saplandı ve tekrar itti. Sertçe. Ve tekrar. Dudaklarımı sert bir öpücüğe boğdu, alt dudağımı ısırды ve bedenim titredi, basınç milyonlarca yıldıza dönüştü. Vücudu gerildi, yüzünü boğazıma dayadı, bir inilti çıkardı ve serbest kalırken boynumu ısırды.

Bu. Her şey bununla ilgiliydi.

Aşk. Tutku.

İnsanların tüm duygularını kaybetmesine neden olan şey buydu - savaşlar çıkarmak, şehirleri yakmak, sadakat yemini etmek, öldürmek. Bu adama zarar veren herkesi öldürürdüm. Tıpkı içten içe onun da beni inciten herkesi öldüreceğini bildiğim gibi.

Kıpırdamadan durduk, ikimiz de çılgınca nefes alıyorduk, tenim onunkine değiyordu. Göğüs göğüse. Kalp atışı kalp atışına.

Birlikte.

Saatler sonra, ikimiz de yatakta uzanmıştık, terimiz tenimizde parlıyordu ve tek ses ağır nefes alış verişlerimizdi. Üçüncü raundu yeni bitirmiştik. Yoksa dördüncü müydü? Hiçbir fikrim yoktu; zevkten komaya girmiştik.

Vay anasını!

Yaptığımız şey yüzünden kalbim hâlâ hızlı atıyordu. Ona karşı yoğun bir bağ hissettim; ham ve her şeyi tüketen bir bağdı. O uyuyakaldı ama ben uyuyamayacak kadar yorgundum. Ayrıca, bilinçaltımda beni kesinlikle takip edecek olan rüyalar hakkında endişeleniyordum. Bu yüzden bu muhteşem duygunun tadını çıkarabildiğim kadar çıkarıyor, onun düzenli nefes alışını dinliyordum. Benimkine karşı güçlü kalp atışlarını. Yatakta son derece iyiydi. Benden önce onun ellerini ve ağzını hissettiği için şanslı olan tüm kadınları kıskanmama neden oluyordu. Başka bir kadını düşündükçe göğsümde sahiplenici bir his kabarıyordu.

Ona dokunmak. Ya da daha kötüsü, Hunter'ın başka bir kadını istemesi.

Sonra aklıma bir düşünce geldi ve

ayağa fırladım. "Hunter?"

Gözleri birden açıldı ve silahına uzandı, bakışları odanın içinde geziniyordu.

"Ne oldu?" diye sordu, sesi biraz kısıktı.

Kıkırdadım. Tamam, belki de onu hafifçe dürtmeliydim. "Silahını indir," dedim ona. "Kimse saldırmıyor."

"Siktir!" Onu komodininin içine geri itti ve bana doğru döndü. "Sorun nedir?"

Bunu konuşmak için uygun bir zaman olmadığını çok geç fark ettim ama artık çok geçti. Tamamen uyanıktı. Alt dudağımı çiğnemeye devam ettim, evliliğimizin şartlarını tartışmak için hassas bir yol bulmaya çalışıyordum.

Yüzümü ellerinin arasına aldı, ikimizin de çıplak bedenleri birbirine sürtündü ve bir anda yeniden tahrik oldum.

"Kelebek, dökül işte," diye mırıldandı burnunu benimkine sürterek.

"Evliliğimiz özel olacak, değil mi?" Ağzımdan kaçırdım. "Çünkü sen benimsin ve ben-" *Sana dokunan herkesi öldür.*

Tamam, görünüşe göre biraz sahiplenici davranmışım.

Paylaştığımız bu tutku benimdi ve onu paylaşmayı reddettim. Kocasının taleplerine ve isteklerine boyun eğen uysal, iyi bir eş değildim, ama onun için orada olacaktım ve o da benim için orada olacaktı. Başka kimse değil. Ve doğruyu söylemek gerekirse, eğer onu sadakatsiz bulursam, öfkemi kontrol altında tutabileceğimi sanmıyordum.

"Ben sadece senin olacağım ve sen de sadece benim olacaksın." Sesi ciddiye. "Becereceğim tek kadın sen olacaksın."

Rahatlama, ısınmış tenime değen serin su gibi üzerime çöktü. Bu belirsizlik bana yabancıydı ve bu duygudan hoşlanmamıştım. Yıllardır Margaret ve diğer kız arkadaşlarının güvensizlikten, aramayan ya da umursamayan erkekler yüzünden acı çekmekten bahsettiklerini duymuştum. Ve şimdi, tüm bunlar bir yük treni gibi üzerime geliyordu.

"Cassio, sanırım konuşmamız gereken bir konu var-" Kelimeleri aradım. Birbirimiz hakkında bilmediğimiz o kadar çok şey vardı ki. Aslında birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. "Sanırım her şeyi," diye mırıldandım sonunda.

Mesele sadece görücü usulü evlilik meselesi değildi. Çok daha fazlası vardı - artık onunla bağlantılı olduğunu bildiğim görüntüler, bu gezegendeki en korkulan ailelerden biri olan ailesi, Kral'ın insan kaçakçılığını sona erdirmeye kararlılığım ve birlikte geleceğimiz. Yeraltı dünyasında boşanmanın bir olasılık olmadığını ve hayatımın geri kalanında sadece yerleşerek yaşamamın benim için işe yaramayacağını bilecek kadar akıllıydım.

Başıyla onayladı, beni kucağına çekti, kulağımı kalp atışlarına dayadı.

"Bunu gecenin bir yarısı yapacağız, ha?" diye alay etti. "İlk sen gitmek ister misin?" diye sordu. Yıpranmış ya da gergin görünmüyordu. Doğrusu, ben de biraz ikisinden biriydim. Genelde kendimi toparlardım ama onun yanımdayken kırıldığını düşündüğüm parçalarım canlanıyor ve kafamı karıştırıyordu.

Omuz silktim. "Eğer sakıncası yoksa." "Hiç de değil," dedi.

"Dinleyelim bakalım."

Titrek bir nefes aldım ve sonra yavaşça bıraktım. Garip bir şekilde, kokusu ve sıcaklığı beni rahatlattı. "Beni takip eden biri olduğunu biliyorum, bu yüzden insan ticareti mağduru kadınları kurtarmakla ilgili yan işimi bildiğini varsayıyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

"Biliyorum." Bu cevabı beklemiyordum, bu yüzden başımı kaldırıp gözlerini aradım.

Ay dolunaydı ve şehre bakan tavandan tabana geniş penceresinden ikimizin üzerine gölgeler düşürüyordu.

"Nereden biliyorsun?"

"Daha birkaç gün önce Türkiye'deydiniz," dedi yumuşak bir sesle, beni kendine çekerek. "O kadınları kurtarıırken, tehlikenin içindeyken ödümü kopardın." Birbirimizi izledik, kaşları sanki tüm bu olayı hatırlamak ona acı veriyormuş gibi çatıktı. "Bir daha böyle pervasızca hayatını tehlikeye atmayacaksın."

"Sen de mi oradaydın?" Kaşlarımı çatarak ona sordum.

Başını salladı. "Luca ve ben, sana ateş eden adamlara ateş ediyorduk."

"Yerleşkede mi?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır." Cevap vermeden önce bir saniye bile tereddüt etmedi. "Luca ve ben Marco'nun oraya kadın sevkiyatı yaptığına dair bir ihbar aldık," diye cevap verdi bakışlarımı tutarak. "Onları dışarı çıkaracak ve orayı yerle bir edecektik. Ama sen benden önce davrandın. Ben de Nico'ya seninle ilgili her şeyi araştırmasını söyledim." Özür dilemeden gülümsedi. "Seninle ilgilenmek, seni güvende tutmak istiyorum."

Başımı eğip herhangi bir hile olup olmadığına baktım ama altıncı hissim bana onun dürüst olduğunu söylüyordu.

"Kadınlar için orada değil miydin?" Sessiz bir tonda sordum.

"İnsan kaçakçılığını kabul etmiyorum," dedi sert bir tonda. "Bu pazarlık konusu olamaz." Çenemi parmaklarının arasına aldı. "Bana güvenmen ne kadar sürer?"

Ona doğru eğilerek ağzımı onunkine bastırdım. Ona aşık oluyordum, hızlı ve sert bir şekilde.

"Sana güveniyorum Hunter," diye mırıldandım dudaklarına karşı. "Bedenimin ve zihnimin sana neden güvendiğini anlayamamak beni çok korkutuyor."

Gerçek buydu. İçgüdülerimle hareket ediyordum ama gölgelerde kalan şeyler beni korkutuyordu.

"Sadece zamana ihtiyacın var," dedi kısık ve boğuk bir ses tonuyla. "Zorlama, Kelebek."

"Daha önce tanıştığımızı söylemiştin," dedim, bir ipucu almaya kararlıydım. Doğru yönde bir dürtme. Herhangi bir şey. "Bir ipucuna ihtiyacım var." Herhangi bir şey daha iyi olurdu.

bana uzanan elinin çarpıtılmış görüntülerinden daha fazla. Beni taşırken. "Seni nerede gördüm? Ne zaman?" Dudakları kıvrıldı ve ne düşündüğünü anladım. "İki yıl öncesinden bahsetmiyorum," diye hızla ekledim, yanaklarım ısınıyordu. Dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu.

"On bir yıl önce tanıştık," dedi sonunda. "Sana detayları anlatamam. Bunları kendi şartlarına göre hatırlaman gerekecek." Kaşlarımı çatıttım. Her şey hep on dört yaşına geri dönüyordu. O yıl çok bulanık bir yıldız ve zar zor hatırlayabiliyordum. On, on bir, on iki yaşlarımda olan her şeyi hatırlıyordum. Herhangi bir yıl, ama o yıl. Bir şekilde o yıl önemli görünüyordu. Tam olarak ayırt edemediğim bir şeyin anahtarı. Elimi tuttu ve sıktı. "Hatırladığında, tüm sorularını cevaplayacağım. Ama sana karşılaşmamızın benim versiyonunu anlatmam adil olmaz. Bunu sen yaşadın ve nasıl gördüğünü hatırlaman gerekiyor."

Dalgın bir şekilde, elindeki gül dövmesini tüy kadar hafif bir dokunuşla izledim. Hızlıca bir görüntü belirdi. Gül dövmeli bir adamın eli bana doğru uzanıyordu. Görüntü gün gibi açıktı. Gözlerim adamın elindeki dövmeye kaydı. Artık Cassio'nun dövmesi olduğunu biliyordum ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bana sabrın bir erdem olduğu söylenmişti. Ama benim için değildi. Her şeyi hatırlamak benim için ölüm kalım meselesiydi.

Sonra bir anı geldi. Birdenbire, gün gibi açıktı.

"Başbakanın kızı mı?" Daha önce hiç görmediğim pilot arkamdaki adamı izleyerek bağırdı. Pilot şok olmuş gibiydi ama ben beni güvende tutan ellere odaklandım. Dövmeli eller beni güvende tutuyordu.

"Kelebek, omzunu kontrol edebilir miyim?" Alçak bir ses belli belirsiz sordu. İznimi bekleyen tanıdık karanlık bakışlarla karşılaştım. Neden kontrol etmek istediğini anlamamıştım ama ona güvenmiştim. O beni kurtarmıştı. Ona küçük bir baş selamı verdim ve mürekkepli eli kirli bluzumun üst düğmesini açıp omzumun arkasını kontrol etti. Gömleğimi tekrar iliklemesi sadece bir saniye sürdü.

"Teşekkür ederim."

Gözlerim Cassio'nun beni saran tek eline kilitlendi. Kaşlarım çatıldı. Bu görüntüler o kadar kopuktu ki onları anlamak zordu. Neredeyse bir anı gibi geliyordu ama sonra öyle olmadı.

"Neden hatırlayamıyorum?" Gözlerimi onunkilere dikerek sordum. "Parçalanmış, bölük pörçük bir film gibi."

"Muhtemelen başa çıkma mekanizması ve diğer şeylerin bir kombinasyonu" diye cevap verdi. Bana başka bir şey söylemeyecekti, bunu biliyordum.

"İki yıl önce kim olduğumu biliyor muydun?" Her şey karmakarışık, konular tutarsızdı ama bir şekilde zihnimde birbiriyle bağlantılıydı.

"Evet." Kaşlarımı kaldırdığımda devam etti. "Senden iki tane yok, Kelebek. Bana çarptığın anda seni tanıdım."

Kalbim onun yanındayken garip davranıyordu. Tüm vücudum beklentiyle uğulduyordu.

"Margaret ile görücü usulü evlilik-" Kelimelerin sonu gelmedi. Ne söylemek istediğimden bile emin değildim.

"Callahan sana sahip olmama izin vermezdi," dedi sonunda düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi. "Her zaman sen oldun, Áine." Kalbim daha önce hiç olmadığı kadar hızlı çarptı. Bu tepkiyi uyandırmayı başaran tek erkek oydu. "İki yıl önce yollarımız kesiştiğinden beri benim için başka bir kadın olmadı."

Bum. Bum.

Bum. Bum.

Bum. Bum.

Bum. Bum.

Bum. Bum.

Kendime sakladığım bir parçam varsa, o da Hunter'ın oldu. Her zerrem ona aitti. Beni cehenneme sürüklese bile peşinden giderdim. Çünkü Cassio Hunter King güvenlik, özlem ve aşkın bir araya gelmiş haliydi.

"Margaret için ayarlanmış bir düğün için seninle evlenmek istemiyorum," diye alçak sesle itiraf ettim. Önemsizdi ama sadece ona ve sadece bana ait bir şey istiyordum. O *benimdi*. Başkasının canı cehenneme.

Ayağa kalktı, beni de yanına çekti. "Ne diyorsun sen?"

"Sadece sen ve ben olsak olmaz mı?" diye sordum. "Büyük düğünü başka bir zaman yapabiliriz."

Dalgın dalgın beni izliyordu ama aklından ne gibi düşünceler geçtiğini söylemek zordu.

"Ailen mutlu olmayacak."

"Tamam, o zaman bizimle Belediye Binası'nda buluşmalarını söyleriz," diye önerdim. "Senin ailenle de."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı ve ağzını benimkine bastırdı. "Bu fikri sevdim. Nonno'yla İtalya'da büyük bir düğün yapalım. Luca ve beni neredeyse o büyüttü." Hevesle başımı salladım, bu fikir her saniye daha da hoşuma gidiyordu. "Yarın benim karım olacaksın."

Otuz Dördüncü Bölüm

CASSIO

City Hall boştu ve eski kâğıt kokuyordu, yıllarca süren evlilik yeminleri ve nikâh memurlarının önünde verilen sözler.

Bugün yüzüncü kez gözlerim Áine'e doğru kaydı. Topukları mermer zeminde tıkırdadı, adımları bana ayak uydurdu ve gözlerim yine onun okyanus mavilerini aradı. Onun varlığı beni sakinleştirdi, olabilecek en iyi şekilde yatıştırdı. Elleri elbiseyi kavradı ve yerden kaldırdı. Elbise sadeydi ve ince belini vurguluyordu. Yakası vurguluydu ama çok fazla değil ve saçları yüzünü çerçeveliyordu, rengi ipeksi elbisenin inci beyazına karşı çok açıktı. Ve o dudaklar!

Kendini bir kraliçe gibi taşırdı. Benim kraliçem.

Son birkaç gün beklenmedik bir şekilde geçti. Gece yarısı yastık sohbetimizden sonra Luca, Bianca ve Nico'ya bir mesaj göndererek bizimle Belediye Binası'nda buluşmalarını istedim. Áine de aynı şeyi ailesi ve Margaret için yaptı.

Bu yeni plan bana gayet uygundu. Er ya da geç benim olmasını tercih ederdim. Ve onu kilisede Nonno ile evlendirmek doğru hissettirdi.

Eli benimkini sıktı ve bakışlarım yine onun üzerinde gezindi. Gözlerimi ondan ayırmak imkânsızdı. Hayatımda gördüğüm en muhteşem kadındı. Aynı zamanda en vahşisi.

Bu sabah kalktığımızda birlikte duş aldık. Saçlarını yıkadım, yanan kırmızı buklelerine şampuan sürdüm, sonra duruladım. Sonra beni yıkamak için ısrar etti, ince parmakları vücudumda geziniyordu. Ona karşı koyamadım; onu duvara yasladım ve ben içine girerken bacaklarını belime doladı. Benim için hazırды, ıslaktı ve

Sıcaktı ve ben içine girip çıktıkça, hiçbir şey onun kadar iyi hissettirmiyordu. Aynı yapbozun iki parçası gibi birbirimize tam uyuyorduk.

Birlikte duş aldıktan sonra, onu benim dairemde onunkine, binada bizden başka kimsenin erişemediği özel merdivenlerden indirdim. Dairesine girdi ve içeri girmeden önce ondan saçlarını açık bırakmasını istedim. Kıyafet seçimiyle beni şaşırtmak istiyordu ve kesinlikle şaşırttı.

Şimdi onun güneş ışınları ve ışıklar altında kızıl alevleri yansıtan görkemli, uzun yelesini izlerken, hayret etmekten kendimi alamıyordum. Saçlarını benim için bırakmıştı. *Benim için.*

Basit bir ricaydı ve daha fazla iltifat istemeden ya da nedenini sormadan kabul etti. Luca gözlerini bana dikmiş, beni inceliyordu. Bu işin aceleye getirilmesine katılmıyordu. Çok hevesli olduğumu düşünüyordu.

Aynen öyle.

Kilisede evlenip ailelerimizi yatıştırıracaktık ama o zaten benim olacaktı. Gecikmeleri de, kadını benden çalmaya çalışan herkesi de sikeyim. Beklemek ve kaderi kışkırtmak için bir neden yoktu.

Ayrıca, onun bu işe **evet demesi** her şeyden daha önemliydi. Ona evlenme teklif ettim ve o da kabul etti. Benimle evlenmesi için onu zorlamıyordum. Bunu o istedi ve ben de onu memnun etmekten mutluluk duydum. Babasının baskısı ya da anlaşmanın bozulma ihtimali yoktu. Áine evet dedi; bana bir şans verdi.

Bakışları benimkilere kaydı ve ağzında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Bu bir son dakika kararı olduğu için," dedi, gözlerimi ondan ayıramadığım gerçeğini görmezden gelerek, "sana bir yüzük alacak zamanım olmadı."

"Sorun değil." Yüzük umurumda bile değildi. Sadece benim olmasını istiyordum. Bayan Áine King, karım.

Neredeyse takdir edercesine beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ama önemsiyorum. Umarım büyükbabamınkini giymende bir sakınca yoktur. Bu benim aile yadigârlarımdan biri. Sadece annem vardı, bu yüzden erkek varis yerine bana geçti."

Durdum ve onunla yüzleştirdim. "İstersen sende kalsın."

Başını salladı, kocaman sırıtıyordu ve gözleri mutlulukla parlıyordu. "Senin almanı istiyorum."

Kahretsin, beni çok mutlu etti. "Teşekkür ederim."

Yaptığı jestin benim için ne kadar önemli olduğunu hayal bile edemezdi. Bana olan inancı. Paha biçilemezdi.

Bir kez daha bakiştık ve nikâh memurunun bizi beklediği odaya adım attık.

Ailemiz zaten buradaydı - Jack ve eşi, Margaret, Luca, Bianca ve Nico kızlarıyla birlikte.

Áine'in annesi koşarak yanımıza geldi. "Neden planlarımızı değiştiriyoruz?" diye sordu, gözleri bana dikilmişti.

"H-... umm, Cassio'ya bunu yapıp yapamayacağımızı sordum," diye açıkladı Áine, elini benimkini sıkarak. Bana Hunter demeyi alışkanlık haline getirmeye başlamıştı ama bunu yalnız olduğumuz zamanlara saklıyordu. Bu hoşuma gidiyordu. "Bunu sirke tercih ederim. Ayrıca, Cassio'nun Nonno'su büyük düğünde hazır bulunmalı, o yüzden bunu orada yaparız."

Zaten hazırlıklar yapılıyordu. Dün gece Nonno'ya kilisesinde evleneceğimizi bildiren bir not gönderdim. Kendinden geçtiğini söylemek hafif kalır. Hazırlıklar çoktan başlamıştı.

"Ama neden acele ediyorsunuz?"

diye sordu Callahan. "Neden bekleyelim?" Ben de karşılık verdim.

Luca yüzünde kanaryadan hoşlanan bir kedi ifadesiyle sırttı. "Bence şu işi bir an önce bitirelim," diye ekledi müstakbel gelinime göz kırparak. "Belki de hamile kalmıştır."

Áine, Luca'ya ters ters bakarak, "Bakmıyorum," diye itiraz etti. "Ama dikkat etmezsen bayılacaksın."

Luca umursamaz bir şekilde sırttı. Öyle olmalıydı, çünkü ben karıma yardım ederdim ve o asla ikimizi birden alt edemezdi.

Nico ve Bianca geldi, iki kadın birbirlerine sarıldı. "Aman Tanrım, kardeş olacağız," diye sevindi Bianca. "Nonno'yla tanışana kadar bekle. Ona bayılacaksın. Bu kesinlikle bir düğün için çok daha iyi bir plan. Sicilya'daki düğününüz sayesinde Nico ve benim ikinci bir balayımız olacak."

Nico kıkırdadı. "İlkinden daha yeni döndük." Ama bu kız kardeşimi caydıramazdı.

Nikâh memuru boğazını temizledi ve herkes aceleyle yerine oturdu.

İkimiz el ele tutuşarak öne çıktık. Sözlerini dinlememiz birkaç dakika sürdü, sonra yeminlerimizi tekrarladık ve ben de onun için aldığım yüzüğü parmağına taktım. Sonra sıra ona geldi ve o da parmağına, ortasında kare şeklinde siyah bir elmas bulunan ağır, sarı altın bir yüzük taktı.

Nikâh memuru "Sizi k a r ı koca ilan ediyorum" dedi ve göğsünden ağır bir yük kalktı.

O benim karımdı. Benim hayatımdı.

BELEDİYE BINASINDAN SONRA HEP BİRLİKTE MARIA'NIN PIZZACISINA GITTİK.
ÁINE 'İN

ve bu yüzden onu daha da çok sevdim. Maria ve kocası dükkânı kapattılar ve her şeyi bize adadılar. Luciano, Grace, oğulları ve Bay Vitale de bize katıldı. Sonuç olarak, öğleden sonra kahkaha, müzik ve anılarla dolu bir gün oldu. Tıpkı bir düğün gününün olması gerektiği gibi. Basitti ama Áine mutlu görünüyordu ve benim için önemli olan tek şey buydu.

Onda sessiz bir güven vardı ve nişan yemeğimiz sırasında onda gördüğüm o çekingen gülümseme, önemli insanların yanında kayboluyordu. "Ailemize hoş geldin Áine," diyerek karıma sarıldı Bay

Vitale, kırılgan

Çerçevesi neredeyse karımınkiyle eşleşiyordu. Yaşı ilerliyordu ama onu uzun zamandır bu kadar heyecanlı görmemiştim. Sonunda gelinine ve torununa kavuşmuştu. Işıl ışıldı.

Genişçe sırttı, en az Bay Vitale kadar mutlu görünüyordu. "Teşekkür ederim." Gözleri bir an için ailesine kaydı, sonra tekrar ona döndü. "Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkürler."

Grace de Bianca'ya katıldı, genişçe gülümsedi ve aynı anda karnını ovuşturdu.

Grace usulca, "Bunu hayatta kaçırmazdık," diye açıkladı. "Cassio'nun grupta kadını koridorda sürüklemeyen ilk erkek olmasını takdir ediyorum. Bu gerçek bir kutlama sebebiydi."

Áine'in kahkahası küçük restoranda çınladı, gözleri heyecanla parlıyordu. Luciano ve Nico eşlerine uyarıcı bir bakış attı ama iki adam da verimli olamayacak kadar mutlu görünüyordu.

Karım uyum sağladı.

Callahan, Áine'in bu hayata ait olmadığını söylerken yanılıyordu. Yeraltı dünyasının ihtiyacı olan her şey ondaydı. Gücü, zekâsı ve sadakatiyle yeraltı dünyasında zarar vermek isteyen erkekleri yerle bir edebilecek potansiyele sahipti. Ve bunun için hiçbir erkeğe ihtiyacı yoktu. Áine, Grace ve Bianca tam da ihtiyacımız olan kraliçelerdi.

Güçlü bir kralın yanında güçlü bir kraliçeye ihtiyacı vardı. Áine King bunların hepsi ve çok daha fazlasıydı.

Gülümseyerek özür dilemesini ve ailesinin yanına gitmesini izledim. Onlarla kucaklaşacağını biliyordum. Belediye binasına giderken kin tutmaktan hoşlanmadığını ve Jack'le olan akrabalık bağını sır olarak sakladıkları için üzgün olsa da her şeyi geride bırakmak istediğini söylemişti.

Saatlerce süren kahkahalar ve hikâyeler... İtiraf etmeliyim ki küçük resepsiyonumuz hayal edebileceğim her şeyden daha güzeldi. Luca sokaktan geçen birini yakaladı ve fotoğrafımızı çekmesini istedi. Arkamızdaki Sicilya manzarası temalı duvar ve havadaki İtalyan malzemelerinin kokusuyla, bu an Nisan sonu öğleden sonrasında sonsuza dek kaydedildi.

Restorandan çıkarken Maria'ya düğünümüzün İtalya'da olacağını söyledim. Hayatta kaçırmayacağını söyledi, yani onu tekrar görecektik. Yakında.

Şehirdeki binamızın garajının özel bölümünde bana ayrılan yere yanaşım.

"Eve geldik, Kelebek."

Ona bakmak için döndüm. Gözleri her seferinde nefesimi kesiyordu. Okyanusların mavi derinlikleri sizi daha da derinlere çekebilirdi. Alyansıyla oynarken dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. O bilmiyordu ama yüzüğümün içine bir takip cihazı yerleştirmiştim. Yeri her zaman telefonuma gönderiliyordu. Onun hayatını şansa bırakamazdım.

Gözlerim evlilik yüzüğümle damgalanmış parmağına kilitlendi.

Benimkini.

Dünyaya benim olduğunu söyleyecekti. Ama daha önemlisi, bana benim olduğunu söyledi. Yumuşak sesiyle kendini bana adadı. Ölüm bizi ayırana kadar. İsteyerek. Paha biçilemezdi.

Küçük akşam yemeği sırasında ilk evlilik uzlaşmamıza vardık. Nişan yüzüğünü değil ama yüzüğünü takmak istedi. Çizim yaparken engel oluyordu ve takı takmaya alışık değildi. Yine de özel günlerde takacaktı ve alyansını hiç çıkarmayacaktı.

"Sanırım ilk tanıştığımızda bana Kelebek demiştin," dedi düşünceli bir şekilde. Başımı salladım. Onun için önemli olan tek kelime buydu. *Vita Mia* çünkü o benim hayatımdı. *Kelebek çünkü* hayatta kalma gücüne sahipti.

Dün gece Jack'in neden bahsettiğini ilk elden gördüm. Yüzündeki dehşet beni dehşete düşürdü. Kabus onu rahatsız ediyordu, ama en korkunç şey

çığlık atmaması ya da inlememesiydi. Dudaklarını sıkıca bastırmış, dudaklarından tek bir sesin bile geçmesine izin vermeyerek çırpınıyordu.

Ve ona yardım etmek için hiçbir şey yapamadım. Hepsini kovalamak için. O adamları öldürdüğüm gibi hayaletleri de öldürmek için.

"Evet," diye itiraf ettim, parmağımı yumuşak dudaklarının üzerinde gezdirerek. "Callahan sende bir doğum lekesi, bir kelebek olduğunu söyledi ve bir şekilde aklımda kaldı."

"Sırtı açık elbiseler giymekten kaçınmamın nedeni de bu," diye itiraf etti gülümseyerek.

"Saklamayın," dedim ona. "Onu seviyorum. Her santimini." Doğum lekesi o güne kadar gördüklerimin en tuhafıydı.

Arabamın kapısını açtım ve ona kapıyı açmak için yürüdüm. Çıkmasına yardım etmek için elimi tuttum ve merdivenlere yöneldim. Merdivenlerden yukarı çıkarken el ele tutuştuk, ikimiz de bırakmak istemiyorduk.

"Hunter?" Hafif bir titreme hissederek elini rahatlatmak için sıktım. "Evet?"

"Dün gece bir şey hatırladım." Bizim kata çıkan merdivenleri tırmanırken ona baktım. "Hiç birlikte bir helikoptere bindik mi?" Kızıl saçlarının uzun bir tutamını boştaki eliyle kulağının arkasına sıkıştırdı, gözleri yüzümü arıyordu.

Adımlarımı hiç duraklatmadım. "Evet, seni aldığımda helikopterle ayrıldık." "Ve benden doğum lekemi görmemi istediniz?"

Hafızası yavaş ama emin adımlarla geri geliyordu. "Evet."

"Neden?"

Merdivenleri tırmanmaya devam ettik. Kimseyle karşılaşmaktan korkmuyordum, çünkü bu merdivene ikimizden başka kimsenin erişimi yoktu.

"Callahan bana bundan bahsetti, kontrol ettiğimden emin olmak için," dedim ona. "Hangi durumda olacağından emin değildi. Seni bulduğumda, ben-" Durakladım, çok fazla şey açığa vurmadan ne kadarını söyleyeceğimden emin değildim. "Dikkatim dağıldı. Seni böyle yaralı görünce çok öfkelen dim ve doğum lekeni kontrol etmeyi unuttum." Bu başıma gelen tek şeydi.

"Nerede kalmıştım?" Her şeyi bir araya getirmeye ve iyileşme sürecine başlamaya hevesli olduğunu biliyordum.

"Zorlama Vita Mia," dedim ona. "Bu konuda bana güven." Artık benim katımdaydık ve onu kapıya doğru yönlendirdim. "Parmak izlerini kapıya programlayacağım, böylece istediğin gibi girip çıkabilirsin."

Parmak izlerini hızlıca programladım ve kapı açıldı.

"Size etrafı göstereyim." Dün gece ve bu sabah yatak odasını, banyoyu ve koridoru hemen hemen gördük. Ona evi gezdirdim, gözleri her şeyi içine çekti.

"Dairemi sevdiğimi sanıyordum ama burası daha da iyi," diye nefes aldı. "Bir binanın içinde koca bir ev gibi."

"Değiştirmek istediğin bir şey varsa,  ekinme." Başıını salladı ama bir şey söylemedi. Alışılmadık bir şekilde sessizdi. "Umarım pişmanlık duymazsın."

Başını bana doğru çevirdi. "Hayır, hiç."

"Sorun nedir?" Onu rahatsız eden bir şey vardı ve ne olduğunu bilmek istiyordum. Bunun ikimiz için de doğal olmasını istedim - birbirimize güvenmek.

Derin bir nefes verdi, elleri belime dolandı. Benim 1.80'lik boyumdan çok daha kısaydı ama bana tam oturuyordu.

"G lmeyeceğine söz ver," diye mırıldandı. "Söz veriyorum."

"Bu anılar beni mahvedecek diye endişeleniyorum." Sesi alçak ve yumuşıktı, yüzü göğsüme gömülmüştü ve lanet olsun, kalbim acıyordu. Çünkü o acıtıyordu. "Belki de hatırlamamam gerekiyordur." Rahatsız bir şekilde boğazını temizledi.

Çenesini parmaklarımın arasına aldım ve bana bakmasını sağladım. Geçirdiği travma nedeniyle fiziksel temas kurmadığından şüpheleniyordum. Hatırlayamaması dışında.

Yumuşak bir sesle, "Anlat bana," dedim.

"Seninle karşılaşmadan önce, bir erkeğin dokunuşuna dayanamıyordum. Kırılmış hissediyordum. Sadece kırılmış, ve şimdi, ben-" Başka tarafa bakmak istedi ama ben izin vermedim. Birbirimizden saklanmak yok. "Sonunda kendimi normal hissediyorum ve o anılar geri gelirse aklım başımdan gider diye endişeleniyorum."

Başımı eğdim ve dudaklarımı alına bastırdım. Keşke her şeyi alıp g t rebilseydim ve onun da kendini benim gördüğüm gibi görmesini sağlayabilseydim. Güçlü, güzel ve nazik.

"Kırılmadın," dedim ona inançla. "Sen güçlüsün. On bir yıl önce seninle tanıştığımda da g  l yd n ve hâlâ  ylesin." Nefesi sanki tutuyormuş gibi aceleyle  ıktı. "Callahan bana geldiğinde kendimi kaybetmiştim. Babamla savaştım, ondan nefret ettim ama kendimden daha çok nefret ettim. Çünkü kendimi değersiz görüyordum." şaşkınlıkla gözlerini kırıpıştırdı ve kendimi açıklamaya zorladım. "Annemin son sözleri kan lekeli bir kâğıt parçasına yazılmıştı. Bana değerli bir adam olmamı söyledi. Bir kadına layık

kadın sevgisi. Ama her geçen yıl babamı daha fazla görmeye başladım. Bunun için ondan nefret ettim ama kendimden daha da çok nefret ettim."

Avucu yanağıma geldi. Her şeyi hatırladığında b u n u yapacak mıydı?

"Sen iyi bir adamsın Hunter," diye mırıldandı usulca.

"Ben bir katilim, Kelebek. Uzun zamandır öyleyim. Bu ruhumda bir iz bırakıyor. Callahan için aldığım görevden önce babamla savaştım ama bana bir amaç veren sendin." Gözlerinde kafa karışıklığı vardı. "Seni bulduğumda, içimde bir şeyler değişti. Bir amaç buldum... benim amacım... savunmasız kadınları, kızları, oğlanları, herkesi kullanan tüm erkekleri durdurmak. Ve her şeyi başlatan da sendin."

O benimdi, ben de onun. On bir yıl önce ben onu kurtarmış olabilirim ama o da beni kurtardı. Arkadaşlarımla birlikte son on yıldır kadınları insan ticaretinin acımasızlığından kurtarmak için çıktığımız yolda bana yol gösterdi.

Birbirimizi tekrar göreceğimizi, umutsuzca istediğim yeni bir hayat için katalizörüm olacağını hiç düşünmemiştim. İki yıl önce, içimde bir şeyin yeniden başlamasını sağladı. Bir dans ve geçici bir öpücük tüm dünyamı soldurdu ve onu evrenimin merkezinde bıraktı.

O benim kadınımdı. Onunla bir aile kuracaktım. Çocuklarım. Mutlu bir hayat.

Her şeyi. Ben sadece onunla her şeyi istedim.

"On bir yıl önce Luca ve ben ayrılmadan önce bana ne sormuştun biliyor musun?"

Gözlerimiz kilitlendi ve başını salladı.

"Benden hepsini öldürmemi istedin. Ve ben de yaptım." Ağzı açıldı.

"Biri hariç hepsini," diye ekledim.

Farkındalık yüzünde parladı.

"Marco hariç," diye fısıldadı kısık bir sesle.

Bölüm Otuz Beş

CASSIO

I Düğün gecemiz için pek de uygun bir konu değildi. Ama işte buradaydık ve bu onun endişesini gidermeye yardımcı olmuş gibiydi. O kırılmamıştı,

Hem de hiç. Güçlü ve dirençliydi.

"Hızlıca bir duş alacağım. Sorun olur mu?"

Başımı salladım. "Ben biraz iş yapacağım. Ofisimde olacağım."

Bir saat sonra mutfaktaki tıkırtılarını duydum ama masamdan kalkmadım. Nerede olduğumu biliyordu ve buradaki alana alışmasını istiyordum. Birkaç eşyasını yukarı getirdi ama tüm eşyaları hâlâ aşağıdaydı. Onu acele ettirmeye gerek yoktu. Önemli olan tek şey onun burada, benimle olmasıydı.

Kapı çalındı ve gözlerimi kaldırdığımda başını açık kapıdan içeri soktuğunu gördüm.

Saçları ıslaktı, sadece onunla özdeşleştirdiğim o eşsiz koku havada süzülüyordu. Üzerinde benimkilerden biri olan ve küçük bedenini neredeyse yutan bir bornoz vardı. Yine de onu bunun içinde görmek doğru geliyordu.

Boğazını temizledi ve yanakları açık kırmızıya döndü. "Akşam yemeği için aç mısın?"

Sırıttım. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Kıkırdadı. "Evet. O pizza çok fazlaydı. Meyve tabağı yaptım." Kıpırmızı oldu, boynundan göğsüne doğru yayıldı ve bornozun içinde kayboldu. Neden kızardığını merak ederek ona baktım. "Film ve meyve yemek ister misin?"

"Elbette." Ayağa kalktım ve üç büyük adımda ona ulaştım.

Oturma odasına girdiğimiz anda neden kızardığını anladım. Meyve tabağı ananas, çilek, böğürtlen ve daha fazla ananasla doluydu.

Ananaslar. Vegas'ta karşılaşmamız.

İkimiz de kanepeye oturduk, çatalımla taze ananasa uzandım ve onu yumuşak ağzına doğru kaldırdım.

"Aç," diye emrettim. Okyanus mavisini gözleri benimkilerle buluştu ve tereddüt etmeden itaat etti. Dudakları çatalın üzerine kapandı ve sikim sertleşti. Tanrım, böyle basit ve masum bir hareket bile bu kadın karşısında aklımı kaçırmama neden olmuştu.

Meyveyi çiğnedi ve yuttu. "Çatal bıçak takımını paylaşmayı sevmediğini hatırlıyorum," dedim. "Bu senin çatalın olabilir."

Kıkırdadı. "Her şeyi hatırlıyor musun?" "Sadece seninle ilgili olanları."

"Biraz daha ananas?" Gözlerimde açlıkla ona sordum.

Başıyla onayladı ve ben de bir çatal dolusu daha uzattım. Çiğnemeyi bitirdikten sonra bana yan gözle baktı ve ağzından çıkacak bir sonraki şeyin ukalaca bir yorum olacağını daha gelmeden anlamıştım. "Hiç ananas yememişsin," diye alaycı bir şekilde mırıldandı.

Arzu gözlerinde parladı ve usulca yutkundu.

Hiçbir şeyi kaçırmadım. Bir çatal dolusu ananası kaldırdım ve ısırđım. Doğrusu ananası pek sevmezdim ama kamyonlar dolusu yememi isterse yerdim.

Bir çatal dolusu daha ananas almak için uzandı ama onu durdurdum. Bunun yerine ona yedirdim ve o da itaatkâr bir şekilde aldı. Çok seksiydi. Bağımsız ve güçlüydü ama yine de bana sorgusuz sualsiz itaat etti.

Yatak odasına koşmadan önce üç dakika dayanabildik. Elim saçlarına dolandı ve ağzım yumuşak, yakut dudaklarına çarptı. Tadı her zamanki gibi tatlıydı. Onu yiyip bitirirken, bu kadının özdenetimimin ölümü olacağını biliyordum.

Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu çünkü o binlerce acıya bedeldi. Kıvrımları avuçlarıma sığıyordu, sanki Tanrı onu sadece benim için yaratmıştı. İki yıl boyunca onu izledim, onu arzuladım ve her şey bu noktaya geldi.

Her şeye değirdi. Onun için ömür boyu beklerdim.

Âine'in kolları boynuma dolandı, yumuşak kıvrımları bana karşı uysaldı. Onu duvara doğru ittim ve saçlarını sıkıca kavradım.

Böylece ağzına daha derin girebilecektim. Tatlı ağzının her santimini tatmak için onun her şeyine ihtiyacım vardı.

Öpüşmemiz tatlı değildi. Sert, talepkâr, sahiplenici ve çaresizdi. Yılların bastırılmış ihtiyacı ikimizi de yakalamıştı. Beynim beni yavaş gitmem konusunda uyardı ama ben çok ileri gitmiştim. Küçük inlemeleri içimde titreşiyor ve doğrudan sikime ulaşıyordu.

Göğüs ucunu bornozunun üzerinden çimdikledim ve sırtı bana doğru döndü. "İşte böyle bebeğim," dedim ağzıma karşı. "Bana ne istediğini göster."

"Daha fazla." Tek bir kelime. Kesinlikle tatmin edeceğim bir talep. Bacaklarını belime doladım ve onu yatağıma taşıdım.

Bizim yatağıma. Kulağa çok doğru geliyordu.

Onu üzerine yerleştirirken, kızıl saçları yastığının üzerine yayılmıştı, kendimi onun içine gömmekten başka bir şey istemiyordum. Yüzü uyarılmışlıktan kızarmıştı ve okyanus bakışları bana aç bir şekilde bakıyordu.

"Bornozunu çıkar," diye emrettim, küçük bir adım geri çekilerek. Üzerine atlamamak için kendime güvenmiyordum.

Tekrar oturdu, sonra yatağın üzerine diz çöktü ve acı verici bir yavaşlıkla bornozunu çıkardı. Açlıkla vücudunu izledim ve uzanıp ona dokunmamak için kendimi kontrol etmem gerekti. Yumuşak tenini sert avuçlarımın altında hissettim.

Aman Tanrım. O Afrodit'in ete kemiğe bürünmüş haliydi. Büyükbabam ne zaman onunla kalsam beni kiliseye götürmekte ısrar ederdi. Buna mecburdum ama dini tam olarak bulamamıştım. Ama şimdi ona bakınca buldum.

"Külot."

Hiç soru sormadan külotundan kurtuldu ve diz çökme pozisyonuna geri döndü. Bir sandalye kaptım ve üzerine oturdum. Daha önce ona her dokunduğumda aceleyle dokunmuştum; ışıklar sönüktü. Bedenlerimiz birbirlerine karşı açtı. Bu sefer tadını çıkarmaya niyetliydim. Güzel ve uzun.

"İyi bir kız ol ve kalçalarını benim için aç," diye emrettim. "Benim olanı görmeme izin ver."

Nefes nefese kalmıştı ama uyarılmışlığının kokusunu alabiliyordum. Çok tatlıydı. Yani benim.

Ağzını araladı, bakışlarımız birleşti ve itaat ederken gözleri arzuyla parladı. Âine son derece bağımsızdı ama emirlerime uymasını izlerken beni dizlerimin üzerine çöktürdü. O benim kalbimdi. Her şeyimdi.

"Sırılsıklam olmuşsun," diye inledim. Gözlerim açlıktan ölüyormuşum gibi onun çıplak vücuduyla ziyafet çekiyordu. Ona asla doyamayacaktım.

Vücudunda küçük bir ürperti dalgalandı. "Evet," diye nefes nefese kaldı.

Gözlerim ince bacaklarının, dar belinin üzerinde gezindi ve gözlerimle her santimini okşadım. Bakışlarım dolgun göğüslerinden yüzüne doğru kaydı. Yüzünde ve vücudunda derin bir kızarıklık oluştu.

Siktir, dişlerimi sıktım, taş gibiyim.

"Kendine dokun," diyerek talebimi dile getirdim. "Telefonda konuştuğumuz zaman yaptığın gibi."

Dudaklarından yumuşak bir inilti geçti ama tereddüt etmedi. Áine'in bir eli göğüslerini okşayıp meme uçlarını sıkarken diğer eli bacaklarının arasına kaydı. Klitorisini ovuştururken gözleri bana kilitlenmişti.

Bakışlarımı ondan alamıyordum, her hareketini, amını parmaklarken çıkardığı her iniltiyi yutuyordum. Tam olarak neyi sevdiğini bilmek, benim onu arzuladığım gibi onun da beni arzulamasını sağlamak istiyordum. Nefesleri sıkıştı, ağzı açıldı ve gözleri şehvetle bulandı.

Benimkini.

Bu kelime beynime, kalbime ve ruhuma kazındı. Birinin onu görmesi ya da ona dokunması düşüncesi yumruklarımı sıktı.

"Kimi düşünüyorsun?" Yumuşak bir ses tonuyla sordum.

"Seni." Çok doğru!

Onun uyarılmışlığı havayı kokluyordu ve ben de bununla uçuyordum. Parmaklarının amına girip çıkarken çıkardığı kaygan sesler odada yankılanıyordu. Yaklaşmıştı. Yüzünün kızarmasından, puslu bakışından ve ağzının hafifçe açık kalmasından bunu anlayabiliyordum.

"Dar amının içindeki sert sikimi mi düşünüyorsun? Yoksa sen yüzüme boşalana kadar o küçük lezzetli amcığını dilimle sikmemi mi düşünüyorsun?"

Hâlâ dizlerinin üzerindeydi, kalçaları titriyordu, dudaklarından yumuşak bir inilti çıktı ve parmakları pis sorularıyla daha hızlı çalıştı. Gözleri dalgalandı, yüzünde bir mutluluk ifadesi vardı.

Daha fazla uzak kalamazdım. Yatağa doğru yürüdüm ve elimle çenesini kavrayarak onu bana bakmaya zorladım.

"Cevap ver. Bana."

"İkisini de," diye nefes nefese kaldı. "Ağzını üzerimde istiyorum ve sonra beni horozunla doldurmanı istiyorum."

Sikeyim.

Bileğini kavradım ve kendini parmaklamayı bırakması için onu zorladım. "Hunter," diye itiraz etti yumuşak bir iniltiyle. "Lütfen."

"Vegas'tan beri beni düşündün mü?" Hırladım, gözleri şehvetle bulandı. İtiraz ederek inledi. "Söyle bana," dedim.

"Evet," diye nefes nefese kaldı. "Her zaman."

Onu yatağa ittim, kravatımı hızlı bir hareketle çıkardım, sonra bileklerini başının üzerinde sabitledim ve birbirine bağladım.

"Ne yapıyorsun?" Gözlerinde bir korku parıltısı belirdi ve göğsümde bir şeyler sıkıştı.

Başımı eğdim ve ağzından bir santim uzakta durdum. "Durmam için yalvarana kadar seni tatmin etmek istiyorum" derken dudaklarım onunkilere değdi. Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Seni çözmemi ister misin?"

Yüzünde endişe ve beklenti karışımı bir ifade vardı. Cevap olarak başını salladı ve ağzını bir başka derin öpücükle yakaladım. Sonra ağzımı yanağında gezdirdim.

"Benim cesur kadınıym," diye mırıldandım yumuşak tenine karşı. Onun gücü göğsümü gururla yumruklamak istememe neden oldu. "İstediğin zaman durmamı istersen," diye kulağını tırmaladım. "Sadece söyle ve yapacağım."

Boynuna doğru ilerledim, teninin tadına baktım, ısırdım ve izler bıraktım. Onu işaretlemek istiyordum, böylece tüm dünya onun benim olduğunu bilecekti. Göğüslerine ulaştığımda meme uçlarını emdim, sonra hafifçe ısırdım ve dudaklarından yüksek sesli bir inilti geçti.

"Hunter," diye yalvardı. "İhtiyacım var... İhtiyacım var..."

Sırtını yataktan kaldırdı, bilekleri bağları çekiştiriyordu.

"Söyle bana," diye inledim. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle ve o senin olsun."

Bir parmağımı içine sokarken dişlerimle meme ucunu çekiştirdim. *Yüce İsa, çok sıkı.* Sıkı ve sıırılsıklam.

Yumuşak karnını öptüm, parmağımı çekmeden önce daha derine sokarken teninin tadına baktım, sonra tekrar ittim.

"Kelebek, bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Lütfen," diye inledi. "Boşalmam gerek."

Başımı kaldırdım ve o muhteşem mavi gözler katıksız bir arzuyla parladı. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

"Yapacaksın," diye söz verdim, başımı eğdim ve derin derin içime çektim. Tatlı kokusu bağımlılık yapıyordu. Dişlerimi nazikçe klitorisinin

üzerine sürdüm, sonra

emdim ve Áine kıpırdandı. Hareketleri sarsıntılı ve çılgıncaydı, yüzüme çarparken sularını yaladım.

"Lütfen, lütfen," diye bağırdı. "Aman Tanrım. Evet!"

Ben onu parmaklamaya devam ettikçe yalvaran sızlanmaları daha da arttı ve hareketleri çaresizleşti. Başparmağımı klitorisine bastırdım ve parmağımı onun içinde kıvrarak noktasına vurdum.

Boğuk bir sesle, "Benim için gel," dedim.

Ağzından keskin bir çığlık çıktı ve bedeni yataktan kalkarak altımda titremeye başladı. Onun orgazm oluşunu görmek hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Pantolonumdaki şişkinlik o kadar sertti ki canımı acıtıyordu. Onu çözdüm ve sert avuçlarımla bileklerini yumuşakça ovdum. Doymuş ve rahatlamış bir şekilde yatağın üzerinde yatıyordu. Kendimi onun içine gömmek ve onu unutulana kadar becermek istedim. Meğer büyükbabamın vaazları sandığımdan daha derine işlemiş. Düğün gecemiz bunu sevişme haline getirmişti, sevişme değil.

"Hunter," diye seslendi usulca. "Seni istiyorum-"

Sesi titriyordu. Tanrım, onu ne kadar çok istediğimi bilemezdi. Sikim mermer gibi sertleşmişti.

Elimle ensesini kavradım ve onu kendime doğru çektim. "Kendimi senin daracık amına gömmek istiyorum," diye inledim. Çekici bir kızarıklık yanaklarını renklendirdi. "Ama önce sana tapacağım."

Ağzını sertçe aldım, tatlılığında tüm hislerimi kaybettim. Bu kadın her şeyimi elimden almıştı - kontrolümü, mantığımı, sertliğimi.

Dudakları yanağımda gezindi, tırnakları tenime battı. Nefesimi içime çektim, kendimi kontrol etmenin eşiğindeydim. Onun bana olan açlığı benimkini besliyordu.

Ona umutsuzca ihtiyacım vardı.

Otuz Altıncı Bölüm

ÁINE

I Başımı göğsüne yaslayıp kalp atışlarını ve sırtımı okşayan parmaklarını dinleyerek uykuya daldım. Her güçlü kalp atışında, düştüm

Ondan başka hiçbir şey hissetmediğim rüyaların derinliklerine.

Ve sisin içine gömülmüş anılar.

"Sadece bir kelime söyle ve işkencesi bitsin." Onun alaycı sesinden nefret etmeye başladım. Tehditkar yüz ifadesinden. Tehditkâr zalimliğinden. Hiç nefret etmemiştim ama bu adamlar beni kaçırdığından beri hissettiğim şey saf nefretti. Ateş ciğerlerimi yaktı, öfke beni boğdu. "Sadece." İt. "Bir." İt. "Kelime."

Vücudum titriyordu. Kaçırıldığımda giydiğim okul üniforması kirliydi. Kan lekeleri. Kir. Sıvılar. Bu hasta adam, işi bittikten sonra döllerini kıyafetlerimin her yerine bulaştırmayı seviyordu.

*Onlar. Kadınlar. Zavallı ruhlar. Keşke bu kadar korkak olmasaydım. Onları kurtarmalıyım. **Söyle.***

Boğazımdaki safra öfkeyle karıştı ve boğazımı çiğ çiğ ovdu. O kadar çiğdi ki kan tadı aldım.

Erkeklerden nefret ederdim. Onlar pis, iğrenç hayvanlardı. Tüm vücudum ağrıyordu, gözlerim yanıyordu ama artık gözyaşlarımı hissedemiyordum.

Sadece kan. Burun deliklerimde. Ağzımda. Dilimde. Beynimde zonkluyor.

"Ağlama." Kadının iniltisi, kırık dökük fısıltısı nefret sisini delip geçti. Vücudum rüzgârda savrulan bir yaprak gibi titrerken, kadının vücudu her homurtu ve itişte sarsılıyordu. Ağladığımı fark etmemiştim. O kadar çok olmuştu ki; nefes almak gibi doğal hale gelmişti. Siyah saçları kirli zeminde sürükleniyordu, görebildiğim tek yanağı şişmişti.

Mor bir çürük ve çirkin bir yara. "Ben-ben," vücudu her sert darbeye sarsıldı, "... tamam."

İyi değildi. Bunların hiçbiri değildi. Benden bir kelime almak için onları cezalandırması doğru değildi. Bu hasta piç, Marco King, yaşlı adamı atlatabilmek için dudaklarımdan tek bir kelime çıkmasını istiyordu. Bana dokunmamasını emreden babası olduğunu sanıyordum.

"Onu içeri alamazsın," dedi yaşlı adam tam olarak. 'Sana bir şey söylemediği sürece olmaz. O çok sert başlı bir katır.

Birden hareketler durdu ve gözlerim tam zamanında açılarak adamın elinin havada uçtuğunu ve kadına tokat attığını gördüm. Sertçe. Hayır, tokat değil. Yumrukladı. O kadar sert yumrukladı ki bir kemik çatlağı duyduğumu sandım.

"Sana konuşman için izin mi verdim?" diye deli gibi bağırdı. Bunu bir yumruk daha izledi ve irkildim. Bundan daha fazlasını görmek istemiyordum. Bu adamların kendilerinden daha güçsüz olanlara yaptıkları aşağılık işkenceleri. Bu adil değildi; doğru değildi. Acı çekmeliydiler.

Bir yumruk daha atmasını engellemek için ağzımı açmıştım ki kapıya vurarak onu durdurdum. Ve benim de bir **kelime** söylememi.

"Kimse bizi rahatsız etmeyecek dedim," diye deli gibi bağırdı.

"Amir helikopterinizin burada olduğunu söylüyor," diye derin bir adam sesi duyuldu. "Babanla birlikte."

Göz açıp kapayıncaya kadar Marco pantolonunu çekip kapıya doğru yürüyordu. Ama yüzüme sert bir tokat atmadan önce değil.

"Aptal sürtük," diye tısladı. "Acaba hem dilsiz hem de aptal mısın?"

Kapıdan çıkıp gözden kayboldu ve ben de kadına doğru koştum. Ne yaptığımı, ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. Vücudunun üst kısmını yukarı kaldırdım, gözlerim açıkta kalan kalçalarına kaydı.

Orada kan gördüğümde ürpererek nefes aldım. Kan ve o adamların iğrenç sıvı karışımı. Kalçaları da morarmıştı. Marco King'in önünde dört kişi vardı. Hepsini izlemek zorundaydım.

Benden sefil bir hıçkırık kaçtı ve başımı kadının saçlarına gömdüm. Berbat kokuyordu ama buradaki diğer her şeyden daha iyiydi. Ona yardım etmeliydim, onunla ilgilenmeliydim ama yine de tek hissettiğim vücudumu sarsan hıçkırıklardı.

Buradan asla çıkamayız.

"Sorun yok," diye sert bir ses sisin içinden geldi.

"Geri dönecek," diye mırıldandım. Dudaklarım tıpkı yıllar önce olduğu gibi kuru ve çatlaaktı ve kalbimin her atışı göğsümü acıtıyordu. İçime çektim

Ciğerlerime kan ve kir kokusu dolmasını bekliyordum. Bunun yerine okyanus ve derin orman kokusu ciğerlerimi istila etti.

"Ve ben burada olacağım." Derin, sakinleştirici ses bana güvence verdi. "Onu yakalayacağız." Uyku beni daha derine çekti, nefes alışım yavaşladı. "Birlikte." Son kelime o kadar alçak sesle fısıldanmıştı ki rüyamda görüp görmediğimden emin değildim.

UZAKTAN SESLER DUYDUM. TANIDIK SESLER. KAHVE KOKUSU.

Kağıtlar karışıyor. Yüzümdeki sıcaklık. Göğsümü parlatan adamın kokusu.

Gözlerim yavaşça açıldı ve elim sağ tarafıma doğru yayıldı. *Boş yatak.* Başımı sağa çevirdiğimde sanki hislerime güvenmiyordum. Ama evet, yatak boştu. Gözlerim komodinin üzerindeki saate kaydı. Saat sekizi geçiyordu. En son ne zaman bu kadar geç yattığımı hatırlayamıyordum.

Esnedim ve gerindim, zihnimde iş programımı gözden geçirdim. Saat onda ilk toplantım vardı. Bu bana duş alıp hazırlanmak için yeterli zamanı veriyordu. Ama önce... kahve.

Şifonyere doğru yürüyüp giyecek bir şeyler aradım ve Hunter'ın düğmeli gömleğini buldum. Tüm kıyafetlerim hâlâ alt kattaki dairemdeydi, bu yüzden şimdilik bununla idare etmek zorundaydım. Dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadıktan sonra kahve aramaya koyuldum. Bugün kesinlikle ihtiyacım olacaktı. Çıplak ayaklarım pelüş halının üzerinde sessizdi.

Hunter'ı nerede bulacağımdan emin olamadan bir odadan diğerine baktım. Burada başka birinin olduğundan emindim. Asıl soru kim olduğuydu. Gözlerim sol elime takıldı ve kalbim küt küt attı. Alyansım hâlâ oradaydı.

Bayan Áine King.

Komplikasyonlarla birlikte geldi. En büyüğü üvey kardeşi ve insan kaçakçılığı. Dr. Taylor olmadan ne kadar uzun süre geçirirsem o kadar çok şey hatırlıyordum. Ve şaşırtıcı bir şekilde, bu beni paramparça etmedi.

Onu yakalayacağız. Birlikte.

Yeni ve parlak bir günün ışığı altında Hunter'ın bunu söylediğini duyduğuma emindim. Ona inanmıştım. Her şeyi hatırlayamıyordum ama kurtarışının sadece kırık parçalarını hatırlıyordum. Elini, birkaç kelimeyi. Beni Marco King'den kurtarmıştı ve şimdi onu öldürecektik. *Birlikte.*

Hunter'ın ofis olarak kullandığını bildiğim başka bir odaya göz attım. Boştu. Bu odayı gerçekten çok sevmiştim. Güney tarafına bakıyordu ve bir duvarın tamamı şehrin silüetini gören tavandan tabana pencerelerle kaplıydı. Dayanamayıp içeri girdim ve pencereye yaklaştım. Orada dururken, güneş pencerelerden beni ısıttı.

Bahar gelmişti. Mevsim beni her zaman umutlu hissettirmişti. Dışarıda daha fazla zaman, daha fazla güneş ışığı, iyi hissettiren daha fazla şey. Ve bu sefer Hunter'la birlikte bu his daha da güçlendi.

Bir bip sesi masaya doğru dönmemi sağladı. Düzgündü, üzerinde tek bir dizüstü bilgisayardan başka bir şey yoktu. Bip sesine neyin sebep olduğunu merak ederek sandalyesine oturdum ve açık ekrana baktım, kilidin açık olduğunu görünce şaşırdım.

Ama Hunter muhtemelen ofisinde kimseyi beklemiyordu.

Gözlerim kelimelerin üzerinde gezindi ve okuduğum her kelimeyle kalbim bir çentik daha hızlandı. E-posta Bianca'nın kocası Nico Morrelli'den geliyordu. Boğazımdaki düğümü yuttum, kelimeler ekranda dans ediyordu.

MARCO HAREKETE GEÇTİ. BIANCA'YI YAKALAMAYA ÇALIŞTILAR.

Gia ile birlikte kadın sığınma evine gidiyoruz. Ailemi kaçırmaya çalışan şerefsizler dışında herkes iyi.

Yakaladığımız bir habere göre Belles müzayedesini önümüzdeki birkaç gün içinde gerçekleştirecek. Yeri ya da tam zamanı hakkında bilgi yok. Yine de tüm ipuçları beni bunun önümüzdeki hafta içinde Türkiye'de gerçekleşeceğine inandırıyor. Bir bilgi defalarca teyit edildi. Marco müzayedeye bizzat ev sahipliği yapacak.

Aine'e göz kulak ol. Marco onu getirene özel bir ödül teklif etti. Chad Stewart finanse ediyor. Hasta herif kadınlarının uysal ve gevşek olmasını tercih ediyor.

Luciano ailesini barınağa taşıdı.

GÖZLERİM TEKRAR EKRANDA GEZİNİRKEN, MİDEM BİR ANDA BULANDI.

Marco ve Chad ile görüntüler. Cassio'nun ilk raporundan biliyordum ki

Marco, Chad ile çalışıyordu. Yine de, bunu kaçırdığıma inanmak benim için çok zordu. Callahan'ı bile kandırdı. Lanet olası Chad, masumları savunması ve adalet araması gereken eyalet savcısı. Hunter'ın ondan nefret etmesine şaşmamalı. Hunter başından beri biliyor olmalıydı.

Sanki ağır çekimde bir film izliyormuşum gibi, zihnim bir plan oluşturdu.

Ayağa kalktım ve sandalyenin bulduğum pozisyonda bırakıldığından emin oldum. Kocamın her küçük tutarsızlığı fark edeceğini düşünmezdim. Odadan gizlice çıktım ve bir sonraki büyük mutfağa yöneldim. Oradan alçak sesler geliyordu ve kocamı tam olarak orada buldum.

Mutfağa adımımı attığım anda konuşmalar kesildi. Kocam ve Luca masada oturmuş, zinde ve yeni bir güne hazır görünüyorlardı. İkisinin de gözleri Hunter'ın telefonuna yapışmıştı. Sanki bir harita üzerinde çalışıyorlardı.

"Günaydın." Hunter'ın derin sesi içimi ısıttı.

"Günaydın," diye mırıldandım, sesim hâlâ biraz sabah hışırtısıydı. Elimi uzattı ve beni kendine doğru çekti. Kucağına oturdum. "O benim kahvem mi?" Hunter'ın yanındaki üçüncü fincana bakarak sordum.

"Öyle ve hâlâ sıcak. Etrafta dolaştığını duydum, ben de hazırladım."

Evet, kocam için tam bir pelte gibiydim.

Kupayı iki elimle tuttum. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım fincana karşı, bir yudum alırken ılık sıvı boğazımdan aşağı süzüldü. "İşe gitmem gerekiyor."

"Evden çalışabilirsin." Hunter'ın anında verdiği cevap hiç şaşırtmadı.

Be

n. "Son üç gündür ofise gitmedim."

"Endişelenme baldız," diye araya girdi Luca, tamamen rahat bir şekilde

Ben. "Artık patron sensin."

Gözlerimi devirdim. "Hayır, değilim. Ama sanırım yüksek mevkilerde arkadaşların olması iyi bir şey," diye ekledim kuru bir sesle. "Ancak, şirket Cassio'ya ait olsa da, ofisime girmekten öylece vazgeçemem," diye karar verdim.

"Evet, yapabilirsin." Hunter'ın sesi kulağımda kısıktı, eli kalçamı sıkıyordu. "Bu bizim balayımız."

Beni oraya o götürdü. "Kaçırmamam gereken bir toplantım var," dedim ona. "Patronla yatıyor olmam sorumluluklarıma ara vermemi gerektirmez."

Kalçamı nazikçe sıktı. "Bu senin şirketin. Sen orada çalıştığın için satın aldım. Ve eğer sen işletirsen Nico mutlu olacak."

Gözleri eğlenceyle parıldarken sıkıntılıymış gibi davrandı. "Sorularımın aptalca olduğunu ve bana fatura kesmeye bile değmeyeceğini söylüyor."

Onun adına hakaret ediyormuş gibi yaptım. "Onunla uğraşmak zorunda kalacağım. Senin mafya yeteneklerini takdir edemiyor mu?"

Gürültülü kahkahası, alçak ve hırıltılı, dudaklarımı bir sırıtışa dönüştürdü. Tanrım, onun gülüşünü duymaya bayılıyordum. Ona daha da sokuldum, eli uyluğumun iç kısmını ısıtıyordu.

"Bugün evden çalış." Hunter'ın dikkati kolay kolay dağılmazdı. Bianca'ya yapılan şüpheli saldırı yüzünden olduğundan hiç şüphem yoktu. Kocasını için tam olarak neler yaşadığını merak ediyordum. Saldırımı önceden tahmin etmiş olmalıydı ve neyse ki ailesinin sıkı bir güvenliği vardı. Ve Belles anlaşması, bu ne tür bir saçmalıklı?

"En azından mafya yeteneklerine aldırımıyorsun," diye homurdandı Luca, düşüncelerimi şimdiki zamana geri döndürürken Hunter'ın kalçamdaki elinin tatlı noktama gittikçe yaklaştığından habersizdim.

Kocama ters ters baktım ve şimdi buna başlamaması için onu uyardım. Kardeşi mutfak masasında olmaydı ve kıkırdadı, derin ve yumuşak. Gülüşü içimde bir şeyler yaptı, beni eritti ya da parlattı. Bir şeyler.

"Neden umursayayım ki?" Luca'ya sordum. "Callahan'ın kim olduğunu düşünürsek bu ikiye bölünmüş olur."

Luca ailesiyle ilgilenmekle ilgili bir şeyler homurdandı ve sonra telefonuna ve dünya haritasına geri döndü.

"Dünya haritasını mı inceliyorsunuz?" Konuyu hızla değiştirerek sordum. "Yoksa üvey ağabeyinizin düzenlediği bir sonraki etkinlik hakkında bilginiz mi var?"

Renk ve şekil olarak birbirine çok benzeyen iki göz de bana dikildi. "Elinde bilgi var mı?" Luca beni sorguladı.

"Kimin üzerine?" Masumca sordum.

"Kimden bahsediyorsun, karıcığım?" Hunter sordu.

Kaşımı kaldırdım. "Peki sen kimden bahsediyorsun Cassio?"

Kaşlarının arasında bir kırılganlık belirdi. Ona Cassio dememden gerçekten hoşlanmıyordu. Ona toplum içinde Cassio, yalnız kaldığımızda ise Hunter demeye karar verdim. Yine de kocam bu durumdan pek hoşnut görünmüyordu.

Cevap vermeyince kahveme hafifçe üfledim, çıkan buhar havada dönüyordu. Kocamın öğrenmesi gereken bir şey vardı. Benimle bilgi paylaşmayarak beni koruyamazdı.

"Chad'in New York'un dışında bir yeri olduğunu biliyor muydun?" Gayri ihtiyari mırıldandım. "Üvey kız kardeşinin adına."

"Öyle mi?" Luca hemen ısırdı.

"Evet. Herkes ona ait olduğunu sanıyor ama onun." Kahveme bir nefes daha üfledim. "Ona bir iyilik borcu vardı, bu yüzden almak için onun adını kullanmasına izin verdi. Bunu bilen sadece üç kişi var. Artık beş kişi."

"Nereden biliyorsun?" Hunter'ın sesi biraz şüpheliydi.

Omuz silktim. "Bir keresinde beni oraya davet etmişti, ben de araştırdım. Sahibi olduğunu söylemedi ama oraya giden tek kişi o." Chad bir süre önce parasını kendisinin ödediğini ağzından kaçırdı. Kız kardeşinin adına olmasını tuhaf bulmuştum ama saklanacak bir yere ihtiyacı varsa, bu mantıklı geliyordu. "Satın almak için Chad'in parası kullanıldı."

İkisinin bakışlarını görmemiş gibi davrandım.

Onlar sahtekar avukatı avlardı. Ben onların üvey kardeşini avladım.

Otuz Yedinci Bölüm

CASSIO

I Ben New York'a gitmeye niyetlenirken Áine'den evde kalmasını istediğim için biraz suçluluk duydum. Ama ona nedenini söyleyecek kadar değil.

Gördüğü kabusların gündüz devam etmesine gerek yoktu. Chad'in yerini bulmuştuk ve yakında Marco'nun yerini de bulacaktık. Ne de olsa Chad anlaşılmaya katılmış olsaydı, davetiyeyi almış olurdu.

"Kıyafetlerimi almak için evime uğramam gerekiyor ve yapmam gereken bazı işler var." Elinde kahve fincanıyla pencereye doğru yürüdü ve şehri izledi. Pencereleden gelen güneş ışığı tam da doğru yere vuruyor, koyu merlotun, parlak kızılın ve bu ikisi arasında parlayan saçlarındaki tonların farklı tonlarını vurguluyordu. Evde kalmayı ve çalışmayı fazlasıyla kabullenmiş görünüyordu ve içinde bir şeyler beni rahatsız ediyordu ama onu sorgulamak istemedim. Aramızda güven olması gerekiyordu ve onun bu kolay teslimiyetine şüpheyi yaklaşmak evliliğimizi başlatmanın yolu değildi.

Nikâh yüzüğünü kupanın etrafına saran ince parmaklarını izledim.

Luca, "İyi ki sadece alt katta," diye yorum yaptı.

Gülümsedi. "Tamamen uygun." Gözleri tekrar bana kaydı. "Eğer sorun olmazsa Margaret gelip bana eşlik edecek." Kaşlarımı kaldırdım. Áine izin isteyecek bir tip değildi. O da aynı şeyi fark etmiş olmalı ki hemen ekledi: "Eminim etrafta güvenliğiniz vardır. Sadece ona zorluk çıkarmalarını istemiyorum."

Başımı salladım. "Adamlarıma söyleyeceğim."

"Neredeler ki?" diye sordu, kahvesinin buharını üfleyerek pencereden dışarı bakarken. Üzerindeki gömleğimle benim evimdeymiş gibi görünüyordu.

"Burada güvendesin," dedim ona. "Garajda, özel girişimizde ve çatıda adamlarım var."

Mavi gözleri bana doğru baktı, yüzünde bir gülümseme vardı. Neden kendimi kandırılmış hissettim? "Bu çok iyi. Onlara Margaret'in güvenli bir şekilde gelip gidebileceğinden emin olmalarını söyle."

Bir saat sonra Áine'i dairesinde bıraktım.

"Ben dönene kadar burada kal," diye tembihledim.

Mükemmel kaşlarını kaldırdı. "Başka nerede olabilirim ki Cassio?" Daha iyi bilmeliydim.

EVİ BULDUK.

Birisi burada kalıyormuş gibi görünüyordu. Saklanmak daha olasıydı. Alessio bizimle 10 mil ötede buluştu. Kanada'da yaşadığı için New York'a daha yakındı. Kanada'nın doğu kıyısını yönetiyordu. Yine de bazen bu işte kalıp kalmayacağını merak ediyordum. İş bırakmasının tek nedeni bir kadındı. Yaptığımız her şeye karşı çıkan çok özel bir kadın - uyuşturucu kaçakçılığı, silah ticareti ve tabii ki bizim yapmadığımız insan kaçakçılığı.

Üçümüz de evden yaklaşık yirmi metre uzaklıktaki ormanın kenarında, sık çam ağaçlarının arasında yerimizi aldık. Çimenlerin ortasında, göle bakan, pitoresk, beyaz bir çiftlik evi duruyordu.

"Büyüleyici küçük bir yer," diye mırıldandı Alessio. "Emeklilik evi mi?"

"Boktan eyalet savcısı '*Ben normalim*' numarasına devam ediyor," diye kıs kıs güldü Luca.

Arka tarafta eve bağlı gibi görünen bir ahır gördüm.

"Luca, bir tarama yap ve şu ahırdan eve girmenin bir yolu olup olmadığına bak," dedim ona kısık bir sesle.

Luca, ben daha cümlemi bitirmeden işin içine girmişti. Ön kapıdan girmek bizi çok açıkta bırakacaktı. Ahır çok daha uygun bir seçenek gibi görünüyordu.

"Ahırdan eve açılan bir kapı var," diye açıkladı Luca sonunda, gözleri telefon ekranını tararken. Başka bir şey söylemeden ya da

gecikince, sessizce ona doğru ilerledik. Ağaçların gölgesinde kaldık. Yanına vardığımızda kapıya hafifçe bastırdım ve alçak bir gıcirtıyla açıldı.

Ahır garaj olarak kullanılıyormuş. Bingo! Bir araba. New York Eyalet Savcısı Chad Stewart adına kayıtlı.

Boo, orospu çocuğu!

Yan kapıdan ahıra geçtik ve bir koridora girdik. Gün ortasıydı ama evin bu tarafında pencere olmadığı için gün ışığı içeri girmiyordu. Gözlerimizin alışmasına izin vermeliydik.

Üst kattaki döşeme tahtasının gıcirtısı dikkatimi çekti. Luca ve Alessio ile bakışarak ayrılmaya karar verdik. Luca ve Alessio alt kata inerken ben de yan merdivene yöneldim. Adımlarımı hafif ve sessiz tuttum. Eski evlerde hangi döşeme tahtasının ses çıkaracağını asla bilemezsiniz.

Squeak. Şimdi olduğu gibi.

Adımlarımı durdurdum, fark edildiğime dair herhangi bir işaret bekledim. Üst katta daha fazla itiş kakış oldu, bu da bana duyulmadığımı söylüyordu. Chad Stewart'ı tanıyorsam, herif burada dokunulmaz olduğunu düşünüyor. Suyun sesi sessizliği doldurdu ve evdeki eski borular, içinden geçerken tıngırdadı. Duşa giriyor olmalı. Ne güzel, onu kıcı çıplak görecekim. Bir saniye daha bekledim, sonra yukarı çıkmaya devam ettim.

Sesten bir şey duyması mümkün değildi.

Duş al.

Merdivenlerin tepesine ulaştım ve bekledim. Ne de olsa sabır benim erdemimdi. Áine için uzun süre beklemiştim, bu hasta herif için beş dakika bir fark yaratmayacaktı. Duş bittiğinde odanın dışındaki duvara yaslanıp sessizce bekledim. Benim pozisyonumda dışarı çıktığında beni görmeyecekti ve tek bir hamleyle boynunu kesebilirdim.

Ama benim başka planlarım vardı. Cevaplanması gereken sorular.

Tam belinde bir havluyla kapıdan içeri girerken, elim hızla uzandı ve bıçağımın ağzı boğazına dayandı.

"Kımıldama, orospu çocuğu," diye tısladım alçak bir sesle. Başını geriye doğru salladı ve dirseğimi sırtına geçirerek dizlerinin üzerine düşmesini sağladım. Dizlerinin ahşap döşemeye çarpma sesi eski evin içinde yankılandı. "Kımıldama'nın hangi kısmını anlamadın?"

Anında sakinleşti. Yavaş öğrenen biri. Nasıl oldu da seçkin bir eyalet savcısı oldu, emin değilim. Luca'nın ve Alessio'nun

Arkamda botlar, merdivenlerden yukarı koşuyorlar. Büyük ihtimalle o koca gövdeleriyle lanet olası tahtadan düşeceklerdi.

"Lütfen, bana zarar verme." Sesi dehşet doluydu. Ona acımadım, sadece Áine için planlarının ne olduğunu bildiğim için öfke duydum. Karım için.

"Merak etme," dedim sessizce, ürkütücü bir şekilde. "Karım için planladığınız kaderi size yaşatmayacağız."

Başını geriye attı ve beni görünce soldu, gözleri dehşetle irileşti. Büyümüş gözbebeklerinde bir tanıma titreşimi parladı. Burun delikleri alevlendi ama hemen kendini toparladı.

Luca ve Alessio bize katıldı.

"Bağla onu Luca," diye emrettim küçük kardeşime.

"Lanet olası saçmalık," diye tükürdü Luca. "Neden o herif en azından üzerine bir şeyler giyene kadar bekleyemedin?"

Daha kıpırdamadan Chad'in gözlerinde bunu görebiliyordum. Muhtemelen beni yere sermeyi umarak üzerime atıldı. Bıçağım omzuna saplandı ve havlusu kalçalarından kayarak onu doğduğu günkü gibi çıplak bırakırken kan donduran bir çığlık attı. Ne kadar da uygun, o da çıplak ölecekti!

"Bir kez daha aptalca bir şey denersen," diye tısladım, omzuna gömülü bıçağı döndürerek, "bütün gece çığlıklarını dinlerim."

Bıçağı çıkardım ve arkamdaki duvara saplandı, yüzü resim çerçevesine çarptı.

"Tamam, yalınayak prenses," Luca onu saçlarından yakaladı. "Hadi seni bağlayalım. O aletle bana dokunursan, senden keseceğim ilk şey o olur."

Luca onu tahta sandalyeye oturttu. Ondan yayılan korku neredeyse elle tutulur gibiydi. Alessio onu silah zoruyla tutarken vücudu kaskatı kesilmişti. Luca arka cebinden çıkardığı teli önce ayaklarına, sonra bileğine, sonra da gövdesinin ortasına doladı. Luca teli her biraz daha sıkıldığında inlerken tel derisini kesiyordu. Çıkardığı seslerden zevk alıyordum. Başka bir kadına zarar vermeyeceğinden emin olacaktım. Anlaşmaları yapıldığından beri Marco'nun ona kaç kadın hediye ettiğini hayal edebiliyordum. Canını yaktığı, becerdiği, kullandığı ve istismar ettiği kadınların sayısını, sonra da onları bir çöp gibi attığını. Bu sadece Áine için değildi, hepsi içindi.

"Veriyorsun ama alamıyorsun, ha?" Tehditkâr bir şekilde alay ettim. Babamız bizi böyle yetiştirmişti; bilgi almak için işkence yapmak ve sonra da cesedi bir daha bulunmamak üzere ortadan kaldırmak.

Yeteneklerimi iyi bir şekilde kullanıyordum.

Otuz Sekizinci Bölüm

ÁINE

T Kapı çalınca koşarak açtım. Kapıyı açar açmaz Cassio'nun iki adamını fark ettim, biri sol tarafta, diğeri koridorun çıkışlarını koruyorlardı. Gökyüzü açık olmasına rağmen Margaret pembe yağmurluğuyla orada duruyordu. Neden yağmurluk giydiğini kim bilebilirdi ki! Belki de hava daha sonra yağmur yağacağını söylüyordu.

Margaret'i hızla içeri çektim ve kapıyı kapattım.

"Beni gördüğüne sevindin demek?" diye alay etti.

"Heyecanlandım," diye karşılık verdim ve ona sıkıca sarıldım.

"Yardıma ihtiyacım var."

Zaman kaybetmenin anlamı yok. Ne kadar çok ilerleme kaydedersen, o kadar iyi olurum. Bakışları benimkilerle buluştu. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Burada kalmanı istiyorum," dedim ona. "Biraz gürültü yap, hareket et, konuşuyormuşuz gibi davran."

Bana deliymişim gibi baktı. "Konuşuyoruz."

"Gitmem gerekiyor," diye karşılık verdim kuru bir ses tonuyla. "Cassio'nun Nico'dan gönderdiği e-postayı okudum. Marco'nun adamları beni arıyor. Bianca'nın bahsettiği Belles düzenlemesini hatırlıyor musun?" Başını salladı. "Nico açık artırmanın önümüzdeki hafta içinde yapılacağını düşünüyor. Türkiye'de. Yani artık avlanmak yok. Beni yakalamasına izin vereceğim."

Bir nefes. İki nefes.

"Kafayı mı yedin sen?" diye tısladı, gözleri köşede pusuya yatmış biri varmış gibi etrafı tarıyordu.

"Hayır, değilim. Ama Cassio'nun alyansımda bir takip cihazı olduğunu biliyorum," dedim ona alyansımı göstererek.

"Nereden biliyorsun?" Alyansıma baktı. Sıra dışı hiçbir yanı yoktu, elmas bile yoktu. Hunter sade bir alyans istediğimi biliyordu ve takip cihazındaki bilgileri atlamış olsa da bunu yerine getirdi. Ama onu savunmak gerekirse, tüm planlar bir anda tersine döndü.

Parmağımdan kaydurdum ve iç bandı gösterdim. "Tam şurada." "Ona kızgın değil misin?" diye sordu bana, gözleri grup. "Onu öldürürdüm."

Omuz silktim. "Hayır, ona kızgın değilim. O sadece beni güvende tutmak istiyor." Her zaman olduğu gibi. "Her neyse, beni takip edebilir. O ve Luca muhtemelen yakında döneceklerdir. Hareket halinde olduğumu fark ederse, peşimden daha da çabuk gelecektir. O zamana kadar yalnız olmayacağım. John ve ekip benimle olacak. John, Marco'nun yerini yaklaşık olarak biliyor."

"Bu planı sevmedim," diye mırıldandı isteksizce. "Eğer bir şey olursa, bu benim başıma gelecek. Ve ben zaten bok listesindeyim."

"Hiçbir şey olmayacak," diye söz verdim ona, söz vermemem gereken bir şeydi bu. "Ama kolay lokma olamam."

Maggie arkamda, boş yatak odama doğru yürüdüm. Kaybedecek zamanım yoktu. Aceleyle savaş kıyafetlerimi giydim. Siyah dar pantolon, siyah gömlek, bıçak kılıfı, silah kılıfı, savaş botları.

"Bilmiyorum, Áine," diye tekrar denedi Margaret. "Bu kulağa pervasızca geliyor." "Bianca'yı almaya çalıştılar," dedim alçak sesle.

"Diğer kadınları da,
Eminim. Beni istiyorlarsa, gelip alsınlar. Beklemeyecekler
Ben. Eskisinden daha güçlüyüm."

Kaşları çatıldı ve ben sessizce kendime lanet ettim. Ayağım kaydı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Sanki daha önce yakalanmışsın gibi konuşuyorsun."

Lanet olsun. Şimdi böyle bir hataya ihtiyacım yoktu. "Sonra açıklarım," diye söz verdim. "Şu anda kaybedecek zamanım yok."

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Seni caydıramayacağımı biliyorum. Böyle olduğun zaman, sadece sürüyorsun."

Gülümsedim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim."

"Benim yüzümden Cassio King'le evlendiğin için sana borçluyum," diye homurdanarak gözlerini devirdi.

Kıkırdadım. "Ondan hoşlanıyorum," diye itiraf ettim gülümseyerek. "Hem de çok." Gözleri şok içinde açıldı.

"Onun gibi aşık gibi mi?"

Aşıktım. Evet, onu sevdim. Bir kasırğa gibiydi ve hiç bu kadar derin düşünmemiştim. Eğer bu aşk değilse bile, tuhaf bir şekilde ona yakın

hissettiriyordu.

İlgisiyle, kalbimin ve bedenimin onun yanında nasıl güvende ve rahat hissettiğiyle ilgili bir şey. Belki de onu uzun zamandır seviyordum ama bunu hiç fark etmemiştim. Her iki durumda da, Hunter'ındım. Her zaman ve sonsuza dek.

"Evet," diye sııttım. "Ona aşık gibi."

Sadece bu bok fırtınasından kurtulmam gerekiyordu ve sonra birbirimize odaklanacaktık. "Vay canına, bunun olacağını tahmin etmemiştim," diye mırıldandı. "Sen nasıl biliyor musun?"

Omuz silktim. "Beni güvende ve korunmuş hissettiriyor. Onun yanında kendimi herkesten daha rahat hissediyorum. Ve beni anladığını hissediyorum. Beni gerçekten anlıyor gibi."

"Piercingli değil, değil mi?" Soru birdenbire ortaya çıkmıştı ve ben şaşkınlıkla gözlerimi kırptım.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ummm, aşağısı," diye mırıldandı. "Orası delinmiş mi?" Ben bakmaya devam edince devam etti. "Aleti delinmiş mi Áine? Neden bana hecelettiriyorsun?"

Benden boğuk bir kahkaha kaçtı. "Hayır, değil.

Neden?" "Oh, önemli değil."

İnanmayarak başımı salladım. Onu bu konuda sorgulayacaktım ama şimdi bunun için zamanım yoktu. "Döndüğümde konuşuruz," dedim ona, merakım doruğa çıkmıştı. Delinmiş bir aleti kim merak etmez ki?

"Peki, nasıl gizlice kaçacaksın?" diye sordu.

Cassio'nun garaja kadar merdivenleri izleyen kimsesi yoktu. Telefonumu açtım ve John'a kısa bir mesaj göndererek durumunu sordum.

"Özel merdiveni kullanacağım," dedim ona. "Sonra garajdan geçmek yerine lobiden geçip doğruca kapıdan çıkacağım ve arabaya bineceğim. John beni bekliyor olacak."

Yağmurluğunu çıkarıp uzattı. "Al, muhafızlardan biriyle karşılaşırsan bunu giy."

Kuşkuyla baktım. "Şu anda saçımı siyaha boyayacak vaktim yok."

Gözlerini devirerek kıkırdadı. "Kapüşonu tak. Saçlarını zaten at kuyruğu yapmışsın, alnının üzerinde tuttuğun sürece sen olduğunu asla anlamazlar."

Kötü bir fikir değildi. Giydiğimde dayanamadım. "Neden yağmurluk giydin?" Gözlerim hâlâ parlak güneşli bir günü yansıtan pencerelere kaydı.

"Ruh halim biraz yağmurluydu," diye mırıldandı, omuzları çökmüştü. "Bilmiyorum. Bir şekilde bildiğim hayatımın sona erdiğini hissettim ve beni neşelendirecek bir şeye ihtiyacım vardı."

Kaşlarımı çattım. "Yani yağmurluk mu giydin?"

Omuz silkti. "Parlak renkler beni mutlu ediyor."

"Oh." Evet, Margaret huysuz bir hamile kadın olurdu. Onu mutlu etmek için şehirdeki en parlak kekleri, kıyafetleri ve şemsiyeleri alırdım.

"Tamam, benden bu kadar bahsettiğimiz yeter," diye sırtıttı, ama sırtışı gözlerine tam olarak ulaşmıyordu. "Güvende olsan ve arkanı kollasan iyi edersin." Başımı salladım ve yanağına bir öpücük kondurdum.

"Yapacağım. Söz veriyorum." Bir kucaklaşma daha ve gitmem gerekiyordu.

Arka kapıdan içeri süzülürken merdivenlerden aşağıya koştum, kalbim her adımda gümbürdüyordu, neredeyse her an Hunter'la karşılaşmayı bekliyordum. Son sahanlığa ulaştığımda derin bir nefes aldım, elim kapı kolunda kaldı. Ana binanın lobisi biriyle karşılaşabileceğim bir yerdi. Her ihtimale karşı kapüşonumu alnıma doğru çektim. Kapıyı açtım ve neredeyse Cassio'nun muhafızlarından birine çarpıyordum.

Kapüşonumu çıkarmadan gözlerimi yere diktim ve ondan sıyrılıp lobiden geçip kapıdan temiz havaya çıktım. John çoktan arabanın içinde bekliyordu. Gecikmeden arabaya doğru yürüdüm, kapıyı açtım ve kendimi yolcu koltuğuna attım.

"Git," diye nefes verdim.

Hiç soru sormadan vites değiştirdi ve hızla yola çıktı. "Bu kadar kısa sürede ekibi bir araya getirdiğiniz için teşekkürler," diyerek sessizliği bozdu.

Gözlerini bana doğru çevirdi, sonra tekrar yola çevirdi. "Patron sensin."

Eğer bana baksaydı, gözlerimi devirdiğimi fark ederdi. "Bu bir ekip çalışması," diye mırıldandım. "Gül Kurtarma'yı sadece benim işim olarak görmüyorum. Bu hepimizin işi. Hepimiz bunu şu ya da bu nedenle yapıyoruz."

Yıllar içinde John'un kızını insan kaçakçıları yüzünden kaybettiğini öğrendim. Bir gün okuldan eve dönerken onu kaçırmışlar ve bir daha hiç görmemişler. Her kurtarma görevinde onu aradı. Bunu söylemedi ama söylemek zorunda da değildi.

"O zaman seni uyarmalıyım," dedi, ses tonu düşüncelerini açığa vurmuyordu. "Çocuklar planınızdan memnun değiller."

Bunu duyduğuma şaşırmadım ama bununla başa çıkmak zorundaydılar. "Önemli olan sizin de çok geride olmamanız. Yıllardır peşindeyiz ama ona hiç yaklaşamadık. Bu şekilde beni yakaladığına inanabilir."

Gıcırdayarak durunca John arabayı bir park yerine çekti. İkimiz de arabadan indik ve havaalanının özel kapılarından koşarak geçtik. Özel bir jet olduğu için daha az güvenlik protokolü vardı ve on dakika içinde uçağa ulaşabildik.

Pilot, mürettebatımdan birinin takma adı, uçağın alt kısmında bizi bekliyordu, raylara yaslanmıştı ve her yönüyle kibirli bir pislik gibi görünüyordu. Margaret ve o birkaç yıl önce birlikte olmuşlar ve ikisi de hatalarını hemen anlamışlardı. Birlikte çalışmak ve yatmak ikisinin de istemediği komplikasyonlara neden olmuştu.

"Áine," diye selamladı beni. "Bir dahaki sefere daha önceden haber ver. Sevişmenin tam ortasıydım."

"TMI," diye kuru bir şekilde karşılık verdim ve göndermeyi anlamayarak kaşını kaldırdığında, "Çok fazla bilgi," diye ekledim.

Sadece gözlerini devirdi. "Tamam, güzel bir günü boşa harcamayalım. Uçağa binelim."

"Pislik," diye mırıldandım nefesimin altında. İçeri girer girmez koşuşturmaca başladı. Pilot doğruca kamarasına gitti, geri kalanımız da koltuklarımıza oturduk.

Kalkıştan önce kendimi koltuğa bağlarken, düşüncelerim kocamda dolaştı. Tahminimce Chad'i buldu ve muhtemelen onu öldürecekti. Belki de bende bir sorun vardı ama ona çılgılık attıracağını umuyordum. Ona acı çektirmesini, benim için planladığı şeyi tam olarak ona vermesini. Kadınlara, kendilerinden daha zayıf olanlara istediklerini yapabileceklerini düşünen erkeklerden bıkmıştım.

Yanımdaki masanın üzerinde bulunan ve doğrudan pilot kabinini çalan düğmeye bastım.

"Hazırız," diye duyurdum.

"Neyimiz var, John?" Uçak havalanırken ona sordum.

Türkiye. Kabusum Türkiye'de başlamıştı ve öyle görünüyordu ki kabusum da orada sona erecekti. Hafızamdan parçalar akmaya devam ediyordu ve hiç şüphesiz her şeyin başladığı yerin Türkiye olduğunu biliyordum. Marco King'le karşılaştığım yer Türkiye'ydi.

"Verdiğin bilgiler Türkiye'ye kadar daraltmama yardımcı oldu," diye başladı. Nico'nun e-postasından aldığım bilgiye atıfta bulunuyordu. "Türkiye'de trafiğin çok yoğun olduğu belirli bir bölge var. Ermenistan sınırının hemen yanında."

John, Marco'nun başka bir yerleşkesinin bulunduğu belli belirsiz bir coğrafi alan bulmayı başardı. Geceyi en yakın şehirde geçirecek ve yarın Marco King gibi insanların radarın altında uçtuğu ve kadınları hayvan gibi sevk ettiği bu ülkenin uzak bölgesine gidecektik. Onlara daha da kötü davranıyorlardı.

Ermenistan-Türkiye sınırı kuzeyde Gürcistan'dan güneyde Azerbaycan'la olan üç noktaya kadar uzanıyordu. Sınırın neredeyse iki yüz millik kısmı 1993'ten beri kapalıydı. Ancak bu kaçakçıları ve Marco King gibi insanları durdurmadı.

Uçuş uzundu, ya da belki de sadece geçmişe bir yolculuk gibi geldiği için uzun geldi. Tam olarak hatırlayamadığım ama canımı yakacağını bildiğim geçmişe. Sürekli telefonuma bakıyor, neredeyse Hunter'dan bir mesaj görmeyi bekliyordum.

Hiç gelmedi.

Kars'taki özel havaalanına indiğimizde saat neredeyse akşamın sekiziydi. Kars Nehri kıyısında yer alan şehir Ermenistan sınırına yakındı. Alacakaranlık şehri kaplarken bile şehrin cazibesi yadsınamazdı. Yine de son varış noktamıza bu kadar yakın olmanın korkusu dehşet vericiydi.

Hunter'ı özlememin de bir faydası olmadı. Daha evleneli bir gün bile olmamıştı ve ben dünyanın öbür ucundaydım. Aramızda bir okyanus varken, kocamı çok uzun zamandır görmemiş gibi hissediyordum. Saatler günler gibi geliyordu.

"Bize bir otel ayırttım," dedi John. "Geç oldu ve her an ayakların yerden kesilecekmiş gibi görünüyorsun. Evlilik hayatı sana yakışıyor olmalı."

"Komik," diye homurdandım. Bu normal bir evlilik başlangıcı değildi. Ama bu önemliydi ve eğer haklıysam Hunter'ın peşimden geleceğine inanıyordum. Belki de Marco'dan sonsuza dek kurtulabilirdik.

Şehrin eteklerinde parlak pembe renklere sahip küçük, şirin bir otele vardık. Dış cephesi büyüleyiciydi ve arabadan iner inmez manzarayı seyre daldım. Otel tüm şehre bakıyordu, manzara büyüleyiciydi. Şehrin tarihi dokuzuncu yüzyıla kadar uzanıyordu ve birilerinin tam bu noktada durup bin yıldan fazla bir süredir bu toprakları izlediğini düşünmek büyüleyici bir şeydi.

Aslında romantik bir hafta sonu kaçamağı için büyüleyici bir yer olabilir.
Belki bir balayı.

Onu şimdiden bu kadar çok özlemek nasıl mümkün olabilirdi?

Bölüm Otuz Dokuz

CASSIO

T Á i n e 'in dairesinin kapısını açtığım anda bir şeylerin ters gittiğini anladım. Koku farklıydı. Sonra Margaret'i gördüm, Kanepede oturmuş, ayaklarını sehpayaya dayamış, pembe dizileri izliyordu.

Kahrolası sabunlar! O kadar dalmıştı ki girdiğimizi duymadı. Alessio, Luca ve ben onun aptalca bir şakaya gülmesini izliyorduk.

"Karım nerede?" diye bağırdım ve o da irkilerek ayağa fırladı.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandı. "Burası senin dairen değil, biliyorsun." "Nerede. Nerede. Nerede. Karım?" Dişlerimi sıktım.

Chad kanarya gibi ötüyordu.

Onunla işim bittiğinde yüzü mosmordu, gözleri şişmişti. O orospu çocuğunda tek bir cesur kemik bile yoktu. Benim kelebeğim gibi değildi.

"Yeter," diye yalvardı, timsah gözyaşları çirkin yüzünden aşağı dökülüyordu. "Sana her şeyi anlattım."

Bir bebek gibi ağladı. Áine'in onu kurtardığım günkü görüntüsü gözümün önüne geldi. Beni gördüğünde bebek gibi ağlamamıştı. Yine de paramparça olmuş mavi bakışları çok acıtiyordu.

Hıyarın komodinindeki resimler, tıpkı Áine gibi birçok kızın hikâyesini anlatıyordu. Dövülmüş. Morarmış yüzler. Parçalanmış gözler. Pislik onların acılarından zevk alıyordu.

İçimdeki öfke kaynıyordu ama ona acı çektirmek istiyordum. Günlerce, aylarca, yıllarca acı çekmesi yaptığı her şeyi telafi edemezdi. Bu yüzden tırnağını çekip çıkarmaya karar verdim ve çığlıklarından zevk aldım. Onun

Çığlık öfkemi yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Ben de bir tane daha çektim. Ve bir tane daha. Parmaklarının kanadığını, tırnaklarının eskiden olduğu yerdeki çiğ eti görmekte tatmin edici bir şey vardı.

Belki derisini de soyabilirim, diye düşündüm. Bu onun biraz daha acı çekmesini sağlardı. Tabii bayılmazsa. Kahretsin, yanımda kokulu tuz getirmeliydim.

"Acaba ayak parmaklarını da yapsam mı?" diye mırıldandım, sanki sesli düşünüyormuşum gibi. Ona asla o kadar yaklaşmayacağımdan değil. Pis sapık.

Herif gerçekten altına işemişti. Yerden akan sidiğin sesi ve havayı dolduran idrar kokusu. Luca'yı dehşete düşüren bir şekilde, eyalet savcısı hâlâ çıplaktı.

"Siktir," diye homurdandı Alessio, sesi soğuk ve sertti. "Gerçekten sidik gibi kokmak istemiyorum. Öldür onu artık."

Luca, "Onun zavallı aletini görmek istemiyorum," diye yakındı. "Bu manzara karşısında gözlerim acıyor."

Omuz silktim. "Onu kesebiliriz."

Chad çığlık atmaya başladı, sesi o kadar tizdi ki kötü opera şarkıcılarıyla yarışıyordu.

"Altına sıçarsan," diye uyardı Alessio, "boğazını keserim." "Hayır, hayır," diye yalvardı. "Sana her şeyi anlattım."

"Türkiye çok büyük bir ülke," dedim. "Korkarım daha fazla ayrıntıya ihtiyacım var. Merak etmeyin, zamanım var." Aksini bilmesine gerek yoktu. "Gerçekten iyi tanışabiliriz."

Sırıttım, muhtemelen lanet bir manyak gibi görünüyordum. Umursadığımdan değil. Bıçağımın ağzını göz kapağına dayadım, sonra yavaşça bastırdım. Deri kırıldı ve kan akmaya başladı. Bıçağım kendini onun gözbebeğine doğru bastırırken buldu ve onun delici çığlığı beni sağır etmekle tehdit etti.

Kahretsin, şu anda o yan etkiye ihtiyacım yoktu. Daha sert bastırınca, ağzından sonunda bilmek istediğim şey çıktı.

"Kars," diye feryat etti. "Türkiye'de Kars. Yarın."

Yarım nefes aldı ve bıçağım hızlı bir hamleyle boğazını kesti. Ölümün onun için geldiğini anladığında gözleri çılgına dönmüş bir halde, kanlar içinde boğulmasını izledim.

Hak ettiğinden daha iyiydi.

Açık artırma yarındı. Türkiye'de. Kars'ta! Áine'i yıllar önce kurtardığımız yere çok yakın. Tek tesellim

Son birkaç saat boyunca onun burada olduğunu ve korunduğunu biliyordum. Telefonumdaki takip sistemini kullanarak onu kontrol etmeyi hiç düşünmedim.

Margaret'in gözleri önce Luca'ya, sonra Alessio'ya kaydı ve tekrar bana döndü. Yumruklarımı sıktım, içimde öfke kaynıyordu. Áine'e bir şey olursa kendimi kaybederdim. Öfke tenimde titreşiyor, daha yeni bulduğum bir şeyi kaybetme korkusuyla karışıyordu. Hayatım boyunca onu bekledim.

Az önce yaptığımız işkenceden dolayı kanım ısındı ve damarlarımda adrenalin pompalandı.

"Cassio, sakın ol." Luca'nın sesiydi. Onu görmezden geldim. Göğsümdeki baskı, Áine'in on bir yıl önceki korku dolu yüz ifadesinin görüntüleri zihnimde tekrar tekrar oynadı.

"Margaret, karım nerede?" Öfkem her nefes alışımında daha da artıyordu.

Luca'nın önüme geçip vücudunu ona kalkan olarak kullanması gözümden kaçmadı.

"Bunun kötü sonuçlanacağını biliyordum," diye mırıldandı Margaret.

Luca, karıma zarar verebilecek herhangi bir aptallığa izin verdiği için ona bağırıp çağırmadan önce, "Bize bildiklerini anlat," dedi. Áine'in inatçı ve bağımsız olduğunu çok iyi biliyordum. Bu Margaret'in suçu değildi, ama karısının hayatı için endişelenen herkes mantığını korurdu.

"Alyansında bir takip cihazı olduğunu söyledi," diye nefes aldı, yüzüne endişe kazınmıştı. "Ekibiyle birlikte Türkiye'ye gitti. Marco'yu öldürmek için."

Sikeyim. Ben.

Kırkıncı Bölüm

ÁINE

O Kay, bu plan çok aptalcaydı.

Sert bir elin ağzımı sıkmasıyla uyandım. İçinden Kâbus beynimi bulandırmıştı, rüya ile gerçeği ayırt edemiyordum. Karşı koymaya çok geç başladım. Her kimse o ana kadar beni çoktan alt etmişti. Hiç şansım yoktu. Beni yataktan fırlattı ve halı kaplı zemine düşürdü. Başım yere çarptı ve düşüşün en ağır darbesini aldı. Bulanık bir acı bulutu vücudumu ve beynimi delip geçti ama en kötü kısmı fiziksel acı değildi.

Hepsinin geri gelmesi için sadece bir saniye ve kafama güçlü bir darbe almam gerekti. Her şeyin. Çığlıklar. İşkence. İdrar, kan, kir ve seks kokusu. Kadınların olabilecek en kötü şekilde aşağılanması.

Tüm anılar beynime hücum ederken, kendimi hırıltılı ve soluk soluğa, tek bir kelime bile edemez halde buldum. İşkenceler sırasında da tek kelime etmedim.

Sonra dünya zifiri karanlığa büründü.

SESSİZLİĞE VE IZLENDİĞİM HISSİNE UYANDIM. KAZI

Bu. Bana bakılması. Kalbim göğsümün altında hızla atarken hareketsiz kalarak ve nefes alış verişlerimi eşit tutarak zamana oynadım.

Beynimdeki sis yavaş yavaş dağılırken, sessiz olmadığını fark ettim.

Ağlar. Çığlıklar. Bağırmlar.

Duyduğum her sesteki dehşet, kalbimdekini yansıtıyordu.

Onları uzakta bir yerden duyabiliyordum ama yine de o insanlarla aynı cehennemde olduğumu bilecek kadar yakındım.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye ve çıldırmamak için kendimi zor tutmaya çalışarak bekledim ve dinledim. Mevcut odaya, acil tehdide odaklanmalıyım.

Damla. Damla. Damla.

Havadaki bayat nemin ve başka bir şeyin kokusunu alabiliyordum. Bir koku, bir parfüm. Koku tanıdıktı, mide bulandırıcıydı. Aklıma istenmeyen görüntüler getiriyordu.

Marco King!

Gözlerimi kapalı tuttum, onları açma dürtüsüne direndim. Kâbuslarımda beni rahatsız eden bakışlardaki karanlık ve tehditkârlıkla karşılaşmayı reddediyordum. O buradaydı: Hayatım üzerine bahse girerim. Bana ait olmayan derin bir nefes çok yakından geliyordu.

O burada.

"Uyanık olduğumu biliyorum." Ses aynı, zalim ve kibirliydi.

Kalbimin her gümbürtüsü göğsüme inen fiziksel bir yumruk gibiydi. Acıtıyordu. *Ben artık o küçük kız değilim, diye* fısıldayıp durdum zihnime. *Ben daha güçlüyüm.*

Kendimi oturmaya zorlayarak hareket ettiğimde, yatağın çerçeveleri çaba sarf etmemi protesto etti. Gözlerim pis yatağın üzerinde gezindi, duvarlar daha iyi durumda değildi, köşede bir kova ile çatlak kirli bir lavabo vardı. Kovanın tuvalet ihtiyacımı gidermek için olduğunu tahmin ettim.

Nefes al, dedim kendime sessizce. Bu dört taş duvarlı hücre her kadının kâbusuydu. Ürkütücüydü, umutsuzdu, dudaklarınızda dehşetin tadını bırakıyordu.

Bu sefer olmaz. Reddettim. Bu adamdan asla kaçıp saklanmayacaktım.

Yavaşça, sanki kendimi bir kâbusun son sahnesine hazırlar gibi, gözlerim siyah savaş botlarına takıldı. Şimdiye kadar gördüğüm en temiz ve en parlak savaş botlarıydı, bu da bana onları bir moda ifadesi olarak giydiğini söylüyordu. Benim kendi savaş botlarım yıpranmış ve berbat haldeydi. Keşke şu anda onları giyiyor olsaydım. Pijama altımı ve atletimi giymek yerine. Kendimi açıkta ve savunmasız hissettiriyordu. Kıyafetlerimle uyumalı, bıçağımı botlarıma kılıf yapıp hazırlanmalıyım.

Öngörü bir sürtüktür.

Kendimi geleceğini bildiğim şeye hazırlarken, beni bu ana hazırlayabilecek hiçbir şey yoktu. Ne yıllar süren eğitim, ne yıllar süren

öldürmek; yıllar süren işkence değil. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor, aldığım her nefes bana acı veriyordu. Tıpkı zihnime saldıran o anılar gibi.

Gözlerim yavaşça göğsünün üzerinden geçip yüzüyle buluştu. Çıldırılmamak için çok çalışmam gerekiyordu. Bir sızlanmayı önlemek için ağzımdan çıkmasını engelledim. Ona bu zevki tattıramazdım.

Benzerliği görebiliyordum. Cassio, Luca ve Marco arasında. Onlar Benito'nun oğullarıydı. Bunu kimse inkâr edemezdi; onlara bir kez baktığınızda benzerliği görürdünüz. Ancak Luca ve Cassio, Marco'nun soluduğu tehditkâr zalimlikten yoksundu. O bundan zevk alıyordu.

Aynı tehditkâr, karanlık gözler bakışlarımla buluştu. Eğer birinin ruhuna yansıyacak bir siyahlık varsa, o da buydu. Gözleri katran karası ruhuna açılan pencerelerdi. Özellikle kana susamış değildim ama gözlerini oymak istiyordum. Artık gülümseyemesin diye dudaklarını kesmek.

Yüzüne korkunç bir sırıtma yayıldı. "Hoş geldiniz," diye beni selamladı, sesi tüylerimi diken diken etti. "Çok güzel olmuşsun," diye yorum yaptı. "Böyle olacağını biliyordum."

Ayağa kalktı ve bana doğru iki kısa adım attıktan sonra eğildi, parmakları çenemi kabaca kavradı.

"Ve o gözler," diye mırıldandı, nefesi bana çok yakındı. Kokusu öğürmemeye neden oldu, safra boğazımda düğümlendi. "Güneşin alevlerinin saçlarında dans ettiği parlak bir günde okyanuslar gibi parıldayan."

Siktiğimin şairi.

Tepkileri düşünmeden yüzüne tükürdüm.

Ona tatlı bir gülümseme sundum ama tek bir kelime bile etmeyi reddettim. İçimden bir ses Marco'nun kadınların dehşetinden ve acılarından zevk aldığını söylüyordu. Bunu isteyerek yaparsam lanetlenirdim. Eğer bu yaptığım son şey olsaydı, yüzümde sahte bir gülümsemeyle ve ağzımdan

tek bir inilti çıkmadan ölürdüm. Ben daha nefes bile alamadan Marco üzerime saldırdı, başımı duvara çarptı, vücudu üstüme geldi. Boynum garip bir açıyla büküldü, başım duvara yaslandı, Marco'nun vücudu üstümdeydi ve bir erkeğin dokunuşundan her zamanki paniğin olmadığını fark ettim.

Derim kurdeşen dökmedi, nefes alışım düzensizleşmedi. Sanki hayatımın dışındaydım.

tüm sahneyi umursamadan izliyordu.

Tüm vücudumu gevşeterek herifin heyecanlanmasına izin verdim. Beni alt ettiğini sandı. Tam da onu istediğim yerdeydi. Beni savunmasız buldu; bu onun için büyük bir hataydı.

"Bir kelime söyle," diye homurdandı. "Tek bir kelime."

Bir anlığına kalbim duracak gibi oldu ama hemen durmasını diledim. Paniğin şu anda burada yeri yoktu. Oradan güneye doğru gidecekti ve zaten ona oldukça yaklaşmıştık. Dudaklarımı sıkıca bastırarak kontrolümü sağladım.

"Hoşuna gittiğini biliyorsun." Boynuma doğru nefes aldı, ağzı tenimdeydi. Onu temizlemek için çamaşır suyuyla duş almam gerekecekti. Pislik! "Tek kelime," dedi, tenimi tiksintiyle ürperti.

Başı, bükülmüş boynumun kıvrımına gömülmüştü, kokan parfümü rahat edemeyeceğim kadar yakındı ama hepsini görmezden geldim. Bir sonraki adıma odaklandım, korkumu zihnimin gerilerinde bir yerlerde silikleştirdim.

Onun zevk homurtuları ve üzerimdeki elleri midemi bulandırdı. Sertleşmişti, kalçaları beni itiyordu. Sanki beni beceriyordu. Aklıma bir köpeğin üstümde tepinme görüntüsü geldi ve boğazımda histerik bir kahkaha fokurdadı. Delirmenin eşiğinde olmalıydım. Bayılmadan hemen önce zihnime hücum eden anılar, bu durum ve geçen haftanın olayları sonunda beni yakaladı.

Elini bedenlerimizin arasına sokarak kemerini karıştırdı ve ben de fırsat penceremi buldum. Heyecandan o kadar kendinden geçmişti ki vücudumun yer değiştirdiğini fark etmedi.

Başını kaldırdı, gözlerimiz birleşti. Karanlık derinliklerinde hastalıklı bir heyecan pırıltısı parlıyordu. O anda anladım. Luca ve Cassio... Avcım... kocam... o ikisi bu hasta herife hiç benzemiyordu. Hem de hiç!

Hunter, Luca, Marco ve babaları arasındaki çarpıcı benzerlik fiziksel görünüşte başlayıp bitiyordu. Son ikisi zalim, kötü ve hastaydı. Kadınlara acı çektirmekten gerçekten zevk alıyorlardı. Hatta bundan zevk alıyorlardı.

Hunter ve Luca onları kurtardı. Onlara saygı duydular. Onlara değer verdiler.

"Bir kelime söyle." Aletini çıkardı ve ben de burnumu kıstım. Bu gezegendeki en çirkin alet olmalı. Hızlı bir hamleyle dizimi tüm gücümle onun zavallı m cevherlerine soktum.

Feryadı beni neredeyse sağır ediyordu, tüm vücudu kamburlaşmıştı. Onu üzerimden ittim ve sert bir tahta gibi yere düşüşünü izledim. Neredeyse komikti.

Ayağa fırladım, çıplak ayaklarım kirli zemine değdi. Bakışlarımı indirerek onu kayıtsızca izledim. Bu pisliğin ait olduğu yer orasıydı. Yüzü pis, sidik lekeli zemine çarptı.

Söylentiler doğruymuş, diye düşündüm. Görünüşe göre bir adamı kasığından vurmak son derece acı vericiymiş.

"Pislik." Kelimenin yüksek sesle ve net bir şekilde çıkmasına izin verdim, ama kasıklarındaki acıdan bunu fark edemedi bile. Ben de çıplak ayağımı yüzüne doğru savurdum. "Al sana tek kelime."

Çömeldim, bakışları hareketimi zar zor takip ediyordu. Gözleri odaklanmamıştı. Soğuk bir şekilde sııttım.

"Konuşmamı istedin, orospu çocuğu. İşte buradayım. *Konuşuyorum.*" Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. Belki de, *sadece belki de* deli olduğumun farkına varmıştı.

İşkence ettiği, kestiği ve becerdiği kadınların çığlıkları beynimde her zamankinden daha yüksekti. Bu görüntüler hayatımın geri kalanında içimde yer edecekti. O kadınlar hayatlarının geri kalanında fiziksel ve zihinsel olarak yaralanmış olacaktı. Tabii hayatta kalabilecek kadar şanslılarsa.

Yumruğum kıvrıldı ve karşı koyamadım. Yüzünde acıyı görmek, her nefesinde hissetmek için can atıyordum.

Ben de uzandım ve sağ elimi onun kasıklarının üzerinde duran iki elinin üzerine koydum. Ona dokunmak beni iğrendirse de, bir sonraki hamlemden beni alıkoyacak hiçbir şey yoktu. Tüm gücümle sıktım.

Benimle savaşımaya çalışırken bir feryat daha kopardı ama ben daha güçlüydüm.

"Sorun nedir, Marco King?" Başımı eğerken alçak ve ürkütücü bir sesle alay ettim. Ellerimi kasıklarından çekerek iğrenç aletiyle ilgilenmesine izin verdim. "Acıya katlanabiliyorsun ama dayanamayacak kadar zayıf mısın?"

Pantolonunun paçalarını sıvazlarken karanlık bir şekilde gülümsedim. *Bingo!*

Bıçak kılıfı. "Bıçaklarını ne kadar sevdiğini biliyorum," diye mırıldandım karanlık bir gülümsemeyle. "Başlayalım mı?" Anlaşılır bir şeyler homurdandı, hâlâ aile *mücevherlerini* tutuyordu. Anlamsızdı, çünkü onlara ihtiyacı olmayacaktı.

"Biliyorum, biliyorum," diye alçak sesle konuştum, bıçağı kılıfından çıkarırken. "Bir türlü çenemi kapatamıyorum."

Gözlerim onun acınası halinin üzerinde gezinirken elim bıçağı tutuyordu. Kendinden o kadar emindi ki, buraya yalnız gelmişti. Kapıda koruma yoktu. Sadece o ve ben. Eğer bugün ölürsem, en azından bunu ona ödetmiş olacaktım. Onun için merhamet olmayacaktı. Başka kimseye merhamet göstermedi.

Elim hızlı bir hareketle dışarı fırladı ve boğazındaki deriyi kesti. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi paha biçilemezdi. Sadece yüzeysel bir kesikti ama bir domuz gibi kanamasına yetmişti. Birden kasıkları

unutuldu ve elleri boynuna doğru kalkarak kanayan yarasını kavradı. Acı dolu bir hırıltı duyuldu ve ben onun acısından zevk almaktan başka bir şey yapamadım.

Belki de kafayı yemiştim ama onun iniltileri, acı dolu hırıltıları hoşuma gidiyordu. Kimsenin beni arkamdan şaşırtmayacağından emin olmak için vücudumun yerini değiştirdim. Gerçi bahisçi bir kadın olsaydım, kimsenin gelmeyeceğine bahse girerdim. Bu Allah'ın belası koridorda yankılanan çok fazla çığlık vardı. "Pantolonunun kemerini çözmüş olman iyi oldu," diye devam ettim karanlık bir tonda

Pantolonunu ve boxer'ını tek bir hamlede bacaklarından aşığı indirirken.

Omzuna bir bıçak sapladım ve bir çığlık daha havayı deldi. şaşıklık ve dehşet içinde bana baktı. Bunu ilk kez yapıyordum. Genellikle tetiği güvenli bir mesafeden çekerdim. Zihnimin uzak bir köşesinden, bıçağın sapından ellerime damlayan ve onları kırmızıya boyayan kanını fark ettim.

Onun kanı sonsuza dek ellerimde olacak.

Bu düşünce beni rahatsız etmedi. Hem de hiç. Bu dünya onsuz daha güvenli, daha iyi bir yer olurdu.

"Tamam, işe koyulma vakti," dedim dudaklarımı büken karanlık bir gülümsemeyle. Belki de anılarımın geri gelmesi beynimde bir şalteri indirmişti. Ya da belki de başından beri berbat durumdaydım. Marco King'i savunmasız bir halde görmek hoşuma gidiyordu.

O ölü bir adamdı ve bunu biliyordu.

Aletini tek elime aldım. "Bahse girerim sikine bu şekilde dokunacağımı düşünmemişsindir," dedim soğuk bir sesle. Doğrusu ona dokunmak istemiyordum ama bu kadar kolay kurtulmasına da izin vermezdim. Bu, işkence ettiği, tecavüz ettiği, öldürdüğü ya da bu dünyada kırık dökük bir halde yürümesine izin verdiği her lanet kadın içindi.

Çırpınmaya, geriye doğru kaymaya çalıştı ama aletini sıkıca kavramıştım. "Merak etme, Marco King. Sikini bırakmayacağım."

Eli uzandı, tırnağı yanağıma sürtündü. Beni anladığını biliyordum, anlık bir acı. Aslında acınası bir durumdu. Bir kıزدan daha kötü dövüşüyordu. En azından kadınlar bundan daha iyi tırmalardı.

Aletini sertçe çekerek onu hareket etmeyi bırakmaya zorladım. Anında bağırdı ve haykırdı.

"Şimdi, şimdi, ağlama," dedim bıçağı aletin gevek derisine yerleştirirken. "Daha yeni başlıyoruz."

Yapmak üzere olduğum şeyin farkına varınca beni tekmelemeye çalıştı ve zavallı mücevherini kurtardı. Tabii o buruşuk, iğrenç şeye mücevher denebilirse.

Bacağı kaburgama değdi ama ben irkilmedim. Doğrusu, kaburgalarımı kırabilirdi ve ben onun aletini asla bırakmazdım. Onun yerine sikini öyle bir sıktım ki hırıldadı ve sonra kustu. Yan dönmeye çalıştı ama onu hareketsiz kalmaya zorladım, tek elim sikinin üzerindeydi. Bıçağı kavrayan elimi yüzüne götürdüm ve çenesine dayayarak onu safrasını yutmaya zorladım.

"İşte bu iyi bir çocuk," diye tükürdüm.

Kahretsin, bunu ona saatlerce ve günlerce yapabilirdim. Onu aşağılayabilirim. Cezalandırabilirim. Ağlatmak. Merhamet için yalvar.

Tabii ki, hiç alamayacaktı.

Elimi büktüm ve bıçağımın sapıyla elmacık kemiğine bir yumruk attım. Neredeyse anında oluşan çürüğü izlerken sııttım. Keşke bunu kaydedebilseydim ve canını yaktığı tüm kadınlara gönderebilseydim.

Odağımı bacaklarının arasında gevşek duran küçük üyesine geri getirerek acımasızca sııttım.

"Bu küçük adam bir daha asla çalışmayacak," diye mırıldandım, bakışlarıyla buluştum, gözlerindeki dehşetin tadını çıkardım. "Adımı asla unutmayacaksın," diye alay ettim. "Hayatın ne kadar kısa olursa olsun, adımı haykıracaksın."

Sonra kestim, sikinin eti yarıldı. Acele etmedim, çığlıkları duvarları parçaladı. Bundan sonra sağır olabilirdim ama siktir et. Buna değerci.

Üyesi çok erken kesildi. Çok üzıldüm. Kadınların canını saatlerce acıttı, çiğ ve kanlı olana kadar adamlarıyla sırayla tekrar tekrar yaptı.

"Evet, bu çok hızlı oldu," diye mırıldandım daha çok kendi kendime, sikini bir köşeye fırlattım. Neredeyse bir gümbürtüyle yere düştü.

Feryat ediyordu ama yalvarışlarının, çığlıklarının ya da ağlamalarının hiçbirisi bana ulaşmıyordu. Zihnimde karanlık bir odadaydım, nefret ve vahşetin içinde kaybolmuştum. Bunu ortaya çıkarmanın zamanı gelmişti.

Gövdesinin alt yarısından kan fışkırırken, "Kes şunu," diye feryat etti. O küçük vücut parçasında bu kadar çok kan olması ilginçti. "Ne istiyorsun?"

Gözlerimi ona kilitledim. "Tek kelime," dedim bıçağımı kalçasına saplayarak. "Çığlıklarını duymak için."

Bölüm Kırk Bir

CASSIO

T Takip cihazı beni Kars'taki otel odasına götürdü. Dışarıda hava hâlâ karanlıktı, şehir ve bu lanet olası oteldeki herkes uyuyordu. Ama

Önsezilerim, takip cihazına doğru attığım her adımda beni korkutuyordu.

Karımın bulunduğu varsayılan odaya doğru yürürken bir şeylerin ters gittiğini daha içeri girmeden anlamıştım. Gördüklerimi algılamam bir saniyeden kısa sürdü. Luca ve Alessio arkamdaydı ama tüm dikkatim boş odaya, yuvarlanmış çarşaflara ve masadan düşmüş başucu lambasına odaklanmıştı. Her yerde boğuşma izleri vardı.

Kırmızı pus görüşümü bulanıklaştırdı, göğsümdeki basınç on kat arttı ve vücudumun her santimetresinde patlayarak kalbimin olması gereken yerde bir delik açtı.

Onu aldılar.

Görüşümün kenarları kırmızıdan siyah öfkeye dönüştü. Ağır çekimde, odaya doğru ilerledim. Küçük çantası açık bırakılmıştı. Telefonu yerdeydi. Banyo malzemeleri hala banyoda. Yatağa yaklaştığımda, lambayı yerden kaldırdım ve o zaman gördüm.

Eşimin evlilik yüzüğü.

Onu aldım ve cebime soktum. Luca ve Alessio silahlarını çekmişlerdi ama boşunaydı. O gitmişti.

"Silahlarınızı indirin," dedim onlara. İhtiyacımız olan son şey Türk polisiyle vakit kaybetmekti.

İkisi de silahlarını kotlarının arkasına soktular. Hepimiz savaş için giyinmiştik. Burada katildik, avcıydık, ne olmamız gerekiyorsa oyduk. Ailemizin reisi değil. Onlar genellikle bir masanın arkasından yönetirlerdi.

Nonno gibi. Vasili gibi.

Lanet olsun, çok yorgundum. Sadece karımın benimle güvende ve sağlam olmasını istiyordum. Evimizde. Çok şey mi istemiştım?

"Luca, ekibinin nerede olduğuna bak," diye emrettim.

Chad bize bir konum verdi, ama onu almak için yerleşkeye girmemiz gerekirse, alabileceğimiz tüm desteğe ihtiyacımız olacaktı. O aptallar istese de istemese de yardım edeceklerdi. Yardım ederken kafalarına silah dayamak zorunda kalsam bile.

"Hepsi de burada," diye mırıldandı Luca.

"Sağ kolu ile başlamalıyız," diye önerdi Alessio. "Hangisinin onun sağ kolu olduğunu biliyor musun?"

Homurdandım ve kulağa nasıl geldiğini hemen anladı. Ne demek istediğini anlamıştım. Hayır, onun sağ kolunun kim olduğunu bilmiyordum. Bilmem gerekirdi; bana o pervasız planını anlatmalıydı.

Margaret'ı aradım. Amerika'da gecenin bir yarısı olması umurumda bile değildi. İlk çalışta cevap verdi. Güzeldi! Kuzeni için endişeleniyor olmalıydı, pervasız planını gerçekleştirmesine izin verdiği için.

"Evet?" sesi kulaklıktan geldi.

"Margaret, Áine'in sağ kolu kim?" Dişlerimi sıkarak söyledim.

Kızıl saçlı, dövülmüş, paramparça olmuş, kırık mavi gözlü genç kızın görüntüleri zihnimde oynayıp duruyordu. Açık bir kesiğin üzerine tuz dökmek gibiydi. Kızın tek bir saç telinin bile incindiğini düşünmek göğsümü acıtiyordu.

"John McAllister. Onunla birlikte olmalı."

Başka bir şey söylemeden görüşmeyi sonlandırdım. Aksi takdirde kendimi kaybedebilir ve hıncımı ondan çıkarabilirdim. Ne de olsa evlilik yoluyla ailemden biriydi ve şimdi onunla tartışmaya başlamanın bana bir faydası olmazdı.

Luca'ya, "Burada John McAllister adında biri olup olmadığını kontrol et," dedim.

Bulması kısa bir zamanını aldı. "İki kapı aşağıdaki oda." Áine'in çantasını aldım, telefonunu içine koydum ve odadan çıktık, John'a doğru gidiyor.

"Bırak ben halledeyim," diye önerdi Alessio. "Çalışıyorsun ve bu sefer bal daha çok işe yarayacak."

"Ve daha hızlı," diye ekledi Luca, hiç yardımcı olmadan.

İkisine de baktım ve gözlerimi kıstım. Alessio estetik açıdan Nico'ya çok benziyordu. Daha temiz bir görünüşü vardı.

daha az ölümcül değil. Tıpkı sevgili kayınbiraderim gibi. Sevdikleriyle uğraştı ve psikopat hemen ortaya çıktı. İlk elden gördüm.

Ona sarsak bir baş selamı verdim. Elbette, arka planda duracaktım. John yanlış bir şey söylesin, ben de ona psikopat versiyonumu göstereyim.

Alessio kapıyı çaldı. Bekliyorum. Sessiz.

Yanıt yok. Hareket yok. Hiçbir şey yoktu.

Kapıyı tekrar çaldı ve ardından t a k i p e t t i . "Gül Kurtarma," d i y e bağırdı kapıdan.

Sonra duyduk. Homurdanmalar. Ayaklar kapıya vuruyordu. Kapı açıldı, yaşlı bir adam hâlâ boxer'ını giyiyordu ve elinde silah vardı.

Gözleri üzerimizde dolaştı ve bana kilitlendi. "Dur tahmin edeyim. Cassio King."

"BUNUN O OLDUĞUNA EMİN MİSİN?" JOHN YÜZÜNCÜ KEZ SORDU, sinirlerimi bozuyor. "Terk edilmiş görünüyor."

Onu görmezden gelmeyi ya da azarlama riskini göze almayı seçtim. Bina eskiydi, kilden inşa edilmiş üç köşe kulesi olan bir kaleydi ve bazı bölümleri dökülüyordu. Etrafındaki uçsuz bucaksız çöl manzarasıyla uyum içindeydi. Saat ilerledikçe sıcaklık artıyordu ve sonunda kavurucu bir sıcak olacağını biliyordum.

Tanrım, umarım onu götürdüklerinde kalın giyinmiştir. Geceleri, soğukta, bu çürümüş yerde titrediğini düşünmek içimi tırmalıyordu. Başına başka bir şey gelmesini aklımın ucundan bile geçiremiyordum, yoksa kendimi kaybederdim.

Bütün bu yer bana yıllar önce Áine'i bulduğum binayı hatırlattı. Muhtemelen onuncu yüzyıla aitti. Onunla işimiz bittiğinde, tarihin bir parçası olacak, paramparça olacaktı.

"Bütün bu lanet yerler terk edilmiş gibi görünüyor," diye mırıldandı Luca. "Onları fark edilmez kılan da bu."

John isteksizce, "Tamam, haklısın," diye itiraf etti. Sırt çantasından bir cihaz çıkardı ve onu açmasını izledim. Onu tanıdım. Yerleşkedeki cesetleri kontrol etmek için kullanılan bir ısı sensörüydü. Boşboğazlık etmek yerine bunu neden en başından beri yapmadığından emin değildim.

Kurması bir dakika sürdü. Sonra gördüm, kızılötesi cisimler yapının içinde hareket ediyordu. *Bingo!*

Keşke kadınları erkeklerden ve Áine'in nerede olduğunu ayırt etmenin bir yolu olsaydı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Áine'in adamlarından biri. Yanlış hatırlamıyorsam Harry'ydi. Yoksa Pilot muydu? Her neyse, önemi yoktu. "Cidden sayıca azız."

Alessio, Luca ve ben bakıştık. Biz de biliyorduk. Ama beklemek bir seçenek değildi. Bir saat, tek bir hayat için büyük bir fark yaratabilirdi. Áine'in hayatı!

"Ayrılmamız gerek," dedim onlara. "Üç grup, yerleşkenin üç kanadı. Kadınları ve çocukları kurtarın, muhafızları ve askerlerini öldürün, herkesi buraya geri getirin."

Anladıklarından emin olmak için gözlerim tüm adamların üzerinde gezindi. Her biri başını salladı.

"Saatleri senkronize et," dedim. "Kırk dakika. Aracımız burada bizi bekliyor olacak."

Tek endişem nakil aracının yeterince kurban alacak kadar büyük olup olmayacağıydı. On kadın mı yoksa elli kadın mı olacağını söylemek zordu. Üç ayrılarak yerleşkeye doğru ilerledik; John ve ben birlikte yerleşkenin en uzak kısmına doğru ilerledik. Henüz doğmamış olan güneşten faydalanarak gölgelerde kaldık.

Çok yakın olmasına rağmen. Yükselen güneşin ışıkları ufuk çizgisinin çok uzağında gökyüzüne dokunuyordu.

İkimiz de tetikte olduğumuz için tek kelime etmedik. Marco'yu tanısaydım, Áine'i diğer kadınlardan uzak tutardı. Çığlıklar koridorlarda yankılanıyor, beni tam karnımdan vuruyordu. Midemi bulandırdı.

Delici bir erkek feryadı da onlarla birlikte yankılandı. Hemen tanıdım. Kalbim sanki biri bıçak saplamış gibi burkuldu ve John'u beklemeden koşmaya başladım.

Taş koridorda koşarken soldan bir kadın çıığı geldi ve ikimizin de adımları durakladı. Bu Áine'in çıığı değildi ama kesinlikle acı çeken bir kadındı.

"Sen git," dedi John, çıığın geldiği kapıya doğru dönerek. "Áine'i al ve yolda diğerlerini topla. Planladığımız gibi dışarıda buluşacağız."

Başımı salladım ve devam ettim. Kaybedecek zaman yoktu. Taş duvarlar kaba kesilmişti ve soğukluk havada kalıcı gibi görünüyordu. ile

Her adımda çığlıklar daha da yükseliyordu ve akıl sağlığımı koruyan tek şey seslerin bir erkeğe ait olmasıydı. Áine'in sesleri değildi.

Son kapıya geldim ve küçük bar penceresinden baktım. Gözüme çarpan sahne kanlı bir şeydi. Korku filminden bir cinayet sahnesi. Ve ben bazı şeyler gördüm.

Marco toprak zemine yayılmıştı, pantolonu ayak bileklerindeydi, aleti bir köşeye atılmıştı. Tek bir yeri bile temiz değildi. Kan derisinin her santimini kaplamış ve kıyafetlerini ıslatmıştı.

Kulakları da yoktu. Birkaç parmağı toprak zemine saçılmıştı. Diğer bazı vücut parçaları da ete benziyordu.

Gözlerim karıma gitti. Kanlı elleri kırmızı yelesine uyuyor, kana bulanmış bir bıçak tutuyordu. Marco'nun kanı! O kadar çok kan vardı ki; nasıl hâlâ hayatta olduğundan emin değildim.

"Tek kelime, Marco anasını siktiğimin Kralı," dediğini duydum, sesi soğuk ve karanlıktı. Ve gülümsemesi, iyi tanıdığım bir gülümsemeydi. Chad'i öldürürken hissettiklerimin aynısıydı. Ya da sevdiğim insanlara zarar veren diğer orospu çocuklarını. Karım orada tüm ihtişamıyla bir intikam tanrıçası gibi duruyordu. "Sadece bir kelime söyle," diye alay etti.

"Áine," diye seslendim yan taraftan bir anahtar alıp kapının kilidini açarken.

Döndü, bıçak hâlâ elindeydi ve gözleri çılgına dönmüştü. O duyguyu biliyordum. Bunu yaşadım. Arkadaşlarımın yüzlerinde gördüm. Ama nedense beni hiç bu kadar etkilememişti. Bunu sevdiğim kadında görmek.

Marco yerde inliyordu, etrafı kan gölüne dönmüştü. Umurumda bile değildi. Hak ettiğinden daha iyisini aldı. Tek umursadığım buradaki kadınımdı.

"Sorun yok Kelebek," dedim ona kısık bir sesle. "Benim. Senin için geldim."

Gözlerindeki vahşi bakış yavaşça soldu ve en derin okyanusların parıldayan maviliğini geri getirdi.

"Hunter?"

Gülümsedim. "Evet, benim." Elimini uzatarak sessizce bıçağı istedim. Gözleri elime, sonra bıçağa ve tekrar Marco'ya kaydı.

"Hayatta kalamayacak," diye mırıldandım. "İyi iş çıkardın. Ama izin ver son darbeyi ben indireyim."

"Neden?" Sesi kabustan yeni uyanmış gibi kabaydı.

"Onun ölümüyle başa çıkamayacak kadar iyisin," dedim. "Ona son darbeyi vurmak için senin ellerini hak etmiyor."

Acı verici bir yavaşlıkla, titreyen elleriyle bıçağı bana uzattı. "Ona çığlık attırdım," diye mırıldandı, sesi titriyordu.

"İyi iş çıkardın," dedim ona. "Şimdi diğer kadınları kurtaralım."

Onu kendime çekip sarılmaktan başka bir şey yapmak istemiyordum. Kahretsin, neye katlandığından emin olmadığım için bunu hoş karşılayıp karşılamayacağından korkuyordum. "Sapık orospu," diye homurdandı Marco, tüm vücudu kan revan içindeydi. İşte orada derisinden parçalar kaybolmuştu.

Silahımı çıkardım ve kardeşimin kafatasına doğrulttum. "Kimse karımla böyle konuşamaz," diye tısladım. Ne benim zamanımı ne de Áine'in acısını daha fazla harcamaya değmezdi.

Buna değmezdi. O kadar.

Tetiği çektiğimde kurşun doğrudan kafatasına saplandı ve onu oracıkta öldürdü. Sonra tedbir olsun diye iki kurşun daha kafatasına, bir kurşun da kara kalbine sıktım.

O sansarın reenkarnasyonu olmayacaktı.

Bölüm Kırk İki

ÁINE

H ölmüştü.

Marco'nun parçalanmış bedenini soğuk bir ilgisizlikle izledim. Belki de bu benim başa çıkma mekanizmamdı. Ben öyle düşünmüyordum. Ona yaptığım şey için pişmanlık duymuyordum. Garip bir şekilde, tatmin edici hissettirdi. Yaptığını bildiğim günahların bedelini ödetmek.

Uzaktan gelen silah sesleri beni intikam duygusuyla dopdolu zihnimden uyandırdı. Cassio'nun bakışlarıyla karşılaştım. Kocamın. *O ne düşünecek?*

Gözlerimi indirdiğimde ne kadar dağınık bir halde olduğumu fark ettim.

Yavaşça, çok yavaşça, tekrar yukarı baktım ve bakışlarımız çarpıştı. Kendimi garip bir şekilde ışık ve güvenlik sunan o karanlık bakışta boğulmaya bıraktım. Sis içinde saklanan anılar ve acılar. Haklıydı, onlara ihtiyacım vardı.

Belki şimdi iyileşmeye başlayabilirdim. Ama bunu onsuz yapmak istemiyordum. Ona *kendim* için ihtiyacım vardı. Kalbim göğsümde onun için çarpıyordu. Beni kurtardığından beri öyle. Acının ve çılgınlıkların ortasında zihnim bir türlü bırakamıyordu, yardım teklif etmek için uzanan hep o oluyordu. Sis içindeki eli, gül mürekkepli eliyle beni çekip çıkarıyordu.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım. Kan ve ölümün, çılgınlıkların ve acının ortasında kelimeler ağzımdan kaçtı. Yanlış zaman ve yanlış yerdi. Ama umurumda değildi. "Yıllarca hatırlayamadım," diye mırıldandım kanlı elimi bileğimin üzerinde döndürerek. "Rüyalarımda bir şeyler duyuyordum ama hiçbir mantıklı gelmiyordu. Ama elini hatırlardım, uzanan elini. Ve düşündüğümde

Sisin içinde boğulacaktım," dedim, sesim yıllardır bastırđığım duygularla boğulmuştı, "... beni dışarı çeken senin elindi."

"Áine-" diye başladı ama sözünü kestim.

"Biliyorum, kırıldım," diye mırıldandım burnumu çekerek, "ve bu... tüm bunlar berbat." Ellerimi uzattım. Etrafımız bulaşmış kan ve üvey kardeşine Karindeşen Jack gibi davrandığımın kanıtlarıyla çevriliydi. "Ama sen olmadan kendimi toparlayamam."

Hunter'ın eli yüzümü avuçlarının arasına aldı ve dudaklarını yüzüme bastırdı. "Ben de seni seviyorum, Kelebek." Gözlerim acıdı ve gözlerimi kırıştırdım. "Sen kırık değilsin. Ve eğer zamanımız olsaydı, Marco'nun derisini canlı canlı yüzmene yardım ederdim. Ona günlerce acı çektirirdim."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şey."

"Kaç kişiyi öldürdüğümü biliyor musun?" diye sordu bana. Başımı salladım. "Ben de bilmiyorum. Beni hâlâ seviyor musun?"

"Yapacağım," diye yemin ettim.

"Seni sevdiğim gibi." Burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. "Ama şu andan itibaren her şeyi birlikte yapacağız."

Başımı salladım. "Yürüyebilecek misin?"

Gözleri vücudumda dolaştı, içlerinde endişe vardı. Ama ben iyiden de öteydim. "Evet, bana hiçbir şey yapmadı," dedim ona. "Üstüme yattı ve ben de onu tekmeledim, sonra-" Ondan sonra ne yaptığımı açıklamaya gerek yoktu. Etrafımıza dağılmış vücut parçaları ve her yerde biriken kanla resim mükemmel bir şekilde çizilmişti.

"Gidip diğer kadınları kurtaralım ve buradan siktir olup gidelim." Kocamın önerisi bana cennet gibi geldi.

Hücreden dışarı on adım attıktan sonra patlama yeri salladı ve ikimiz de dizlerimizin üzerine düştük. Yer dizlerime sertçe vuruyordu ama acıyı görmezden geldim. Bir bakış atarak ayağa kalktık ve koşmaya devam ettik, ayaklarım toprak zeminde çıplaktı. Yine de bunların hiçbir önemi yoktu. Buradan çıkacağımıza hiç şüphem yoktu.

Çünkü kocam buradaydı.

Bize en yakın olan hücreye doğru koştuk ve kapının kilidiyle oynadık. Kapıyı açtığımız anda çığlıklar ve iniltieler yankılandı. Birbirine sarılmış dört kadın vardı. Yüzlerindeki korku beni tam karnımdan vurdu.

Bok gibi görünüyordum, ellerim kan içindeydi, pijamalarım dahil her yerim kan içindeydi. Ama Hunter'ın muhtemelen neler yaşadığını düşününce, onlara yaklaşmam daha iyiydi.

Hemen yanlarına gittim. "Sorun yok. Yardım etmek için buradayız." Bana ihtiyatla baktılar ama zamanımız yoktu. "Lütfen, acele etmeliyiz."

Hunter elindeki tabancayla nöbet tutarken ben hepsini kapıya doğru ittim. Toparlandık ve bir sonraki hücreye geçtik. Ve bir sonrakine. Hunter bizi dışarıya doğru ittiğinde yerleşkenin bir bölümünün sonunda yirmi kişiydik.

"Dur bakalım," diye durdurdum onu. "Muhtemelen diğer iki tarafta daha fazla kadın vardır."

"Diğerleri bununla ilgileniyor," diye beni temin etti. "Diğerleri mi?"

"Adamların Luca ve Alessio."

"Arkalarında kimseyi bırakmayacaklar mı?" Onu sorguladım.

Güneşin koyu renk gözlerine vuruşu ve sanki bu dünyadaki en önemli şey benmişim gibi beni izlerken gözlerinin parlaması.

"Söz veriyorum Kelebek," diye mırıldandı usulca. "Geride hiçbir trol kalmayacak."

Kalbim sıkışmıştı. Margaret'e onunla karşılaştığım gece söylediğim sözlerin aynısıydı bunlar. Ona olan bu yolculuğu başlatan gece. Ona duyduğum aşk kabarmıştı ve içimde parladığından emindim. Pırıl pırıl parlıyordu ve doğru hissettiriyordu.

"Seni o kadar çok seviyorum ki," dedim dudaklarımı dudaklarına bastırarak. "Seni daha çok seviyorum," diye mırıldandı dudaklarına karşı.

Başka bir şey söylemeden yerleşkeden çıkmaya devam ettik. Uzakta bir grup kadın görebiliyordum. Gideceğimiz yer orası olmalıydı. Yirmi dakika sonra, yerleşkedeki son kızı da büyük minibüse yükledik ve bu sırada Cassio, John, Alessio ve Luca arkamızda durup bizi izliyorlardı.

Alessio, "Burası havaya uçmadan önce beş dakikamız var," diye uyardı ve hepimiz minibüse bindik.

Tam o anda, beş dakika sonra büyük bir patlamayla yer sarsıldı ve yolcu aynasından alevlerin gökyüzüne ve çöle doğru yükselişini izledim.

Geçmiş onunla birlikte yandı.

Bölüm Kırk Üç

CASSIO

S Karımın kendini tehlikeye attığını görmek hayatımdan yıllar götürdü. Yine de söylediklerimde ciddiydim. Şu andan itibaren, her şeyi birlikte yapacaktık. Her şeyi

Onu korumanın en iyi yolu onu bilgilendirmektir. Ona elimdeki bilgileri sunmalıydım ve Marco'nun peşinden tek başına gitme kararını vermemeliydi.

Ona her şeyimi verirdim ve ondan da her şeyimi isterdim.

"Nereye gittiğimizi biliyor muyuz?" diye sordu bana, başını omzuma yaslayarak. Yorgun, hatta bitkin görünüyordu. Luca ve Alessio onun iyi olup olmadığını merak eden bakışlar atıp durdular. Üzerindeki kandan yaralı olduğu anlaşılıyordu ama değildi. Hepsi Marco'ya aitti.

Başımı salladım ve iyi olduğuna dair onları temin ettim.

Aksi takdirde o yerleşkede kalır, o adamların her birine günlerce çılglık attırırdım. Áine'in Marco'ya uyguladığı işkence yöntemi benimkinin yanında bir hiç kalırdı.

Benim için önemli olan tek şey oydu.

"Peki güvenli yer neresi?" Yumuşak sesi kadife gibiydi, tenimi okşuyor ve beni karanlık düşüncelerimden çekip çıkarıyordu.

"Buradan bir saat kadar uzakta bir evim var," dedim ona. "Orada güvende oluruz. Kadınları da oradan bir sığınağa götürebiliriz."

Gözlerini Alessio ve Luca'ya dikti. "Yardımlarınız için teşekkürler."

"Her zaman," dedi ikisi de bir ağızdan. "Siz ailedensiniz."

Elimi omzuna doladım ve onu daha sıkı kendime çektim.

Ben.

Evindeydi.

Bölüm Kırk Dört

.....
ÁINE
.....

Üç ay sonra

T Cefalù Katedrali Sicilya'daki en eski kiliseydi. Kilise çok güzeldi; kasaba daha da güzeldi. Bir süredir buradaydık. ve kendimi sonsuza kadar kalırken görebiliyordum. Nonno'nun mutluluğuna çok sevindim. Çoktan torunlarının olacağını ima etmiş ve bize geniş arazisinde bir villa inşa etmişti.

Böylece Cassio'yla baş başa kalabiliriz, dedi.

Mahremiyet ve İtalyan halkı el ele gitmiyordu. Ben aldırmadım. Onların içten kahkahalarını, şaraplarını ve bol bol siestalarını sevdim. Bu adada her yerde güzel kırmızı güller vardı, ılık esinti onların kokusunu denize karıştırıyordu. Kendimi evimde hissettiriyordu. Bu kasabanın pişmiş toprak kaplı, beyaz badanalı evleri, Arnavut kaldırımlı sokakları ve beyaz kumlu plajları burayı bir aile yetiştirmek için mükemmel bir yer haline getiriyordu. DiMauro mafyalarının da ailemin bir parçası olması hiç fena değildi. Bu burayı daha da güvenli kılıyordu.

Nonno DiMauro kilisenin önünde oturuyordu ve ben kırmızı gül yapraklarıyla kaplı koridordan kocama doğru yürürken gözleri benim üzerimdeydi.

Benim kocam.

Üç aydır evliyiz ve her geçen gün daha fazla mutluluk getiriyor. Eskilerin yerini alacak daha fazla anı. Bana kalırsa bu gezegende Cassio Hunter King'den daha değerli tek bir erkek bile yoktu. O annesinin oğlu, Nonno'nun torunuydu.

Vücudumla birlikte hareket eden gelinliğime baktım. Mükemmeldi, ince bedenime tam oturuyordu, kolsuzdu ve sırt dekolteliydi. Saçlarım topuz yapılmış, boynum ve doğum lekem açıkta bırakılmıştı.

Onun için.

Tüm bu duygularla ellerim titredi. Kaybedecek bu kadar çok şeyin olması çok korkutucuydu. Onsuz bir hayat sadece boş bir yaşam olurdu. Birlikte yaşadık, düşmanlarla sert bir şekilde savaştık ve birbirimizi daha da çok sevdik.

En yakın arkadaşları Gül Kurtarma'ya yardım etti. Aslında onlar yıllardır bizimle birlikte kurbanları kurtarıyorlardı. Sadece biz bilmiyorduk. Yardımı memnuniyetle karşıladık. Ne de olsa birlikte daha güçlüydük. Benito ve Marco'nun gitmesiyle masumlara yönelik tehditler ortadan kalkmadı.

Farklı bir gün; farklı bir kötü adam.

Hepimizin hemfikir olduğu tek şey Gül Kurtarma'yı bir sır olarak saklamaktı.

Kimse bilmeyecekti; kendi ailem bile.

Annem de önde oturmuş, sulu gözlerle gülümsüyordu. Herkes buradaydı. Sevdiğimiz ve değer verdiğimiz herkes.

Ailem ve arkadaşlarım.

Onun ailesi ve arkadaşları. Ailemiz ve arkadaşlarımız.

Uzun ve dolambaçlı bir yol gibi geldi ama hepsine değdi. Çirkin ve kötü bir şeyden mükemmel ve harika bir şey çıktı ve ben her gün *onun* için Tanrı'ya ve tüm Azizlere şükrettim.

Herkes DiMauro mafyasının gelecekteki başkanına doğru attığım adımları izledi. Hiçbirinin gözleri benim için önemli değildi. Sadece onunkiler.

Güneş ışığı vitray pencerelerden içeri giriyor, bin yıllık taşa çok sayıda renk saçıyor ve elbiseme dokunan minik kristallere ışık saçıyordu.

Mihriba varmadan hemen önce babam, "Bunu bulmana sevindim," diye mırıldandı.

"Seni seviyorum baba," diye fısıldadım. Yüzünde duygular titreşti ve gözleri parladı. Ona ilk kez baba diyordum. Çok gecikmişti. Duvağını kaldırdı ve beni geleceğime teslim etmeden önce yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

İkimiz beraber. Gelecek ne getirirse getsin.

EPILOG

Cassio

T Vitales'in arka bahçesi sessizlikle kaplıydı, bunu bozan tek şey rahibin sözleri ve bebeklerin yumuşak miyavlamalarıydı. Luciano'nun kız bebeği. Nico'nun ikiz erkek bebekleri.

Arada sırada küçük yaramaz sesler yumuşak esintinin üzerinde dolaşıyordu. İkiz yeğenlerim ve Matteo'ya aitti. Bir kuyumcuyu soymak ya da bir düğün planlamak için plan yaptıklarına şüphe yok. Çocuklarımız büyüdüğünde ellerimiz dolu olacak.

Çocuklarımız.

Gözlerim tanıdık kor alevli yeleyi aradı. Áine, Margaret'in küçüğünü kucığına almış, mırıldanıyor ve yumuşak sözler fısıldıyordu. Ufaklık fırından yeni çıkmıştı, hem de biraz erken. Ama hiçbir şey Margaret'i bir partiye katılmaktan alıkoyamazdı - vaftiz töreni gibi masum bir partiye bile. Margaret de yeni doğmuş bebeğinin üzerine eğildi. Luca üçünü de süzdü.

Konu sevdiklerini korumaya geldiğinde karım dişi bir aslandı. Arkadaşlarım ve ben ailemizi korumakta acımasızdık ama Áine, kız kardeşim ve Grace de iş ailemizi korumaya geldiğinde daha az acımasız degillerdi. Hepimiz birlikte iyi bir takım oluşturduk.

Karımın bakışları benimkilerle buluştu ve tüm dünya arka planda kaybolup beni sevdiğim kadınla baş başa bıraktı. Gözlerini daha da çarpıcı hale getiren açık mavi bir elbise giymişti. Arka bahçede esen her rüzgârda elbisesi vücudunu sarıyor ve küçük yumrularını ortaya çıkarıyordu.

Neredeyse ikinci üç aylık döneme girmiştik. Çok yakında kendi ailemizi kuracaktık. Ona ya da ailemize bir şey olması düşüncesi

doğmamış çocuk beni korkutuyordu. Güvenlik ve korumayı yeniden değerlendirmeye başlamıştım bile. Sevgili eşim kıkırdadı ve aşırıya kaçtığım konusunda beni uyardı. Belki de, ama bu beni durdurmadı. Bunu korumak istiyordum... hepimizin uğruna çok çalıştığı bu aileyi.

Herhangi birini kaybetme korkusu gerçektir.

Nonno ve Bay Vitale bana bunun iyi bir duygu olduğunu söylediler. Bu, hepimizin kaybedecek çok şeyi olduğu ve bunu korumak için tetikte olacağımız anlamına geliyordu.

"Vaftiz baba, lütfen yaklaşır mısınız?" Rahibin sesi Luciano'nun evinin arka bahçesinde yankılandı ve beni elimdeki göreve geri çekti.

Grace kızını, kollarıma sığmayacak kadar küçük, üç aylık neşe yumağını bana uzatırken gülümsedi. Küçük Francesca gözlerini bile açmadı. Kahretsin, uyumaya devam etmesini umuyordum. Muhtemelen en güvenlisi buydu, böylece kıkırdarsa onu kırma riskini almazdım. Luciano beni eşek sudan gelinceye kadar döverdi.

Grace usulca, "Bebeğimi koru," diye takıldı.

Lanet olsun. Karımın hormonları onu atladi ve bana geldi. Sertçe yutkundum.

"Hayatım pahasına," diye söz verdim.

Dakikalar geçiyor ve rahip kutsamanın son mısralarını okurken bebek uyumaya devam ediyordu. Luciano karısını izlerken Grace'in gözleri kız bebeğinden ayrılmıyordu.

"Yüce Tanrı, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh seni kutsasın Francesca Aria Vitale."

Alkışlar birbirini izledi ama ben gözlerimi Francesca'nın göğsüne sarılmış minik bedeninden ayıramadım. Yıllar önce kim derdi ki, hepimizin sonu buraya varacak. Sevdığımız kadınlarla birlikte. Çocuklarımızla. Gelecek bize gülümsüyor, sonunda ışık ve mutluluk vaat ediyordu.

Kameradan gelen bir ses başımı kaldırmama neden oldu. "Bebeği uyandırma," diye fısıldadım kısık bir sesle. Sırıtan Luciano'nun babasıydı, uzun zamandır görmediğim kadar genç görünüyordu.

"İyi bir baba olacaksın Cassio," diyerek omzuma hafifçe vurdu ve devam etti. Büyük bir aileye sahip olmanın tek dezavantajı buydu - hiçbir şey sır olarak kalmıyordu. Birkaç hafta daha bunu kendimize saklamaya çalıştık.

Luca boşboğazlık edip herkese anlatmış olmalı, diye düşündüm ama dudaklarımda hâlâ bir gülümseme vardı.

"Baba ayı nasıl?" Karımın sesi bana ulaştı. Boştaki elimle onu yanıma çektim ve alnına bir öpücük kondurdum. Bebeği Margaret'e geri vermiş olmalıydı.

"Daha önemli soru, anne ayı nasıl?" Ben de ona sordum.

Áine'in parmakları Francesca'nın yanağında gezindi, dokunuşu tüy gibi hafıftı. "Bebeğimiz doğana kadar sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı usulca. "Onu bekleyen en iyi aileye sahibiz."

"O, ha?" Alay ettim. Karım bir erkek çocuğumuz olacağından emindi.

"Evet, o." Parlayan okyanus havuzları bakışlarımla buluştu. Hiçbir şey onu mutlu görmekle ölçülemezdi. Bu bir kocanın alabileceği en iyi ilaçtı. "Ve sonra bir kızımız olacak. Belki birkaç oğlan daha."

Sırıttım. "Kaç çocuk yapmayı planlıyoruz?"

"Ben dört, belki de beş diye düşünüyordum," diye takıldı. "Bianca'nın skorunu geçmemiz gerekecek."

Gözlerini takip ettiğimde Nico ve Bianca'nın gizlice uzaklaştıklarını gördüm, eniştemin eli çoktan kız kardeşimin kışındaydı. Nereye gittiklerini ya da ne yapmayı planladıklarını tahmin etmek bile istemiyordum.

Kıkırdadım. "Meydan okumaya hazırım. Yine de ondan adil davranmasını ve ikiz üretmeyi bırakmasını istememiz gerekecek."

Karımın yumuşak kahkahası duyuldu ve dayanamayıp ona doğru eğilerek kulak memesini ısırđım.

"Seni çok seviyorum, Vita Mia." Bu sözleri söylemekten hiç bıkmadım. "Kelebeğim benim. Son nefesimi verdiğim ve mezarımı kırmızı güllerin kapladığı güne kadar senin olacağım."

"Ve seni seviyorum Cassio Hunter King," diye fısıldadı usulca. "Seni bana getirdiğı ve benim yaptığım için tüm azizlere şükretmediğim tek bir gün bile geçmiyor. Yaşamda ve ölümdede birbirimize sahip olacağız. Çünkü senin gideceğın hiçbir yer yok ki ben de peşinden gitmeyeyim. Sen sevmeye değer bir adamsın ve ben burada şanslı olanım."

Hay sikeyim! Karımın söyleyebileceğı kelimeler beni dizlerimin üzerine çöktürebilirdi. "Birlikte," diye fısıldadık ikimiz de, alınlarımız birleşmişti. "Sonsuza kadar."

BELLES & MOBSTERS'IN ÖN İZLEMESİ: ALEXEI

Aurora

T *Başka bir yolu olmalı,* diye düşündüm milyonuncu kez. Topuklarım karanlık sokağın kaldırımına çarptı. Bu ürkütücüydü ve silahım ya da Alexei olmadan yürümek beni rahatsız ederdi. Yine de bunu yanımdaki soğuk, metanetli pisliğe asla itiraf etmezdim.

Mütevazi bir yer ve sade bir bina. Bu sessiz, karanlık sokakta sapıkça bir seks kulübü olduğunu asla tahmin edemezsiniz. İki katlı büyük, tuğla bir ev, karanlık ve sessiz bir yer. Etrafta hiç araba yoktu ve trafik de yoktu. Bana bir çıkmazı, korku filmlerindeki seri katillerin kurbanlarını işkence etmek, tecavüz etmek veya öldürmek için götürdükleri pis ara sokakları hatırlattı.

Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti aktı; gecenin ürkütücü sessizliğini sadece topuklarımın zar zor koordine edilen şakırtıları bozuyordu. Kulübün kapısından girdiğimizde beklentinin ne olacağını hâlâ bilmiyordum.

"Pratik bile yapmadık," diye mırıldandım nefesimin altında, kalbim sinirle gümbürdüyordu. Savaşa giderken kendimi daha iyi hissediyordum, seks kulübüne giderken değil. "Daha iyi bir yolu olmadığına emin misin?" Sotto voce tısladım.

Alexei Nikolaev dondurma yemeye gidiyormuşuz gibi davranırken ben kendimi kaybediyor ve çıldırıyordum. *Buz sarkıtları daha iyi,* diye düşündüm alaycı bir şekilde. Adam hiç duygularını göstermiyordu.

"Evet." Cevabı kısa ve sertti. Bunda şaşılacak bir şey yok. Adam neredeyse hiç konuşmuyordu ve buz gibi soğuktu. Lanet bir heykel gibi soğukkanlıydı.

Bu plan konusunda kendimi rahat hissetmiyordum. Onları kandırmak için gösteri yapmaktan bahsediliyordu. *Gösteri!* Tanrı aşkına, ben bir oyuncu değildim. Ben bir FBI ajanıyım. Seks kulübüne gitmenin işimin bir parçası olacağını hiç düşünmemiştim. Ama işte buradaydık, ona doğru

gidiyorduk.

Ama Ivan Petrov'u yakalama şansının elimden kaçmasına izin veremezdim. O benim davamdı. Ve sözüm ona bu mekanı işleten bir adam vardı ve ona ulaşmak için biletimiz olacaktı. Igor'un dikkatini çekmeliydik! Ivan'ın lehine olan bir herif.

Kollarımı belime dolayarak kısa, kırmızı mini elbisemin ipeksi kumaşını kavradım. Elbisenin üst kısmı üzerime bir korse gibi oturuyordu ve şimdiye kadar giydiğim en dar şeydi. Her nefes alıp verdiğimde, göğüslerimin elbisenin içinden fırlayacağından emindim. Elbise kısaydı, benim beğenime göre çok kısaydı ve vücudumun her kıvrımına yapışıyordu. Bir çift kırmızı topuklu ayakkabıyla kombinledim.

Hiçbirini ben seçmedim; ödevle birlikte geldi. Alexei Nikolaev'in izniyle. Topukluları alıp onun güzel suratına fırlatmayı tercih ederim.

Bu kadar kasvetli, bu kadar soğuk bir adamın nasıl bu kadar cesur bir şey seçebildiği beni aşıyordu! Ama sonra, bu boku giyen o değildi. Bendim.

Yan yana yürüdük, topuklu ayakkabılarımın tempomu koruyabilmem için onun adımları daha yavaştı. Onu ilk kez takım elbise içinde görüyordum. Genellikle siyah kargo pantolonunu, düz siyah gömleğini ve savaş botlarını giyerdi. Adamdan hoşlanmıyordum ve fiziksel görünüşü de genelde dikkatimi çeken bir şey değildi. Yine de bugün, normalden daha zordu.

Lanet olsun. Bu. Lanet olsun.

Yanlış bir adım attığımda bileğim titredi ve neredeyse dengemi kaybediyordum. Ama tökezlememe fırsat vermeden mürekkepli eli üst koluma dolandı ve beni yakaladı. Gözlerim, dokunuşunun tenimi yaktığı ve kanıma sıcak dalgalar gönderdiği yere fırladı.

Gözlerim yüzüne kaydı. Aynı statik, hareketsiz ifade. Aynı soğuk, soluk mavi gözler. Bana ilk kez dokunuyordu. Rahatsız edici bir şekilde benimkine yakın olan vücuduna odaklandım; o kadar yakındı ki kolonyasının kokusunu alabiliyordum. Narenciye ve çamın garip bir karışımı. Aslında çok güzel kokuyordu.

Sertçe yutkundum. "Teşekkürler," diye mırıldandım usulca, sesim hafifçe nefessiz kalmıştı. Bu kadar soğuk bir insandan böylesine yakıcı, boğucu bir sıcaklık nasıl çıkabilirdi?

Yanıt yok. Zar zor bir baş sallama.

Adımlarımız biraz daha yavaşlayarak devam ettik. *Clack. Clack. Clack*

Ayrık siyah kapının önünde durmamız için on adım daha atmamız gerekti. Soluk mavi gözleriyle bana kısa bir bakış attı ve boğazımdaki yumruyu yuttum. Eğer bu onu rahatsız etmiyorsa, beni de rahatsız etmiyordu.

Başımı salladım ve o da kapıyı çaldı. Bir. İki. Üç.

"Bir tane daha," diye mırıldandım. Kaşlarını kaldırdı. "Üç kötü şans getirir," diye açıkladım.

Kapıyı bir kez daha çaldı ve kapı bir sonraki seferde açıldı.

Önümüzde abartılı, siyah bir kokteyl elbisesi giymiş bir kadın duruyordu. Üzerindeki her şey tam olarak doğrudu - vücuda oturan elbisesi, mücevherleri, makyajı, ayakkabılarına kadar. Her şey mükemmeldi.

Kahverengi gözleri Alexei'ye kilitlendi. İçlerinde arzu titreşiyordu. Ve tanıma!

Bu adamın buraya ne sıklıkla geldiğini merak ederek yan gözle ona doğru bir bakış attım. Gözlerimi kadına çevirdiğimde, onun da gözlerini üzerimde, beni değerlendirirken buldum. Başını salladı ve bizi içeri almak için geri çekildi.

Alexei'nin eli sırtımın alt kısmına geldi, beni dörterken dokunuşu elbisemin kumaşını yakıyordu. *Bundan hoşlanmıyorum, diye tekrarlayıp durdu* zihnim. İlerlerken adımlarım tereddütlüydü ama artık geri dönüş yoktu. Kapı gümbürtüyle arkamızdan kapandı ve kalbim daha hızlı çarpmaya başladı.

Her adımda odayı taradım. Duvarlar siyaha boyanmıştı, ancak resepsiyon alanı mermer beyazıydı, bu da kontrastı keskinleştiriyordu.

"Havva'nın Elması'na hoş geldiniz," diye mırıldandı kadın, gözleri Alexei'ye açılmıştı. Ve gülümsemesi! O kadar parlaktı ki, tüm kulübe güç verebilirdi.

Boğazımda boğuk bir kahkaha köpürdü ama hemen yuttum. *Bu lanet isim çok aptalca!*

Alexei'nin sırtımdaki büyük eli beni ileri doğru itti. Bir adım attım, bordo duvarları ve aynalı tavanı olan bir koridora doğru ilerledim. Loş ışıklar ciddi bir porno seti havası veriyordu.

Koridorun sonuna gelene kadar yürümeye devam ettik, koridor sağ tarafında bir bar bulunan büyük bir odaya açılıyordu. Oda siyaha boyanmıştı ve duvarlardan sarkan kalın oryantal halılardan kırmızı mermer zeminlere ve tavandan sarkan kristal avizeye kadar koyu kırmızı vurgulara sahipti.

Gözlerim odadaki insanların üzerinde gezindi. Birbirlerine karışıyorlardı, erkeklerin gözleri kadınlara aç, sanki alışveriş yapıyorlardı.

"İçki?" Alexei'nin soğuk sesi dikkatimi tekrar ona çevirdi. Başımı salladım ama aslında sadece *"FBI'nın orospu çocukları, nereden bu lanet olası Igor?"* diye bağırma istiyordum.

Kalabalığın içinden geçiyorduk ve hem kadınların hem de erkeklerin bakışlarını fark etmemek mümkün değildi. Alexei'den hoşlanmamama rağmen kendimi ona yaklaşıırken buldum. Kimsenin yanlış bir fikre kapılmasını istemiyordum ve o da parlak bir fikre kapılıp beni bir saniye bile yalnız bırakmasa iyi ederdi.

Bar taburelerine oturduğumuzda baristaya işaret etti.

"Hanımefendi için votka spritz ve benim için konyak." Alexei'nin sesi ilgisiz ve soğuktu, biraz da tınılıydı. Gözlerim onunkilere kaydı, dudağındaki o küçük yara bir şekilde büyüleyiciydi. Sık sık nasıl olduğunu merak ederdim.

İçkiler getirildiği anda can simidi gibi benimkine uzandım ve bir yudum aldım. Bu gece ihtiyacım olacaktı. Odaya bir göz attım ve birden Alexei'nin dudaklarını kulak mememde hissettim.

"Göz teması yok." Nefesi tenime karşı sıcaktı. "Aksi takdirde, bu bir davettir."

Gözlerim büyüdü ve bakışlarımı hemen ona çevirdim. Burada sözde bir çift olarak bulunuyorduk. Bu yeterince kötüydü; başka erkeklerin daha fazla ilgisini çekmekle ilgilenmiyordum.

Önüme bir içki daha kondu.

"İsa, Meryem ve Yusuf," diye mırıldandım nefesimin altında. İkinci içkimi yudum yudum içtim. Daha ağzımı açmadan önüme üçüncü bir içki kondu. Onu almadım; yoksa sarhoş olma yolunda ilerliyor olacaktım.

"Alexei Nikolaev." Arkamızdan ağır aksanlı bir ses geldi, büyük bir el omzuma kondu. Tanımadığım bu dokunuş karşısında irkildim.

Alexei Rusça bir şeyler söyledi, sesi kırıptırsızdı ve sesindeki soğuk tını açıktı. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Gözümü kırpmama fırsat kalmadan adamın eli omzumdan düştü.

"Kulübün tadını çıkarıyor musunuz?" Adam ikimize de sordu ama gözleri benden hiç ayrılmadı. Bana bakıyordu ve bunu gizlemeye bile çalışmıyordu.

Boğazımı temizledim. "Harika," diye cevap verdim, gülümsemeye zorlayarak.

Alexei kırıptırdamadan durdu, gözleri profesyonel bir ilgisizlikle adama kilitlenmişti.

"Bizi tanıştır, Alexei."

"Aurora. Igor." Adımın Alexei'nin dudaklarından dökülme şekli bana bir şeyler yaptı.

Bakışları tüylerimi ürpertti. Dikizci Igor gözleriyle beni adeta soyuyordu. Alexei de aynı şeyi görmüş olmalıydı çünkü onun

Elini kalçama koydu ve sıcaklığı beni heyecandan titretti.

Bekle. Ne?

"Bir tur ister misin Aurora?" Igor teklif etti, gözleri hiç ayrılmıyordu Ben.

Elim Alexei'ninkini kapadı ve beceriksizce okşadım. "Ah, teşekkür ederim.

Alexei zaten teklif etti." Tatlı tatlı gülümsedim. En azından bunun fena olmayan, tatlı bir gülümseme olduğunu umuyordum.

Gülümsemi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Kimdi bu Igor? Onda beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Kafamda Ivan Petrov'un dosyasını gözden geçirdim ve kayıtlarda ne Igor adını ne de yüzünü hatırladım.

Nikolaev'in adamlarına göre, Ivan Petrov'a ulaşmak için biletimiz Igor'du. Sözde Ivan Petrov'un yakın çevresinin bir parçasıymış. Beni endişelendiren kısım Nikolaev'in adamları ile *bu* adam arasındaki bağlantıyı bilmiyor olmamdı. FBI onun adını bile duymamıştı.

Kabul etmek gerekirse, bu davayı daha yeni almıştım ve bunun otuz yaşın altında evli olmayan tek kadın olmamdan kaynaklandığından şüpheleniyordum. Yirmi beş yaşım genellikle aleyhime işliyordu, ta ki bir seks kulübü için birine ihtiyaçları olana kadar. Şerefsizler!

Igor'u taradım ve özelliklerini ezberledim. Daha sonra FBI veri tabanını inceleyecek ve herhangi bir eşleşme bulup bulamayacağıma bakacaktım. Saçları koyu renkti, kısa kesilmişti ve askeri tarzdaydı. Fena görünmüyordu, ta ki onunla göz göze gelene kadar. Gözleri koyu, neredeyse siyahtı ve bakışlarında bana pek de iyi gelmeyen sinir bozucu bir şey vardı.

Sonra Alexei'nin ne dediğini hatırladım. *Göz teması kurma, yoksa bu bir davet olur.*

Hemen başımı çevirdim ve Alexei'nin sert yüzüne odaklandım. O soğuk gözler eriyen kutup buzullarımızı dondurabilirdi.

"Sizin için bir VIP odası hazırladım," diye ekledi Igor, biraz gergin ve rahatsız edici bir sessizliği bozarak. Alexei Nikolaev'in sessizlikle bir sorunu yoktu. Bense pek değil. Bu beni deli ediyordu. Büyük bir evde, dört erkek kardeşle büyürken, ev asla sessiz olmazdı. Banyoda saklansanız bile yine de mahremiyetiniz olmazdı.

"Do svidaniya." Aleksey, Igor'u tek kelimeyle kovdu. Yoksa Rusça'da iki miydi?

Igor gözlerini bana doğru son bir kez kırıştıtarak koşar adımlarla ilerledi. Ortadaki dans pistinde insanların arasında kayboluşunu izledim. Üzerinde

Dans pistinin her köşesinde, çıplak bir dansçının hayatı buna bağılıymış gibi vücudunu salladığı küçük bir yükseltilmiş platform vardı.

Birkaç çift dans pistinin kenarındaki localarda oturmuş, kadın ve erkeklerin dansını izliyordu. Onların bakışlarını takip ettim ve gözbebeklerim neredeyse kafamdan fırlayacaktı. Elbisesini beline kadar kaldırmış, çıplak poposunu herkese gösteriyordu.

Onun da fark edip etmediğini görmek için Alexei'ye döndüm ama yüzünde hiçbir tepki yoktu. Sıra dışı sarı saçları ve soluk mavi gözleriyle mürekkepli yüzü kıpırtısız bir maskeydi. Tıpkı kardeşi Vasili Nikolaev gibi Aleksey'in de vücudunun her gözeneğinden karanlık sızıyordu.

"Kim bu adam?" Alexei'ye sordum. "İyi biri değil."

Konuşmamızı minimumda tutarak hafifçe başımı salladım. Farkındalık omurgamdan aşağı süzüldü ve atmosfer yoğunlaştı. Bir grup adam bara geldi, sesleri kısıktı ve gözleri benim üzerimdeydi. Kendimi onların avına açık bir av gibi hissediyordum.

"VIP odası. Hemen." Tamam, belki de Alexei kıcıma karşı açık bir av sezonu açılmasına izin vermezdi. Sesi soğuk ve karanlıktı; gerçek hikâyesinin ne olduğunu merak etmeme neden olan bir ton. Tek bildiğim dosyasında yazanlardı ama nedense içimde çok daha fazlası olduğuna dair bir his vardı.

Yine de, bu kendimi endişelendirmem gereken bir şey değildi.

Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Hiçbir şey söylemeden elini tuttum ve aval aval bakan kadın ve erkeklerin yanından geçtik. Randevumun ardından baygınlık geçiren erkekler olduğu gözümünden kaçmadı.

Hayır, randevum değil, hemen kendimi düzelttim.

Alexei beni kısa koridordan geçirdi ve sonra da kapıdan geçirdi. VIP süitimize. Odanın parlak, siyah mermer zeminleri, üç kırmızı kadife duvarı ve iki yönlü camla kaplı bir duvarı vardı.

Bir duvara Aziz Andrew'un haçı asılmıştı ve nefesimi yuttum, gözlerim arkamdaki metanetli adama kaydı.

"Sakın aklından bile geçirme," diye uyardım, sesim titriyordu.

"Rahatla." Tek kelimelik cevapları beni deli ediyordu. Ben burada parçalanıyordum ve bu adam... hiçbir şey. Hiçbir şey. Sıfır.

Bakışlarım, sınırlarımı yatıştırmayı umarak odanın geri kalanına kaydı. Sahneyi gören pencereye bakan, altın rengi ahşap çerçeveli siyah bir sandalye vardı. Ceketinin düğmelerini açmasını, sonra çıkarmasını ve dikkatsizce yan masaya atmasını izledim.

Sandalyeye oturdu, bir kral gibi görünüyordu. Gergin bir şekilde bir ayağımdan diğerine geçtim. Nerede oturmam gerekiyordu? Sönük ışıklar tüm bu duruma bir vay vay vay havası veriyordu.

"Otur." Kayıtsız sesiyle tek kelimelik bir emirdi ama yine de tüylerimi diken diken etti.

"Nereye?" Boğuk bir sesle söyledim.

Cevap vermedi. Muhtemelen beni aptal sandı. Burası bana açıklandığı gibi bir çiftler kulübüydü. Yakınlık bekleniyordu.

Ona doğru bir adım attım. Ve bir adım daha. Puslu havada yavaşça arkamı döndüm ve kucağına oturdum. Sırtım kaskatı kesilmişken gözlerim pencereden dışarı kaydı ve karanlık, delici bir bakışla kilitlendi. Igor!

"İzliyor," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Da." Lanet olsun, Rus sesi İngiliz sesinden daha seksiydi.

İki kalp atışı ve elleri belime geldi. Yüzünü görmek için arkamı dönmemi sağlayacak kadar sıktı. Yine de orada bir şey bulamayacağımı biliyordum. Bu adam maskesinin arkasına saklanmakta çok iyiydi.

Elleri belimden ve kalçalarımın altına kaydı. Tüylerim diken diken oldu ve iniltimi bastırmak için dişlerimi sıktım. Alexei tanıdığım en soğuk adamdı, bir suçluydu. O zaman vücudum neden yanıyordu? Kendimi yanıyormuş gibi hissediyordum, Alexei'nin arkamdaki sert vücudunu hissetmek kalçalarımın arasındaki ağrının nabzını hızlandırıyordu.

Bunun sadece göstermelik olduğunu kendime hatırlattım. Gerçek bir çift olduğumuz izlenimini vermeliydik. Ama onun dokunuşu gerçektir, çok gerçektir. Gözlerimi, iki adam ve bir kadının bize ön sırada gösteri yaptığı pencerenin dışına odakladım. İki adamın sarışın kadına hayatları ona bağlıymış gibi dokunmaları izledim, gözlerim üçüne sabitlenmişti.

Eteği beline dolanmış, tek omuz askısı çıkmış, tek göğsü ortaya çıkmıştı. Adamların elleri kadının **her** yerindeydi, aç ve sert. Yüzündeki ifade saf bir mutluluğun ifadesiydi. Damarlarımdaki kan bir cehennem gibi yandı; tenim alışılmadık bir hisle uğuldadı. Nefes alamıyordum, Hava çok yoğun, ciğerlerim çok sıkı.

Tek bir hamlede adamlardan biri kadının içine girdi ve kadının iniltisi camda titreşti. Yumuşak soluğum karanlık boşlukta yankılandı. Odada elektrik çatırdadı ve onu izlerken ağzım kurudu.

Avuç içleri cama yaslanmıştı. Tanrım, bir *oda tutmalılar, açıkta yapmamalılar*, diye düşündüm kendi kendime. Seksin amacı

kulüp bunu açıkta yapacaktı. Tanrı bu beladan kurtulmama yardım etsin!

İnlemeleri delici bir hal aldı, onları buradan yüksek sesle ve net bir şekilde duydum. Adamlardan biri elini kızın etrafına doladı, parmakları göğüs ucunu sıktı ve kızın nefes nefese iniltisi yayıldı. Çimdiklemeyi kendim hissettiğime yemin edebilirim.

Rahat etmeye çalışarak yer değiştirdim, kendimi çok sıcak hissediyordum.

Sonra tekrar yer değiştirdim, kığım Alexei'ye hafifçe sürtündü ve donup kaldım.

Alexei sertti.

Başım tekrar onun yüzüne döndü. Benimkiyle aynı ifadeden başka bir şey yoktu. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, nefesim daralıyor ve bu adam hiçbir şey göstermiyordu. Hiçbir duygu. Hiçbir arzu titreşimi.

Sert olması dışında. Bu düşünce arzu dolu beynimi delip geçti.

Tüm düşünceler beynimden buharlaşıp gitmiş, geriye sadece tenimi yalayan bu şehvet ateşi kalmıştı. Kucağında kaydım ve gözlerinde ahlaksız bir açlığın titreşimi parladı. Soluk mavi bakışlarındaki alevler beni yutmakla tehdit ediyordu.

Sonra patladı. Bir saniye önce kucağında oturuyordum, bir saniye sonra avuçlarım cama dayanmış, kığım havada eğilmiştim.

Alexei

O kadar sertleşmişim ki, sikim onun kıcını zorluyordu. Ona dayandığı anda kontrolüm kırıldı. Kanım beynimde kükredi ve doğruca kasıklarına aktı. *Kendimi kaybettim.*

Avuç içlerini cama dayayarak onu eğdim ve ellerimle kırmızı elbisesini yukarı iterek kıcını gözlerimin önüne serdim. Kadın şimdiye kadar gördüğüm en ince ipi giymişti. Vücudumu onunkine bastırdım, böylece sikimi kıcının yumuşak kıvrımında hissedebiliyordu.

Dudaklarımı kırılğan boynuna bastırarak yumuşak teninin, ağzımın altında hızla atan nabzının tadını çıkardım. Köprücük kemiğinin üzerindeki deriyi yalayarak avuçlarımı yuvarlak kıcına götürdüm.

"Hazır mısın?" diye sordum. Ağzından küçük bir inilti kaçtı, nefes alıp vermesi zorlaştı.

Omzunun üzerinden baktı, gözlerimiz birleşti. O derin, sıcak kahverengi gözler. Çikolata rengine. O da çikolata gibi kokuyordu.

"Hazır mısın, Kroshka?" Bu onun beni durdurmak için son şansıydı.

"Evet." Sesi soluk soluğaydı, dudakları kıpkırmızıydı ve gözleri şehvetle buğulanmıştı. Benim için mi yoksa onun gördüğü şey için mi

olduğunu bilseydim lanet olsun.

Üçlü çiftler yapar.

Ufak tefek, siyah saçlı FBI ajanı sürprizlerle doluydu. Çok ileri gitmemeliydim. Bana dokunan her şey kırıldı. Dokunduğum her şey mahvoldu. *Kirli*.

Ama bu oyunu doğru oynamazsak, Igor bizi ispiyonlayacak ve Ivan'a giden biletimiz cehenneme gidecekti. Ona bakma şekli beni çok kızdırdı. Omurgamdan aşağı soğuk bir öfke gönderdi ve onu öldürmek istememe neden oldu.

Aurora *benimdi*. Ama ağzı benim olmayacaktı. Öpmedim. Göğüslerini. Kıcını. Amını. Hepsi benim.

Etrafına uzandım ve kalçalarını ayırdım, çürük kumaşı kenara ittim ve parmağımı kıvrımlarından geçirdim. Sırılsıklam olmuştu. O kadar ıslaktı ki parmaklarım saniyeler içinde sırılsıklam olmuştu.

Tanrı yardımcım olsun ama aynı anda hem sarhoş edici hem de çıldırtıcıydı. Daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemiyordu.

Uyarılması bile çikolata gibi kokuyordu, içine çektiğin ve sonsuza dek sisteminde kalan bir uyuşturucu gibi. Parmaklarımı daha derine soktum ve amı parmaklarımın etrafında sıkıştı. Başı geriye düştü, gözleri omzunun üzerinden, ağır göz kapaklarının arasından beni izliyordu ve yanakları kızarmıştı.

Boştaki elimle saçlarını tutup geriye doğru çektim, kulüptekilerin bizi izlediğinin farkındaydım. Ancak bizi zar zor görebiliyorlardı, sadece dış hatlarımızı görebiliyorlardı çünkü bizi net olarak görememelerini sağlamak için ışıkları tam olarak karartmışım.

Amcığı parmaklarımın etrafında kenetlenmeye devam etti, parmaklarımı içeri ve dışarı iterken daha fazlası için istekliydi. Kıcını bana doğru iterek inlemeleri daha da arttı. Sonra hiç uyarmadan parmaklarımı geri çektim ve ağzına götürdüm. Ben sormadan dudakları aralandı ve parmaklarımı emerek temizledi.

Çok güzel!

Bir elimle saçlarını tutmaya devam ederek pantolonumun kemerini açtım, tangasını kenara ittim, sonra kaya gibi sertleşmiş sikimi sıcak kıvrımları boyunca kaydardım ve içine girdim. Çok sıkıydı, amcığı sikimin etrafında bir kale gibi kenetlenmişti. Ben onu sertçe becerirken inlemeleri göğsüme doğru titreşiyordu. Son iki haftadır, o arsız, akıllı ağzını açtığından beri tek istediğim buydu ve hayal ettiğimden daha iyiydi.

Cennet gibi hissettiriyordu. Benim hakkım olmayan kendi kişisel cennetim, ama yine de tadına baktım. Onu sert ve acımasızca becerirken tüm kontrolüm dağıldı. Her itişime bir iniltiyle karşılık veriyordu.

Onu kıracağımdan endişeleniyordum, alçak uyarı hırıltısı beni mahmuzladığında kendimi gevşemeye zorladım.

"Daha fazla." Buna mecbur olmaktan çok mutluydum, hızımı artırdım ve acımasızca ona vurdum. Yumuşak inlemeleri nefes nefese, acil çığlıklara dönüştü. Çok yaklaşmıştı. Sanki kendi orgazmımmış gibi hissediyordum. Zevkten paramparça olurken yüzünü görebilmek için başını çevirdim. Benim için.

Koyu renk gözleri arzuyla parlıyordu, ağzı ayrılmıştı ve ben onu daha hızlı ve daha derinden becerdim, ta ki parçalandığını hissedene kadar, amcığı sahip olduğum her şey için beni sağıyordu. Muhteşemdi.

Omurgamda bir ürperti dalgalandı ve yükümü doğrudan onun dar, sıcak amına boşalttım ve hayatımın en güçlü orgazmı beni kesti.

Sikeyim. Ben.

Sanki benden teselli arıyormuş gibi vücudu tekrar bana doğru çöktü. Bildiği çok az şey vardı, ben sadece yıkım getirdim. Asla rahatlık değil.

Elimi kullanarak başını kendime doğru çevirdim ve hayatımda ilk kez bir kadını öpmek istedim. Bir kadını değil; bu kadını.

O da aynı dürtüyü hissetmiş olmalı, çünkü gözleri ağzımda oyalandı.

Boku yemiştim. Hem de *çok!*

*** Devam edecek ***

TEŞEKKÜRLER

Arkadaşlarıma ve aileme sürekli destekleri için teşekkür etmek istiyorum. Alfa ve beta okuyucularıma - hepiniz harikasınız.

Bir kızın isteyebileceği en iyi alfa okuyucuya. **Susan C.H.** Her zaman arkamı kolluyorsun ve esprili yorumların paha biçilemez. Bir gün yayınlanacak. İnanılmazsın ve sen olmasan bu taslaklardan bazılarını nasıl atlatırdım bilmiyorum!

Jessica F. ve Christine S.'ye - siz bayanlar harikasınız! Ve çeteme, **Nicole H. ve Emma J.** - siz olmasaydınız ben ne yapardım. Sonra **Mia** var **O.** ve **Jill H.** ve sayısız diğerleri - TEŞEKKÜRLER! Her biriniz olmasaydınız kitaplarım bu hale gelemezdi.

MW Editing'deki editörüm Rachael'e. Sen benim kadınımsın! Tuhaf aşamalarımı ve bir anda eklemeye karar verdiğim "içerikleri" yakalıyorsun. Sen olmayınca dikkatim dağılıyor. Beni doğru yolda tuttuğun için teşekkürler.

Rockstar kapak tasarımcım **Eve Graphics Designs, LLC**'ye. Sevgili V - eşyalarımı parlatıyorsun!

Bu kitapla ilgili haberlerin yayılmasına yardımcı olan blog yazarlarına ve eleştirmenlere. Sizi çok takdir ediyorum ve çalışmamı sevdiğinizi duymak, onu çok daha keyifli hale getiriyor!

Ve son olarak, tüm okuyucularıma! Siz olmasaydınız bu mümkün olmazdı. **TEŞEKKÜRLER!**

Hepinize teşekkür ederim! Siz olmasaydınız bunların hiçbirini yapamazdım! Bu benim için bir rüyanın gerçekleşmesi.

Eva Kazananlar

BENİMLE BAĞLANTI KURUN

En son haberleri ilk öğrenen olmak ister misiniz?

www.evawinners.com adresini ziyaret edin ve bültenime abone olun.

Beni sosyal medyada TAKİP

EDİN. FB grubu:

<https://bit.ly/3gHEe0e> FB

sayfası: <https://bit.ly/30DzP8Q>

Insta: <http://Instagram.com/evawinners>

BookBub: <https://www.bookbub.com/authors/eva-winners>

Amazon: <http://amazon.com/author/evawinners>

Goodreads: <http://goodreads.com/evawinners>

Twitter: <http://Twitter.com/@Evawinners>

TikTok: <https://vm.tiktok.com/ZMeETK7pq/>